11-12

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ '83

ΡΗΞΗ

πολιτικο δελτιο πληροφορησης – για μια προλεταριακη αριστερα

ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΞΙΑ ΚΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Αν υπήρχε ένα σύνθημα που να ήταν — να είναι απόλυτα προσαρμοσμένο στις συνθήκες και τις υποκειμενικές διαθέσεις του κόσμου στη διάρκεια της απεργίας και της «μάχης» για το άρθρο 4 αυτό ήταν το σύνθημα «ίδια είναι τ' αφεντικά, δεξιά κι αριστερά», και πάρα πέρα βέβαια όλη η γκάμα των συνθημάτων «το κράτος δεν παίρνει αλλαγή, η μόνη αλλαγή του είναι η καταστροφή του» κλπ. γενικά δηλαδή εκείνα τα συνθήματα που εκφράζουν τόσο την κατανόηση του γεγονότος ότι το χρώμα των αφεντικών είναι σήμερα λίγο πολύ ένα —το χρώμα της καπιταλιστικής αποδοτικότητας, άσχετα με τα πράσινα, τα γαλάζια ή τα κόκκινα λάβαρά τους και πως πάρα πέρα σήμερα, την εποχή που το κεφάλαιο όλο και πιο πολύ συγχωνεύεται ή εκπροσωπείται από το κράτος δεν υπάρχει αγώνας που θα θέλει να είναι επαναστατικός ή απλά προοδευτικός αν δεν είναι ταυτόχρονα αγώνας ενάντια στον κρατισμό, ενάντια στο κράτος για να μπορεί να είναι αγώνας ενάντια στο κεφάλαιο.

Α. Η σύγκρουση με το κράτος

Αν παρατηρήσουμε την εξέλιξη των ταξικών συγκρούσεων στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια θα δούμε μια αδιάκοπη μετατόπιση της αντιπαράθεσης προς μια αντιπαράθεση πολωμένη στο κράτος, ενώ —θα λέγαμε— μειώνονται οι ταξικές συγκρούσεις που αφορούν την αντιπαράθεση με τους ιδιώτες -αφεντικά. Δημόσια ωφέλεια, Τραπεζιτικοί, μεταφορές, εκ-

παιδευτικοί, νοσοκομειακοί, υπήρξαν οι «βεντέτες» όλων των τελευταίων κινητοποιήσεων — ήδη πριν την «αλλαγή» του '81, ενώ μετά απ' αυτή γίνονται σχεδόν οι μοναδικοί εκφραστές των απεργιακών κινητοποιήσεων, ενώ παράλληλα ακόμα και κινητοποιήσεις άλλων στρωμάτων — οικοδόμων — ναυτικών, προβληματικών επιχειρήσεων κλπ., παρ' όλο που αρχικά δεν έχουν άμεση αντιδικία με το κράτος, τελικά καταλήγουν εκεί μια και η οποιαδήποτε λύση των προβλημάτων τούς περνάει μέσα από την κρατική πολιτική.

Ποια είναι τα αίτια αυτού του φαινόμενου;

Α. Η μικρομεσαία φύση της ελληνικής κοινωνίας δίνει στο κράτος μεγαλύτερο βάρος τόσο σαν άμεσο εργοδότη, όσο και σαν τον μοναδικό σχεδόν εργοδότη με συγκεντρωμένες επιχειρήσεις. Οι Τράπεζες, οι μεταφορές - επικοινωνίες, η παραγωγή ενέργειας, οι δημόσιες υπηρεσίες γενικά — είναι οι μόνοι τομείς που το επίπεδο συγκέντρωσης και θα λέγαμε καπιταλιστικής ωριμότητας είναι αντίστοιχο ή τουλάχιστον πλησιάζει το δυτικοευρωπαϊκό. Έτσι ο ρόλος του κράτους σαν του μεγάλου «εργοδότη» της ελληνικής κοινωνίας εμφανίζεται παράδοξα να είναι πιο μεγάλος και από καπιταλιστικές χώρες περισσότερο αναπτυγμένες.

Παράλληλα η μικρομεσαία δομή εξαρτάει από τις κρατικές αποφάσεις και από τη συμπεριφορά του κράτους την πορεία και άλλων οικονομικών τομέων, και την ρύθμιση σ' αυτούς.

Είναι κλασικό το παράδειγμα των οικοδόμων. Η κατακερματισμένη παραγωγική δομή της ελληνικής οικοδομής έχει σαν συνέπεια οι αγώνες των οικοδόμων να μη στρέφονται κύρια ενάντια στα αφεντικά έναν-έναν ή πολλά μαζί, αλλά ενάντια στο κράτος, που αυτό ρυθμίζει τη συνολική κατανομή και ροή των επενδύσεων, όπως και τους εργασιακούς όρους. Έτσι οι κινητοποιήσεις των οικοδόμων αφορούν πάντα διεκδικήσεις από το κράτος.

Μ' αυτή την πραγματικότητα δεν είναι τυχαίο πως πάντα οι αγώνες στην Ελλάδα είχαν ένα έντονο πολιτικό στοιχείο, μια και εμφανίζονταν σαν διεκδικήσεις από το κράτος, και βέβαια σήμερα σ' αυτή την παραδοσιακή αναφορά στο κράτος έρχεται να προστεθεί η σύγχρονη πραγματικότητα της τεράστιας διεύρυνσης του κρατικού τομέα. Υπολογίζεται πως πια στην Ελλάδα από το κράτος ελέγχεται άμεσα ή έμμεσα το μισό του εθνικού εισοδήματος.

Οι συνθήκες της κρίσης που βαθαίνει τα τελευταία χρόνια επιτείνουν την αναφορά στο κράτος και τον κρατισμό. Η πλειοψηφία των ελληνικών επιχειρήσεων μπρος στην κρίση αναφέρονται αμέσως στο κράτος, από το οποίο ζητάν δάνεια, επιδοτήσεις ή ρύθμιση των εργασιακών σχέσεων. Όταν κλείνουν επιχειρήσεις, όταν οι οικοδόμοι δεν έχουν δουλειά, όταν οι νέοι δεν βρίσκουν καθόλου δουλειά, τότε σαν μοναδικός σωτήρας φαίνεται το κράτος, και άρα σαν μοναδικός εχθρός των εργατών. Όταν οι αυξήσεις και το ποσοστό αυξήσεων ρυθμίζεται από το κράτος, η διεκδίκηση, η πάλη βάζει σαν στόχο το κράτος.

Γ. Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία επέτεινε τα χαρακτηριστικά του κρατισμού. Κι αυτό από πολλές πλευρές. Τόσο γιατί η ίδια η ιδεολογία του ΠΑΣΟΚ έδινε μεγαλύτερο βάρος στην κρατική παρέμβαση, όσο και γιατί η διαφορετική οργάνωση σαν κόμμα, σε μαζική κλίμακα και επίπεδο, δημιουργεί φορείς του κρατισμού μέσα στο ίδιο το επίπεδο των μαζών και των μαζικών κινημάτων, στο επίπεδο των σωματείων, και έτσι το ΠΑΣΟΚ φαίνεται όχι απλά σαν ο εκφραστής του κράτους, αλλά ο εκφραστής του κοινωνικού κράτους.

Αν αυτά συνδυαστούν με την ένταση της οικονομικής κρίσης και το γεγονός πως το ΠΑΣΟΚ δεν είναι το κόμμα των μεγάλων επιχειρηματιών, αλλά της μικρομεσαίας δομής και της τεχνοκρατίας, τότε γίνεται σαφές το γιατί την εποχή της διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ το ζήτημα της αντιπαράθεσης με το κράτος και τον κρατισμό γίνεται ανάγκη, ξεπηδάει από τους ίδιους τους πόρους της κοινωνίας.

Β. Το περίφημο άρθρο 4

Η πολιτική του ΠΑΣΟΚ για το '83 την η περιβόητη «λιτότητα», με την δια νόμου απαγόρευση των αυξήσεων —κάτι που αξίζει να υπενθυμίσουμε πως είχε να γίνει από την εποχή του Μεταξά— και αυτή η πολιτική έμοιαζε να πετυχαίνει σ' ό,τι αφορά την εργατική τάξη των εργοστάσιων και γενικά της μεταποίησης, μια και η ανεργία, το κλείσιμο των επιχειρήσεων και η έλλειψη μιας συνεκτικής οργάνωσης δεν επέτρεπαν την αμφισβήτηση αυτής της πολιτικής.

Έμενε λοιπόν το «σκληρό καρύδι» τραπεζιτικοί - Κοινή Ωφέλεια - δημόσιες μεταφορές κλπ. Όλοι εκείνοι δηλαδή που και έχουν μια ισχυρή συνδικαλιστική οργάνωση, αλλά και απόδειξαν ήδη από το 1982 πως όχι μόνο δεν υποχωρούν στις κυβερνητικές πιέσεις, αλλά και ότι ξέρουν να αλλάζουν ακόμα και τις συνδικαλιστικές ηγεσίες ή να εγκαταλείπουν με καταπληκτική ευκολία το ΠΑΣΟΚ στο βαθμό που δεν τους λύνει τα αιτήματα. Στις απεργίες του '82 το ΠΑΣΟΚ είχε ήδη χάσει τις Τράπεζες και τις αστικές συγκοινωνίες.

Ήταν λοιπόν ζήτημα «ζωής και θανάτου», και μάλιστα μπρος στο γενικότερο οικονομικό αδιέξοδο που αντιμετωπίζει το ΠΑΣΟΚ, να επιχειρήσει κάποια έξοδο.

Και ένα στοιχείο της ήταν οι κοινωνικοποιήσεις — και το άρθρο 4. να επιβάλει επιτέλους στους κρατικούς υπάλληλους τον... κρατισμό. Με μια διπλή έννοια, τόσο σαν δυσκόλεμα και ουσιαστική απαγόρευση των απεργιών, όσο και σαν αποδοχή και προχώρημα διαδικασιών συνδιοίκησης και συνδιαχείρισης.

Η αυτονομία αυτών των τομέων έπρεπε να χτυπηθεί από δύο πλευρές, τόσο την καταστολή, όσο και με το «ίδιο χτύπημα» με την καταστροφή της συνδικαλιστικής «ανευθυνότητας» και «αυτονομίας».

Έτσι το άρθρο 4 δεν είναι μονοσήμαντο, ούτε πρέπει να θεωρήσουμε τα υπόλοιπα άρθρα για τις κοινωνικοποιήσεις σαν απλή στάχτη στα μάτια για να περάσει το άρθρο 4. Όπως φάνηκε αμέσως μετά και με την ιστορία με τα εποπτικά συμβούλια, η όπως φάνηκε με το νόμο του Μαγκάκη, πρόκειται για μια συνολική —και σε πολλά σημεία νέα— πλιτική. Το ΠΑΣΟΚ — και ιδιαίτερα η ηγεσία του μπρος στο αδιέξοδο, οικονομικό, πολιτικό που αντιμετωπίζει, επιχειρεί μια μετωπική επίθεση ενάντια στα «δύο άκρα», δηλαδή τόσο προς την πλευρά των εργατών, όσο και των ιδιωτών επιχειρηματιών, και επιχειρεί πια να στηριχθεί αποφασιστικά στο κράτος από τη μια και τους μικρομεσαίους από την άλλη.

Πρόκειται για μια στροφή 180 μοιρών σε σχέση με το 1982. Τότε η πολιτική ήταν αυξήσεις στα κατώτερα μεροκάματα και συντάξεις για αύξηση της ζήτησης, όσο και κίνητρα για επενδύσεις στους βιομήχανους, θέλοντας να ικανοποιήσει και τις δυο μερίδες και να δημιουργήσει μια αντικειμενική σύμπτωση συμφερόντων. Το αποτέλεσμα είναι γνωστό. Η αύξηση των μεροκάματων δεν σήμανε αύξηση της ζήτησης για τα ντόπια προϊόντα, αλλά τα εισαγόμενα, ενώ παρόλα τα «κίνητρα» η αύξηση του κόστους των βιομηχανιών έχει σαν συνέπεια τόσο την μείωση των εξαγωγών όσο και την όξυνση της

ΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Τελικά έληξε το μεγάλο σήριαλ των βάσεων. Οι αμερικάνικες βάσεις παραμένουν για άλλα τουλάχιστον 5 χρόνια. Όπως έγινε και με την ΕΟΚ το πλαίσιο των διεθνών συμμαχιών του ελληνικού κράτους, τυπικά τουλάχιστο, έμεινε αδιατάρακτο.

και βέβαια όπως γράφει και στην «Καθημερινή» η Βλάχου, ένας από τους βασικούς λόγους που πολλοί «νοικοκυραίοι» ψήφισαν τον Παπανδρέου, ήταν το ότι ποτέ δεν πίστεψαν ότι θα κάνει αυτά που ισχυριζόταν!

Έτσι λοιπόν όλα κατ' ευχήν για τη «φιλελεύθερη παράταξη»; Η Ελλάδα και πάλι δεμένη σταθερά με τη Δύση. Τέλειωσε η «περιπέτεια» ΠΑΣΟΚ, όπως φαίνεται να πιστεύουν πολλοί συντηρητικοί δεξιοί που νιώθουν και πάλι τα πράγματα στη θέση τους.

Βέβαια η σύμφωνια για τις βάσεις δεν ήταν δυνατόν παρά να υπογραφεί, γιατί η Ελλάδα όχι απλά ανήκει στη «Δύση», αλλά όλη της η οικονομική και κοινωνική δομή την κάνει κομμάτι της Δύσης. Ταυτόχρονα η ελληνοτουρκική σύγκρουση όσο δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική δυνατότητα για την Ελλάδα μέσα στους σημερινούς συσχετισμούς δυνάμεων, απαγορεύει σε μια οποιαδήποτε αστική κυβέρνηση να έχει μια οποιαδήποτε άλλη πολιτική. Τέλος αλλά όχι ελάχιστο είναι το ζήτημα των 500 εκατ. δολλαρίων το χρόνο της αμερικάνικης «βοήθειας» σε μια στιγμή που η ελληνική οικονομία βρίσκεται σε άθλια κατάσταση.

Όμως μέσα σ' αυτή τη «Δυτική συγκυρία», που επιτρέπει στη δεξιά να θριαμβολογεί, το περίεργο είναι πως και οι Ρώσοι επικρότησαν τη σύναψη της συμφωνίας! Και εδώ οι αναλυτές σήκωσαν τα χέρια! Άρχισαν να συζητάνε πάλι για τη Γιάλτα και το πλαίσιό της, για το ότι η Ρωσία θέλει την Ελλάδα στη Δύση και άλλες παρεμφερείς ηλιθιότητες! «Μωραίνει κύριος ον βούλεται απολέσαι». Το ΚΚΕ έκανε κάποιες κινητοποιήσεις για την τιμή των όπλων. Εδώ πράγματι αρχίζουν να μπερδεύονται τα πράγματα, αλλά μόνο για όποιους έχουν μια κοντόφθαλμη και μονομερή λογική.

Γιατί είναι προφανές πως το παιγνίδι που παίζεται από τις υπερδυνάμεις στην Ελλάδα δεν είναι βραχύχρονο αλλά μακροπρόθεσμο. Έτσι η Ρωσία από την πλευρά της δεν ήταν δυνατό να περιμένει σε μια Ευρωπαϊκή χώρα μια αυτόματη ανατροπή των συμμαχιών χωρίς διαταραχή της διεθνούς ισορροπίας. Αρκείται για την ώρα, και προσπαθεί να εμπεδώσει, στις ήδη τεράστιες κατακτήσεις της στην Ελλάδα, από τη μεταπολίτευση και μετά. Κατακτήσεις που ξαπλώνονται σε όλα τα πεδία της ζωής και της πραγματικότητας, αρχίζοντας από τον έλεγχο σημαντικής μερίδας του ελληνικού τύπου (που αλλού η πρώτη σε κυκλοφορία εφημερίδα καταγγέλλεται σαν πρακτορείο της KGB), το ευνοϊκό και ρωσόφιλο κλίμα που διαπνέει την πλειοψηφία του κυβερνητικού κόμματος, την υποστήριξη του Παπανδρέου στην πυραυλική πολιτική του Αντρόπωφ κλπ. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες είναι απόλυτα φυσικό για τη Ρωσία να μην κοντράρει την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Εξάλλου ήδη το γεγονος πως οι αμερικάνικες βάσεις έχουν γίνει κεντρικό και αμφισβητούμενο θέμα στην ελληνική πραγματικότητα, και ότι κανένα ελληνικό κόμμα δεν τολμάει εύκολα να αποδεχτεί την παραμονή τους είναι μια τεράστια κατάκτηση γι' αυτούς. Έτσι μόνο μπορούμε να εξηγήσουμε την «περιεργη» τακτική των ρώσων. Είναι μια τακτική που εντάσσεται σε ένα μακροπρόθεσμο προγραμμα, και δεν έχει βέβαια σχέση με διάφορες ηλιθιότητες, όπως τα συμφωνημένα στη Γιάλτα κλπ.

Η Ελλάδα, με βάσεις ή χωρίς, συνεχίζει να είναι μια δυτική χώρα που στο επίπεδο της διεθνούς πολιτικής και των εσωτερικών συσχετισμών δύναμης κάνει μια σειρά σημαντικά ανοίγματα στην άλλη υπερδύναμη, θα λέγαμε **η πιο φιλοανατολική δυτική χώρα** *μετά τη Φινλανδία. Να λοιπόν γιατί ο όρος της Φιλανδοποίησης βρίσκει επιτέλους σε κάποια χώρα την εφαρμογή της!*

Όσο για τους Ρώσους και το ντόπιο πρακτορείο τους, το ζήτημα είναι να

κρατάνε την πίεση γύρω από την αμερικάνικη παρουσία, να εδραιώνουν τις θέσεις που έχουν καταλάβει και να προβλέπουν με προσοχή σε ένα νέο άλμα στην ανάπτυξη της επιρροής τους. Κι αυτό βέβαια είναι αποφασιστικά δεμένο με τις εκλογές που έρχονται. Γύρω από κει αξονίζεται ήδη η στρατηγική του ΚΚΕ και του αφεντικού της. Πάνω στις επόμενες εκλογές η ήδη βέβαιη αδυναμία του ΠΑΣΟΚ να σχηματίσει κυβέρνηση αυτοδύναμα θα μεταφραστεί σε μια κυβέρνηση με στήριξη ή ακόμα και συμμετοχή του ΚΚΕ. Μ' αυτή την προοπτική θα πρέπει στο εξής να αντιμετωπίζουμε την ρώσικη στρατηγική στα επόμενα χρόνια! Έτσι σήμερα δεν υπάρχει κανένας λόγος μετωπικής επίθεσης του ΠΑΣΟΚ. Αντίστροφα η πολιτική των Αμερικάνων, του Καραμανλή, της παραδοσιακής αστικής τάξης στην Ελλάδα θα συγκεντρωθεί στην δυνατότητα ενός άλλου «κεντροδεξιού» ή «κεντροαριστερού» συνδυασμού.

Έτσι λοιπόν οι συμφωνίες για τις βάσεις δεν θα πρέπει να ιδωθούν από μας με τον ίδιο τρόπο που τις είδε η δεξιά, έστω και από την αντίστροφη, σαν μια οριστική επιβεβαίωση του «ανήκουμε στη Δύση», αλλά σαν μια ακόμα κίνηση στην περίπλοκη και μακρόχρονη παρτίδα που παίζεται στην Ελλάδα από τις υπερδυνάμεις. Και το παιχνίδι δεν έχει τελειώσει! Αντίθετα μπορούμε να πούμε πως τα επόμενα χρόνια θα γίνει όλο και πιο επικίνδυνο και σκληρό.

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο πρέπει να χαράξουμε μια οποιαδήποτε στρατηγική. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο πρέπει να εντάξουμε και την αναδιοργανωτική πορεία που επιχειρεί η Δεξιά και που φάνηκε τόσο στην Καλαμάτα όσο και αλλού.

Και από αυτή την άποψη δεν είναι δυνατό να εφησυχάζουμε πάντα στην «ωρίμανση του υποκειμένου». Τα επόμενα χρόνια η σύγκρουση των υπερδυνάμεων και των εναλλακτικών στρατηγικών καπιταλιστικής ανάπτυξης και συσσώρευσης– ο αστικός φιλελευθερισμός από τη μια και ο κρατικός καπιταλισμός από την άλλη, Αμερική και Ρωσία – θα πάρει πολύ πιο έντονη και οξυμένη μορφή. Αν λοιπόν μέσα σ' αυτές τις συνθήκες δεν διαμορφώσουμε έστω και ένα στοιχειώδες εναλλακτικό πρόγραμμα θα συνθλιβούμε χωρίς να δώσουμε καν μια οποιαδήποτε μάχη.

Σήμερα είναι μια από εκείνες τις στιγμές που η «βία» της ιστορίας γίνεται απόλυτη ανάγκη. Μ' αυτή την έννοια **η υπογραφή των συμφωνιών για τις βάσεις, ενισχύοντας την αστοφιλελεύθερη, αμερικάνικη πτέρυγα απέναντι στη ρώσικη - κρατικοκαπιταλιστική δεν αποτελεί παρά ένα επιπλέον στοιχείο για να κάνει λυσσωδέστερο τον ανταγωνισμό!**

Εμείς θα κάνουμε τον ρεπόρτερ σ' αυτή την αντιπαράθεση που θα σκληραίνει τα επόμενα χρόνια ή θα «υψώσουμε άλλο πύργο απέναντί τους»;

Με τσιμέντο στεργιώνει... η αλλαγή και χαλάει το πράσινο

1.Η ώρα της"αποκέντρωσης" έφτασε...
Εδω και λίγο καιρό άρχισε τοΠΑΣΟΚ να ξεδιπλώνει τα σχεδιά του για"απο κέντρωση":άνοιγμα καινούργιων δρό - μων μέσα απο δάση,μεταφορές υπηρεσι ών έξω απο το κέντρο της πόλης στις συνοικίες,δημιουργία πάρκων και πε-ζόδρομων στο κέντρο κλπ.

Η πόλη,με την μόλυνση και το κυκ-λοφοριακό"σχεδιασμένη" και οικοδομη μένη πριν απο δεκαετίες για οικονο-μικές και πολιτικές ανάγκες που σή-μερα ξεπερνιώνται,έχει φτάσει στο α διέξοδο:Πολλοί την εγκαταλείπουν,τα αυτοκίνητα πηγαίνουν πολύ αργά,σπα-ταλιέται χρόνος και άρα χρήμα απο τους κάτοικους της περιφέρειας που είναι αναγκασμένοι να κατέβουν στο κέντρο...

Το ΠΑΣΟΚ ακριβώς αυτή την κατάσ-ταση θέλει ν'αντιμετωπίσει.Δυστυχώς όμως βρισκόμαστε σε περίοδο οικονο-μικής κρίσης,δεν υπάρχουν πολλά λεφ τά στα κρατικά θυσαυροφυλάκια.Τα έ-ργα πρέπει να γίνουν όσο το δυνατόν πιο φτηνά.Η γη όμως έχει ακριβήνει, δεν μπορεί το κράτος να δώσει τα υ-πέρογκα ποσά που χρειάζονται για α-παλλοτριώσεις ιδιωτικών οικοπέδων κ' σπιτιών.θα χρησιμοποιήσουμε τα δικά μας οικόπεδα,τα "δημόσια",τα πάρκα, τα δάση,τα ήδη υπάρχοντα κτιρια.Εί-ναι τσάμπα!

Έτσι ο "αγώνας"για την αποκέντρω-ση,για την ξαναδημιουργία των όρων για να γίνει η πόλη εξυπηρετικήγιά το κράτος-κεφάλαιο είναι 100%...π-ράσινος.Μπορεί να διεξαχθεί και να κερδιθεί μόνο σε βάρος του πράσινου ,των κατοίκων,σε βάρος της λιγοστής αναπνοής μας.

Λεωφόρος θα καταστρέψει ένα μονα-δικό παρκάκι στην καρδιά του Ζωγρά-φου"περιφερειακός δρόμος" θα κατασ-τρέψει το δάσος του Σέιχ-Σου στην θεσ/νίκη,το ίδιο ετοιμάζεται για τον Υμηττό,τα δικαστήρια που κουβαλάνε μαζίτους τ'αυτοκίνητα,τα γραφεία,τα τοστάδικα,τα καφενεία,τα φωτοτυπάδι κα των δικηγόρων,των δικαστών κλπ, "καρφώνονται"στην καρδιά της πιο πυ κνοκατοικημένης συνοικίας της Αθή -νας(Κυψέλη:80.000 κάτοικοι ανα τετρα γωνικό χιλιόμετρο!)πούχει ανάγκη α-πο πράσινο και δημόσιους χώρους για την νεολαιά για ψυχαγωγία κλπ...

2.Τα πρώτα σπέρματα αντίστασης στην "αποκέντρωση της μόλυνσης".
Όμως η...οικολογία έχει μπει πια για τα καλά στην ζωη των ελλήνων:Νέ φος,μολυσματικές αρρώστιες,το αδιέ-ξοδο του αυτοκίνητου στην πόλη και. ...4-5 περιοδικα και οργανώσεις οι-κολογικές κλπ.

Ετσι με την πρώτη προσπάθεια εφαρ μογης της "αποκέντρωσης της μόλυν -σης" ξεσπάσανε-σποραδικα και ασυντό νιστα χωρις να μπορουν να έχουν την γενικη λογικη της άρνησης της καπι-ταλιστικης αποκέντρωσης-οι πρώτες α ντιδράσεις,οργανωμένες,των κατοί - κων:Στην θεσ/νίκη συλλαμβάνονται 13 οικολόγοι-διαδηλωτές "για παρακώλυ-ση συγκοινωνιών",στου Ζωγράφου δημι ουργείται επιτροπή κατοίκων ενάντια στην καταστροφή του πάρκου,στην Κυ-ψέλη κυκλοφορούν προκηρύξεις και γί νονται συγκεντρώσεις ενάντια στηνμε ταφορά των δικαστηρίων και για ναγί νει πάρκο και κέντρο νεολαίας στην Σχολή Ευελπίδων,στην Καισαριανή κατ αλαμβάνεται με την συμμετοχή του Δή μου ο χώρος του σκοπευτηρίου για να μην καταστραφεί το δάσος απο τα έρ-γα διαφόρων υπουργείων...

Μπροστά στις κινητοποιήσεις βρίσ-κονται νεολαίοι γιατι πέρα απο την οικολογικά υποβαθμισμένη ζωή τους στην πόλη,η ζωή τους είναι συνολικά κοινωνικά υποβαθμισμένη:ανεργία,μαύ ρη δουλειά,εμπορευματοποιημένη ψυχα γωγία,στρατός κλπ.Η νεολαία είναιτο πιο ευαισθητοποιημένο κοινωνικά κο-μάτι στην κρατικη επίθεση ενάντια στις ανάγκες μας για πράσινο,καθαρή αναπνοή κλπ.

3.Η προοπτική.
Το κράτος-κεφάλαιο έχει ξεκινήσει τα σχεδιά του για να ικανοποιήσει , τις ανάγκες του,για μια λειτουργικη και φτηνή αποκέντρωση.Η δικία μας προοπτική δεν μπορεί παρά να είναι ο αυτόνομος αγώνας των κατοίκωνκαι της νεολαίας πέρα απο το κράτος τους δήμους τα κόματα που έχουν την ίδια λογικη "ανάπτυξης" με το κεφάλαιο. Η δικιά μας λογικη δεν μπορει παρα να είναι "εγωιστική":να ικανοποιήσο ουμε τις δικές μας ανάγκες.Πρέπειμέ σα απο την ανάπτυξη του αγώνα καιτη αυτοοργάνωση να φτιαχτεί ένα "μέτω-πο" που θ'αντιστέκεται στην κρατική μόλυνση και συγχρόνως θα προβάλειν νέ ες ανάγκες που ζητάνε ικανοποίηση: Περισσότερο πράσινο,καλύτερες και φτηνές μαζικες συγκοινωνίες,λιγότερ η φορολογία στα δίκυκλα...

ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΡΙΝΟΚΕΡΟΙ

Ηταν πραγματικά ωραίο το απόγευμα της Παρασκευής 1-Ιούλη,που η οικολογική κίνηση είχε προγραμματίσει μια πορεία-ποδηλατάδα μέσα απ'την θεσ/νίκη.Τα 200 περίπου άτομα-με ποδήλατα οι περισσότεροι-που έκαναν αυτό τόν περίπατο συζητούσαν αμέριμνα.Μερικοί αισθάνονταν και κάπως αμήχανα με το ποδήλατό τους κάτω απο τα περίεργα βλέματα των περαστικών που συνήθισαν να βλέπουν μόνο αυτοκίνητα.Για τους περισσότερους,αυτό θα ήταν το τελευταίο "γεγονός" πριν τις διακοπές τους.Και κανείς δεν περίμενε κανένα"απρόοπτο" που θα τάραζε αυτη την πιο ειρηνική πορεία του κόσμου που είχε γίνει μάλιστα με προηγούμενη προειδοποίηση της τροχαίας.Ομως το "απρόοπτο" συνέβηκε!

μια ειρηνική ποδηλατοδρομία

Αφού τα ποδήλατα και οι λίγοι πεζοί διέσχισαν την διαδρομη Παύλου Μελά-Τσιμισκή-Ιωνος Δραγούμη-Παραλιακή(Λ. Νίκης)-Αγγελάκη-Εγνατία-Αριστοτέλους και έφτασαν πάλι στην Τσιμισκή,η διαδήλωση έγινε κάπως πιο προκλητική . Τα ποδήλατα αφέθηκαν κάτω στην διασταύρωση,οι περισσότεροι κάθησαν στην μέση του δρόμου και φωνάχτηκαν και πάλι-για να μην ξεχαστούν-επι ένα τέταρτο τα οικολογικά συνθήματα("Οχι στην καταστροφή του Σέϊχ-Σου","Οχι απαγόρευση των δίκυκλων","Οχι στον περιφερειακό","Η οικολογία δεν είναι ουτοπία,είναι αγώνας για άλλη κοινωνία" κλπ).Σ'αυτά προστέθηκε και το"ατυχές" για πολλούς -αλλα μη εξαιρετέο-"Γιωταχήδες βλήματα,κάντε μας κουνήματα",που το εισήγαγαν με πολύ πάθος οι πιτσιρικάδες ποδηλάτες που διαδήλωναν και αυτοί με πολύ ενθουσιασμό . Μετά απ'αυτό το "σιτ-ιν",οι διαδηλωτές κατευθύνθηκαν με ήσυχη συνείδηση και χωρίς κανένα σύννεφο στην καλοκαιρινή τους διάθεση,προς την Μητροπόλεως με ποικίλες διαθέσεις:άλλοι περιμένοντας να φύγουν,και άλλοι με πρόθεση άλλη μια καθιστική διαμαρτυρία για να κλείνει η ιστορία.

Όπως και νάχει,προτού καλά-καλά φωναχτούν μερικά συνθήματα,προτού καλά-καλά συγκεντρωθούν όσοι ποδηλάτες απέμεναν,έκανε την εμφανισή του ένα γνωστό πρασίνου χρώματος όχημα.Απο την κλούβα κατέβηκαν βιαστικά χωροφύλακες,χωρίς αριθμούς οι περισσότεροι(και κυρίως οι επικεφαλής)και συνέλαβαν 2 διαδηλωτές.Φωνές,κάποιος πανικός Γρήγορα έγινε μια αλυσσίδα μπρος στους αστυνομικούς, ενω τους ζητήθηκε ο λόγος της σύλληψης.Οι επικεφαλής όμως δεν σκοτίζονταν για "νομότυπες διαδικασίες" και παρόμοιες "τρίχες":"Γρήγορα φύγετε απο εδώ!","Εγω είμαι η εξουσία!","θα σας συλλάβω όλους".Προφανώς περίμεναν να διαλύσουν με μιας αυτούς τους "ποδηλατάκηδες"με μερικές αιφνίδιες τρομοκρατικές συλλήψεις'Η αλυσίδα που έγινε απο τους διαδηλωτές τους ξάφνιασε,ενω το σύνθημα "είσαστε παράνομοι" τους αφηνίασε.Οι αστυνομικοί,καθώς ήταν χωρις κλόμπς,κυτούσαν με κάποια ανησυχία,αλλα και οι διαδηλωτές δεν ήταν σε υπέροχη φόρμα:πίσω απο τήν μιάμιση(!)αλυσίδα,ήταν σκορπισμένα σωρός τα ποδήλατα,αρκετά φοβισμένα παιδιά και οι περισσότεροι διαδηλωτές με ανοιχτό στόμα.

Τελικά,ήλθε σύντομα η γραμμή απο το μικρόφωνο της κλούβας μέσω ενος ασφαλίτη και μετα απο ένα"ντου" των μπάτσων,οι συλλήψεις ανέβηκαν στις 13.Οι συλληφθέντες άκουγαν,καθώς τους ανέβαζαν τσουβαλιαστούς στην κλούβα, το μικρόφωνο να ουρλιάζει:"Συλλάβετέ τους όλους!".

Οι διαλυμένοι διαδηλωτές έκαναν κάποιο διάστημα για να συνέλθουν(συνέλαβαν ανθρώπους ακόμα και απο το πεζοδρόμιο)και τελικά με συνθήματα("να λευτερωθούν οι συληφθέντες")ανέβηκαν προς την Αγία Σοφία,άλλος με ένα και άλλος με δύο ποδήλατα στα χέρια.

Επακολούθησε η πρώτη μικρή συνέλευση μέσα στον αυλόγυρο της εκκλησίας,ο πρώτος μικρός έρανος,η συζήτηση για τις πρώτες ενέργειες που θάπρεπε να γίνουν και στην συνέχεια,πιο αργα το βράδυ,συζήτηση στα γραφεία της κίνησης για μια εκτίμηση της κατάστασης.

Η συνέχεια είναι γνωστή:Επι μια βδομάδα ο τύπος δεν έπαψε να γράφει για την βάναυση ενέργεια της αστυνομίας και για το οικολογικό κίνημα(γράφτηκε μάλιστα και για "κίνημα πράσινων" και στην Ελλάδα!).Αλλά και "προς τα μέσα" τα πράγματα πήγαν αρκετά καλά:Αρκετοί "παλιοί χωρικοί" και "νέοι ενδιαφερόμενοι" ξανασυναντήθηκαν στα γραφεία,της οικολογικής κίνησης'το τηλέφωνο της κίνησης δεν σταμάτησε να χτυπά απο αγνώστους που ήθελαν να πληροφορηθούν και να ενθαρύνουν και σχεδόν όλοι στην θεσαλονίκη διάβασαν με συμπάθεια για τους οικολόγους και την επίθεση ενάντιά τους κουνώντας το κεφάλι με περίσκεψη:"Γιατί άραγε;".

Πράγματι γιατί;Τη μια μέρα η αστυνομία χτύπησε συλλαμβάνοντας 13.Στην γενική ασφάλεια ταλάνισαν τους δικηγόρους.Και την επομένη κουβάλησαν στον εισαγγελέα τους κατηγορούμενους με χειροπέδες(!).Κι όλα αυτά για να καταλήξουν πού;Ο εισαγγελέας της προανάκρισης φέρθηκε ευγενέστατα και δήλωσε ότι σέβεται τα ευγενή ιδεώδη των κατηγορού-[illegible] ,πλην όμως να προσέχουν.Το οικολογικό κίνημα έγινε πασίγνωστο.Και η δεύτερη πορεία την τετάρτη πριν απο την δίκη ήταν τριπλάσια σε όγκο απο την πρώτη (600 άτομα και κυρίως πεζοί φυσικά).Σε τελική ανάλυση μπορούμε να πούμε ότι η αστυνομία προς το παρ[illegible] βοήθησε πάρα πολυ την οικολογική υπόθεση.Το χτυπημά της αποτέλεσε κάτι σαν σύνθημα,που δείχνει μια νεοεμφανιζόμενη κίνηση και παράλληλα την ενισχύει .

συγκυρία και καταστολή

Ενδιαφέρον παρουσιάζει και το δικαστήριο:στη δίκη έμεινε(αναβάλλοντας την φυγή προς όλες τις κατευθύνσεις λόγω θέρους)αρκετός κόσμος για συμπαράσταση'σαν μάρτυρες υπεράσπισης διατέθηκαν να έλθουν αρκετοί πανεπιστημιακοί και τέλος ο εισαγγελέας έπλεξε το εγκώμιο των κατηγορουμένων(ο ευτραφής αυτός κύριος μίλησε με πάθος , σαν να τον έθιγαν προσωπικά,για τις καρδιοπάθειες και τα στρες της σύγχρονης πόλης).'Οσο για την ποινή,σίγουρα το πρόστιμο του 500άρικου που επιβλήθηκε(συνολικά , 1.600 δραχμές για καθένα)είναι αστεία ιστορία που απλά καλύπτει την αστυνομία η οποία θα έμενε έκθετη με μια απόλυτη αθώωση.

Ηταν λοιπόν μια "μαλακία του επικεφαλής" όλη αυτή η ιστορία;Αυτό αποτελεί μια πρώτη φυσική σκέψη και κάτι που συζητήθηκε πολύ.Τα γεγονότα δείχνουν κάτι άλλο. Πέ

ρα απο την διαταγή "Συλλάβετέ τους όλους",που προερχόταν απο το κέντρο,θα πρέπει μάλλον να δούμε ένα συνολικό πλαίσιο της κατάστασης.Μόλις την προηγούμενη μέρα , πριν απο την επίθεση της αστυνομίας στους οικολόγους , είχαν συληφθεί επίσης 31 απεργοί του αποχετευτικού αγωγού στη Θεσ/νίκη οι οποίοι στην συνέχεια καταδικάστηκαν σε 5 μήνες φυλάκιση ο καθένας,δηλαδή συνολικά 13 ! χρόνια.Αυτή η παράλληλα τοπικά και χρονικά ιστορία θυμίζει κάποια άλλα πράγματα:Οτι εδώ και ένα 6άμηνο η κυβέρνηση παράτησε τις οποιεσδήποτε παλινωδίες για μιάπολιτική παροχών και ότι υιοθέτησε τη σκληρή και επιτέλους "συνεπή" οικονομική πολιτική Αρσένη.ότι υιοθετεί το ένα μετά το άλλο ένα σωρό αυταρχικά θεσμικά μέτρα , (όπως το νομοσχέδιο για τις "κοινωνικοποιήσεις" καιτην απαγόρευση απεργιών στο δημόσιο τομέα,τον νόμο περι τύπου,το νομοσχέδιο περί "αντικοινωνικών στοιχείων"τουΜαγκάκη),ότι έχει απαγορεύσει τα αιτήματα για αυξήσεις , ότι εξυμνεί την παραγωγικότητα και ότι υπόσχεται να δημιουργήσει πραγματικά "κλίμα παραγωγικότητας","ευνοϊκό έδαφος για επενδύσεις" κλπ.Πράγμα που υπαγορεύει πια όχι μόνο τα σκληρά οικονομικά και θεσμικά μέτρα αλλά την συγκεκριμένη καταστολή για απείθαρχους εργάτες και νεολαίους.Οταν λοιπόν η οποιαδήποτε οικολογική κίνηση, κόβει τον δρόμο της Τσιμισκή πραγματοποιώντας καθ στική διαμαρτυρία,ο ταλαίπωρος τροχαίος που προπορεύεται, μεταβάλλεται στην γνωστή κλούβα με το γνωστό περιεχόμενό της.Πολύ περισσότερο εφόσον βλέποντας 150 διαδηλωτές και όχι μια "πορεία ειρήνης" εκτίμησαν την κατάσταση "βάσει των δοθεισών διαταγών".

Αν κάτι αλλάζει στην περίπτωση των οικολόγων είναι η διαταξική εμβέλεια των συνθημάτων τους,η συμπάθεια που εμπνέουν και σε μικροαστικά ή και μεσοαστικά στρώματα, μ'άλλα λόγια σε πολύ μεγάλα τμήματα του πληθυσμού της πόλης,και όχι μόνο σε κατώτερα στρώματα.Αλλωστε πρόκειται για κάτι νεόκοπο και ακόμα ανερχόμενο.

Σκλήρυνση λοιπον.Πίσω απο την καθησυχαστική σοσιαλιστική πρασινάδα ξαναφάνηκε το γνωστό κρατικό παχύδερμο Το ΠΑΣΟΚ δεν άργησε να εμφανίσει συμπτώματα ρινοκερίασης.

Αξίζει να σημειώσουμε και την οικολογική ευαισθησία της κυβέρνησης.Μετά απο τον θόρυβο που έγινε,την επόμενη μέρα μετά την δίκη,ο υπουργός δημοσίων έργων Τσοχατζόπουλος ήλθε στην Θεσ/νίκη και "προέστη σε αλλεπάλληλες συσκέψεις" όπου ανήγγειλε ότι "η κυβέρνηση δεν αντιμετωπίζει την παραμικρή πιθανότητα υπαναχώρησης απο την απόφασή της να ανοίξει τον δρόμο"!Αν κανείς περίμενε απο την κυβέρνηση να αμφισβητήσει την τεχνοκρατία ή το μοντέλο ανάπτυξης,μάλλον γελιέται!

Ο δρόμος λοιπόν για την οικολογική κίνηση δεν είναι σπαρμένος με άνθη και η υπόθεση του περιφερειακού δέ - νεται με πολλά συμφέροντα.Προς το παρόν πρόκειται για, μια μικρή νίκη.Απο την στιγμή των "γεγονότων" και μετά η"κίνηση" αναδείχτηκε σε κάτι καινούργιο και διαφορετικό,μαζικοποιήθηκε περισσότερο,ριζοσπαστικοποιήθηκε και εμφάνισε τον οργασμό,την πλουσιότητα σε συζητήσεις,την δημοκρατικότητα στις αποφάσεις(με ψηφοφορίες και όχιμε επιβολή"εκ των άνω")και τον πυρετό όλων των νεοεμφανιζόμενων κινημάτων.Εχει δώσει πια ένα στίγμα στην Θεσ - νίκη και πέρα απο αυτή.Ακόμα έχει σχηματίσει μέσα απο τα ίδια τα συνθήματα του δρόμου ένα μίνι οικολογικόπρόγραμμα(Σέϊχ-Σου,Θερμαϊκός-"Οχι στα σκατά του Θερμαϊκού"!-Εθύλ,κλπ)και έχει την συνείδηση για την αναγκαιότητα σχηματισμού ενος ευρύτερου προγράμματος.Στα θετικά της όλης υπόθεσης πρέπει ακόμα να συνυπολογιστεί το γεγονός,ότι η στάση απέναντι στο δικαστήριο συζητήθηκεπλατειά σαν πολιτική υπόθεση και όλοι οι κατηγορούμενοι , κράτησαν ενιαία στάση,πολιτική,αντίθετα με άλλες παλιότερες περιστάσεις,όπου ο καθένας τα κουβέντιαζε"με τους δικούς του" ή το έρριχνε στο "δεν ξέρω" και "δεν ήμουν". Ετσι,παρόλα όσα δευτερεύοντα κενά θα μπορούσε να βρει κανείς,η δίκη ενίσχυσε μια πολιτική και ανθρώπινη συλλογικότητα.

Ομως παρόλη την ευφορία αυτης της πρώτης,εύκολης νίκης που αποτελει το βάπτισμα του πυρός,ο παραπέρα αγώνας δεν θα είναι άνετος.Στις 15 Ιούλη θα γίνει η δημοπρασία του έργου του περιφερειακού και το μέλλον θα είναι θερμό:επειδή,τελικα,υπάρχουν και ρινόκεροι...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗ
Δ/ΝΣΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

στάλθηκε για να δημοσιευτεί στις εφημερίδες: αρκετά απολογητικό όπως φαίνεται.

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Η

- Η Διεύθυνση Αστυνομίας Θεσσαλονίκης, αισθάνεται την ανάγκη,μετά το θόρυβο που έγινε,γύρο από την πορεία της Κίνησης των Οικολόγων Θεσ/νίκης,την 1.7.83 και τις συλλήψεις που ακολούθησαν,να πληροφορήση την κοινή γνώμη ότι, η παραπάνω Κίνηση πραγματοποίησε συγκέντρωση 70 περίπου ατόμων στην Πλατείας Αγ. Σοφίας περί ώρα 18.30'και στη συνέχεια πορεία επί ποδηλάτων στους κεντρικούς δρόμους της Θεσσαλονίκης. Κατά την πορεία δεν σημειώθηκε κανένα έκτροπο ουδέ και επέμβαση της Αστυνομίας, πλην όμως προκλήθηκε στους κεντρικούς ιδία δρόμους κυκλοφοριακή συμφόρηση, εξ αιτίας των ποδηλάτων.-

- Περί ώραν 9 μ.μ. η πορεία ευρίσκετο στη διασταύρωση Αριστοτέλους και Τσιμισκή, οπότε οι ποδηλάτες κατέβηκαν από τα ποδήλατα και τα τοποθέτησαν στο οδόστρωμα σε όλο το πλάτος αυτού και στη συνέχεια καθίσανε όλοι κάτω με αποτέλεσμα να διακοπή τελείως η κυκλοφορία στην οδό Τσιμισκή.

Στο σημείο αυτό παρέμειναν 15 λεπτά, ουδεμία δε επέμβαση της Αστυνομίας έγινε, εκτός από συστάσεις των οργάνων τάξεως και τροχαίας για απελευθέρωση της οδού, οι οποίες δεν εισακούσθηκαν! Στη συνέχεια επεβιβάσθηκαν των ποδηλάτων κατήλθαν της Αριστοτέλους και εισήλθαν στην οδό Μητροπόλεως,μπροστά στο Ξενοδοχείο ΗΛΕΚΤΡΑ ΠΑΛΛΑΣ. Στο σημείο αυτό κατέβηκαν και πάλιν από τα ποδήλατα,τα άφησαν στο οδόστρωμα σε όλο το πλάτος και στη συνέχεια κάθησαν κάτω και πιάστηκαν μεταξύ τους σε σχήμα αλυσίδας εις τρόπον ώστε να διακοπεί τελείως η συγκοινωνία επί της Μητροπόλεως. Στο σημείο αυτό έμειναν 15 λεπτά περίπου, οπότε επενέβησαν παριστάμεναι Αξιωματικοί και τους παρεκάλεσαν να απομακρυνθούν από το οδόστρωμα,χωρίς ανταπόκριση.-

- Ύστερα από αυτό διετάχθησαν οι παριστάμενες Αστυνομικές δυνάμεις να επέμβουν και τελικά συνέλαβαν αυτούς.οι οποίοι πιασμένοι σε σχήμα αλυσίδας ηρνούντο να εγκαταλείψουν το οδόστρωμα.-

- Όλοι οι συλληφθέντες είναι ηλικίας άνω των 20 ετών και οι ενέργειές τους στα δύο σημεία των παραπάνω οδών όπως γνωρίζομε ήσαν προσχεδιασμένες με στόχο την πρόκληση κυκλοφοριακής ανωμαλίας και γενικής αναταραχής στο κέντρο της πόλεως, γι'αυτό και η επέμβαση της Αστυνομίας αποσκόπει στην έγκαιρη αποκατάσταση του νόμου και της τάξεως και αποφυγής γενικωτέρας αναταραχής.-

Θεσσαλονίκη, 3 Ιουλίου 1983

Εκ της Διευθύνσεως Αστυνομίας

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ!

Την Παρασκευή 1 Ιούλη πραγματοποιήθηκε στους κεντρικούς δρόμους της πόλης μας διαδήλωση - πορεία με ποδήλατα.

Η πορεία, που έγινε με πρωτοβουλία της Οικολογικής Κίνησης, πέτυχε να συσπειρώσει εκατοντάδες ποδηλάτες και να κάνει χειροπιαστή την αντίθεση σε κυκλοφοριακές λύσεις σαν τον περιφερειακό δρόμο, που θα καταστρέψει το Σέιχ Σου. Ακόμα να απαιτήσει σεβασμό και ενίσχυση των δικύκλων και να καταγγείλει την ιδεολογία του Ι.Χ.

Για την πορεία είχε ενημερωθεί η τροχαία και διέθεσε μοτοσυκλετιστή για τη διευκόλυνσή της. Παρ' όλα αυτά, και ενώ η πορεία πλησίαζε στο τέλος της, με καθιστική διαμαρτυρία λίγων λεπτών στην οδό Μητροπόλεως (στο ύψος της πλατείας Αριστοτέλους) αστυνομική δύναμη επιτέθηκε απροειδοποίητα και συνέλαβε "πιασμένους" τρεις ποδηλάτες.

Στην απαίτηση του κόσμου να αφεθούν ελεύθεροι οι διαδηλωτές, οι αστυνομικοί-πολλοί από τους οποίους δεν φορούσαν τους αριθμούς στις επωμίδες- απάντησαν με απειλές, υπό το πρόσχημα ότι δήθεν παρακωλύονταν η συγκοινωνία, ενώ οι ίδιοι δημιουργούσαν το πρόβλημα. Στη συνέχει- επιτέθηκαν βίαια -παρ' όλο που υπήρχαν και μικρά παιδιά- και χωρίς καν την παρουσία εισαγγελέα, συνέλαβαν άλλα δέκα (10) άτομα.

Αλλά και ακόμη μετά τη διάλυση της συγκέντρωσης, δεν σταμάτησαν να απειλούν με σύλληψη κάθε ποδηλάτη που στεκόταν στο πεζοδρόμιο ή στην άκρη του δρόμου.

Κάθε πολίτης, πιστεύουμε, ότι πρέπει να σταθεί αντικειμενικά πάνω στο θέμα και να μην αποφύγει να βγάλει τα συμπεράσματά του.

Για μας, φάνηκε πια ότι η κυβέρνηση δεν σηκώνει καμμιά κριτική σε συγκεκριμένες επιλογές της. Η κριτική αυτή, χωρίς να περιορίζεται σε θεωρητικολογίες, αλλά επιδιώκοντας να ανατρέψει και να αντισταθεί σε μονόδρομες αποφάσεις που απειλούν ν' ακυρώσουν κάθε μελλοντική μετάπλαση αυτού του δύσμορου τόπου σε μια οικολογική κατεύθυνση, φαίνεται πια ότι θ' αρχίσει να γίνεται -γι' αυτούς- επικίνδυνη.

Βρισκόμαστε ακόμη, μπροστά σε μια εντεινόμενη σκλήρυνση της κυβερνητικής πολιτικής, απέναντι σε αιτήματα όχι μόνο ποιοτικά, όπως ο περιορισμός του συνδικαλιστικού δικαιώματος, αλλά και σε απλά ποσοτικά, όπως οι αυξήσεις μισθών. Έχουμε ακόμη, να κάνουμε με μια ένταση της αστυνόμευσης των χώρων νεολαίας και την ποινικοποίηση συγκεκριμένων κατηγοριών της, μέσα σ'ένα πλαίσιο αυξανόμενης ανεργίας. Χαρακτηριστικό επεισόδιο που δείχνει την στάση αυτή της κυβέρνησης είναι και η πρόσφατη σύλληψη δεκάδων απεργών εργαζόμενων του αποχετευτικού αγωγού.

Φαίνεται πια ότι η μέχρι τώρα ανεκτικότητα των αστυνομικών έχει αρχίσει να εξαντλείται και βρίσκουν πάλι τη δυνατότητα ν' ασκήσουν τις ικανότητές τους για καταστολή.

Αλλά και για το θέμα του περιφερειακού δρόμου του Σέιχ Σου, η αντιμετώπιση δεν ήταν καλύτερη. Μια συνωμοσία σιωπής ορθώθηκε γύρω απ' το καυτό αυτό πρόβλημα, συνωμοσία που εκφράστηκε είτε με το απροκάλυπτο κόψιμο ραδιοφωνικής εκπομπής από τους κυβερνητικούς παράγοντες, είτε με τη συστηματική άρνηση των αρμοδίων για συμμετοχή σε ανοιχτές συζητήσεις - εκδηλώσεις και την προσχεδιασμένη "αδιαφορία" για ενημέρωση του λαού.

Πιστεύουμε, ότι με το χτύπημα μιας ειρηνικής διαδήλωσης με ποδήλατα επιδιώχθηκε να φρακαριστεί στο ξεκίνημά της η άρθρωσή ενός οικολογικού αντίλογου και να τεθούν στο περιθώριο οι τέτοιες οργανωμένες προσπάθειες, όπως της Οικολογικής Κίνησης, με το κόλημα της ταμπέλας του"εξτρεμιστή"και την κοινωνική απομόνωσή του.

Όμως τα σχέδιά τους δεν θα περάσουν.

Οι "σοσιαλιστικές" φυλακές δεν είναι για τους λεβέντες, άρα ούτε και για τους οικολόγους. Δεν μας πτοούν ούτε η παρεμπόδιση των δικηγόρων να επικοινωνήσουν με τους συλληφθέντες, ούτε οι κατηγορίες της δήθεν παρακώλυσης των συγκοινωνιών, ούτε και οι "σοσιαλιστικές"φείρες των υγρών υπογείων της Ασφάλειας.

Αλληλεγγύη στους 13 συλληφθέντες.

Ενεργή αντίσταση στις επιβουλές της ποιότητας της ζωής μας.

Οικολογική Κίνηση

2-7-83

"...Δίπλα σε μιά Θεσσαλονίκη πού, χρόνο μέ τό χρόνο, ασφυκτιά ολοένα και περισσότερο, τό δάσος του Σέϊχ Σου αποτελεί μιά μοναδική ανάσα ζωής." (Υ.Χ.Ο.Π.)

Αυτή τήν ανάσα, σήμερα, φίλε συμπολίτη, θέλουν νά τήν μετατρέψουν σέ λουρίδα. Πιστοί σέ μιά τεχνοκρατική αντίληψη, πού θέλει νά διπλασιάζονται τ'αυτοκίνητα κάθε 5 χρόνια και νά πλημμυρίζουν κάθε ελεύθερο χώρο, σκαρφίστηκαν ένα έργο – την ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΟΔΟ – πού θα λύσει – λένε – τό κυκλοφοριακό μας πρόβλημα.

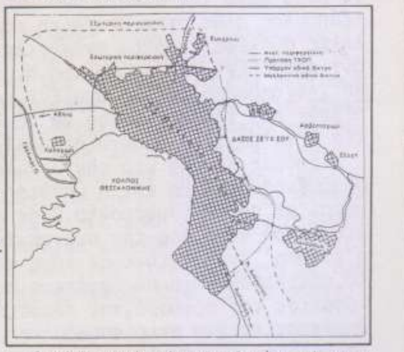
Παλιά ιδέα τής δεξιάς ο δρόμος αυτός, συνδεμένος μέ τη βιομηχανική και τήν οικιστική "ανάπτυξη" στήν Ανατολική πλευρά τής πόλης, φοράει σήμερα τά μοντέρνα του ρούχα και **έρχεται ν'απειλήσει ένα δάσος θύμα**, πού το νομίζει ανυπεράσπιστο.

Όμως τό δάσος εκδικείται. Εκδικείται όπως μόνο η φύση ξέρει νά τό κάνει, απαντώντας στήν οικολογική ηλιθιότητα πού τυραννάει αυτόν τον τόπο, αυτόν τον πλανήτη. Μόνο πού η απάντηση αυτή δέν αφορά μόνο αυτούς που έχουν την "πολιτική ευθύνη" γιά το έργο **ΜΑΣ ΑΦΟΡΑ ΟΛΟΥΣ**. Και επειδή δέν είμαστε διατεθειμένοι νά συναινέσουμε – έστω σιωπηλά – σέ άλλη μιά πράξη καταστροφής ότι πιό όμορφου έχει απομείνει σ'αυτό τόν τόπο, θα πρέπει ν'αναλάβουμε εμείς την ευθύνη νά μιλήσουμε γιά τό δάσος.

Και θά τό κάνουμε μέ κάθε τρόπο, γιατί ο δρόμος αυτός, πέρα από τό βαρύ περιβαλλοντικό του κόστος,

ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΕΙ ΚΑΝ ΣΕ ΜΙΑ ΤΕΧΝΟΚΡΑΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ.

Κι'αυτό γιατί, παρόλο πού παρουσιάζεται σάν λύση γιά τήν αποσυμφόρηση του κέντρου της πόλης απ'τις υπεραστικές μετακινήσεις πρός και από τη Χαλκιδική και τή σύνδεση – εκτός κέντρου – των ακραίων σημείων της πόλης:

Ο περιφερειακός βρίσκεται στό στάδιο τής δημοπράτησης και αρχίζει νά κατασκευάζεται τώρα την άνοιξη. Ο προϋπολογισμός του θα ξεπεράσει τά 2 ΔΙΣ. ΔΡΧ. Αν αυτά τά χρήματα δίνονταν γιά βελτίωση των συνθηκών μέσα στην πόλη;

● Έχει **ΑΜΦΙΒΟΛΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΚΑ ΩΦΕΛΗ**, αφού η κίνηση πρός τη Χαλκιδική είναι εποχική, πού δύσκολα θα παρακάμψει το κέντρο της πόλης – όπου το πρόβλημα δημιουργούν οι μικρομετακινήσεις και τό παρκάρισμα – κι'ακόμα, μεταθέτει τό κομφούζιο στούς στενούς δρόμους των πάνω συνοικιών που θα τόν συνδέουν μέ τήν πόλη – άν υποτεθεί ότι ο δρόμος θα λειτουργήσει υποχρεωτικά.

● Δέν είναι ενταγμένος σέ **ΚΑΜΙΑ ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΡΥΘΜΙΣΗ ΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ** και δέν βασίζεται **ΚΑΝ** σέ κάποια **ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΚΗ ΜΕΛΕΤΗ** που θα αποδείχνει την αναγκαιότητα της κατασκευής του, έστω και μέ τα δικά τους κριτήρια.

Η Ανατολική Περιφερειακή είναι ουσιαστική μιά **ΤΕΧΝΟΚΡΑΤΙΚΗ ΜΕΤΑΦΟΡΑ** της χωροταξικής μελέτης (Χ.Μ.Θ. 1966-68) του καθ. Τριανταφυλλίδη, πού ποτέ δέν υιοθετήθηκε επίσημα, μέ αποτέλεσμα η τερατούπολη της νά είναι σήμερα και εξωπραγματική, μιά και πρόβλεπε π.χ. οικιστική ανάπτυξη, πανεπιστήμιο κ.τ.λ. στο Καλοχώρι!

Όσο γιά τίς **ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΕΣ** του **ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ**, αυτές αποτελούν ψιλά γράμματα γιά την "αφροκρεμά" των τεχνικών μας, που βλέπουν το δάσος μόνο σάν ανάγλυφο του εδάφους, πού πρέπει νά ισοπεδωθεί και μάλιστα χωρίς πολύ πολύ κόστος. Όμως ο δρόμος, πού θά διασχίζει το δάσος γιά 5,6 χιλ., μ'ένα μέσο πλάτος κατάληψης 60 μέτρων, είναι βέβαιο ότι θα έχει **ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ** επιπτώσεις, άμεσες και έμμεσες, όχι μόνο στό **ΔΑΣΟΣ**, αλλά **ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ**.

Και πιό συγκεκριμένα:

● **ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ 400 ΣΤΡΕΜΜΑΤΑ ΔΑΣΟΥΣ** και απαιτεί τό **ΚΟΨΙΜΟ 60.000 ΔΕΝΤΡΩΝ**, μόνο γιά τη διάνοιξη του.

● Δίνει τό σύνθημα γιά **ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ** – νόμιμη και παράνομη – μέχρι το δρόμο (2.200 στρέμματα).

● **ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΕΙ** και **ΑΠΟΜΟΝΩΝΕΙ ΤΗΝ ΠΟΛΗ** απ'τό δάσος. Διευκολύνει τη μαζική **ΕΙΣΒΟΛΗ** μιας άλλης ποιότητας "επισκεπτών" – **ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΩΝ**.

● Αυξάνει τούς κινδύνους **ΠΥΡΚΑΓΙΑΣ**

Τό Σέϊχ Σου έχει έκταση – τυπικά **30.000** στρέμματα. Απ'αυτά τά 2.330 στρ. καλλιεργούνται (τά 1630 αυθαίρετα). Αλλά 520 στρ. έχουν παραχωρηθεί νόμιμα γιά διάφορες χρήσεις. Σήμερα δίνονται 400 στρ. στόν περιφερειακό και 2200 στρ. στις παρενέργειες του.

ΑΥΡΙΟ ΤΙ;

● **ΔΙΑΤΑΡΑΣΣΕΙ ΤΙΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΕΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΕΣ** σ'αυτό τό τεχνητό και ευάλωτο δάσος τραχείας πεύκης.

● **ΜΕΙΩΝΕΙ ΤΟ ΖΩΤΙΚΟ ΧΩΡΟ** – άρα και τούς πληθυσμούς – των **ΑΓΡΙΩΝ ΖΩΩΝ**.

● Ανατρέπει το **ΙΣΟΖΥΓΙΟ** οξυγόνου και διοξειδίου του άνθρακα και υποβαθμίζει τη βλάστηση με **ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΡΥΠΑΝΣΗ**.

● Δημιουργεί μια, τεράστιας έκτασης, **ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΑΣΧΗΜΙΑ** με ορύγματα και επιχώματα, πού φτάνουν τά 22 μέτρα ύψος.

● Απορρυθμίζει τις λειτουργίες φυτών και ζώων με **ΦΩΤΟΡΥΠΑΝΣΗ** και **ΗΧΟΡΥΠΑΝΣΗ**, ενώ ενοχλεί όχι μόνο τους περιπατητές, αλλά και λειτουργίες όπως το θέατρο δάσους και ο – μελλούμενος – ζωολογικός κήπος.

● **ΣΥΝΤΕΛΕΙ** στην αύξηση των **ΠΛΗΜΜΥΡΩΝ** στην πόλη

● **ΠΡΟΜΗΝΥΕΙ** χειροτέρευση του **ΜΙΚΡΟΚΛΙΜΑΤΟΣ** της πόλης.

...Και πάλι λίγα λέμε*. Πολλά απ'αυτά εντοπίζονται και στην "περιβαλλοντολογική μελέτη" του υπουργείου Χ.Ο.Π., που – κατά μαγικό τρόπο – όμως, καταλήγει στην αποδοχή του δρόμου.

*Σημ.: ετοιμάζουμε, και θα εκδόσουμε σύντομα, μια ευρύτερη μελέτη.

Και τότε γιατί γίνεται ο δρόμος;

Μά, πρώτα γιά να εξυπηρετηθούν τ'αυτοκίνητα. Και επειδή σχεδόν κανείς δέν θ'ανεβαίνει μέχρι εκεί πάνω – μια και τό έργο είναι "προοπτικής" – πρέπει να το χωνέψουμε καλά, ότι η σύνδεση της Ανατολικής περιφερειακής με την προοπτική αφ'ενός **ΟΙΚΙΣΤΙΚΗΣ** και αφ'ετέρου **ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ** της **ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΠΛΕΥΡΑΣ** της πόλης, είναι δεδομένη.

Μόνο πού αυτή η έννοια της "ανάπτυξης" περιβάλλεται σήμερα, εκτός απ'τον τεχνοκρατικό, και απ'ένα "προοδευτικό" μανδύα ("νά μην είναι οι βιομηχανίες μόνο στό σβέρκο των δυτικών εργατικών συνοικιών") και – αντί νά επιδιώξει ελάφρυνση της δυτικής πόλης από τό βραχνά των βιομηχανιών – θέλει ουσιαστικά την **ΥΠΟΒΙΒΑΣΗ** του επιπέδου της **ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ** της **ΖΩΗΣ** και στην Ανατολική.

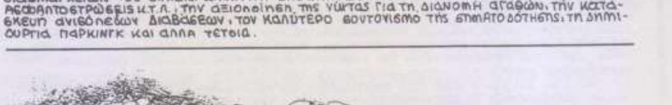

Και είναι τραγικό ότι σ'αυτήν την αντίληψη παρασύρεται και η παραδοσιακή αριστερά – μαζί με το ανανεωτικό της τμήμα. Και ίσως, έτσι, και τά στην καταστροφή του δάσους, μας φέρουν – όλοι μαζί – το νέφος στη Θεσσαλονίκη.

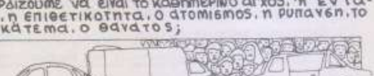
Εδώ φαίνεται καθαρά η "λειτουργικότητα" του περιφερειακού και η σχέση του με τις δύο βιομηχανικές ζώνες στην ανατολική πλευρά της πόλης, πού προτείνει η Χ.Μ.Θ. Σήμερα η πρόταση επανέρχεται "βελτιωμένη" κάτι πού ούτε η δεξιά τόλμησε νά κάνει.

Απ'την άλλη, είναι σαφές ότι **ΤΟ ΜΠΟΤΙΛΙΑΡΙΣΜΑ** των αυτοκινήτων στήν πόλη και σε ώρες αιχμής, είναι **ΜΙΑ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΗ ΕΙΚΟΝΑ**. Και θα ήταν εύκολο νά επαναλάβουμε τις **ΧΙΛΙΟΕΙΠΩΜΕΣ "ΛΥΣΕΙΣ"** γιά το κυκλοφοριακό πρόβλημα της πόλης, όπως η απομάκρυνση των πρακτορείων μεταφορών, του εμπορικού σιδηροδρομικού σταθμού, των σταθμαρχείων του Ο.Α.Σ.Θ. κ.τ.λ., την ολοκλήρωση του οδικού δικτύου με διανοίξεις, ασφαλτοστρώσεις κ.τ.λ., την αξιοποίηση της νύχτας για τη διανομή αγαθών, την κατασκευή ανισόπεδων διαβάσεων, τον καλύτερο συντονισμό της σηματοδότησης, τη δημιουργία πάρκινγκ και άλλα τέτοια.

Ως πότε όμως θα ψάχνουμε συνέχεια τρόπους για το πώς **θα διευκολύνουμε το αυτοκίνητο**; ως πότε θα κόβουμε την πόλη σάν μπακλαβά, θα καταστρέφουμε τις γειτονιές και θα χωρίζουμε τις συνοικίες; ως πότε θα δουλεύουμε σά σκυλιά για να αποκτήσουμε την "τετράτροχη ευτυχία", για να ξεφύγουμε απ' τις άθλιες συνθήκες της πόλης και το μόνο που κερδίζουμε να είναι το καθημερινό άγχος, η ένταση, η επιθετικότητα, ο ατομισμός, η ρύπανση, το σακάτεμα, ο θάνατος;

Είναι φανερό πως μ'αυτή τη λογική, **σέ λίγο καιρό θα χρειαζόμαστε** όχι μόνο έναν, αλλά **μια σειρά από περιφερειακούς δρόμους**, που όλοι – υποτίθεται – θα βελτιώνουν τη ζωή μας.

Αλλά όχι φτάνει πια. Κυκλοφορία δεν σημαίνει μετακίνηση αυτοκινήτων, αλλά ανθρώπων. Και λύση του κυκλοφοριακού προβλήματος αποτελεί μόνο το **ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΧΡΗΣΤΟ ΤΟ Ι.Χ. ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ** μέσα στην πόλη. Σε συνδυασμό με την **ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗ** των λειτουργιών της πόλης, πρέπει να διευκολύνουμε τη ζωή των **ΠΕΖΩΝ** (πεζόδρομοι, απαγόρευση της στάθμευσης στα πεζοδρόμια κ.τ.λ.) των **ΔΙΚΥΚΛΙΣΤΩΝ** (ειδικές λωρίδες, μειωμένη φορολογία, ελεύθερη εισαγωγή ποδηλάτων κ.τ.λ.) και των **ΕΠΙΒΑΤΩΝ** των **ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ** (πυκνότερες συγκοινωνίες, ειδικές λωρίδες, νέες γραμμές, δωρεάν μεταφορά κ.τ.λ.)

Και κοντά σ'αυτά, τό όραμα για μια άλλη πόλη, γιατί έτσι που μας κατάντησαν τη ζωή μας, **Η ΠΟΛΗ ΠΟΥ ΓΝΩΡΙΣΑΜΕ ΕΧΕΙ ΠΙΑ ΠΕΘΑΝΕΙ**. Ο δρόμος της συνεχούς "ανάπτυξης" πρέπει να σταματήσει οριστικά. **ΤΟ ΑΤΟΜΟ** πρέπει νά αποκτήσει εποπτεία πάνω στο όλον. **ΝΑ ΞΕΡΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΡΥΘΜΙΖΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ**. Μοναδικός δρόμος είναι τα **ΜΙΚΡΑ ΣΥΝΟΛΑ**, τα δίκτυα μικροκοινοτήτων, η αρμονική συνύπαρξη αυτορυθμιζόμενων κοινωνικών ομάδων, το πλαίσιο όπου θα ανθίσει ένας **ΑΛΛΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ**: οι απλές ανθρώπινες σχέσεις, η συλλογικότητα, η δημιουργικότητα σ'όλες της τις μορφές, η συμμετοχή μετά καθημερινά της ρούχα.

> "Η δασοπονία ... για τις περιαστικές περιοχές αποτελεί το ρυθμιστή του περιβάλλοντος και εξασφαλίζει την υγεία του πληθυσμού και την προστασία των εδαφών και των έργων πολιτισμού.
> Καλούμε τον ΕΛΛΗΝΙΚΟ λαό να συμβάλλει θετικά στην προστασία αυτού του πολύτιμου αγαθού, του δάσους."
> **ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ**
> (Μήνυμα για την παγκόσμια ημέρα δασοπονίας 22.3.82)
> Από μηνύματα πάμε καλά. Θα φταίμε όμως εμείς, αν **αναλάβουμε ενεργά την προστασία του δάσους**;

Άντε και καλή ανάσταση. Και μέχρι τότε:

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ ΣΕΪΧ ΣΟΥ
ΟΧΙ ΑΛΛΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ
ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΤΕΡΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΙΞΙΜΟ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΤΕΧΝΟΚΡΑΤΙΚΟ ΜΟΝΟΛΟΓΟ. ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ
ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΑΘΗΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ. ΕΝΕΡΓΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΙΣ ΕΠΙΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Παύλου Μελά 19, 3ος όροφος. ΤΗΛ. 231008.

Μια άλλη οικολογία: οι απεργοί του αποχετευτικού

Εδώ και ενάμισυ μήνα απεργούν οι εργάτες του κεντρικού αποχετευτικού αγωγού στους Αμπελόκηπους Θεσ/νίκης . Κυριότερα αιτηματάτους είναι:Η αύξηση του ανθυγιεινού επιδόματος-η χορήγηση επιδόματος επικίνδυνης εργασίας -η χορήγηση πριμ 10.000 δραχμών

15 με 20 μέτρα κάτω απο την γη,δίπλα σε μηχανήματα που βγάζουν θερμοκρασία 90 βαθμων κελσίου,είναι απο τους λίγους εργαζόμενους που(αυτη την εποχή)επιμένουν με πείσμα στην απεργία τους.Και αυτό παρά τον μικρό αριθμό τους("Είμαστε 70,καθαυτό εργάτες,αλλά η εταιρεία προσθέτει και τους άλλους τόσους γραφιάδες απο πάνω που πάνε στην δουλειά τους",σύμφωνα μ'έναν απεργό).

Προς το παρόν ο Γιαννόπουλος,ο υπουργός εργασίας,μεσολάβησε,λέει,υπέρ των απεργών ,παρά το γεγονός ότι "τα αιτήματά τους έρχονται σε αντίθεση με την εισοδηματική πολιτική της κυβέρνησης"και"συνέστησε στον εκπρόσωπο της εταιρείας να εισηγηθεί την ικανοποίηση των αιτημάτων τους",αλλά, η εταιρεία πού να πειστεί...Η σοσιαλιστική πολιτεία,βέβαια,δεν παρέλειψε να παρέμβει και αλλέως.

Στις 30 ιουνίου ισχυρή αστυνομική δύναμη παρέμβηκε και συνέλαβε 31 απεργούς και συμπαραστάτες ,που τους παρέπεμψε στο δικαστήριο με την κατηγορία της άσκησης βίας επειδή κάθονταν μπρος στην πύλη του εργοτάξιου εμποδίζοντας τα φορτηγά να περνούν .Αποτέλεσμα:5 μήνες έκαστος,παρά το γεγονός ότι οι αστυνομικοί μάρτυρες κατηγορίας δεν ήξεραν τι έλεγαν στο δικαστήριο.

Βέβαια οι απεργοί συνέχισαν την απεργία με επιμονή.Το ίδιο επίμονα τις επόμενες μέρες η αστυνομία καταλάμβανε τον χώρο μπρός απο το εργοτάξιο κ' συνέχισε να χειροδικεί με τους απεργους.

Άσχετα από την έκβαση της υπόθεσης είναι απο τους πρώτους εργάτες που χάνουν την υπομονή τους με τις "σοσιαλιστικές"συνθήκες εργασίας,και δείχνουν κάτι απο τα όσα θα γίνουν αν συνεχιστεί για πολυ η "εισοδηματική πολιτική της κυβέρνησης".Ισως επειδή οι "οικολογικοί όροι"των χώρων δουλειάς τους είναι μάλλον απαίσιοι.Και πραγματικά,η οικολογία της εργασίας έχει μείνει μέχρι στιγμής κάτι το περιθωριακό.Δεν θα ήταν καθόλου άσχημο ραντεβού εκείνο όπου θα συναντιόντουσαν οικολογία και εργασία....

Σκηνές σάν αυτή τής φωτογραφίας έπαναλαμβάνονται κάθε φορά πού ένα φορτηγό θά έμπαινε στό χώρο τοῦ έργου

ΕΝΑΝΤΙΑ στις ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΑΝΑΓΚΕΣ

Η Αθήνα των 3.000.000 ανθρώπων, με το νέφος και χωρίς πράσινο, είναι απάνθρωπη! Ειδικά η νεολαία δεν έχει δικούς της χώρους να ζει και να εκφράζεται.

Παρόλ' αυτά το κράτος ικανοποιεί τις δικές του ανάγκες (Δικαστήρια, δρόμοι κλπ.) καταστρέφοντας με τσιμέντο το τελευταίο πράσινο και τον ελάχιστο ελεύθερο χώρο.

Για την Κυψέλη-Γκύζη και γύρω περιοχή (πιο πυκνοκατοικημένες συνοικίες) η μεταφορά των δικαστηρίων σημαίνει:

1. «Αποκέντρωση»-αύξηση του νέφους και του κυκλοφοριακού.
2. Καταστροφή των ελεύθερων χώρων.
3. Αύξηση ενοικίων...

Μόνος δρόμος, να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες μας, είναι ο ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΑΓΩΝΑΣ των κατοίκων και της νεολαίας όπως έχει ξεκινήσει και σ' άλλες συνοικίες (Καισαριανή, Ζωγράφου κλπ.).

ΠΑΡΚΟ – ΚΕΝΤΡΟ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΟΧΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ,ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ

ομαδα νεων Κυψελης

Βραχάτι: Άμεση απάντηση στον βιασμό

Το παρακάτω κείμενο στάλθηκε στην Ρήξη απο μια κοπέλα που πήρε μέρος στην πορεία των γυναικών στο Βραχάτι.

ο τύπος μάς βιάζει άλλη μια φορά

Τον τελευταίο καιρό η "δρακολογία δίνει και παίρνει.Ο βιασμός που καταλήγει σε φόνο έχει κατντήσει ένα όχι τόσο σπάνιο φαινόμενο που δίνει την ευκαιρία σε αρκετούς δημοσιογράφους να βγάλουν όλα τα μισογύνικα απωθημένα τους τονίζοντας-άμεσα ή έμμεσα-την"κρυφή επιθυμία κάθε γυναικας να βιαστεί"(!!!),δημοσιεύοντας γυμνές και "ερεθιστικές"φωτογραφίεστων θυμάτων προς τέρψιν των αμέτρητων νεκρόφιλων αναγνωστών τους...Με άλλα λόγια δεν παύουν να διαπαιδαγωγούν και να ενθαρρύνουν κάθε επίδοξο "δράκο"προς λαικήν κατανάλωσιν:χτές ο δράκος της Δράμας,σήμερα του Καλαμακιου,αύριο;

Μετά τους αλλεπάλληλους εξευτελισμούς των γυναικών απο τον τύπο και εν όψει του καλοκαιριού(που ως γνωστόν εποχή έξαρσης τέτοιων φαινομένων),οι αυτόνομες γυναίκες του Σπιτιού των Γυναικών αποφασίζουν να αντιδράσουν καλώντας σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας ενάντια στη βία και το βιασμό απο τους άντρες και τον τύπο στα Προπύλαια την 1 Ιούλη.

Βραχάτι: ο αντίλογος

Η συγκέντρωση αυτή συμπίπτει με ένα ακόμα βιασμό μιάς κοπέλας απο το αφεντικό της στο χωριό Βραχάτι της Κορινθίας.Ενας ακόμα βιασμός που όμως αυτή την φορά δεν μένει βουτηγμένος στην σιωπή και στην ντροπή.Η κοπέλα -πέρα απο το να κάνει μήνυση στον βιαστή -επιστρέφει στην Αθήνα (δούλευε ευκαιριακά στο Βραχάτι) γιά να ζητήσει συμπαράσταση απο τις αυτόνομες γυναικείες ομάδες.Μέσα λοιπόν σ'όλο αυτό το ευνοϊκό για βιαστές κλίμα-όπως αναφέρθηκε παραπάνω-η στάση της συγκεκριμένης, κοπελιάς,η προσπάθεια να δημοσιοποίησει το γεγονος,είναι μια πραγματική εξέγερση,ένα σπάσιμο του ρόλου του "ένοχου θύματος"·ενός θύματος που πάντα "προκαλεί" με τα ρούχα που φορά,τον τρόπο που περπατά,την προηγούμενη ζωή του,τελικά ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΟΥ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ.Η αντίδραση της κοπέλας στο Βραχάτι έχει μεγάλη σημασία μιάς και αποτελεί ένα ενθαρυντικό παράδειγμα για όλες τις γυναίκες που υφίστανται παρόμοιες ενέργειες,είτε αυτές βρίσκονται έξω είτε μέσα στον αυτόνομο γυναικείο χώρο(άραγε,πόσες απο τις γυναίκες , αυτού του χώρου,έχουμε περάσει τα ίδια κ χειρότερα χωρίς να καταφέρουμε να τα καταγγείλουμε επίσημα και ανοιχτά;)

Ομως η σπουδαιότητα του γεγονότος δεν σταματά εδω,γιατί γυναίκες κύρια απο το Σπίτι των Γυναικών,την Αυτόνομη Κίνηση Γυναικών,την Ομάδα Γυναικών Φιλοσοφικής,την Ομάδα Γυναικών Κυψέλης και άλλες γυναίκες αποφασίζουμε(πράγμα που ζήτησε και η κοπελιά που βιάστηκε)να κατέβουμε στο Βραχάτι με σκοπό να καταγγείλουμε τον βιαστή.Μέσα σ'ένα βράδι (κυριολεχτικά!)μαζευόμαστε καμιά 50αριά γυναίκες κ ξεκινάμε γιά το Βραχάτι.

Η πορεία μας στο χωριό έρχεται να ταράξει την συνηθισμένη νυχτερινή βόλτα.Με μιά ντουντούκα καταγγέλουμε συνεχως το όνομα του βιαστή φωνάζοντας παράλληλα και αρκετά ζωντανά συνθήματα όπως:

-Ο βιασμός είναι φασισμός.

-Οχι άλλη ενοχή,γυναίκες καταγγείλτε τον βιαστή.

- Οι βιαστές δεν είναι ράτσα ειδική,είναι οι άντρες οι καθημερινοί.

-Κάθε γυναίκα μπορεί να βιαστεί,όλες μαζί να σπάσει η σιωπή.

-Οχι στην βία καθημερινά,στο δρόμο, στο σπίτι και στην δουλειά.

Επίσης μοιράζουμε ένα τρυκάκι με το όνομα του βιαστή(που έχει μαγαζί στο χωριό)και τα κυριότερα συνθήματα.Φτάνοντας έξω απο το μαγαζί του,αρκετές απο μας ορμάμε αυθόρμητα μέσα φωνάζοντας γι αρκετή ώρα:"Εδω δουλεύει ο βιαστής"(ο οποίος στο μεταξύ είχε εξαφανιστεί για να γλυτώσει το αυτόφωρο).Το χωριό έχει πιά αναγκαστεί να βγεί απο την ένοχη σιωπήτου.Αμηχανία των κατοίκων στην αρχή,πηγαδάκια και διαφωνίες στην συνέχεια,και το σπουδαιότερο:οι γυναίκες-ντόπιες και παραθερίστριες-παίρνουν καθαρά το μέρος μας,το μέρος της κάθε γυναίκας που βιάζεται.

Η παρεμβασή μας τελικά καταφέρνει να λειτουργήσει καταλυτικά στις γυναικείεςαλλά και σε μερικές αντρικές-συνειδήσεις ΦΑΣΙΣΤΑΣ ΚΑΙ ΕΝΟΧΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΒΙΑΣΤΗΣ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΒΙΑΣΜΕΝΗ ΠΟΥ "ΤΑ ΘΕΛΕΙ".ΕΤΣΙ Ο ΒΙΑΣΜΟΣ ΠΑΥΕΙ ΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΥΠΟΘΕΣΗ ΙΔΙΩΤΙΚΗ-ή ΤΟ ΠΟΛΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ-ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΡΥΒΕΤΑΙ,ΑΛΛΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ,ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΦΥΛΟΥ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΑΛΛΟ.

Για μας τις αυτόνομες,αυτή η παρέμβαση είναι μια πρώτη και ιδιαίτερα ενθαρυντική εμπειρία "ανοίγματος",επαφής καιμέ

άλλες γυναίκες έξω απο το στενό κύκλο των ομάδων μας και μάλιστα σε ένα τόσο καυτό θέμα.Γιατί σίγουρα ο βιασμός είναι μια καθημερινή απειλή για όλες τις γυναίκες,μια μόνιμη κατάσταση τρόμου και περιορισμού της ελευθερίας μας.Βιασμός είναι και ο φόβος που κουβαλάμε μέσα μας οπουδήποτε κυκλοφορούμε χωρίς "αντρική προστασία"(Ενας φόβος ιδιαίτερα οξυμένος τελευταία μιας και σχεδόν κάθε μέρα διαβάζουμε για βιασμούς ακόμα και δολοφονίες)

Δεν είναι λοιπόν καθόλου που για μεγάλο διάστημα πολλές γυναικείες ομάδες ασχολήθηκαν μ'αυτό το θέμα με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο(μπροσούρες,προκηρύξεις,πορείες,ταμπλώ κλπ).Ωστόσο η απήχηση πούχαν όλες αυτες οι πρωτοβουλίες σε πλατιές μάζες γυναικών έξω απο ένα στενό αυτόνομο χώρο ήταν ελάχιστη ως καθόλου. Η δουλειά μας είχε και έχει μιά τρομερή, αποσπασματικότητα με αποτέλεσμα πχ να κάνουμε γενική πορεία ενάντια στην βία και τους βιασμούς,όμως στην περίπτωση Παπαχρόνη-πέρα απο μεμονωμένες καταγγελίες ν' αφήνουμε τον τύπο να οργιάζει,μένοντας, στην ουσία,παθητικές(εκτός απο τις γυναίκες στην θεσ/νίκη).Ακόμα,ενώ εδώ και καιρό ο βιασμός έχει αναδειχτεί για μας σ'ένα απο τα κεντρικά ζητήματα,ποτέδεν μαζευτήκαμε να κουβεντιάσουμε το νομοσχέδιο Μαγκάκη για το θέμα αυτό και γενικότερα την ταχτική της κυβέρνησης απεναντί μας και άρα ν'αναλύσουμε και το πώς προχωράμε παραπέρα.Κάποια πρόταση που είχε γίνει για Σπίτι-καταφύγιο βιασμένων γυναικών(ιστορία που απαιτούσε ανοιχτες διαδικασίες)ενώ στην αρχή συζητήθηκε πολύ, στην συνέχεια ξεχάστηκε και έμεινε στάλό για.

Μ'όλα αυτά δεν θέλω να παραβλέψω τις σημαντικες αντικειμενικές δυσκολίες που σίγουρα υπάρχουν σχετικά με την διαμόρφωση γυναικείου κινηματος στην χώρα μας,αλλα καπου και ο υποκειμενικός παράγοντας δεν πήγαινε καθόλου καλά,τουλάχιστον μέχρι τώρα:απομόνωση,υποτίμηση και φόβος για την δουλειά προς τα έξω.

Και ήρθε η πορεία στο Βραχάτι να μας

ταρακουνήσει όλες:δεν είναι τυχαίο ότι, ταυτόχρονα με τον ενθουσιασμό μας,νοιώθαμε και κάποιες έντονες ανασφάλειες γιά το πώς θα μας αντιμετωπίσει ο κόσμος,η αστυνομία κλπ.Ολη αυτή η κατάσταση ήταν, κατά ένα μεγάλο μέρος,αποτέλεσμα της αναδιπλωσής μας στον εαυτό μας και στην ομαδα μας και της αποκοπής μας απο την υπόλοιπη κοινωνία.Γρήγορα αποδείχτηκε πόσο υπερβολικοί ήταν οι φόβοι μας:η λειτουργικότητα της πορείας ξεπέρασε τις προσδοκίες μας.Η ενέργεια αυτή ήταν και το πρώτο βήμα έξω και ενάντια στην περιθωριοποίησή μας και σίγουρα πρέπει νάχει συνέχεια.

Το χτύπημα της απομόνωσής μας είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να υπάρξουμε, σαν κίνημα ζωντανό,απο κάθε άποψη,και απο κείνη των εσωτερικών του σχέσεων.Γιατί πώς να'τα βρούμε μεταξύ μας"όταν η έλλειψη προοπτικής και παρέμβασης οξύνειτή μιζέρια και την στατικότητα στις μεταξύ μας σχέσεις;

Πορεία γυναικών στην Θεσσαλονίκη

Ο Παπαχρόνης έγινε το πρόσωπο της ημέρας,ταινία στην τηλεόραση.Η "πολύκροτη" δίκη του απασχόλησε το πανελλήνιο επί μέρες και τα πλήθη των θαυμα

θα

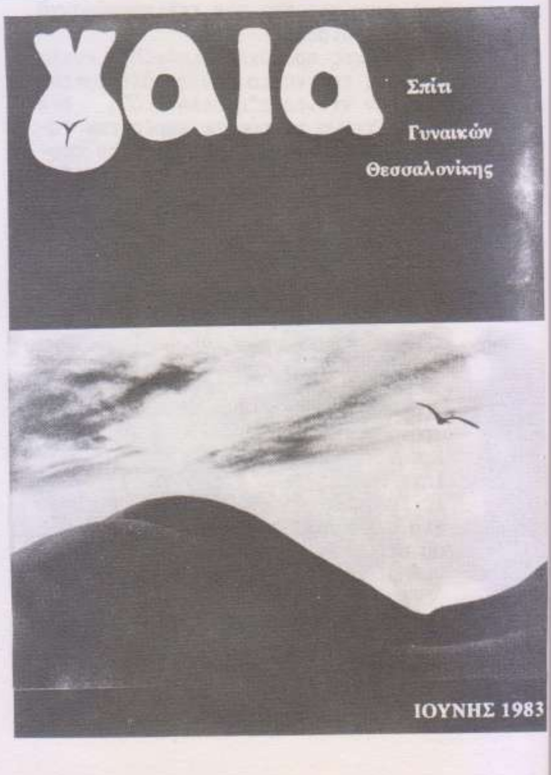
θαυμαστών του στήνονταν στο στρατοδικείο απο τις 5 το πρωί για να πάρουν σειρά.Τρία πούλμαν μάρτυρες υπεράσπισης από την Ξάνθη και την Κομοτηνή και ο ίδιος διάσημος πλέον, έπαιζε θέατρο ξεπερνώντας όλα τα όρια του θράσους.

Στην θεσ/νίκη μέσα απο την διαφήμιση και ηρωποίηση που έγινε απο το τύπο,διαμορφώθηκε σαφώς ένα κλίμα υπέρ του Παπαχρόνη που κυμαίνονταν από την καθαρή συμπαράσταση μέχριτόν οίκτο:"κρίμα στο ωραίο παληκάρι,κρίμα στην μάνα του."

Μπροστά σ'αυτό το όργιο η κινητοποίηση ήταν αναγκαία.Μιά κινητοποίηση που εκτος απο την καταγγελίατου Παπαχρόνη,να βάζει συνολικά το πρόβλημα της βίας και των βιασμών καί των δομών που τους αναπαράγουν,στην συγκεκριμένη περίπτωση του στρατού, σαν μηχανισμού που καλιεργεί συστηματικά το πρότυπο του "σκληρού" που η βία είναι καθημερινή του πραχτική

Η συνεργασία του Σπιτιού με την Κίνηση Δημοκρατικών Γυναικών στάθηκε αδύνατη γιατί δεν συμφωνούσαν γιά πορεία αλλά η κύρια διαφωνία ήταν στα συνθήματα που αφορούσαν τον στρατό.

Τα κεντρικά συνθήματα ήταν:

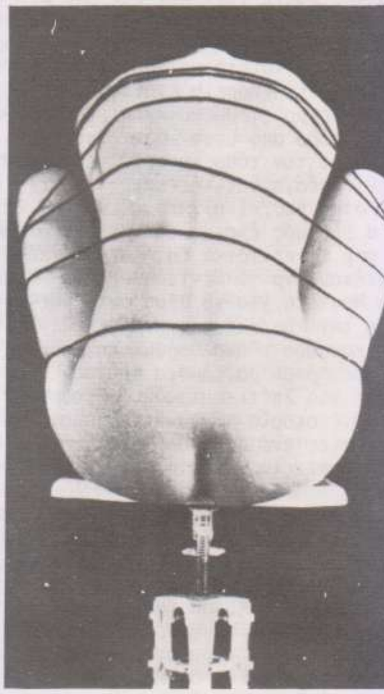

-Γυναίκες να κάνουμε τον φόβο μας εξέγερση.
-Αντίσταση στην βία καθημερινά στό σπίτι,στο δρόμο και στην δουλειά.
-Αυτή η κοινωνία φτιάχνει βιαστές , στο σπίτι στο σχολείο και στο στρατό.
- Κάτω η τυρρανία του στρατού το προπύργιο του σεξισμού.
-Αντρες οι στρατοκράτες σας θέλουν, και σας φτειάνουν φαλλοκράτες.
-Στη θεωρία αριστερόςστην πράξη φαλλοκράτης δεν είναι έτσι ο επαναστάτης.
-Πείραγμα,ξύλο και βιασμός να ποιός είναι ο αντρισμός.
-Οταν κάνεις έρωτα χωρίς τη θέλησή σου είναι κι αυτός ένας βιασμός.
Εξω απο το στρατοδικειο όπου κατέληξε η πορεία φωνάχτηκε το"φονιά Παπαχρόνη κανείς δεν σε γλυτ'ωνει". Από το στρατόπεδο κάποιος πέταξε ένα κουβά νερό.

Κατά την διάρκεια της δίκης μιά ομάδα που ήταν έξω απο το στρατοδικείο αντιμετώπισε την πιο χυδαία με ταχείριση απο "θαυμαστές" ,στρατονόμους και την αστυνομία που τελικά , μας διέλυσε.

Εντυπωσιακή ήταν και η αποχή των αντρών απο την πορεία(υπήρχαν μόνο 30).Και βέβαια έγινε χρήση της κλασικής πιά μεθόδου.Καμμιά συζήτηση , καμμιά έστω κριτική αλλά γελιοποίηση,λάσπη,χυδαιότητα(οι "υστερικές " που ούρλιαζαν "εις θάνατον"κτλ).

Η πορεία αυτή όμως μαζί με τήνπορεία στο Βραχάτι είναι η αρχή μιάς, πιο συντονισμένης,δυναμικής και συγκεκριμένης αντιμετώπισης του θέματος.

ΔΡΑΚΟΣ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Στην διάρκεια τη; δίκης του Παπαχρόνη και ενώ το Σπίτι γυναικών της Θεσ/νίκης έκανε διαδήλωση έξω απότά δικαστήρια,οι εφημερίδες ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο σε αισχρότητα και φαλλοκρατικό μένος:Σ΄όλες τις κεντρικές τους στήλες δεν ασχολιόντουσαν με τίποτε άλλο παρά με τον "ήρωα" Παπαχρόνη παρουσιάζοντάς τον σαν ένα καθόλα άξιο και γεμάτο "αρετές" άντρα -λοκατζή,που ατύχησε όμως μιά και κάπο... πουτάνα με την συμπεριφορά της τον πλήγωσε ανεπανόρθωτα και τι να κάνει ο άνθρωπος,για να εκδικηθεί,βίαζε ή και σκότωνε κάθεγυναίκα που αντιστεκόταν στις σεξουαλικές διαθέσεις του!!Οι εφημερίδες, αφου περιέγραψαν με καθαρά πορνογραφικό τρόπο τις λεπτομέρειες κάθε βιασμού,στάθηκαν ιδιαίτερα στις προτιμήσεις του για να μας πληροφορήσουν ότι "ο θόρυβος των γυναικείων τακουνιών την νύχτα τον ερέθιζε έντονα " και ότι ήταν ιδιαίτερα ευαίσθητοςμέ τις γυναίκες που τον εκλιπαρούσαννά μην τις βιάσει!

Γυναίκες προσοχή λοιπόν!Μην κυκλοφορείτε την νύχτα,μην φοράτε τακούνια,μην ντύνεστε"προκλητικά", δεν μπορείτε να γλυτώσετε χωρίς την "αντρική προστασία" ο τρόπος που περπατάτε,τα ρούχα που φοράτε,το ίδιο σας το φύλο είναι "πρόκληση"για τον άντρα.Αν παρόλα αυτά σας επιτεθεί κάποιος προς θεού μην αντισταθείτε κ του θίξετε τον αντρισμό!

Ωστόσο για τους άντρες ο δράκος, της Δράμας,προβάλλεται σαν η τέλεια ενσάρκωση του αντρικού πρότυπου:αρρενωπός,επιθετικός,άριστος στον στρατό και με πολλές "κατακτήσεις".

Με την προβολή λοιπόν του Παπαχρόνη σαν ίνδαλμα και οι εκδότες έλυσαν το προβλημά τους-πώς να πουλάνε περισσότερο τις κωλοφυλλάδες - και οι περισσότεροι άντρες(και μάλιστα οι δημοσιογράφοι)ξαναβρήκαν μέσα από την ιστορία του δράκου τ.. απωθημένο τους εαυτό.

Από την άλλη,η κοινωνία,ενώ είναι η ίδια που μέσα απο την οικογένεια,το σχολείο,το στρατό δημιουργεί αμέτρητους Παπαχρόνηδες-είτε αληθινούς είτε κατά φαντασίαν-καταδικάζει τον Παπαχρόνη σαν "τέρας"θέλοντας να διώξει τις ευθύνες απο πάνω της.

Η περίπτωση του δράκου δίνει την ευκαιρία σε πολλούς "ειδικούς της γυναικείας ψυχολογίας"(δημοσιογράφους και μη)να προβάλουν για άλλημιά φορά την άποψη ότι κάθε γυναίκα θέλει κατά βάθος να βιαστεί!!(Απόδειξη;Τα ερωτικά γράμματα που στέλνουν γυναίκες στο δράκο δηλαδή αφου πρώτα η γυναίκα διαπαιδαγωγείτε στο να λατρεύει μερικές φορές και έξω από κάθε όριο το επιθετικό και βίαιο αντρικό πρότυπο,στην συνέχεια θεωρείται ένοχη και γι αυτό).

Μέσα σ΄αυτά τα πλαίσια τοποθετείται και το ρεπορτάζ του κ.Λιάπη,(δημοσιογράφου της "Ελευθεροτυπίας")γιά την δίκη του δράκου στην Θεσ/νίκη Σ΄ένα σημείο μας πληροφορεί ότι παίρνει συνέντευξη απο μία "χοντρή και γλοιώδη κυρία,που βρωμά ιδρωτίλα κ μιλά με τέτοιο τρόπο σαν να ήθελε η ίδια να βιαστεί..."!!!(Οπως καταλαβαίνετε η γυναίκα-μιάς και είναι χοντρή και άρα"άσχημη"για τα αντρικά μέτρα-τόχει καϋμό να βιαστεί,γιά να επιβεβαιωθεί σαν γυναίκα(;;)αφου ως γνωστόν οι άντρες βιάζουν μόνο"όμορφες" και νέες κοπέλες απο 2 μέχρι 102 χρονών!!!Μισογυνισμός και εθελοτυφλία άνευ προηγουμένου).Φυσικά ο κ.Λιάπης δεν παραλείπει να εκφράσει-έμμεσα βέβαια-την γνώμη του και για τις φεμινίστριες που φωνάζουν έξω απο τα δικαστήριο ενάντια στην βία και τον βιασμό.Αυτές πιάείναι τόσο άσχημες και κομπλεξικές , που κανείς δεν γουστάρει να τις βιάσει!

μια αντίδραση

Με αφορμή τις εξωφρενικές αυτές κατασκευές του Λιάπη η ομάδα Γυναίκες και Πολιτική απο το Σπίτι τωνΓυναικών,πήγ... ..έα και την Ελευθεροτυπία για να δώσει κείμενο-καταγγελία για το ρεπορτάζ του Λιάπη ειδικά,αλλά και γενικότερα για την φοβερή συμβολή του Τύπου στη δημιουργία "δράκων".Και να η απάντηση που πήρε απο τον αξιοσέβαστο διευθυντή της "Ε" κ.Φυντανίδη:

"Δεν καταλάβατε ότι το ρεπορτάζ του Λιάπη είναι υπέρ σας;(!!)ανοίχτε τα μάτια σας γιατί το 50% των γυναικών που βρίσκονται έξω απο τα δικαστήρια ήθελε να βιαστεί!Αντε φύγετε απο δω κλπ".Αυτή η"αντρίκια"συμπεριφορά του Φυντανίδη αλλά και όλη η εκπορνευσή μας απο τον Τύπο,μας έχει βρει όλες τις αυτόνομες ομάδες(και κυρίως στην Αθήνα)και γυναίκες ασυντόνιστες και αποκομένες.

Καιρός είναι ν'αρχίσουμε ν'αντιδράμε συντονισμένα στον-ιδιαίτερατό τελευταίο καιρό-κραυγαλέο βιασμόμας απο τον Τύπο.

Η «κανονική» ένταξη της γυναικείας εργασίας στην παραγωγή

Η ένταξη της γυναίκας στην παραγωγή(παραγωγή με την έννοια που της δίνει το κεφάλαιο,παραγωγή εμπορευμάτων ή,έστω,κυκλοφορία και αναπαραγωγή)έχει περάσει από πολλές περιπέτειες στην καπιταλιστική κοινωνία. Χαρακτηριστικό πάντως είναι πως το κεφάλαιο την αντιμετώπιζε πάντα σαν κατεξοχήν"εφεδρική στρατιά",που ανάλογα με τη ζήτηση μπορούσε να την τραβά στην παραγωγή ή να την ξαναστέλνει στο σπίτι.Γνωστή είναι η περίπτωση των δύο Παγκόσμιων πολέμων,που στη διάρκειά τους η γυναικεία απασχόληση ανέβηκε κατακόρυφα μιάς και οι άντρες ήταν φαντάροι και στη συνέχεια ξανάπεσε όταν τα πράγματα ξαναγύρισαν στη θέση τους:η γυναίκα στάλθηκε πάλι στο σπίτι(σ'ένα βαθμό βέβαια).

Όμως,αν αυτή είναι η μιά όψη,υπάρχει βέβαια και η άλλη,η αδιάκοπη αύξηση των γυναικών στην παραγωγή,κάτι που παρ'όλα τα σκαμπανεβάσματα διαπιστώνεται σ'όλες τις φάσεις ανάπτυξης του καπιταλισμού.'Ετσι, παρ'όλο που γιά κάθε γυναίκα χωριστά ήταν πολύ πιθανό πως η παραγωγική απασχόληση είχε ένα σχετικά προσωρινό ή διακοπτόμενο χαρακτήρα(δούλευε πολύ νέα ή αφού είχαν μεγαλώσει τα παιδιά),με αποτέλεσμα η γυναικεία συνείδηση,παρ'όλη την ένταξη γιά μακρόχρονα διαστήματα στην εργασία,να μή μπορεί να διαβεί αποφασιστικά το κατώφλι συνείδησης της νοικοκυράς.

'Ετσι λοιπόν είχαμε ένα διπλό φαινόμενο,από τη μιά την ανάπτυξη της γυναικείας απασχόλησης,από την άλλη διατήρηση των γυναικών στο ρόλο του "εφεδρικού στρατού".

Από αυτήν την άποψη,η δεκαετία του '60 και ιδιαίτερα εκείνη του '70 αποτέλεσαν μιά επανάσταση σε σχέση με την γυναικεία απασχόληση τουλάχιστο στις πιό αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες.Η απασχόληση των γυναικών,ιδιαίτερα στη δεκαετία του '70,κάνει ένα τέτοιο άλμα-και μάλιστα σε περιόδους κρίσης της οικονομίας κι όχι "έκτακτης" ανάγκης-ώστε πιά μπορούμε να μιλάμε γιά ένα πραγματικό ποιοτικό άλμα.Η γυναίκα,ενώ βέβαια εξακολουθεί να επιβιώνει ο ρόλος της σα νοικοκυρά,περνά αποφασιστικά-κι οριστικά θα λέγαμε-στην παραγωγή.Το ποσοστό στο σύνολο του απασχολούμενου πληθυσμού ξεπερνά πιά στις περισσότερες χώρες της Δύσης το 40% και συνεχίζει ν'αυξάνεται με σχετικά ψηλούς ρυθμούς,ενώ οι εργαζόμενες γυναίκες στο σύνολο των γυναικών ξεπερνούν γιά πρώτη φορά το 50%.

Τα αίτια αυτού του άλματος της δεκαετίας του '70 είναι πολλά. Πριν απ'όλα βέβαια η μείωση του ρόλου της οικογένειας μέσα από την εκπαίδευση που,τουλάχιστο μέχρι το λύκειο,περιλαμβάνει όμοια άνδρες και γυναίκες,μέσα από τη γενικότερη αλλαγή της ψυχικής δομής και της συμπεριφοράς των γυναικών,μέσα από τους ίδιους τους αγώνες της γυναίκας-ο ρόλος της οικογένειας μπαίνει σε κρίση όλο και περισσότερο,τα διαζύγια πολλαπλασιάζονται την ίδια περίοδο.'Εχουμε δηλαδή μιά βαθειά αλλαγή στην υποκειμενικότητα των γυναικών.

Πάρα πέρα,η προοδευτική μηχανοποίηση του συνόλου των εργασιών και η σταδιακή μείωση των βαριών "αντρικών δουλειών" κάνει,αντίθετα,τη γυναίκα να είναι πιό πρόσφορη σε δουλειές που αφορούν περισσότερο τη νευρική ένταση παρά τη σωματική κούραση.

Τέλος,το γεγονός ότι η κοινωνικά μειονεκτική θέση της γυναίκας επέτρεπε στα αφεντικά να μισθώνουν ένα προσωπικό με πολύ λιγότερες απαιτήσεις,χαμηλότερα μεροκάματα,μεγαλύτερη πειθαρχία,αποτέλεσε ένα ισχυρό κίνητρο σε μιά εποχή που-όπως στη δεκαετία του '70-τα αφεντικά είχαν να παλέψουν ενάντια σε μισθούς που τους θεωρούσαν υπερβολικούς.'Ετσι η αύξηση της γυναικείας απασχόλησης ήταν ακριβώς συνέπεια της κρίσης και απάντηση των αφεντικών σ'αυτήν.Ταυτόχρονα,η ίδια η κρίση αποτελούσε ένα ισχυρό κίνητρο γιά την είσοδο της γυναίκας στην παραγωγή,μιά και ο ανδρικός μισθός δεν επαρκεί πιά γιά μιά οικογένεια,ενώ το βάρος της αναπαραγωγής των παιδιών μέσα από την εκπαίδευση γίνεται πιό μεγάλο.

Σε ολόκληρη την Ευρώπη,η Ιταλία και η Ελλάδα έχουν το χαμηλότερο ποσοστό εργαζόμενων γυναικών στο συνολικό πληθυσμό(πάνω από 30%,που βέβαια αυξήθηκε σημαντικά σε σχέση με το 1971),αλλά σημαντικότερο είναι κάτι άλλο,η δομή της ίδιας της γυναικείας απασχόλησης.Ας δούμε τον αντίστοιχο πίνακα:

ΠΟΣΟΣΤΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΔΥΝΑΜΙΚΟ
(Πάνω από 15 χρόνων)

ΗΛΙΚΙΕΣ	1971	1981
15-19	28,71	19,81
20-24	37,09	40,98
25-29	32,75	40,92
30-44	30,59	40,82
45-65	24,07	33,33
Πάνω από 65	9,27	13,89
ΣΥΝΟΛΟ	24,11	30,33

Έτσι δεν παρατηρούμε μόνο μιά σημαντική αύξηση του ποσοστου των εργαζόμενων γυναικών στο σύνολο,αλλά τα στοιχεία μπορούν να μας δώσουν κι άλλες σημαντικές ενδείξεις.Ουσιαστικά.η γυναικεία απασχόληση από τα 20 μέχρι τα 60 αποκτά μιά καταπληκτική ομοιομορφία,γύρω στο 40% του συνόλου των γυναικών στις ίδιες ηλικίες(το ότι στην τελευταία κατηγορία το ποσοστό φαίνεται να μειώνεται σε 33,33% είναι μιά ακόμη συνέπεια του ότι η στατιστική έρευνα δεν πήρε υπ'όψη της τη συνταξιοδότηση στα 60 χρόνια των γυναικών και συμπεριφέρθηκε με τον ίδιο τρόπο όπως με τους άντρες που συνταξιοδοτούνται στα 65,γι'αυτό φαίνεται να μειώνεται το ποσοστό που διαφορετικά μένει καταπληκτικά σταθερό,γύρω στο 40%).

Η συμπεριφορά του γυναικείου εργατικού δυναμικού γίνεται πιό ομοιόμορφη.'Ενα αυξανόμενο ποσοστό γυναικών εργάζεται αδιάκοπα,μόνιμα,σταθερά,άσχετα από γάμους,παιδιά κλπ.Δηλαδή,έστω και σε μικρότερη κλίμακα,επαληθεύεται αυτόπου τονίσαμε γιά τις πιό αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες,η μονιμότητα και η σταθερότητα ένταξης των γυναικών στην παραγωγή.Και βέβαια μειώνεται το ποσοστό των κοριτσιών(15-19 χρόνων)που δουλεύουν,εξ αιτίας της ένταξής τους στο εκπαιδευτικό σύστημα.

«Ταξίδι στο Πενπόλ» της Δωροθέα Λετεσιέ

"...Απεχθάνομαι σιωπηλά αυτές τις συσκευές που περνάν ασταμάτητα μέσα από τα χέρια μου μέρα με τη μέρα...Αυτά τα κομμάτια που δεν ξέρω τον προορισμό τους και που γιά μένα δεν είναι παρά πληγές στα δάχτυλα, τα μισώ.Συγκρατώ όμως την οργή μου. Θάθελα να την αφήσω ν'ανθίσει ελεύθερα.Γεμίζω λύσσα.Τους έχω τέτοιο άχτι όλους αυτούς που με αλυσοδένουν.Το μίσος μου είναι τεράστιο,με νανουρίζει με βρωμόλογα...Επιτέλους τολμώ να γίνω κακιά και η οργή μου είναι ηδονή..."

Αυτό το μυθιστόρημα,γραμμένο από γυναίκα,έρχεται να επιβεβαιώσει το γεγονός ότι η εξέγερση της πολλαπλά καταπιεσμένης γυναίκας,όταν πραγματοποιείται,είναι η πιό αυθόρμητη, η πιό ριζοσπαστική,η πιό αντιαυταρχική που μπορεί να υπάρξει.Και φυσικά εδώ δεν πρόκειται γιά μιά γυναίκα γενικά.Πρόκειται γιά μιά εργάτρια,η οποία κουβαλά μέσα της όλα τα εκρηκτικά στοιχεία της ταξικής και φυλετικής της καταπίεσης.Το ταξίδι της στο Πένπολ,δεν είναι παρά μιά προσπάθεια φυγής από την ξεθεωτική δουλειά στο εργοστάσιο και στο σπίτι,από τον άντρα-αφέντη και τα αφεντικά ταυτόχρονα.

Η περιπλάνησή της αρχίζει αφού καταφέρει να πάρει άδεια ασθενείας, γιά μιά βδομάδα από τη δουλειά της, περνώντας πρώτα από την ιερά ιατρική εξέταση.Αυτό είναι κυριολεκτικά κατόρθωμα,μιάς και"μιά τέτοια απουσία είναι κοινωνικά ασυγχώρητη, κοστίζει ακριβά στα αφεντικά,στο ΙΚΑ, στο κράτος και στη χώρα ολόκληρη.." 'Αλλωστε,"πως να πιάσει το γυάλινο βλέμμα του γιατρού τις αόρατες πληγές που σου σκαρώνει η μηχανή;Το πολύ-πολύ,αν τις πιάσει,να σε μπουκώσει με ηρεμιστικά".

Στη διάρκεια της άδειάς της, η Μαριβόν(έτσι λένε την ηρωίδα)αποφασίζει να ακολουθήσει μιά εντελώς πρωτότυπη πορεία:νοιώθοντας ασφυκτικά,εγκαταλείπει το σπίτι της χωρίς καμμιά προειδοποίηση,χωρίς να ξέρει και η ίδια πόσο θα λείψει.Μέσω της απόδρασής της προσπαθεί να ξεχάσει ότι είναι εργάτρια,ότι είναι μητέρα και σύζυγος με ορισμένα "καθήκοντα" κι αγωνίζεται να ηρεμήσει και να μην ξοδέψει το χρόνο της γιά κανέναν άλλον,παρά μόνο γιά τον εαυτό της.'Ομως οι εφιαλτικές εικόνες και οι θόρυβοι του εργοστάσιου, την ακολουθούν ακόμη και στα όνειρά της,το ίδιο και οι ενοχές γιά την εγκατάλειψη του άντρα και του γιού της,γιά την άρνηση της "γυναικείας μοίρας" της σε τελική ανάλυση. Ενοχές,μίσος,οργή,συναισθηματική εξάρτηση:ένα περίπλοκο και βασανιστικό δίχτυ...

'Οσο κρατά αυτή η περιπλάνηση, η Μαριβόν ταυτίζεται με δύο διαμετρικά αντίθετες φυσιογνωμίες:την Κολοντάϊ και τη Μαίριλυν Μονρόε.Η πρώτη αντιπροσωπεύει την επαναστατική διάθεση της Μαριβόν("'Ομορφη σαν το ξημέρωμα της στέπας,προδότρα της απαίσιας τάξης των εκμεταλλευτών,γιά να υπερισχύσουν τα σοβιέτ,η Μαριβόν Κολοντάϊ ταξιδεύει χωρίς αποσκευές..."").Μέσα από την ταύτιση με τη Μονρόε,εκφράζεται η ζήλεια και ταυτόχρονα η συμπόνια γι'αυτό το κλασσικό πρότυπο ομορφιάς,τόσο ψεύτικο και εξαϋλωμένο,μα και τόσο καταπιεστικό και σαρκαστικά απομυθοποιημένο("Αγαπητή Μαίλυν,τι αγαπάτε περισσότερο;Τους άνδρες;Την οθόνη;Ούτε το ένα,ούτε το άλλο αγαπητέ μου. Το μόνο που λατρεύω είναι να κλάνω μέσα στο νερό").

Το γεγονός ότι η Μαριβόν είναι γυναίκα και μόνη της,κάνει πιό δύσκολη τη διαδρομή.Η απροκάλυπτη σεξουαλική επίθεση που δέχεται από έναν άγνωστο,της υπενθυμίζει ότι δεν είναι παρά μιά εύκολη λεία στα χέρια κάθε αρσενικού αρπαχτικού.Η -έστω και προσωρινή-απομάκρυνση από τη σαρκοβόρα μηχανή,την κάνει να νοιώθει ακόμη μεγαλύτερη σιχαμάρα γιά τη χειρωνακτική εργασία. Μήπως όμως και οι διανοούμενοι είναι καλύτεροι;Ανθρωπάκια ανάξια λόγου, δεν ξέρουν παρά να σερβίρουν τις θεωρί-

ες τους περί προλεταριάτου και επανάστασης,ενώ στην ουσία δεν παύουν να οικτείρουν τους εργάτες θεωρώντας τους αξιοπερίεργα ζώα.

Οι μέχρι τώρα απεργίες στο εργοστάσιο της προκαλούν αηδία γιατί δε καταλήγουν παρά σε μιά μικρή αύξηση Η εξαθλίωση συνεχίζεται,τα μέταλλα της μηχανής ψαλιδίζουνε τα δάχτυλα, τα νεύρα και κάθε προσπάθεια επικοινωνίας με τους άλλους εργάτες καλύπτεται από τα ατέλειωτα και απάνθρωπα μουγκρητά.Η μόνη απεργία που έχει να θυμάται είναι εκείνη στην οποία γνωρίζεται με έναν σύντροφο δημοσιογράφο που της παίρνει συνέντευξη.Ενώ όμως η Μαριβόν τον βλέπει ερωτικά μέσα στον εξεγερσιακό οργασμό της απεργίας,εκείνος δεν μπορεί να τη δει παρά σαν μιά απεργό- συντρόφισα,όχι όμως και σα γυναίκα:πλήρης σχιζοφρένεια και διχασμός ανάμεσα στον έρωτα και την επαναστατική πάλη.

'Οσο περισσότερο περνούν οι μέρες της άδειας και η Μαριβόν διαπιστώνει το αδιέξοδο,την αυταπάτη της φυγής,τόσο πιό πολύ φουντώνει μέσα της η περιφρόνηση γιά τους πουλημένους "επίσημους συνδικαλιστές",αλλά και γιά τους άλλους εργάτες και εργάτριες και γιά την ίδια,που αφήνονται να νανουριστούν από τα τυπικά συνδικαλιστικά παζάρια με τα αφεντικά,απωθώντας τις πραγματικές ανάγκες τους.Κι εδώ ο σαρκασμός φτάνει στον παροξυσμό:"Τέσσερις εκπρόσωποι έχουν στήσει μιά πρεφούλα.Δυό άλλοι χαϊδολογιούνται τρυφερά.'Ενας παλιός συνδικαλιστής κάνει σαΐτες.. 'Αλλοι τα παράτησαν κι έφυγαν...Εμφανίζεται μιά ολόκληρη παρέλαση από

εργάτες. Ανήσυχοι, απελευθερωτικοί, χαρούμενοι: Ορίστε το τσίρκο Προλεταριάτο, το μεγαλύτερο θέαμα του κόσμου"

Σε όλες τις αφηγήσεις, το πολιτικό παντρεύεται με το προσωπικό, ο έρωτας με την επανάσταση, η γυναικεία καταπίεση με την ταξική, η πλήξη και η ισοπέδωση στη δουλειά με τη συζυγική σχέση: γκρίζα, ρουτινιάρικη, χωρίς περιθώρια ελεύθερου χρόνου. "Κάναμε έρωτα συχνά, οι φλέβες μας είχαν ακόμα, περισσότερο αίμα από ρινίσματα σιδήρου. Η κόλαση κάθε νύχτα κερδίζει περισσότερο έδαφος.... Δεν κάνουμε ποτέ έρωτα την Κυριακή το βράδυ. Νοιώθουμε σαν νάμαστε πάλιστο εργοστάσιο, με τον κόμπο στο λαιμό. Φοβόμαστε να κινηθούμε μήπως επιταχύνουμε το πέρασμα της ώρας..."

Επίσης μέσα στο μυθιστόρημα, ιδιαίτερα έντονες είναι και κάποιες άλλες αντιφάσεις του γυναικείου ρόλου και της ταυτόχρονης άρνησής του: μυθοποίηση και απομυθοποίηση της κοινωνικά παραδεκτής γυναικείας ομορφιάς, φόβος απέναντι στα γηρατειά, το μαρασμό του σώματος, τη μοναξιά.

Η Μαριβόν, ενώ από τη μιά ονειρεύεται να μην ξαναγυρίσει ποτέ πίσω στις μηχανές, τους νεροχύτες και στις πνιγερές της αγάπες, από την άλλη νοιώθει την ανάγκη να σκέφτεται ότι τη χρειάζονται, ότι είναι αναντικατάστατη σα μητέρα και σύζυγος. (Κι αυτή είναι μόνο μιά πτυχή της γυναικείας σχιζοφρένειας...) Τελικά, επιστρέφοντας δεν βρίσκει παρά ένα σημείωμα του άντρα της που την πληροφορεί γιά τη δική του απομάκρυνση. Είναι η δική της προσωρινή απομάκρυνση που λειτουργεί θετικά, καταλυτικά στη συνείδηση του άντρα της.

Η δύναμη και η πρωτοτυπία αυτού του βιβλίου, βρίσκεται στο ότι καταφέρνει να εκφράσει τη γυναικεία εξέγερση μέσα κι έξω από το εργοστάσιο με μιά σπάνια αμεσότητα και ευαισθησία. Ο λόγος του είναι σαρκαστικός κι έντονα βιωματικός. Και μόνο το γεγονός ότι είναι γραμμένο απο εργάτρια κι εκφράζει την πραγματικότητα εκατομμυρίων εργατριών σ' όλον τον κόσμο, αρκεί γιά να χαρακτηρίσει κανείς το περιεχόμενό του.

Εμείς οι γυναίκες που υπογράφουμε, γνωρίζοντας καλά τις συνέπειες του άρθρου 304 Π.Κ. παρ. I, σύμφωνα με το οποίο

"Έγκυος, ήτις εκ προθέσεως αποκτείνει δι' εκτρώσεως ή κατ' άλλον τρόπον το παρ' αυτής κυοφορούμενον ή επιτρέπει εις άλλον να πράξει τούτο, τιμωρείται δια φυλακίσεως μέχρι τριών ετών",

ΔΗΛΩΝΟΥΜΕ ΔΗΜΟΣΙΑ ότι έχουμε κάνει μία ή περισσότερες εκτρώσεις.

Με τη δήλωσή μας αυτή θέλουμε να ξεσκεπάσουμε το "κοινό μυστικό": Οι εκτρώσεις στην Ελλάδα είναι παράνομες. Ωστόσο γίνονται εκατοντάδες χιλιάδες κάθε χρόνο, σε συνθήκες τρομακτικής οικονομικής εκμετάλλευσης για μας τις γυναίκες και προσβλητικές για την αξιοπρέπειά μας.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΜΕ το καθεστώς της θεμιτής παρανομίας που στηρίζει την κερδοσκοπία των γυναικολόγων σε βάρος μας.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΜΕ την αδιαφορία του κράτους για τη διάδοση της αντισύλληψης, που έχει σα συνέπεια η χώρα μας να παρουσιάζει ένα από τα υψηλότερα ποσοστά εκτρώσεων σε όλη την Ευρώπη.

Για να πάψει πια ο εμπαιγμός

Για να αποφασίζουμε εμείς πότε και εάν θα κάνουμε παιδιά

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ Ο ΝΟΜΟΣ ΠΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΕΙ ΤΙΣ ΕΚΤΡΩΣΕΙΣ

Απρίλης 1983

ΟΝΟΜΑ	ΕΠΩΝΥΜΟ	ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ	ΥΠΟΓΡΑΦΗ

ΝΑΥΤΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑΓΗ
ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ

Τά γενονότα τῆς Ι5ης/6/33 στό λιμάνι του Πειραιά,ηταν ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα πού πλανιόταν ἀνησυχητικά τά τελευταία χρόνια γιά τό κατά πόσο ἡ ἐργατική τάξη εἶναι σέ θέση νά σηκώσει τό ἀνάστημα της καί τήν πάλη της,αὐθόρμητα,κόντρα στά ἀφεντικά,τό κράτος,αὐτονομημένη σέ σχέση μέ τά συνδικαλιστικά ἀφεντικά.

Μιά μίζερη καί στενά διεκδικητική ἀπεργία πού τήν καθοδηγοῦσε τό ΚΚΕ,κόμμα μέ τόν δυνατώτερο κατασταλτικό συνδικαλιστικό μηχανισμό,ἐκτράπηκε σέ μιά σειρά ἀπό συγκρούσεις μέ λιμενικούς καί μπάτσουςκαί σέ κατάληψη τοῦ Ο/Γ ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ,κατάληψη πού ἀποτέλεσε τό κορυφαῖο καί κρισιμο σημεῖο τῆς ἐκτροπῆς.

Σέ ὅλους αὐτούς πού ἔχοντας χάσει κάθε ἐπαφή μέ τήν καθημερινή ἱστορία τῆς τάξης ἔβλεπαν τούς ναυτεργάτες σάν πειθήνια ὄργανα τῶν κυβερνητικῶν,ἐφοπλιστικῶν,καίκομματικῶν συμφερόντων,σάν ἄβουλους ψηφοφόρους καί χειροκροτητές συνελεύσεων,ἡ ἐκτροπή τῆς Ι5ης/6/33 βροντοφώναξε:"Ολοι ἐμεῖς πού λιώνουμε καθημερινά στά πλωτά φέρετρα,στίς οὐρές τοῦ"γραφείου εὑρέσεως ναυτικῆς ἐργασίας",στά πέλαγα καί τά βρώμικα μουράγια,ξέρουμε καλά ὅτι εἴμαστε αὐτοί πού κουβαλᾶμε τόν καινούργιο κόσμο στίς καρδιές μας.

Τίς τελευταῖες βδομᾶδες ὅλες οἱ φυλλάδες ἔχουν ρίξει τούς προβολεῖς τῆς δημοσιότητας σ'αὐτά τά γεγονότα,συσκοτίζοντας τήν ἀλήθεια,παρουσιάζοντας τήν κατάσταση ὅπως ἀκριβῶς δέν ἦταν.

Σάν ἀπεργός ναυτεργάτης συμμετεῖχα στά γεγονότα καί θά τά παρουσιάσω ὅπως τά ἔζησα στίς προκυμαῖες τοῦ λιμανιοῦ καί στό κατηλλημένο Ο/Γ ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ:

'Η ἀπεργία ναυτῶν καί μηχανικῶν ἄρχισε στίς 06.00 ΠΜ τῆς Ι5ης/6/33.

Τίς πρωϊνές ὧρες,ἀναβλήθηκαν ὅλες οἱ ἀναχωρήσεις.

Μέχρι τό ἀπόγευμα,ἡ ἀπεργία κύλησε ρουτινιάρικα μέ προκηρύξεις,"πηγαδάκια" ἀπεργῶν καί χαμόγελα-πολιτικάντικα- τῆς συνδικαλιστικῆς ἡγεσίας ναυτῶν καί μηχανικῶν.

'Από νωρίς τό ἀπόγευμα,τό λιμάνι ἀρχίζει νά γεμίζει ἀπό φορτηγά,ἐπιβατικά αὐτοκίνητα καί ἐπιβᾶτες πού ἀνύποπτοι γιά τήν ἀπεργία ἔρχονταν γιά νά ταξιδεύσουν.Τή μεγαλύτερη κίνηση τήν παρουσιάζουν οἱ προβλῆτες μέ τά πλοῖα πού κάνουν δρομολόγια Πειραιᾶ-Κρήτη.Οἱ ἀπεργοί ναυτεργᾶτες κρατᾶμε τήν ἀπεργία καί βρισκόμαστε συγκεντρωμένοι στούς καταπέλτες."Ολα δείχνουν ὅτι κανένας κάβος δέν θά λύσει,καμμιά προπέλα δέν θά γυρίσει-ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀπεργίας εἰναι ἀπρόσμενη ἀκόμα καί γιά τούς διοργανωτές της.

Σ'αὐτό τό σημεῖο τό λιμεναρχεῖο ἀποφασίζει νά δράσει. Δίνει ἐντολή νά ἀρχίσει ἡ ἐπιβίβαση τῶν αὐτοκινήτων μέ τήν αἰτιολογία ὅτι δημιουργεῖται συγκοινωνιακό πρόβλημα.

Οἱ ἀπεργοί ναυτεργᾶτες ἀντιδροῦμε-ξέρουμε καλά ὅτι,ἄν τά καράβια φορτώσουν ἡ ἀπεργία θά σπάσει.

Από παλιές ἐμπειρίες μας ξέρουμε πώς θά ἀσκηθοῦν ἀφόρητες πιέσεις ἀπό ἐφοπλιστές ἤ λιμεναρχεῖο γιά νά σπάσουμε τήν ἀπεργία ἤ ἄν δέν συμορφωθοῦμε,θά μᾶς πετάξουν ἔξω καί τά καράβια θά φύγουν μέ μισό πλήρωμα. Γι αὐτό,κάνουμε ἁλυσίδα μπρός στούς καταπέλτες καί δέν ἀφήνουμε νά περάσει κανείς. 'Η ἀποφασιστικότητά μας ἀναγκάζει τούς συνδικαλιστές ἡγέτες ναυτῶν καί μηχανικῶν -"τήν ἀνάγκη ποιώντας ἐπιθυμίαν"-νά "ἡγηθοῦν" τῆς κίνησης.Τώρα πιά,τά πράγματαπαίρνουν τό δρόμο τους.

Μετά τό τυπικό τῆς παράστασης-λιμενάρχης, ἀστυνομικός διευθυντής,εἰσαγγελέας- ἔρχεται ὁ πρωταγωνιστής:τό λιμενικό γκλόμπςχτυπώντας αλύπητα.(Τό λιμενικό ἐμεῖς οἱ ναυτεργᾶτες τό ξέρουμε ἀπό παλιά)

Τό λιμενικό βοηθούμενο ἀπό τά φασιστικά ΜΕΑ χτυπάει κτηνώδικα-ἀντιστεκόμαστε στή ἀρχή,ἀλλά ἀργότερα ὑποχωροῦμε μπρός σέ πολύ μεγαλύτερες δυνάμεις. Οἱ καταπέλτεςτοῦ Κνωσός,τοῦ Μίνως,τοῦ Κύδων,γίνονται πεδία μάχης. Μᾶς βγάζουν ἔξω ἀπό τήν πύλη τοῦ λιμανιοῦ,ὅπου μᾶς περιμένει ἡ ἀστυνομία. 'Η τελευταία μᾶς ἀπωθεῖ σέ ἕνα πεζοδρόμιο ἀφήνοντας μέσα Ι7 ἀπεργούς πού συνέλαβαν ἀμέσως οἱ λιμενικοί.

Από τα επεισόδια που έγιναν χτες βράδυ στην Ακτή Τζελέπη στον Πειραιά μεταξύ δύναμης ανδρών του Λιμενικού και απεργών ναυτών και μηχανικών

'Ανάμεσα στούς κρατούμενους εἰναι οἱ συνδικαλιστικές ἡγεσίες ναυτῶν και μηχανικῶν. Φαίνεται ἡ ἀστυνομία θέλει νά ἡρωποιήσει τούς συνδικαλιστές-συναδέλφουςτης.

Χτυπημένοι καί ἀποκλεισμένοι ἀπό τούςμπάτσους σέ μιά γωνία,οἱ ἀπεργοί μένουμε μέ ἕνα μόνο ὅπλο:τό μῖσος μας γιαὐτούς πού ὑπάρχουν γιά νά σκοτώνουν τήν ζωή καί τήν ἐπιθυμία.

Καί τό μῖσος ξεχειλίζει.'Αρπάζοντας μιά ντουντούκα,ἕνας ἀπεργός ,φωνάζει:" Συνάδελφοι ναυτεργᾶτες σύντροφοι ἐργᾶτες-ἄς ἀντισταθοῦμε στήν κτηνώδικη ἐπίθεση τῶν γενίτσαρων τοῦ κράτους καί τῶν ἐφοπλιστῶν.Λευτεριά στά ἀδέρφια μας.'Η τρομοκρατία δέν θά περάσει".

Οργανώνουμε μιά πορεία πρός τίς ἄλλεςπροβλῆτες τοῦ λιμανιοῦ ὅπου βρίσκονται ἄλλα καράβια μέ ἀπεργούς πού δέν ἔχουν δεχτεῖ ἀκόμα τήν ἐπίθεση τῶν δυνάμεων καταστολῆς

`Η άγανάκτηση,τό μῖσος καί ἡ άπόφαση πού
βγαίνουν άπ'τά στήθια μας πλανιόνται στόν
άέρα τοῦ λιμανιοῦ.Στό κάλεσμα τῆς ντου -
ντούκας γιά συμπαράσταση ἔρχονται νά προσ
τεθοῦν ἄνεργοι ναυτεργᾶτες άπ'τήν 'Ακτή
Μιαούλη.
Μπροστά στήν άγωνιστική άπόφαση τῶν άπε
ργῶν ,τά συνδικαλιστικά στελέχη άφήνονται
νά παρασυρθοῦν χαμένα στον χείμαρρο τοῦ
αὐθόρμητου ξεσπάσματος.
`Η πορεία φτάνει πρῶτα στό Ο/Γ ΝΗΣΟΣ ΧΙΟΣ
ὅπου οἱ άπεργοί βρίσκονται στόν καταπέ -
λτη άπτόητοι άπό τίς πιέσεις τῶν έφοπλι -
στῶν καί τοῦ λιμεναρχείου,πιέσεις γιά νά
σπάσει ἡ άπεργία.
Πληροφοροῦμε τούς συναδέλφους γιά τήν έ
πίθεση πού δεχτήκαμε πρίν λίγο καί παίρνου
με άπόφαση νά μήν έπιτρέψουμε τήν έπιβί-
βαση στό Ο/Γ ΝΗΣΟΣ ΧΙΟΣ,ένῶ ταυτόχρονα
καταγγέλουμε στούς συγκεντρωμένους έπιβᾶ-
τες τήν κτηνώδη έπίθεση πού δεχτήκαμε άπό
τό λιμενικό.
Στό Ο/Γ ΝΗΣΟΣ ΧΙΟΣ βρίσκεται ὁ ὑπολιμενά
ρχης ὁ ὁποῖος ὑπόσχεται ὅτι δέν θά πειρά-
ξει τούς άπεργούς. Ζητάει ὅμως άπό τούς
"ἡγέτες" τῶν άπεργῶν νά διαλύσουν τούς συ
γκεντρωμένους.Τότε ἡ ντουντούκα φωνάζει:
" Δέν ἔχουμε ἡγέτες.Παίρνουμε άποφάσεις ὅ
λοι μαζί καί θά μείνουμε"Μᾶς καλεῖ νά δεί
ξουμε κατανόηση άπέναντι στήν καλοσύνητου.
'Απαντᾶμε : " Κατανόηση καί καλωσύνη δέν
μπορεῖ νά ὑπάρξει άνάμεσα σέ θῦτες καί θύ
ματα.Οσο θά ὑπάρχεται έσεῖς θά ὑπάρχουμε
κι έμεῖς.Μόνο σύγκρουση θά ὑπάρχει άνάμε-
σα μας".
Σύντομα οἱ κλοῦβες τοῦ λιμενικοῦ καί τῆς
άστυνομίας φτάνουν. Εἴμαστε άρκετά άδύνα-
μοι σέ σύγκριση μέ αὐτούς. Αποφασίζουμε
νά ὑποχωρήσουμε καί νά δώσουμε τήν τελική
μάχη στό Ο/Γ ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ,ὅπου βρίσκο-
νται άρκετοί άπεργοί. Μετά άπό μερικές ά-
ψιμαχίες φεύγουμε καί τρέχοντας φτάνουμε
στό Ο/Γ ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ. Πρίν προλάβουμε
καλά καλά νά μιλήσουμε μέ τούς συναδέλφους
μας,βλέπουμε άπό μακριά τά φῶτα άπό τίς
κλοῦβες τῆς άστυνομίας. Αποφασίζουμε νά
καταλάβουμε τό πλοῖο καί νά δώσουμε μάχη.
Πράγματι άρχίζουμε νά κλείνουμε τίς μπου
καπόρτες καί νά άνεβάζουμε τόν καταπέλτη.
Φτάνοντας λιμενικοί,μπάτσοι καί ΜΕΑ μᾶς
βρίσκουν όχυρωμένους. Τέσσερις άπεργοί ά-
νεβαίνουμε στόν καταπέλτη καί φωνάζουμε
συνθήματα γιό τήν άστυνομική βία.
"Ενας μέ πολιτικά βγαίνει άπό ἕνα αὐτοκί-
νητο καί μέ μιά ντουντούκα μᾶς φωνάζει:
" Κύριοι εἶμαι ὁ εἰσαγγελέας Πειραιᾶ Ροῦ-
σ ος καί σᾶς καλῶ νά συμορφωθεῖτε μέ τόν
νόμο". Όλοι μέ μιά φωνή άπαντᾶμε:"Νόμος εί
ναι τό δίκιο τοῦ έργάτη"," Κάτω τά άφεντι
κά".
`Ο εἰσαγγελέας ζητάει νά έγκαταλείψουμε τό
πλοῖο γιά νά φορτώσει,άλλιῶς θά ἔχουμε σο
βαρές κυρώσεις γιά τήν καταληψη. Τοῦ άπα-
ντᾶμε ὅτι θά κάνουμε συνέλευση γιά νά άπο
φασίσουμε . Κάνουμε συνέλευση καί γιά νά
φύγουμε βάζουμε τούς ἑξῆς ὅρους:
I/ Άμεση άπελευθέρωση τῶν κρατουμένων άπε
ργῶν.
2/ Καταγγελία στό τῦπο καί τήν τηλεόραση
τῆς κτηνώδους έπίθεσης λιμενικού καί άστυ
νομίας.
`Ο εἰσαγγελέας δέν δέχεται τούς ὅρους μας
καί άπειλεῖ ὅτι έάν δέν έγκαταλείψουμε τό
πλοῖο άμέσως θά διατάξει τά ΜΑΤ νά έπιτε-
θοῦν.
Μετά άπ'αὐτό, κάνουμε συνέλευση γιά νά όρ
γανώσουμε τήν άντίσταση μας.

Αποφασίσαμε νά χρησιμοποιήσουμε σωλῆνες
πυρκαγιᾶς τοῦ πλοίου,ξύλα καί ὅτι ἄλλο ή-
ταν δυνατόν νά χρησιμοποιηθεῖ.
Τήν ὥρα πού οἱ άπεργοί καταληψίες όργανώ
ναμε τήν άντίσταση μας, 6-7 **συνδικαλιστές**
τοῦ ΚΚΕ πού μέχρι τότε εἶχαν **παρασυρθεῖ**
άπό τόν χείμαρρο τῶν άπεργῶν άρχίζουν νά
σπέρνουν τήν διχόνοια στίς γραμμές μας,φο
βισμένοι προσπαθοῦν νά πείσουν τόν εἰσαγ-
γελέα νά τούς άφήσει νά φύγουν ένῶ ταυτό-
χρονα ψευδολογοῦν στούς ὑπόλοιπους άπερ -
γούς γιά τό μάταιο τοῦ έγχειρήματος.
Καί γιά νά όλοκληρώσουν τόν βρώμικο λόγο
ὕπαρξής τους άνοίγουν μιά μπουκαπόρτα καί
άρχίζουν νά έγκαταλείπουν τόν άγώνα παρα-
σύρωντας κι ἄλλους άπεργούς καταληψίες.
Σέ λίγο ὅλα τελειώνουν .
Καί οἱ τελευταῖοι καταληψίες παίρνουν τόν
δρόμο γιά τήν άποβάθρα μέ δάκρυα όργῆς κι
άγανάκτησης. Μόνοι ἱκανοποιημένοι τά άφε-
ντικά οἱ μπάτσοι κι οἱ συνδικαλιστές.

`Η κατάληψη τέλειωσε ἄδοξα άλλά καί τό ὅ-
τι ἄρχισε ἦταν ἕνα σηματνικό βῆμα στίς ά-
σκήσεις έπαναστατικῆς γυμναστικῆς καί ὅλοι
δουλέψαμε σωστά.
`Η άστυνομία καί τό λιμενικό ἦταν θαυμά
σια κτηνώδεις.
Οἱ συνδικαλιστές ὑπάρχουν γιά νά καταστέ-
λουν καί τό πέτυχαν πάλι.

Εμεῖς οἱ άπεργοί ναυτεργᾶτες άποδείξαμε σ'
ὅλους καί στούς έαυτούς μας ὅτι αὐτοοργα-
νώνοντας τήν πάλη μας μποροῦμε νά πετυχου
με πολλά,μποροῦμε νά πετύχουμε τά πάντα.

Στίς I5/ 6/83 οἱ ναυτερᾶτες γρά-
φανε μιά σελίδα στό βιβλίο πού
λέγεται ταξική πάλη,στό βιβλίο
πού στό τέλος του γράφει:κοινωνι
κή έπανάσταση.

ΥΓ: Στήν δίκη τῶν άπεργῶν τά συνδικαλιστι
κά στελέχη τοῦ ΚΚΕ ἰσχυρίστηκαν ὅτι τά έ-
πεισόδια τά προκάλεσαν προβοκάτορες.
Τούς άπαντῶ : Αν ἡ ἄγρια ταξική πάλη εἶ -
ναι προβοκάτσια,οἱ άπεργοί ναυτεργᾶτες δη
λώνουμε ὅτι εἴμαστε προβοκάτορες.

Ρήξη με... Ρήξη για.... Ρήξη από... εκ...Ρηξη

Η ανακάλυψη ενός νέου κέντρου του κόσμου

'Οταν η Χαρούλα και άλλοι "εθνικοί ηγέτες" παρήλαυναν στο Λυκαβητό σκορπίζοντας ρίγη συγκίνησης στο Πανελλήνιο,μέσα από την τηλεόραση εμφανίστηκε και ο ειδικός επί τα ρεμπέτικα ηθοποιός Καφετζόπουλος. που έκανε την παρουσίαση γιά λογαριασμό του περιοδικού "Ντέφι" και μερακλωμένος ανεφώνησε:"Ζήτω η Ελλάδα,πρωτεύουσα της Ανατολής δηλαδή,πρωτεύουσα του κόσμου" και στη συνέχεια , τη στιγμή που κάποιοι προσπαθούσαν να ξετυλίξουν ένα πανώ γιά τον Θάνατο που έλεγε ότι εξοντώνεται,ο ίδιος ήρωας της μικρής οθόνης ανέκραξε:"Ακόμα κι αν είναι να μας εύρει ο θάνατος,ας μας βρεί πάνω σ'ένα τσιφτετέλι".

Αυτός ο σαλτιμπάγκος που μερικά χρόνια πριν συμμετείχε μαζί με πολλούς άλλους ηθοποιούς στο στήσιμο άλλων παραστάσεων-εκείνων των θεατρινίστικων εκδηλώσεων του ΕΚΚΕ-βρήκε τελικά το χώρο που θα του επιτρέψει να εκφράσει τη βαθιά εθνικότητά του,το ρεμπέτικο και το μάρκετινγκ το δεμένο μ'αυτό,μόνο που τώρα είναι αμοιβόμενος-και φαντάζομαι με εκατομμύρια-ηθοποιός,ενώ παλιώτερα ήταν άμισθος.

'Ετσι λοιπόν,η Αθήνα "πρωτεύουσα της Ανατολής"(έτσι μας πληροφόρησε και η αφίσα που έβγαλε το "Ντέφι"). Ο κάθε φραγκολεβαντίνος,υπήκοος της πρωτεύουσας της Ανατολής,από κείνους που έκαναν το ρεμπέτικο προσοδοφόρα επιχείρηση,φαντάζεται πως Ανατολή δεν είναι το Κάϊρο,η Καλκούτα,η Τεχεράνη με τα εκατομμύρια του μπανιασμένες κοιλιές των παιδιών,με τη χολέρα,την υπερεκμετάλλευση, τον καθημερινό μαζικό θάνατο που μέσα από κει ξεπηδάει και μιά οποιαδήποτε κουλτούρα-ανατολίτικη βέβαια-της αγωνίας,του πόνου και της οργής,παράλληλα με κείνη της εγκατάλειψης, της μοιρολατρείας και των ευτυχισμένων στιγμών της ζωής.'Οχι λοιπόν, η "πρωτεύουσα της Ανατολής" δεν βρίσκεται εκεί.Η Ανατολή είναι δώθε,από το Λίβανο και πέρα,η φραγκολεβαντίνικη,τα παράσιτα της Δύσης,τα μικρομεσαία παράσιτα.Να λοιπόν ποιά είναι η Ανατολή!

Το θράσος κάποιων ατόμων ξεπερνά κάθε όριο!Η Αθήνα με τα"φαστ-φουντ" τις ντισκοτέκ,δέκατο μέλος της ΕΟΚ, πάντα σύνδεση της Ανατολής με τη Δύση,όντας όμως πάντα το ακρώτατο σημείο του κόσμου της Δύσης,χριστιανικού και εμποροκρατικού,ή αν προτιμάτε "No man's land" ανάμεσα σε Ανατολή και Δύση,μεταβλήθηκε σε πρωτεύουσα της Ανατολής.Και βέβαια συνεχίζει το "μεράκι","πρωτεύουσα της Ανατολής και επομένως όλου του κόσμου".Δεν έχει σημασία αν Αμερική,Ρωσία,Ευρώπη και Ιαπωνία κυβερνάνε το κόσμο,όχι,εμείς εδώ με το ρεμπέτικο τους σκίζουμε:η"Ανατολή" μπορεί νάναι"από κάτω" αλλά κυριαρχεί με το τσιφτετέλι!

Και βέβαια που αλλού να μας βρει ο θάνατος αν όχι σ'ένα τσιφτετέλι!

Πριν ελάχιστα χρόνια,το ίδιο άτομο μιλώντας γιά το θάνατο θα έλεγε "στην υπηρεσία του λαού και της πατρίδας".Σήμερα,κουρασμένος πολεμιστής ενός πολέμου που δεν έδωσε αυτός και η γενιά του,όλος εκείνος ο συρφετός των βολεψάκηδων, έχοντας ανακαλύψει τη "χαρά της ζωής" και της "Ανατολής" περιμένει τη λύτρωση μέσα από ένα "τσιφτετέλι"!

Να λοιπόν,πως η ανακάλυψη του ρεμπέτικου,σαν αναφορά σε ρίζες λαϊκές που έγινε τα τελευταία χρόνια, τείνει να γυρίσει στον πιό άθλιο κι κρετίνικο σωβινισμό,την εγκατάλειψη και τον παλιμπαιδισμό.Και καλά οι επαγγελματίες του είδους.Οι άνθρωποι κάνουν τη δουλειά τους με τα αηδιαστικά κατασκευάσματα του κόσμου του μάρκετινγκ.Οι υπόλοιποι όμως;

Δεν είναι καιρός να μπεί ένας φραγμός στη ρεμπετομανία και τη"σκυλολογία",που από εγχείρημα "εθνικής ταυτότητας" κοντεύει να μεταβληθεί σε αποχαύνωση,σωβινισμό και έκπτωση του λογικού και της πάλης;

TOUGH LOVE («σκληρή αγάπη»)

Σε όλες τις Αμερικάνικες πολιτείες,700 ομάδες αποτελούμενες από δώδεκα περίπου άτομα η κάθε μια έφτιαξαν ένα σύνδεσμο με τον τίτλο "Σκληρή αγάπη".'Ηδη οι πρώτες αντίστοιχες ομάδες ξαπλώνονται στη Δυτ. Γερμανία.

'Ολα ξεκίνησαν το 1976 όταν η αστυνομία συνέλαβε τη δεκαοχτάχρονη κόρη του Ντέηβιντ και της Φύλις Γιορκ για ναρκωτικα και απαγωγή. Μαθαίνουν πως βρίσκεται στη φυλακή. Στην αρχή κλάματα,στενοχώρια, απελπισία κλπ.Ξαφνικά όμως η στάση τους αλλάζει αρκετά:δεν πρόκειται να πάνε στη φυλακή,δεν θα της πάνε τσιγάρα,δεν θα δοκιμάσουν να την παρηγορήσουν.'Ετσι αρχίζει η περιπέτεια της "σκληρής αγάπης".Οι Γιορκ αποφασίζουν να μη μείνουν στο προσωπικό επίπεδο.Αρχίζουν την προπαγάνδα, γράφουν ένα εγχειρίδιο της "σκληρής αγάπης",ιδρύουν τον ομώνυμο σύνδεσμο που γρήγορα ξαπλώνεται σε ολόκληρη την Αμερική.Κάθε ομάδα αποτελει μιά βαση για να αντιμετωπιστουν σκληρα τα παιδιά,μιά βάση αλληλοϋποστήριξης των γονιών.Παράλληλα οργανώνονται περιοδικά,πανεθνικες συνδιασκέψεις.

Η Τερέζα διηγείται στην Πανεθνική Συνδιάσκεψη του Δεκέμβρη του '82 την περιπέτεια της με την κόρη της που την είχε αναθρέψει "καλά","όπως έπρεπε".'Ομως την βλέπει να αδυνατίζει και μαθαίνει τελικά πως είναι

ηρωϊνομανής.Αγωνία απελπισία,τελικά η Τερέζα βάζει την κόρη της στη φυλακή κι έτσι μέσα από τη "σκληρή αγάπη" ξεπερνάει κάθε τύψη!

Η μητέρα της Ντέμπορα διηγείται πως η δεκαεφτάχρονη κόρη της φεύγει κάθε τόσο από το σπίτι,βρίζει τον πατέρα της,παίρνει ναρκωτικά και εγκατέλειψε την εργασία της. Τελικά, μετά από την τελευταία φυγή της, η μητέρα της βρίσκει την ευκαιρία να την ξεφορτωθεί: δεν την ξαναδέχεται στο σπίτι.

Μιά καλόγρια διηγείται την περίπτωση ενός δεκατριάχρονου παιδιού, που στα δέκα του χρόνια βιάστηκε από τον πατέρα του και πριν έξι μήνες βίασε με τη σειρά του τα νεώτερα αδέρφια του.Τι πρέπει να γίνει γι αυτόν;Μιά λύση υπάρχει:η σκληρότητα!

Έτσι οι Αμερικάνοι των μεσαίων τάξεων(γιατί πρόκειται σχεδόν αποκλειστικά γιά λευκές οικογένειες από τα μεσαία στρώματα) αρχίζουν να αντιδρούν στα ίδια τους τα παιδιά.Η πολιτική του "όλα επιτρέπονται" γίνεται και πάλι "τίποτε δεν επιτρέπεται" και παράλληλα ένα ακόμη βήμα προς τη διάλυση,την αποσύνθεση της οικογένειας,τώρα πια από την πλευρά των ίδιων των γονιών!Εξ άλλου μιά συμβουλή που δίνεται είναι να προχωράνε στην ενηλικίωση των παιδιών απο τα δεκάξη τους χρόνια!

Έτσι ακόμη και η "γονική αγάπη" διαλύεται μπρος στην αμερικάνικη κρίση.

Το κομμουνιστικό κόμμα και η γυναίκα του(!!)

Γιά τι άλλο μπορεί να πρόκειται παρά γιά τη Ρουμανία(;!)

Στα γενέθλια γιά τα 65 χρόνια του κόμματος,δηλαδή του Τσαουσέσκου(!),μέρες ολόκληρες όλη η χώρα γέμισε από υμνολογίες για τον ένα, τον μοναδικό,τον μεγαλομανή που έχει κάτω από τη μπότα του έναν ολόκληρο λαό.Στο Εθνικό μουσείο της ιστορίας,στο Βουκουρέστι,θα ανοίξει μιά καινούρια αίθουσα αφιερωμένη σ' "αυτόν",στον πρόεδρο. Εκατοντάδες τετραγωνικά μέτρα είναι αφιερωμένα σ'αυτόν.Στις πρώτες αίθουσες τα δώρα του"λαού":πίνακες,τεράστια κεντημένα χαλιά,γλυπτά κλπ.,όπου το "κομμουνιστικό κόμμα και η γυναίκα του",ποζάρουν δίπλα και συχνά μαζί με τους παλιούς βασιλιάδες.Οι επόμενες αίθουσες είναι αφιερωμένες σε δώρα που προέρχονται από το εξωτερικό χωρισμένα κατά ηπείρους.Παράσημα και τίτλοι,ένα ατέλειωτο σκουπιδαριό μέσα σε βιτρίνες,μέχρι και μιά πολυθρόνα ενός Αμερικάνου σκηνοθέτη με το όνομα του Τσαουσέσκου πάνω στο ύφασμα και μιά βεβαίωση επίτιμου πολίτη της Ντίσνεϋλαντ(!).Με το εορτασμό των 65 χρόνων θα ανοίξουν καινούριες αίθουσες.

Στο μεταξύ,κανείς δεν τολμά να διαμαρτυρηθεί ή να κριτικάρει. Στο τελευταίο συνέδριο του κόμματος ένας γέρος αντιπρόσωπος,ο Πιρβουλέσκου,τόλμησε να κριτικάρει το μεγαλομανή Αμιν Ντατνά της Ρουμανίας.Το ότι τόλμησε να κάνει κάτι τέτοιο ήταν βέβαια η αυτόματη απόδειξη της τρέλλας του και τον έκλεισαν στο ψυχιατρείο.Και βέβαια,είναι γνωστός ο κατατρεγμός και οι δολοφονικες απόπειρες της Σεκουριτάτε,της πολιτικης αστυνομίας,ενάντια στους διαφωνούντες στο εξωτερικό.

Φυσικά,στη Ρουμανία,η κατάσταση παραμένει η ίδια:πείνα(κυριολεκτικά)και ουρές,ασφυξία για τους υπήκοους του"τιτάνα".

Δίκες κόκκινων φρουρών στην Κίνα

Μέσα στο Μάρτη του 1983, καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές τρεις κόκκινοι φρουροί,απο κείνους που πρώτοι είχαν σηκώσει τη σημαία της εξέγερσης:η Νιέ Γιουάν Τσι,ο Κουάϊ Νταφού και ο Χαν 'Αϊ-γιγκ καταδικάστηκαν σε ποινές δεκαεφτά χρόνων οι δύο πρώτοι και δεκαπέντε ο τρίτος.

Γιά την ιστορία της πολιτιστικής επανάστασης αυτά τα ονόματα είναι σημαδιακά,όχι μόνο γιατί ανήκουν: στην Νιέ Γιουάν-τσι που στις 25 Μάη του 1966 κόλλησε το περιβόητο πρώτο "μαρξιστικό-λενινιστικό ντατζεμπάο" στους τοίχους του Πεκίνου με το οποίο κριτίκαρε τον πρύτανι και τον δήμαρχο του Πεκίνου και που αποτελεί την τυπική πράξη έναρξης της Πολιτιστικής επανάστασης•στον Κουάϊ Νταφού,ηγέτη μιάς από τις μεγαλύτερες οργανώσεις κόκκινων φρουρών,τον "στρατηγό Νταφού",όπως τον ονόμασε ο Μάο στην περίφημη συζήτησή του με τους κόκκινους φρουρούς· τέλος, στον Χαν 'Αϊ Γιγκ,ηγέτη των κόκκινων φρουρων,που οργάνωσε την πάλη ενάντια στον υπουργό άμυνας Πενγκ Τεγκ Χουάϊ και τον Τενγκ.

Αυτή η δίκη είναι ακόμη χαρακτηριστική γιατί οι κατηγορούμενοι ανήκαν σε διαφορετικές ομάδες που συγκρούονταν μεταξύ τους,ενώ ο Κουάϊ Νταφού υπήρξε ένας απο τους μάρτυρες κατηγορίας στη δίκη των τεσσάρων.

Παρ'όλα αυτά,το καθεστώς δε τους τη"χάρισε".Συμβολίζοντας τους κόκκινους φρουρούς και τον τρόμο που προξένησαν στη γραφειοκρατία του κόμματος,θα έπρεπε να πληρώσουν "συμβολικά",άσχετα από την προσωπική τους στάση.Κι έτσι έγινε.

Η κατάσταση των Τούρκων προσφύγων

Ἡ Ἐπιτροπή ὑποστήριξης στούς Τούρκους καί Κούρδους ἀγωνιστές καταγγέλει τήν ἐπαναλαμβανόμενη σύλληψη Τούρκων καί Κούρδων πολιτικῶν προσφύγων πού μέναν στήν Ἀθήνα καί τήν μεταγωγή τους στό γκέττο τοῦ Λαυρίου.

Συγκεκριμένα, τό κέντρο Αλλοδαπῶν συλλαμβάνει τούς πρόσφυγες ἀπό τά σπίτια τους στήν Ἀθήνα καί τούς μεταφέρει στό στρατόπεδο τοῦ Λαυρίου. Προβάλλεται δέ τό ἐπιχείρημα ὅτι δέν ἔχουν ἄδεια παραμονῆς στή Ἀθήνα γιά τό 1983.

Ἡ τελευταία τέτοια ἐνέργεια τοῦ Κέντρου Αλλοδαπῶν ἔγινε τό πρωϊ τῆς 1ης τοῦ Ἰούνη. Στό πρόγραμμα ἦταν ἡ σύλληψη τριῶν(3) προσφύγων. Ὁ ἕνας ἔλειπε τήν συγκεκριμένη ὥρα ἀπό τό σπίτι του κι ἔτσι πιάστηκαν μόνο οἱ δύο, οἱ ὁποῖοι καί μεταφέρθηκαν στό Λαύριο.

Γιά τό ζήτημα τῆς παραμονῆς τους στήν Ἀθήνα πρέπει νά τονισθεῖ πώς καί οἱ τρεῖς εἶχαν ἄδεια παραμονῆς γιά τό 1982. Ἕνας ἔχει κάνει δυό αἰτήσεις γιά ἄδεια παραμονῆς στήν Ἀθήνα τό 1983.Καί οἱ δυό ἀπορρίφθηκαν χωρίς φυσικά νά αἰτιολογηθοῦν.Φυσικά ἡ κάθε τόσο σύλληψη του καί ἡ ἀπουσία του ἀπό τήν Ἀθήνα τοῦ δημιουργεῖ μεγάλα προβλήματα στή δουλειά πού κάνει-δουλεύει λαντζέρης- γιά νά ἐπιβιώσει.

Ὁ ἄλλος ἔχει κάνει κάνει αἴτηση γιά τό 1983 καί δέν ἔχει πάρει ἀκόμα ἀπάντηση.

Ὁ τρίτος εἶχε ἄδεια παραμονῆς στήν Ἀθήνα μέχρι καί τίς ἀρχές τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1983. Ἡ ἄδεια αὐτή ἀνακλήθηκε ἀναιτιολόγητα.

Στίς 6 τοῦ Μάη ὁ ὑπουργός Δημόσιας Τάξης δήλωνε μέ ἐπιστολή του στίς ἐφημερίδες ὅτιδέν ἐμποδίζεται ἡ διαμονή τῶν προσφύγων ἐκτός Λαυρίου καθώς κι ἡ ἐργασία τους.

Βέβαια ἡ πραγματικότητα εἶναι ἄλλη.

Ακόμη καί γιά τό ζήτημα τῆς δουλειᾶς.

Περίπτωση: Ἕνας πρόσφυγας κατέθεσε αἴτηση γιά ἄδεια ἐργασίας στό Κέντρο Αλλοδαπῶν τόν Σεπτέμβρη τοῦ 1982. Ἡ ἄδεια ἐγκρίνεται ἀπό τήν ἐπιθεώρηση ἐργασίας τῆς νομαρχίας τό Νοέμβρη τοῦ '82,κολλάει γιά τέσσερις μῆνες στήν ΥΠΕΑ καί παραδίδεται στόν ἐνδιαφερόμενο, ὕστερα ἀπό ἐξαντλητικές του προσπάθειες,στά τέλη τοῦ Μάρτη τοῦ '83.

Ἡ ἄδεια εἶχε χρονολογία λήξης 25/4/1983. Δηλαδή οὐσιαστικά εἶχε δικαίωμα νά δουλέψει μόνο γιά 25 μέρες. Πρόσφατα ἄλλος πρόσφυγας ἀπολύθηκε ἀπό τόν ἐργοδότη του κάτω ἀπό περίεργες συνθῆκες. Μετά ἀπό ἕνα τηλεφώνημα ὁ ἐργοδότης εἶπε στόν πρόσφυγα ὅτι δέν ἔχει δουλειά γι'αὐτόν.

Αὐτό τό τελευταῖο θυμίζει ἔντονα παλιότερες πρακτικέςτῆς ἀστυνομίας.

Πέρα ὅμως ἀπ'αὐτά διαμορφώνονται καταστάσεις πού ἡ πολιτική σημασία τους εἶναι μεγάλη. Στό Λαύριο ἡ Χωροφυλακή- αὐτή διοικεῖ τό στρατόπεδο- δηλώνει στούς πρόσφυγες ὅτι θά τούς κλείσει σ'ἕνα νησάκι ὅπως παλιά τούς κομμουνιστές κι ἔτσι δέν θά ὑπάρχουν προβλήματα μέ τίς ἄδειες παραμονῆς καί ἐργασίας. Αὐτά πού λέει ἡ Χωροφυλακή ἀλλά καί τό Κέντρο Αλλοδαπῶν τῆς Καλκοκονδύλη,τά ἀφιερώνουμε στίς χιλιάδες ἐπώνυμους καί ἀνώνυμους ἀγωνιστές πού πέρασαν ἀπό τά ξερονήσια τῆς ἐξορίας.

Στό Κέντρο Αλλοδαπῶν πολλές φορές καί πολύ "δημοκρατικά" γίνονται στούς πρόσφυγες"προτάσεις" τοῦ τύπου:

- Θέλεις νά πάρεις ἄδεια παραμονῆς ; Κάνε μιά δήλωση ὅτι δέν ἔχεις ἀντιχουντική δράση στήν Ελλάδα.
- Θέλεις νά πάρεις ἄδεια παραμονῆς ; Πές μας ποιοί πρόσφυγες κάνουν ἀγώνα ἐνάντια στήν χούντα τοῦ Εβρέν καί μέσα ἀπό ποιές ὀργανώσεις.

Λίγες μέρες πρίν τήν φετεινή πρωτομαγιά εἶχε εἰπωθεῖ σέ πρόσφυγες:

- θά πάρετε ἄδεια παραμονῆςἄν δέν σᾶς δοῦμε στίς ἐργατικές ἐκδηλώσεις γιά τήν Πρωτομαγιά.

Τόν ἕνα ἀπό τούς τρεῖς συλληφθέντες πού πολύ φυσικά ἦταν στή συγκέντρωση στό Πεδίο Αρεως γιά τήν Πρωτομαγιά,τόν καλοῦν γιά ἀνάκριση στήν ΥΠΕΑ τήν Τρίτη 7 του Ἰούνη.

Στόν ἴδιο ἔχει εἰπωθεῖ καί στό Κέντρο Αλλοδαπῶν καί στό Λαύριο ὅτι ὅσο καιρό θά βρίσκεται στήν Ελλάδα θά μέναι στό στρατόπεδο,δέν θά τόν ἀφήσουν νά μείνει στήν Ἀθήνα.Εναλλακτικά τοῦ πρότειναν νά τοῦ δώσουν τό Ταξιδιωτικό Εγγραφο -τύπος διαβατηρίου γιά τούς πρόσφυγες-μέ πολλές διευκολύνσεις μέ μόνο ὅρο νά φύγει ἀπό τήν Ελλάδα.

Ὁ Υπουργός Δημόσιας Τάξης ἰσχυρίστηκε στήν ἐπιστολή τῆς 6ης τοῦ Μάη,ὅτι ὅλα πᾶνε καλά μέ τούς πολιτικούς πρόσφυγες. Ομως δέν πᾶνε καθόλου καλά.

- Νά μήν προβάλλονται ἐμπόδια στήν παραμονή τῶν προσφύγων ἐκτός Λαυρίου καί στήν ἐργασία τους.

- Νά μήν παρεμποδίζεται ἡ ἀντιχουντική δράση τῶν πολιτικῶν προσφύγων στήν Ελλάδα.

ΑΘΗΝΑ 4/6/83

:ΧΕΔΟΝ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ

ιβαίνει στό ΚΕΤχ

ιτρας;

οκράτες φαντάρους

Πορεία για το στρατό στην Πάτρα

Τόν τελευταῖο καιρό ἡ διοίκηση τοῦ ΚΕΤΧ Πάτρας ἔδειξε τό ἀντιδραστικό της πρόσωπο, τιμωρώντας φαντάρους μέ 20 μέρες φυλακή καί πειθαρχεῖο ἐπειδή διάβαζαν ἐφημερίδα σέ ὥρα ἐπισκεπτήριου.

Ἐκτός ἀπό τό ἐπεισόδιο αὐτό τελευταία, ἔχουν πληθύνει τά κρούσματα αὐθαιρεσίας ἐνῶ καθημερινά σχεδόν, δημοσιεύονται στόν τοπικό τῦπο καταγγελίες γιά τήν ἀντιδημοκρατική συμπεριφορά τῶν καραβανάδων τῆς διοίκησης τοῦ ΚΕΤΧ.

Ἡ στάση αὐτή τῶν ἀξιωματικῶν στοχεύει στήν πειθάρχισή καί ρομποτοποίηση τῆς ζωῆς τῶν φαντάρων, μέ συγκεκριμένη αἰχμή τό χτύπημα τῆς δράσης τῆς Επιτροπῆς τῶν Στρατιωτῶν τοῦΚΕΤΧ.

Ἡ ἐπιτροπή ἔχει δημιουργήσει προβλήματα στή διοίκηση τοῦΚΕΤΧ μέ τίς παρεμβάσεις της στό τρόπο διαβίωσης μέσα στό στρατόπεδο καί μέ πληροφόρησηπρός τό λαό τῆς Πάτρας(μέ προκηρύξεις κλπ).

Ἡ ἐπιτροπή τῶν φαντάρων θέλοντας νά ἀπαντήσει στήν ἐπίθεση τῆς διοίκησης, ἔκανε πλατιά γνωστό τό ζήτημα τῶν τιμωριῶν τόσο μέσα στό στρατόπεδο- τήν ἄλλη μέρα βγῆκαν 30 φαντάροοι καί σέ ὥρα ἀνάπαυσης διάβαζαν ἐφημερίδες χωρίς νά ὑπάρξουν κυρώσεις ἐναντίον τους-ὅσοκαί στό λαό τῆς Πάτρας ὅπου μοιράστηκε προκήρυξη γιά τό θέμα τῶν τιμωριῶν.

Ἀπέναντι σ'αὐτή τήν κατάσταση ἀντέδρασαν καί κινητοποιήθηκαν καί μιά σειρά ἀπό νεολαιϊστικους φορεῖς. Ἔτσι τήν Δευτέρα 30/5 τό ΔΣ τῆς ΑΣΣΕ τῶν ΚΑΤΕΕ ἀποφάσισε πορεῖα διαμαρτυρίας στίς 2/6 πρός τό ΚΕΤΧ ἐνῶ παράλληλα ἔδωσε συνέντευξη τύπου στίς τοπικές ἐφημερίδες. Ἐπίσης ψηφίσματα συμπαράστασης ἔβγαλαν: τά ΚΣ ΕΦΕΕ-ΕΣΕΕ, τά ΔΣ Ιατρικῆς, Φοιτητικῆς Εστίας, Γεωλογικοῦ, Ηλεκτρολόγων, Χημικῶν, οἱ ἐπιτροπές νέων τῶν σωματείων μετάλλου καί οἰκοδόμων καί ὁρισμένοι πολιτιστικοί σύλλογοι.

Τήν ἡμέρα πού εἶχε προγραμματιστεῖ ἡ πορεῖα, αἰφνιδιαστικά τό ΔΣ τῆςΑΣΣΕ μετά ἀπό πρόταση τῆς ΚΝΕ ἄλλαξε στάση καί ἀρνήθηκε νά κάνει τήν πορεῖα πού εἶχε καλέσει πρός τό στρατόπεδο-παρόλο πού ὑπῆρχε μεγάλη μαζικότητα στή συγκέντρωση- προσπάθησε δέ νά κάνει πορεῖα "παράσταση" στή νομαρχία.

Ἡ"ἐπιτροπή πολιτῶν" ,μπροστά σ'αὐτή τήν κατάσταση κάλεσετό λαό νά πραγματοποιήσει τή πορεῖα πού εἶχε προγραμματιστεῖ.

Τό μπλόκ τῆς ἐπιτροπῆς μέ τή μαζικότητα καί ἀγωνιστικότητα μέ πανώ, συνθήματα καί μοίρασμα προκηρύξεων προχώρησε ὥςτή πύλη τοῦΚΕΤΧ ὅπου ὑπῆρχαν ἀστυνομικές δυνάμεις.

Βῆμα μέ βῆμα ὅμως τό μπλόκ, κατάφερε νά φτάσει στήν πύλη σπάζοντας τήν ἀστυνομική τρομοκρατία ,ὅπου ἡ παρουσία του ἔγινε ἀρκετά αἰσθητή μέσα στό στρατόπεδο ἀπό τούς φαντάρους.

Ἡ διοίκηση ἀμέσως ἀπαγόρευσε τήν ἔξοδο τῶν φαντάρων γιά 2 ὧρες καί ἔβαλε στρατονόμουςνά ἀπαγορεύουν στούς φαντάρουςνά πλησιάζουν τήν πύλη σέ ἀπόσταση 200ων μέτρων.

Ἡ ἴδια ἡ πορεῖα λειτούργησε τόσο μέσα στό στρατόπεδο στούς ἀξιωματικούς, πού πλέον θά ξέρουν ὅτι ὁποιαδήποτε ἀντιδημοκρατική συμπεριφορά θά ἔχει ἀπάντηση-ἀντίδραση ἀπό τούς πολῖτες ,ὅσο καί στό λαό τῆς Πάτρας μέ τή δημοσιότητα πούπῆρε τό θέμα τῆς πορείας πρός τό στρατόπεδο-κάτι καινούργιο γιά τήν πόλη- μέσα ἀπό πρωτοσέλιδα ἄρθρα στόν τοπικό τῦπο.

Ἡ πορεῖα αὐτή εἶναι ἔμπρακτη συμπαράσταση πρός τόν ἀγῶνα τῶν φαντάρων γιά πολιτικέςκαί συνδικαλιστικές ἐλευθερίες, ὑλοποιεῖ τό σύνθημα μας"κίνημα μαζικό μέσα κι ἔξω ἀπ'τό στρατό", λειτουργεῖ στήν κατεύθυνση"νά σπάσουν τά τείχη τῆς σιωπῆς γύρω ἀπό τούς στρατῶνες."

Επιτροπή πολιτῶν Πάτρας γιά τά δικαιώματα τῶν φαντάρων.

Τα άλλα «αυθαίρετα»

Αυθαίρετες οικοδομες βέβαια δεν υπάρχουν μόνο στην Ελλάδα. Σε όλεςτις χώρες του τρίτου κόσμου η αυθαίρετη οικοδομη και ιδιαίτερα οι παραγκογειτονιες είναι οι κύριες μορφες στέγασης των λαΐκων μαζων. Ομως εκει που το φαινόμενο έχει μια ιδιαιτερότητα είναι στην Τουρκία. Εδω δεν πρόκειται μόνο για παράγκες αλλα για πολυκατοικίες.

Η κατάρρευση μιας οικοδομης με 7 ορόφους και ο θάνατος κάτω απο τα ερείπιά της 84 ατόμων στο Ντιγιαρμπακιρ της Ανατολίας στις αρχεςτου χρόνου, έβαλε σε πανεθνικο επίπεδο το πρόβλημα αυτων των"άλλων αυθαιρέτων". Αξίζει να δούμε λίγο το χρονικο της κατασκευης. Ο κατασκευαστης Αλμπουκεριμ Νταλμις κατασκεύασεστη πόλη 15 μεγάλες οικοδομες χωριςσχέδιο και μηχανικους. Μόνος με τουςεργάτες"του". Και παρόλο που επανειλημένα του αρνήθηκαν την άδεια οικοδόμησης, την άδεια κατοίκησης κλπ και η οικοδομη σφραγίστηκε, όμως αυτος παρόλα αυτα κατόρθωσε να τα ξεπεράσει όλα, να πάρει νερο, ρεύμα χρησιμοποιώντας το πατροπαράδοτο μπαχτσις και τελικα πούλησε τα διαμερίσματά του.

Αυτη η ιστορία δεν παρουσιάζει καμια ιδιαιτερότητα, πέρα απο την κατάρευση της οικοδομης. Στην Ισταμπουλ 41% των οικοδομων ειναι χωρις άδεια, και στο Ντιγιαρμπακιρ πάνω απο 10.000 οικοδομες.

Σε μια χώρα που ο αστικος πληθυσμος μέσα σε 30 χρόνια πέρασε απο 4 εκατομύρια σε πάνω απο 20 εκατομύρια, είναι φανερη η έκταση του φαινόμενου. Και βέβαια δεν έχουμε νακάνουμε με απλες παράγκες ή μονόροφα και δυόροφα αυθαίρετα αλλα με τις ίδιες τις πολυόροφες οικοδομες.

Συνδυασμος υπανάπτυξης και μεγάλων κερδων.

Public Relations I

Την στιγμή που η διαφήμιση περνάει μια σχετική κρίση ή τουλάχιστον κάποια στασιμότητα,εξ αιτίας της συνολικής οικονομικής κρίσης,υπάρχει ένας τομέας της που εμφανίζει καταπληχτική οικονομική άνθιση:οι"δημόσιες σχέσεις".

Η διαφήμιση σκόπευε και σκοπεύει να πουλήσει ένα προϊόν(όποιο κι ανείναι αυτο,απο απορρυπαντικό μέχρι μια κυβέρνηση)χρησιμοποιόντας τους κλασσικούς τρόπους:αφίσσες,τηλεόραση,εφημερίδες,διαφημιστικά,δηλαδη όλα τα κλασσικά μέσα επηρεασμού σε ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΛΙΜΑΚΑ,λίγο-πολύ απρόσωπα.Στην εποχή του μαζικού καπιταλισμού,του βιομηχανικού καπιταλισμού,ανταποκρίνεται η μαζικη-βιομηχανικη διαφήμιση,απρόσωπη,φανταχτερή,που σπρώχνει σ' αγορα όμοιων προϊόντων.

Όμως μπρός στην έξαρση της ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑΣ που παρατηρείται,απο την 10ετια του '60 και μετα,η μαζικη διαφήμιση,η κλασσική προπαγάνδα δεν αρκεί.Η ακαθόριστη "μάζα" των καταναλωτών εμφανίζεται όλο και πιο διαφοροποιημένη.Το ξέσπασμα της "αυτονομίας" και της πολυμορφίας αγκαλιάζει όλο τον αναπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο.Ετσι δεν υπάρχει πια ένας ή έστω λίγοι τύποι καταναλωτή ή....εκλογέα απέναντι στον οποίο θα πρέπει να απευθυνθεί ο διαφημιστης,και πίσω του το κεφάλαιο στο συνολό του.Δεν υπάρχει πχ μια νεολαία,ή ένα γυναικείο κοινο.Τα μαζικά και ενιαία πρότυπα κατακερματίζονται.Αλλοι νέοι συνεχίζουν να ντύνονται"παραδοσιακα",άλλοι "χίππικα",άλλοι"πάνκ",άλλοι στυλ"μοτο".Μπρός σ'αυτη την έκρηξη της υποκειμενικότητας που διαπερνάει όλο τον δυτικό πολιτισμό,και που απειλεί ένα καπιταλισμο θεμελιωμένο στην μαζική παραγωγη και την ομοιομορφία,απαντάει το ίδιο το κεφάλαιο μέσα απο τον πολλαπλασιασμό των προϊόντων,την"ατομικοποίηση"των προτύπων,την απεύθυνση στην εμπορευματοποιημένη υποκειμενικότητα.Στην ανάπτυξη της αυτονομίας ανταποκρίνεται η ψευδο-"αυτονομία"του εμπορεύματος.Ετσι τα πουκάμισα,τα παπούτσια και τα παντελόνια αρχίζουν να είναι υπογραμμένα και ατομικά.Δεν πρόκειται βέβαια για απλό σνομπισμο,παρόλο που πρόκειται και γι αυτό.Το ίδιο χάθηκαν οι μεγάλες βιομηχανικές σειρές αυτοκινήτων όπως τα Τ-Φορντ,και τα Φόλκς-Βάγκεν, το νεο στοιχείο είναι ει δυνατον 100δες διαφορετικα ή ψευτο-διαφορετικα μοντέλα για κάθε εταιρεία.Όσο για την επιβίωση παλαιων αυτοκινήτων"μεγάλων σειρών",όπως της Ρενω-4 και του 2CV,ανταποκρίνεται βέβαια στην ανάγκη ιδιαιτερότητας που επισημάναμε("ρετρο" αυτοκίνητα για "αριστεριστές").Ίδια εξέλιξη υπάρχει και σε άλλα θέματα,πχ την εξέλιξη των κομμάτων.Και εδω πιο χαραχτηριστικά είναι τ'Αμερικάνικα κόμματα,τα οποία έχουν μεταβληθεί σε πολυπλόκαμες και πολύμορφες ύδρες,ακριβώς για να χωράνε στο εσωτερικό τους αναρίθμητες ομάδες συμφερόντων,"λόμπυς" που αρχίζουν απο τους βιομήχανους και φτάνουν στα εργατικά συνδικάτα,τις φυλετικες μειονότητες κλπ.Και παρόμοιες είναι οι εξελίξεις και στα υπόλοιπα δυτικοευρωπαϊκα κράτη.Ετσι απο την μια έχουμε μαζικοποίηση και ανάπτυξη της εμπορευματοποίησης,απο την άλλη ανάπτυξη της "αυτονομίας" και της αποκέντρωσης απο την μερια του κεφάλαιου.

Σ'αυτη την συνολικη εξέλιξη του κεφάλαιου ανταποκρίνεται μια αντίστοιχη εξέλιξη της διαφήμισης.Η διαφήμιση παράλληλα και πέρα απο την μαζικη διαφήμιση,που βέβαια συνεχίζεται,ταυτό χρονα περνάει σ'όσο το δυνατον πιο εξειδικευμένες μορφές.Εκει ακριβως οι δημόσιες σχέσεις αποκτουν μια καταπληκτικη κεντρικότητα.Στην εποχη του κοινωνικου κεφάλαιου εμφανίζεται η"κοινωνικη" διαφήμιση.

Public Relations II

Γιατι ακριβως πρόκειται;Η αυξανόμενη δυσκολία πραγματοποίησης της αξίας, πούλησης δηλαδη των προϊόντων,και ιδιαίτερα σε εποχη κρίσης,σκοντάφτει όλο και περισσότερο στις ατομικες και συλλογικες αρνήσεις και συμπεριφορες.Για να φέρουμε ενα κλασσικο παράδειγμα,για να"πουληθουν"τα πυρηνικα εργοστάσια παραγωγης ηλεχτρισμου χρειάζεται όλο και περισσότερο να υπερκεραστει η αντίσταση του πληθυσμου.Ετσι πχ στη Γαλλία και στην Αμερική, για να εγκαταστήσουν ενα πυρηνικο εργοστάσιο αρχίζουν πρώτα οχι με μια διαφημιστικη καμπάνια όπως έκαναν παλιότερα,αλλα με μια καμπάνια "δημοσίων σχέσεων".Την διαφήμιση κανεις δεν την πιστεύει.Ετσι για παράδειγμα οι φοιτητες μιας εμπορικης σχολης στην Γαλλία,αφου πρώτα έχουν μάθει το θέμα τους,κάνουν διαλέξεις στα σχολεία με θέμα "το μέλλον της ενέργειας" και ούτω καθ'εξης.Η προπαγάνδα αλλάζει ανάλογα με την περιοχη .Επιπλέον κεντρικη σημασία έχει αποχτήσει ο "διάλογος" με τους καταναλωτες,τους οικολόγους,γενικότερα τα κινήματα "διαμαρτυρίας".Στη Γαλλία για παράδειγμα μέσα στα 10 τελευταία χρόνια αυτος ο "διάλογος" πέρασε απο το 0% στο 12% του κύκλου εργασιών των επιχειρήσεων δημοσίων σχέσεων.Γιατι βέβαια πρέπει να θυμίσουμε πως, εκτος απο τα τμήματα δημοσίων σχέσεων που έχουν

όλες οι εταιρείες,τα κόμματα κλπ,αναπτύσσονται και ειδικες επιχειρήσεις
δημοσίων σχέσεων,των οποίων ο κύκλος εργασιων αυξάνεται κατα 20%-30% το
χρόνο και στην Αμερικη απασχολουν ήδη 20.000 άτομα,και αντιπροσωπεύουν
ήδη το 10-20% της συνολικης διαφημιστικης αγορας.Ετσι για παράδειγμα μια
εταιρεία ελαστικων,η Κλέμπερ-Κολόμπ στην Γαλλία,κατηγορήθηκε ότι έχειλά
στιχα που σκάνε γρηγορότερα απο τ'άλλα.Η απάντηση της εταιρείας ηταν να
μεταφέρει δημοσιογράφους,εμπορικούς αντιπροσώπους,κατασκευαστες αυτοκι-
νήτων σε μια πίστα αυτοκινήτων,όπου άσσοι της φόρμουλα 1,όπως ο Ντιντι
Πιρονί ανάλαβαν να οδηγήσουν με διαφορετικα λάστιχα για να φανει η αξία
των ελαστικων της εταιρείας. Βέβαια όλα τα έξοδα και η αντίστοιχη δεξίω-
ση πληρώθηκαν απο την Κλέμπερ.

Τα ίδια τα υπουργεία προτου περάσουν ένα οποιοδήποτε νόμο κάνουν μια
καμπάνια δημοσίων σχέσεων στον πληθυσμο.

Παράδειγμα επιτυχημένης καμπάνιας δημοσίων σχέσεων είναι εκείνη που ο-
ργάνωσε η εταιρεία ΑΚΤΙΣ για να"πουλήσει" στην υπόλοιπη Ευρώπη την μετα
φρανκικη Ισπανία,όπως και στους ίδιους τους Ισπανους,τον Χουαν Κάρλος.

Ας δούμε τι λέει ο Ζαν Κλωντ Λαιμενιεν διευθυντης της ΑΚΤΙΣ:Το πρόβλημα
είναι ότι μετα το θάνατο του Φράνκο δεν υπήρχε μεγάλη εμπιστοσύνη στον
Χουαν Κάρλος που είχε οριστει απο τον ίδιο τον Φράνκο,και στο καθεστως
που θα έβγαινε."Για να δώσουμε αξία στο δημοψήφισμα αποδοχης του συντάγ
ματος επιλέξαμε ένα Ισπανο νομικο με μεγάλο ταλέντο,φιλελεύθερο,αντιπο-
λιτευόμενο που είχε φυλακιστει απο τον Φράνκο.Ηταν ο ιδεώδης άνθρωπος.
Μαζι του οργανώσαμε μια περιοδεία στην Ευρώπη.Στη συνέχεια για να εξη-
γήσουμε το δημοψήφισμα στους Ισπανους,κινηματογραφήσαμε στο Παρίσι απο
την Ισπανικη τηλεόραση μια συζήτηση με γνωστους πολιτειολόγους.Συνεν-
τεύξεις του Εντγκάρ Φορ ή του Αλλαίν Ποέρ πάνω στο μέλλον της Ισπανίας
διοχετεύτηκαν στους Ισπανους".

Τα υπουργεία και οι πόλεις έχουν γίνει απο τους καλ ύτερους πελάτες
των εταιρειων δημοσίων σχέσεων ετσι η "Πρόμο 2000" είναι η εταιρεία που
είχε την ιδέα του φεστιβαλ φανταστικου κινηματογράφου στο Αβοριαζ και
κυνηγετικου φεστιβαλ στο Σατωρου ,κλπ.

Οι εταιρείες ασχολούνται όλο και περισσότερο με δημόσιες σχέσεις σεσχέ
ση με το προσωπικο τους,αρχίζοντας απο γεύματα,εκδρομες,μέχρι οργάνωση
αθλητικων χώρων,παιδικων σταθμων κλπ,κλπ.

Απ'την στιγμη και πέρα που έχει εντοπιστει πως το μεγαλύτερο εμπόδιο
στην παραπέρα συσσώρευση και επέκταση του κεφάλαιου ειναι η ανάπτυξη μι
ας αυτόνομης υποκειμενικότητας των μαζων,το κεφάλαιο αποπειράται ν'απα-
ντήσει στο επίπεδο αυτο ακριβως.Ο καπιταλισμος έχει καταλάβει,όπως έλε-
γε και ο ...Στάλιν,πως ο άνθρωπος είναι το πολυτιμότερο κεφάλαιο,θα λέ-
γαμε το μόνο πραγματικό κεφάλαιο.Ετσι πολιτικη και δημόσιες σχέσεις τεί
νουν να ταυτιστουν,το ζήτημα είναι ακριβως να"πουληθει"ένα οποιοδήποτε
προϊόν στην αγορα και βέβαια τα σημαντικότερα είναι το"πούλημα"μιας πο-
λιτικης και η κατάκτηση μιας συναίνεσης.Ετσι εμπορικες πρακτικες περνά
νε στην πολιτικη και η πολιτικη γίνεται αποφασιστικο στοιχείο του εμπο-
ρίου.Να λοιπον η αιτία ανάπτυξης των δημοσίων σχέσεων.Ολα τείνουν να γί
νουν"δημόσιες σχέσεις".

Public Relations III

Οσο για το ποια σχέση έχουν όλα αυτα με την Ελλάδα,είναι προφανες πως
πρόκειται για έναν κλάδο με μεγάλη ανάπτυξη και σε μας παρόλο που εδω έ
χει και τα ιδιαίτερα ελληνικα χαρακτηριστικα.Δηλαδη οι κυριώτεροι φορεις
των δημοσίων σχέσεων είναι τα ίδια τα πολιτικα κόμματα και το κράτος.Ε-
κει που η "ιδιωτικη κοινωνία" είναι υπανάπτυκτη το κύριο βάρος πέφτει
στην πολιτικη.Σε μια χώρα όπου το κράτος μέχρι πρόσφατα ήταν καθυστερη
μένο,αναχρονιστικο,και κύρια κατασταλτικο,είναι προφανες πως οι κυριότε-
ρες δραστηριότητες δημοσίων σχέσεων ήταν....το κλομπ,η φυλακη ή η απει
λη της και βέβαια μια εξαιρετικα διαδεδομένη πρακτικη...δημοσίων σχέσε-
ων:το λάδωμα.Η ανάγκη για πέρασμα σ'ένα κοινωνικο κράτος κάνει ξαφνικα
εμφανεις όλες τις τεράστιες ελλείψεις του ελληνικου κράτους.Και ανοίγε-
ται ένα ολόκληρο πεδίο δημοσίων σχέσεων,οι κρατικες επιχειρήσεις δημιου
ργουν σιγα-σιγα αντίστοιχα τμήματα που αναλαμβάνουν τις σχέσεις μετο κοι
νο και την βελτίωση της εικόνας τους στα μάτια του κόσμου,η αστυνομία το
ίδιο κλπ.Βέβαια όμως απο κει που μπορει να έρθει πιο γρήγορα η αλλαγη εί
ναι απο την παρέμβαση των κομμάτων.Ηδη πχ η εκλογικη καμπάνια του ΠΑΣΟΚ
το 1981 ήταν ένα δείγμα δημόσιων σχέσεων"νέου τύπου"μια και τα μηνύματα
που μετέφερε αφορουσαν διάφορα ζητήματα-πολλες αφίσες και συνθήματα και
όχι ένα-και έτσι παρα τον προσωποπαγη χαρακτήρα του κόμματος υπήρχε ήδη

ένα άνοιγμα στην πολυμορφία.Και βέβαια απο τις εκλογες και μετα αυτες οι δραστηριότητες πολλαπλασιάζονται.Οι δήμοι και τα σχολεία οργανώνουν καμπάνιες επιμόρφωσης γονέων,μετακαλούν ψυχολόγους και κοινωνιολόγους,τα υπουργεία νέας γενιας και πολιτισμου έχουν σαν βασικο τους στόχο να πουλήσουν την πολιτικη του ΠΑΣΟΚ και οργανώνουν την"πολιτιστικη αποκέντρωση", τα φεστιβαλ σε διάφορες πόλεις και γειτονιες,όπως και"ει δυνατον"την ένταξη των νέων,μέσα απο "αυτόνομες"νεολαιΐστικες δραστηριότητες.Αν δούμε με "ψυχρο μάτι" τα τελευταία 9 χρόνια στην Ελλάδα και ιδιαίτερα την περίοδο μετα την αλλαγη θα διαπιστώσουμε πως η "παραγωγη υποκειμενικότητας" έκανε ένα τεράστιο άλμα.Η εικόνα του ελληνικου κράτους άλλαξε ή μάλλον αλλάζει.Το κράτος απαντάει σ'ένα βαθμο στην αντίστοιχη έκρηξη υποκειμενικότητας που σήμανε για την Ελλάδα η μεταπολίτευση,με την ΠΑΣΟΚική αλλαγη,αυτο που μέχρι πριν εκφραζόταν σαν "κομματικη προπαγάνδα",γίνεται τώρα πολιτικη του κράτους,δημόσιες σχέσεις του κράτους.

Αυτη είναι η κύρια πλευρά της ανάπτυξης των δημοσίων σχέσεων στην Ελλάδα χωρις αυτο βέβαια να σημαίνει πως κάτι αντίστοιχο δεν δίνεται και στο καθαρα εμπορικο τομέα.Και εδω αναπτύσσονται μορφες"δημοσίων σχέσεων", όπως παρουσιάσεις νέων προϊόντων,αντίστοιχα γεύματα και δεξιώσεις,οι λεγόμενες "στατιστικες"απο σπίτι σε σπίτι,όπως και η περιβόητη"επίδειξη" των τάπερ ή οτιδήποτε άλλου σε σαλόνια και σπίτια.Παράλληλα μέσα στις επιχειρήσεις,ιδιαίτερα μετα τις απεργίες της μεταπολίτευσης,η αντιμετώπιση του προσωπικου,οι δημόσιες σχέσεις με το προσωπικο αποκτουν κεντρικότητα.

Και βέβαια πάντα η διαπίδυση πολιτικου και οικονομικου ισχύει και εδω, έστω και αν στην Ελλάδα το πολιτικο στοιχείο είναι εντονώτερο.

Εξάλλου πια τα ίδια τα κόμματα πλέον αναθέτουν τις εκλογικές τους καμπάνιες σε διαφημιστικα γραφεία,οργανώνουν γκάλλοπ για την δημοτικότητα τους κλπ.Κοινωνικο κράτος,κοινωνικη διαχείρηση,"κοινωνικες σχέσεις", PUBLIC RELATIONS.

Οι γυναίκες του Πακιστάν στους δρόμους

Το γυναικείο κίνημα έχει πάψει προ πολλού ν'αποτελει αποκλειστικο χαρακτηριστικο των ανεπτυγμένων χωρων της Δύσης.Μηνύματα γυναικείας εξέγερσης έρχονται απο τις χώρες του τρίτου κόσμου,διαψεύδοντας όσους θεωρουσαν την γυναικεία υπόθεση σαν "σύμπτωμα"του ώριμου καπιταλισμου,αλλα και δείχνοντας ταυτό χρονα τις αλλαγες που έχουν συντελεστει στις τριτοκοσμικες κοινωνίες.

Γυναίκες της Βραζιλίας,της Γουατεμάλας,οι "τρελες της πλατείας του Μάη" της Αργεντινης,οι Περσίδες... και οι γυναίκες του Πακιστάν, που στις 13 Φλεβάρη συγκρότησαν στην Λαχώρη την μεγαλύτερη διαδήλωση απο την εποχη που πήρε την εξουσία ο στρατηγος Ζία Ουλ Χακ,αντιστάθηκαν στις επιθέσεις των μπάτσων κ'συγκέντρωσαν την ενεργη συμπαράσταση του πληθυσμου της πόλης.Ο λόγος της διαμαρτυρίας τους:η επικείμενη ψήφιση ενος νόμου σύμφωνα με τον οποίο η μαρτυρία μιας γυναίκας αξιζει όσο... το μισο της μαρτυρίας ενος άντρα.

Ο νόμος αυτος δεν ήταν ένα μεμονωμένο περιστατικο αλλα ένας κρίκος μιάς αλυσίδας ατελείωτων διακρίσεων και μέτρων ενάντια στις γυναίκες, στα πλαίσια του επιχειρούμενου "εξισλαμισμου"της Πακιστανικης κοινωνίας.Τα μέτρα αυτα περιλαμβάνουν επίσης την απαγόρευση χορήγησης άδειας οδήγησης αυτοκινήτου στις γυναίκες,απαγόρευση δημοσίευσης φωτογραφιων τους στις εφημερίδες,απαγόρευση συμμετοχης τους σε αθλητικους αγώνες,την ίδρυση πανεπιστήμιου ειδικα για γυναίκες(με προφανη στόχο την υποβάθμιση των γυναικών πτυχιούχων),κλπ.

Πρέπει να τονισθει ότι ο εξισλαμισμος που επιχειρει το στρατιωτικο καθεστως-και που δεν περιορίζεται στις γυναίκες-βρίσκει αντίθετα αρκετα τμήματα Πακιστανων καθως και κόμματα της αντιπολίτευσης,και θεωρείται σαν αντάλαγμα και παραχώρηση την Σ.Αραβία,απο τα δάνεια και το φτηνο πετρέλαιο της οποίας εξαρτάται το καθεστως.Ωστόσο η πρώτη ανοιχτη μάχη αντίστασης και αντιπαράθεσης δόθηκε απο τις γυναίκες.Πρέπει να σημειωθεί ότι οι γυναίκες στο Πακισταν,σε αντίθεση με άλλες μουσουλμανικες χώρες που ακολουθουν αυστηρα το Ισλαμ,αποτελουν ένα σημαντικο τμήμα του ενεργού πληθυσμού καθως και ότι ήδη απο τον 1ο παγκόσμιο πόλεμο οι γυναίκες των ανωτέρων στρωμάτων είχαν δυνατότητα εκπαίδευσης και συμμετείχαν ενεργα στον εθνικο απελευθερωτικο αγώνα καθως και την κοινωνικη και πολιτικη ζωη της χώρας.

Η δυναμικότερη αυτη την στιγμη οργάνωση των γυναικων ειναι η Women Action Forum ,που πρωτοστάτησε στα γεγονότα του Φλεβάρη.Αποτελείται απο δημοσίους υπαλλήλους,καθηγήτριες,δικηγόρους,αλλα και φοιτήτριες και συνδικαλίστριες εργάτριες.

Μετα τις Περσίδες οι Πακιστανες κ'ίσως και άλλες για τις οποίες δεν ξέρουμε ακόμα τίποτα...Κινήματα με διαφορετικα αιτήματα και μορφές απο Δυτικα,που δίνουν όμως μια νέα κ'παγκόσμια αυτη τη φορα διάσταση στη πάλη των γυναικων.

Φιλιππίνες: το παλιότερο αντάρτικο του αιώνα σε έξαρση

Στις Φιλιππίνες βρίσκεται πάλι σε έξαρση το παλιότερο αντάρτικο του αιώνα.Ο"Νέος Λαϊκος Στρατος"(οι περίφημοι "Χουκ")μετα από μια κρίση που πέρασε στην διάρκεια της 10ετίας του'70,εξ αιτίας της κρίσης στη Κίνα,της απόπειρας για γρήγορη βιομηχανικη ανάπτυξη και της καταστολης,επεκτείνει και πάλι την δράση του.Ο "Νέος Λαϊκος Στρατος"γεννήθηκε αμέσως μετα τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο με την αντίσταση στους Αμερικάνους που κατείχαν τότε τονησί,και συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Οι Φιλιππίνες,η χώρα με τις μεγαλύτερες Αμερικάνικες βάσεις στον κόσμο,έναν πληθυσμο που αυξάνεται με γρήγορους ρυθμους και ήδη ξεπερνάει τα 50 εκατομμύρια,γνωρίζει μια έντονη οικονομικη κρίση.Ο εξωτερικος δανεισμος φτάνει τα 16 εκατ. δολλάρια,και παρα την πολυφημισμένη "ταχύρρυθμη"ανάπτυξη του δικτάτορα Μάρκος το κατα κεφαλη εισόδημα δεν ξεπερνάει τα 700 δολλάρια.Και βέβαια οι Φιλιππίνες κατέχουν το ρεκορ τηςδιαφθορας,που ο τζίρος της στα ανώτερα κλιμάκια υπολογίζεται γύρω στο 1δις δολλάρια το χρόνο.Οσο για τον λαο , η ανεργία φτάνει το 30% και βέβαια οι 600.000 μετανάστεςστις χώρες του Αραβικου κόλπου,στα καράβια κλπ,δεν αρκουν για να καλύψουν τις ανάγκες των 750.000 νέων που μπαίνουν καθε *χρόνο στην αγορα εργασίας.*

Απέναντι στην λαϊκη δυσαρέσκεια που ογκώνεται-και που στην 10ετία του 70 εκφράστηκε και με την ανάπτυξη του αντάρτικου ανάμεσα στον μουσουλμανικο πληθυσμο(90% του πληθυσμου είναι καθολικοι και 10% μουσουλμάνοι)στο νότιο νησι του Μιντανάο,παράλληλα με τον Ν.Λ.Σ.-το καθεστως απάντησε με έξαρση της καταπίεσης ιδιαίτερα στις αγροτικες περιοχες. Ο στρατος πενταπλασιάστηκε(απο 60 χιλιάδες το 1975 έφτασε σήμερα τις 300.)και ο στρατιωτικος νόμοςπου επιβλήθηκε απο το 1976 και μετα,επιτρέπει στους στρατιωτικους να κάνουν ότι θέλουν.

Οπως διηγουνται οι ίδιοι οι καθολικοι ιερωμένοι,που στα κατώτερα κλιμάκια,αρχίζουν όλο και πιο συχνα να περνούν με το αντάρτικο:"Σε μερικες αγροτικες περιοχες το σενάριο είναι πια γνωστο.Μια ομάδα απο μεθυσμένους φαντάρους χτυπούν έναν αγρότη και βιάζουν την γυναίκα του.Ο αγρότης δεν τολμάει να παραπονεθει στις αρχες και καταφεύγει στον ιε ρέα.Αυτος διαμαρτύρεται και συχνα βοηθάει τους αγρότες να οργανωθουν και ν'αντισταθουν.Σε λίγο ο στρατος θα τον κατηγορήσει για ανατρεπτικη δραστηριότητα."

"Ο πατέρας Αλλιγκάνγκ υπήρξε μάρτυρας ενος βιασμου πάνω σε μια νέα γυναίκα.Επειδη δεν σταματούσε τις διαμαρτυρίες τον σκότωσαν και φορτώσανε τον φόνο στον Ν.Λ.Σ....Τον Απρίλη του 1982 ο στρατος σκότωσε ένα νεαρό γιατρο,τον Ρομπέρτο ντε, λα Πάζ,που είχε επιλέξει να ζήσει σε μια φτωχη αγροτικη περιοχη του Κατμπαλογκαν.Και ο μόνος λόγος ήταν για να μην τολμήσει να παίρνει κανεις τέτοιες πρωτοβουλίες".

Το 1981 έγιναν πολυάριθμες σφαγες Στην διάρκεια της λειτουργίαςτου Πάσχα,στην μητρόπολη τουΝταβάο σκότωσαν 17 και τραυμάτισαν 200 .Στοχωριο Σαγκοντ μόνο σκότωσαν 45 κλπ.

Παρόλα αυτα όμως και ενω το 1976, μετα την κήρυξη του στρατιωτικου νόμου,η κυβέρνηση εκτιμούσε οτι οι αντάρτες δεν ξεπερνούσαν πια τους 900,σήμερα έχουν αυξηθει πάλι και περνουν τους 6.000.Και βέβαια είναι πολυ σημαντικο το γεγονος ότι ο καθολικος κλήρος σε όλο και μεγαλύτερο ποσοστο αρχίζει να υποστηρίζει τους αντάρτες.Ο ίδιος ο Αρχιεπίσκοπος επιτίθεται στην διαφθορα του καθεστώτος.

Ενα ακόμα αντάρτικο με σαράντα χρόνια ζωη που ξαναφουντώνει στην 10ετία του 1980,μετα την κρίση της 10ετίας του '70.

Οι τριτοκοσμικές «βιομηχανικές χώρες» και τα «γρήγορα χεράκια»

Για πολλούς ο τρίτος κόσμος έχει πάψει να υπάρχει,ή τουλάχιστον να σημαίνει αυτο που σήμαινε παλιότερες εποχές.Καθώς οι πολιτικές μορφές εξουσίας που έφεραν στην επιφάνεια τα απελευθερωτικά κινήματα δεν ήταν"ικανοποιητικές"για αρκετούς δευτεροκοσμικούς παρατηρητές,καθώς ο πόλεμος Ιραν-Ιρακ και οι σφαγές αντικαθεστωτικών απο τον Χομεϊνί μοιάζουν νάχουν κλείσει την υπόθεση Ιραν,αδιαφορία αντικαθιστά την παλιότερη τριτοκοσμική μανία.

Αλλά η σημασία του τρίτου κόσμου δεν καθορίζεται απο το τι μας αρέσει

ή όχι καθορίζεται απο την πραγματική εκρηκτική του υπόσταση: χώρος όπου η πάλη των τάξεων δεν παύει να μαίνεται κι η επανάσταση αναπόφευχτα είναι πάντοτε στην ημερήσια διάταξη.

Και πρώτ'απ'όλα ο τρίτος κόσμος δεν ειναι απλά η κλισέ εικόνα που έχει σχηματιστεί γι αυτόν: τόπος συσώρευσης εξαθλιωμένης αγροτιάς και πηγή πρώτων υλών. Ή τουλάχιστον δεν είναι μόνο αυτό.

Η βιομηχανία και επομένως και το προλεταριάτο αποτελούν πραγματικότητες με έντονη παρουσία σε πολλές απο τις χώρες του τρίτου κόσμου. Σήμερα ο τρίτος κοσμος αποτελεί το πεδίο όπου παίζεται το παιχνίδι της επέκτασης τής καπιταλιστικής συσσώρευσης και όπου κρίνεται η "αναδόμηση" του καπιταλισμού. Φυσικά αυτό δεν γίνεται γενικά και αόριστα παντού, αλλα σύμφωνα με καθορισμένες επιλογές. Ο τρίτος κόσμος δεν είναι ενιαίος.

Πάντως το ιδανικό μοντέλο για την βομηχανική επέχταση το προσφέρουν οι λεγόμενες "νέες βιομηχανικές χώρες" του τρίτου κόσμου: 4 Ασιατικές (Ν.Κορέα, Ταϊβάν, Χόνγκ-Κονγκ, Σιγκαπούρη) και 2 Λατινοαμερικάνικες (Βραζιλία, Μεξικό). Το μεριδιό τους στις παγκόσμιες εξαγωγές αυξάνεται με ιλλιγγιώδη ταχύτητα σε σχέση με οποιαδήποτε αλλη χώρα στον κόσμο. Γι αυτο και η Ελλάδα αντιμετωπίζει ανταγωνισμό στις εξαγωγές υφαντουργικών προϊόντων απ'την "Ανατολη"

Προνομιακό πεδίο γι αυτές τις χώρες όπου ο ταιηλορισμός βρίσκει την αποθεωσή του είναι τα υφαντουργικά και τα ηλεχτρονικά. Συχνά χρειάζεται μικρό μόνο πάγιο κεφάλαιο: ραπτικές μηχανές για τα πρώτα, ειδικά γυαλιά και λαβίδες για τα δεύτερα. Και φυσικά το μεταβλητό ανθρώπινο κεφάλαιο: "εργατικό δυναμικό" (σύμφωνα με την φασιστική έκφραση της πολιτικής οικονομιας) που κοστίζει ελάχιστα και έχει υποταχτεί σ'ένα ακραίο και "αιματηρό" ταιηλορισμό που επιβάλλει έντονους ρυθμούς μιάς επαναληπτικής και στο έπακρο κατατεμαχισμένης εργασίας. Για να εξασφαλιστεί ένα τέτοιο "εργατικό δυναμικό" το κεφάλαιο καταφεύγει στην "αξιοποίηση" των υποταγμένων απο αιώνες πατριαρχίας γυναικών: το ποσοστό των γυναικών στους κλάδους υφαντουργικών και ηλεχτρονικών φτάνει το 80% στις Ασιατικές "φορολογικές ελεύθερες ζώνες". Πρόκειται για νέες γυναίκες, 90% κάτω των 30 ετων και 50% κάτω των 20. Γιατι δεν πρόκειται να δουλέψουν για όλη τους την ζωή εκει: μόνο για όσο καιρό θα είναι αποδοτικές. Και σε τέτοιες συνθήκες μόνο για λίγο διάστημα θα είναι αποδοτικές. Πανω απο τα 25-30 χρόνια έρχεται συνήθως η τύφλωση και η αναπηρία. Στην Κορέα, 30% των εργατριών δουλεύουν παραπάνω απο 11 ώρες την ημέρα. Ο ρυθμός των αναπηριών αυξάνει με ρυθμό 17% κάθε χρόνο. Τα χέρια και τα μάτια γρήγορα παύουν να είναι ικανοποιητικά εργαλεία γι αυτη την δουλειά. Κανόνας ειναι λοιπόν νά διώχνονται πάνω απο τα 30, για να διοχετευτούν είτε σε αλλούς "παραδοσιακούς" τομείς εργασίας, είτε στην πορνεία.

Για την καθυπόταξη βοηθούν βέβαια και τα "ήθη". Η κοπέλα που διάλεξε να δουλέψει μπρός στον τρόμο ενος εξαναγκαστικού γάμου θα απολυθεί αν βρεθεί έγγυα (οσες εργάτριες είναι απο την Μαλαισία και πέσουν στο "παράπτωμα" διώχνονται απο την Σιγκαπούρη όπου ειναι συγκεντρωμένα τα εργοστάσια). Αλλωστε δεν υπάρχει πρόβλημα: περιμένει ανυπόμονα ένας ανεξάντλητος στρατος εργατων απ'τα γειτονικά κράτη: Ταϋλάνδη, Φιλιπίνες, Ινδονησία, κλπ.

Ετσι, άνετα μπορεί να διαφημιστεί σαν ιδανική πηγη υπερκερδών το "εργατικό δυναμικό". Να πως περιγράφεται απο μια διαφημιστική μπροσούρα που απευθύνεται σε εξαγωγείς: "Η χειρωναχτική επιδεξιότητα της Ανατολίτισσας γυναίκας φημίζεται σ'ολόκληρο τον κόσμο. Εχει μικρά χεράκια και εργάζεται γρήγορα με πολύ μεγάλη προσοχή. Ποιός, επομένως, θα μπορούσε να έχει προικιστεί περισσότερο απο την φύση και την παράδοση, ώστε να είναι πιό κατάλληλος για την αλυσίδα συναρμολόγησης απ'ότι η Ανατολίτισσα γυναίκα; (...) Το ύψος του μισθού στην Μαλαισία είναι απο τα πιο χαμηλά της περιοχής και μπορείτε να μισθώσετε εργάτριες με 1,5 αμερικάνικο δολλάριο την ημέρα".

Το κράτος βοηθάει με την σειρά του την εμπέδωση αυτού του βιομηχανικού μοντέλου "υποκατάστασης εξαγωγών". Παρεμβαίνει παντού (απο την Βραζιλία μέχρι την Ασία με ιδιαίτερα δραστικό τρόπο, επιβάλλοντας οικονομικά, νομοθετικά, διοικητικά κλπ μέτρα: καθήλωση των μισθών, πληθωρισμός, υιοθέτηση δασμολογικά ελευθέρων ζωνών, ανάλογη νομοθεσία, έλλειψη κοινωνικής προνοίας, καταστολή, βασανιστήρια κλπ. Η Κορέα φρόντισε να σχηματίσει μάλιστα ένα κανονικότατο εργατικό στρατό για τα δημόσια έργα.

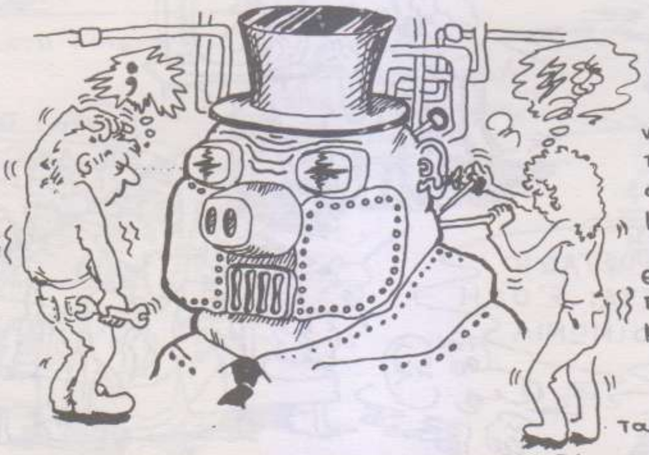
Αυτο το τριτοκοσμικό μοντέλο "ανάπτυξης" δεν μένει χωρίς κρίσεις: εξεγέρσεις απο την Ν.Κορέα ως την Βραζιλία τα τελευταία χρόνια το συγκλονίζουν. Αλλα σημασία δεν έχει η θριαμβολογία. Σημασία έχουν αυτες οι δυο φιγούρες που ξεχωρίζουν βαδίζοντας μαζι και συχνά συγχεόμενες στον τρίτο κόσμο: η εργατική φιγούρα και η τριτοκοσμική γυναίκα. Μαζι, προς μια νέα σύνθεση, τόσο μέσα στην άφαντη καταπίεση, όσο και στην εξέγερση. Η κατανόηση αυτων των δυο μορφών είναι το πρώτο βήμα για μια σύγχρονη παγκόσμια συνείδηση.

ΕΡΓΑΣΙΑ - ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ: ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ

Ένα όνειρο στριφογυρίζει όλο το χρόνο, απο Σαββατοκύριακο σε Σαββατοκύριακο απο Χριστούγεννα σε Πάσχα και μετα σε καλοκαίρι πάνω απο το κεφάλι του εργαζόμενου: **η Αργία**

Ο χρόνος που δουλεύουμε νιώθουμε να είναι κλεμένος απο τη ζωη-μας, χρόνος που τον αγόρασε το αφεντικο για ενα μεροκάματο.

Δεν παράγουμε κάτι που το θέλουμε που το έχουμε ανάγκη, που το διαλέγουμε εμεις, ή που μας ικανοποιει.

Αντίθετα:

Παράγουμε προϊόντα που δεν τα ελέγχουμε, που δεν μας ανήκουν, που σαν εμπορεύματα προορίζονται ν' αυξήσουν τα κέρδη και τη δύναμη των αφεντικων που μας εκμεταλλεύονται.

Οι σχέσεις των ανθρώπων στην παραγωγη ορίζονται απο το κεφάλαιο:

Στη θέση της δημιουργικότητας, της αλληλεγγύης, της συνεργασίας, της ανθρώπινης επαφής, βασιλεύει η υποταγη στο ρυθμο της μηχανης, το κυνήγι του πριμ, η αδιαφορία, η απάθεια, ο ανταγωνισμος για το καλο πόστο.

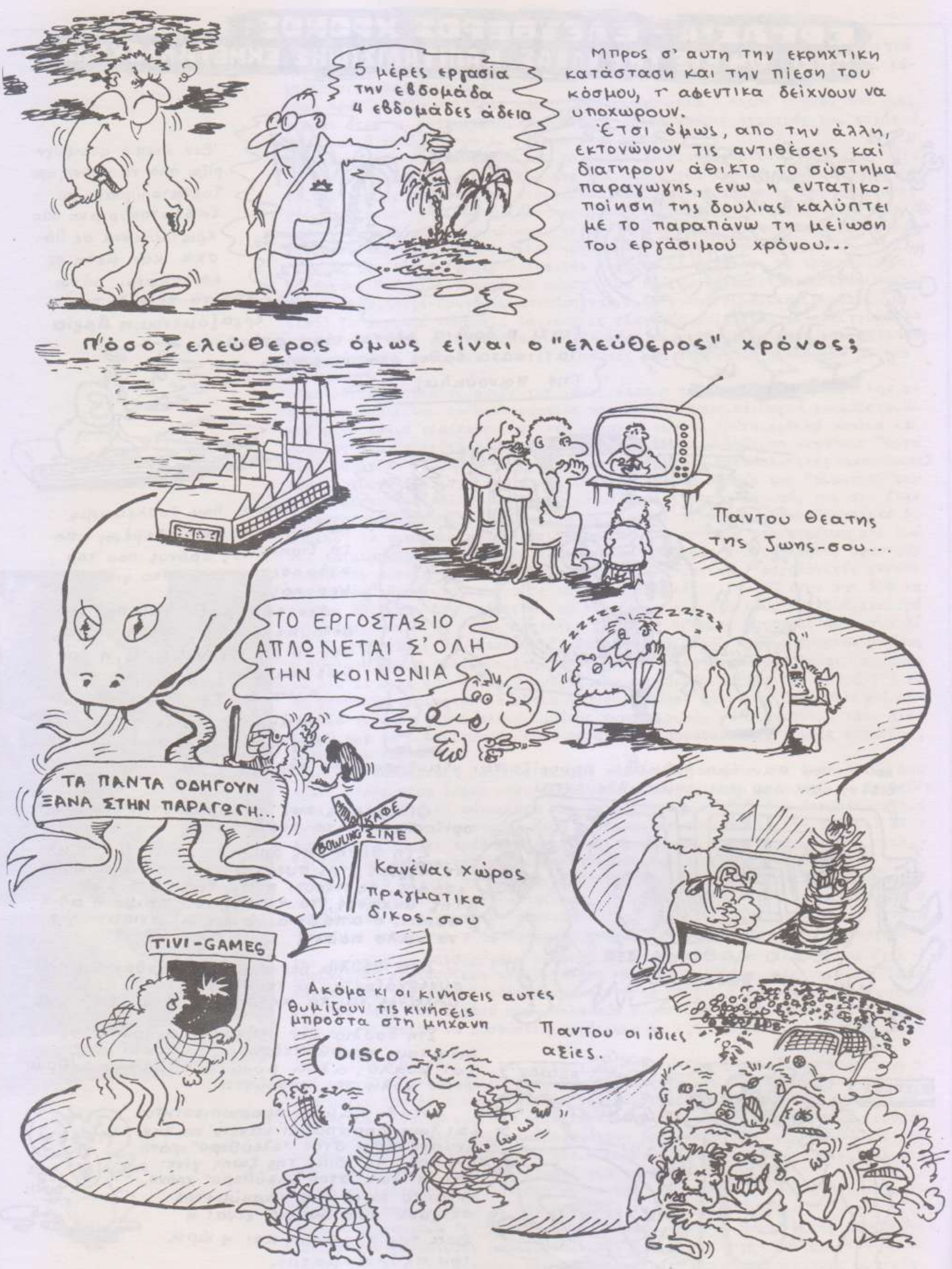
Στη δουλια δεν υπάρχουν άνθρωποι που συνεργάζονται με τη θέληση-τους, αλλα μηχανες και τα ανθρώπινα εξαρτήματα-τους

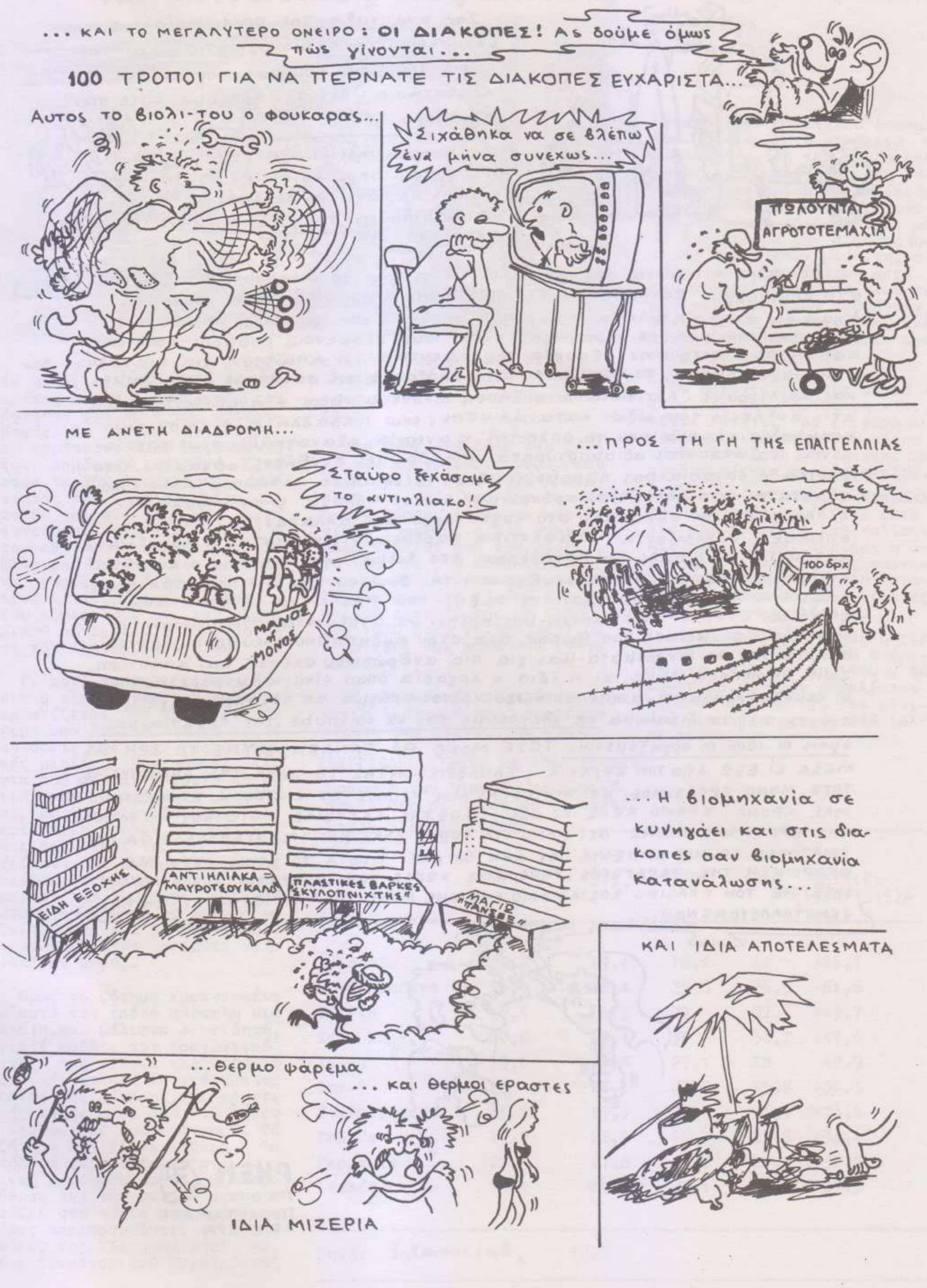
Στη δουλια δεν υπάρχουν άνθρωποι με δικη-τους προσωπικότητα, συναισθήματα και μυαλο, αλλα μόνο μισθωμένα ανθρώπινα μέλη που κινούνται.

Αυτη τη χαμένη προσωπικοτητα και ζωη προσπαθει κανεις να την ανασυστήσει στον "ελεύθερο" χρόνο. Σκοπος της ίδιας της ζωης γίνεται η ζωη στον "ελεύθερο" χρόνο. Γι' αυτο κι οι πιο χαρούμενες στιγμες στη δουλια είναι η ώρα της πληρωμης και η ώρα του σχολάσματος.

5 μέρες εργασία
την εβδομάδα
4 εβδομάδες άδεια
Μπρος σ' αυτη την εκρηχτικη κατάσταση και την πίεση του κόσμου, τ' αφεντικα δείχνουν να υποχωρουν.
Έτσι όμως, απο την άλλη, εκτονώνουν τις αντιθέσεις και διατηρουν άθικτο το σύστημα παραγωγης, ενω η εντατικο-ποίηση της δουλιας καλύπτει με το παραπάνω τη μείωση του εργάσιμού χρόνου...
Πόσο ελεύθερος όμως είναι ο "ελεύθερος" χρόνος;
Παντου θεατης της ζωης-σου...
ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ Σ'ΟΛΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΟΔΗΓΟΥΝ ΞΑΝΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ...
ΚΑΦΕ
BOWLING
ΣΙΝΕ
Κανένας χώρος πραγματικα δικος-σου
TIVI-GAMES
Ακόμα κι οι κινήσεις αυτες θυμίζουν τις κινήσεις μπροστα στη μηχανη
DISCO
Παντου οι ίδιες αξίες.

... ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΟΝΕΙΡΟ: ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ! Ας δούμε όμως πώς γίνονται...
100 ΤΡΟΠΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ...
Αυτος το βιολι-του ο φουκαρας...
Σιχάθηκα να σε βλέπω ένα μήνα συνεχως...
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΑΓΡΟΤΟΤΕΜΑΧΙΑ
ΜΕ ΑΝΕΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ...
Σταύρο ξεχάσαμε το αντιηλιακο!
ΜΑΝΟΣ Ή ΜΟΝΟΣ
...ΠΡΟΣ ΤΗ ΓΗ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ
100 δρχ
ΕΙΔΗ ΕΞΟΧΗΣ
ΑΝΤΙΗΛΙΑΚΑ = ΜΑΥΡΟΤΣΟΥΚΑΛΟ
ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΒΑΡΚΕΣ "ΣΚΥΛΟΠΝΙΧΤΗΣ"
...Η βιομηχανία σε κυνηγάει και στις διακοπες σαν βιομηχανία καταναλωσης...
ΚΑΙ ΙΔΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
...θερμο ψάρεμα
...και θερμοι εραστες
ΙΔΙΑ ΜΙΖΕΡΙΑ

Την ανάπτυξη της προσωπικότητας, την ελευθερία, τη δημιουργικότητα και τη χαρα της ζωης που μας την κλέβει το εργοστάσιο δεν τα βρήκαμε ούτε στον ελεύθερο χρόνο.

Τα παλια αιτήματα της εργατικης τάξης για το δικαίωμα στη ζωη και στη δημιουργία ξανάρχονται στο προσκήνιο. Οι μισθολογικες αυξήσεις, δίκαιο και αναγκαίο αίτημα της εργατικης τάξης, δεν εμποδίζει ωστόσο ούτε την εντατικοποίηση της παραγωγης, ούτε τους ξέφρενους ρυθμούς δουλίας, αφήνοντας άθικτη την εξουσία του αφεντικου. Η απαίτηση για πιο καλοπληρωμένη δουλια, δεν σημαίνει ότι αλλάζουμε τις συνθήκες όπου ζούμε και δουλεύουμε. Αντίθετα οι αυξήσεις στους μισθους εξανεμίζονται μέσα στις αυξήσεις των ειδων κατανάλωσης, ενω παράλληλα η κρίση του κεφάλαιου σήμερα και το όπλο-της, η ανεργία, εξαναγκάζει τους εργαζόμενους να δέχονται αδιαμαρτύρητα απάνθρωπες συνθήκες εργασιας. Όσο φυσικα η εργασία-μας παραμένει εξαρτημένη απ' το κεφάλαιο, άλλο τόσο εξαρτάται κι ο ελεύθερος χρόνος-μας. Όσες αλλαγες κι αν υποσχέθηκε η "ΑΛΛΑΓΗ", οι συνθήκες στο εργοστάσιο δεν άλλαξαν σε τίποτε, οι απολύσεις συνεχίζονται, τ' αφεντικα παρέμειναν ανέγγιχτα, οι εργαζόμενοι καλούνται και πάλι να προσφέρουν στο βωμο της "εθνικης οικονομίας" και της παραγωγης. Η απελευθέρωση της δουλιας απο την εκμετάλλευση είναι ένα αίτημα της εργατικης τάξης που πρέπει να το ξανακάνουμε επίκαιρο. Έτσι, οι διεκδικήσεις-μας πρέπει να στρέφονται στη μείωση των ωρων δουλιας, μείωση του θωρου, άρα στην αύξηση του ελεύθερου χρόνου, απαιτώντας τα δικαιώματα-μας για πιο ανθρώπινες σχέσεις και καλύτερη ζωη. Παραπέρα όμως, κι η ίδια η εργασία όπως είναι σήμερα, εξαρτημένη κι εκμεταλλευόμενη, αποτελει νεκρο χρόνο: πράγμα απ' το οποίο πηγάζει η ανάγκη και το δικαίωμα <u>να ελέγχουμε και να ορίζουμε την εργασία-μας εμείς οι ίδιοι οι εργαζόμενοι</u>. ΤΟΤΕ ΜΟΝΟ ΘΑ ΞΑΝΑΕΝΩΣΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ ΜΕΣΑ ΚΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ, ΞΑΝΑΒΡΙΣΚΟΝΤΑΣ ΤΗ ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ, ΤΟΤΕ ΜΟΝΟ ΕΡΓΑΣΙΜΟΣ ΚΑΙ ΜΗ ΕΡΓΑΣΙΜΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΘΑ ΕΝΩΘΟΥΝ ΣΤΟΝ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΧΡΟΝΟ, ΧΡΟΝΟ ΖΩΗΣ ΚΙ ΟΧΙ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ. ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ "ΨΩΜΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ" ΘΑ ΠΡΑΓΜΑΤΩΘΕΙ ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΕΧΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΟΥΤΕ ΜΕ ΤΗ ΘΕΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ, ΟΠΩΣ ΣΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΤΟΥ "ΥΠΑΡΚΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ", ΟΥΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΑΣΙΝΟ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ" ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΜΕΝΩΝ....

ΡΗΞΗ
για μια
ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ
ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Δημοσιονομική κρίση του κράτους και κοινωνικές ασφαλίσεις

Από το '81 και μετά η Ελλάδα μπήκε σε μιά εποχή όπου το κράτος και η διαχείρησή του έφτασαν στα όρια της καταστροφής. Το έλειμα του δημόσιου προϋπολογισμού και εκείνου των δημόσιων εταιρειών ξεπέρασε τα 350 δισεκατομμύρια κάνοντας ένα άλμα σε σχέση με το'80 και από τότε και μετά αντιπροσωπεύει πάνω από 17 % του εθνικού εισοδήματος. Το Ελληνικό δημόσιο ετοιμάζεται να κηρύξει πτώχευση. Η συνέπεια είναι βέβαια η αύξηση - του εξωτερικού και του εσωτερικού δανεισμού,η τροφοδότηση του πληθωρισμού κ.οκ.

Γι'αυτό τα τελευταία χρόνια η εξυγείανση του κράτους εμφανίζεται όλο και περισσότερο σαν βασική ανάγκη της οικονομίας από όλες τις πολιτικές μερίδες. Ξεκινώντας μάλιστα από την αντίστοιχη πολιτική που εμφανίστηκε στην'Αμερική,την 'Αγγλία κλπ. όλο και περισσότεροι "θεωρητικοί" και πολιτικοί της Δεξιάς προτείνουν την λεγόμενη νεοφιλελεύθερη πολιτική,δηλαδή μια μείωση των "κρατικών παρεμβάσεων",έτσι ώστε το κράτος να ξαλαφρώσει και η "ιδιωτική - πρωτοβουλία"να μπορέσει να ξαναπάρει μπρός.

'Ομως το ζήτημα εμφανισμένο μ'αυτό τον τρόπο αποτελεί μιά απάτη,και μάλιστα συνειδητή, γιατί κρύβει τον πραγματικό στόχο της νεοφιλ ελεύθερης πολιτικής,δηλαδή το χτύπημα της εργατικής δύναμης,της εργατικής τάξης μέσα από ένα δήθεν περιορισμό του"κράτους". Τό ζήτημα δεν είναι βέβαια η "απόδοση επιχειρήσεων"στην ιδιωτική πρωτοβουλία και η υποβοήθηση της τήν στιγμή που στενάζει στα νύχια του κράτους, όπως παραπονιούνται οι Κασσάνδρες της "Καθημερινής" και του "Οικονομικού Ταχυδρόμου", αλλά να υπάρξει μια ριζική - αλλαγή στην πολιτική του κράτους απέναντι στην εργατική τάξη.

Και έτσι φτάνουμε στο ζήτημα των κοινωνικών ασφαλίσεων. 'Ενα απο τα βασικά,το βασικότερο στοιχείο του δημοσιονομικού βάρους είναι οι κοινωνικές ασφαλίσεις,που στην Ελλάδα πέρασαν από 239 δισεκ.. το 1980 σε 314 δισεκ.το 1981 και σε 450 δισ.το 1982.Δηλαδή πέρασαν από 15,76% του εθνικού εισοδήματος το 1980 - (το 1970 ήταν 13,36%)σε17,02 % το 1981 και πάνω από 19%το 1982.

Οί κοινωνικές ασφαλίσεις , και η διόγκωσή τους σημαίνου αύξηση του βάρους της αναπαραγωγής του εργατικού δυναμικού. Ετσι για το κεφάλαιο η συνολική κρίση της αποδοτικότητας,που εκφράζεται στη συνέχεια σαν κρίση στο επίπεδο των επενδύσεων και της οικονομίας συνολικά δεν είναι μόνο αποτέλεσμα της αύξησης της τιμής των πρώτων υλών,της ανόδου των μεροκάματων μετά την μεταπολίτευση και των τιμών των αγροτικών προϊόντων, είναι άμεση συνέπεια της επέκτασης των δαπανών του κράτους πρόνοιας.

Οι δαπάνες για τις συντάξεις,για την περίθαλψη κλπ., είναι δαπάνες που επιβαρύνουν ακόμα περισσότερο την πίεση πάνω στα κέρδη και γενικά την αποδοτικότητα του κεφαλαίου.

Και εκείνο που χαρακτηρίζει την δεκαετία του'70 σε όλες τις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες είναι ακριβώς η άνοδος του κόστους της κοινωνικής αναπαραγωγής του εργατικού δυναμικού,οι λεγόμενες κοινωνικές ασφαλίσεις.

Χαρακτηριστική είναι η εξελιξη για την ΕΟΚ,όπου ανάμεσα στο 1970 και το 1980 οι δαπάνες κοινωνικών ασφαλίσεων πέρασαν από το 19% του εθνικού εισοδήματος στο 26% (βλέπε πίνακα).

ΙΛΙΓΓΙΩΔΗΣ ΑΥΞΗΣΗ ΣΕ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ποσοστό των δαπανών κοινωνικής ασφάλισης σε σχέση με το ακαθάριστο εγχώριο προϊόν

Χώρα	1970	1975	1979	1980	Εξέλιξη (1980/1975)%
Ιρλανδία	13,2	19,4	18,2	22	+66,7
Λουξεμβούργο	16,4	22,4	25,3	26,5	+61,6
Βέλγιο	18,5	24,5	27	27,7	+49,7
Κάτω Χώρες	20,8	28,1	30	30,7	+47,6
Δανία	19,6	25,8	27,1	28	42,9
EUR-9	19	24,4	25,8	25,9	+36,3
Ην.Βασίλειο	15,9	19,5	19,9	21,4	+34,6
Γαλλία	19,2	22,9	25,3	25,8	+34,4
Γερμανία	21,4	27,8	28,2	28,3	+32,2
Ιταλία	18,4	22,6	23,1	22,8	+23,9

Πηγή: Intersocial, 1982

Δηλαδή στην Ελλάδα βρισκόμαστε από άποψη δαπανών στό επίπεδο πού ήταν η Ευρώπη κατά μέσο όρο στα 1970. Βέβαια η ελληνική παραγωγικότητα βρίσκεται πολύ χαμηλά, χαμηλότερα οπωσδήποτε και από εκείνη του 1970 στις ευρωπαϊκές χώρες.

Όταν λοιπόν οι δαπάνες των κοινωνικών ασφαλίσεων ανέβηκαν με τέτοιο ιλιγγιώδη ρυθμό, ώστε απο την δεκαετία του '60 να διπλασιαστούν ουσιαστικά, καταλαβαίνουμε για έναν ακόμα λόγο γιατί εξαντλήθηκε η δυναμικότητα της παγκόσμιας οικονομίας μέσα σ'αυτά τα είκοσι χρόνια. Το κόστος ανα παραγωγής της εργατικής δύναμης, τόσο σαν μισθοί, όσο και σαν κοινωνικές δαπάνες αυξήθηκε πολύ ταχύτερα από την παραγωγικότητα. Το αποτέλεσμα είναι η κρίση στην αποδοτικότητα του κεφαλαίου. Να λοιπόν γιατί σήμερα το ζήτημα της πάλης γύρω απο τις κοινωνικές δαπάνες, γύρω από επιδόματα, συντάξεις και γενικά τον λεγόμενο κοινωνικό μισθό γίνεται κέντρο της πάλης του κεφαλαίου για να αποκαταστήσει το ποσοστό κέρδους. Γι'αυτό ο Ρήγκαν και η Θάτσερ βάζουν σαν κέντρο τους την μείωση των "κρατικών παρεμβάσεων". Αυτό που εννοούν είναι την μείωση βέβαια των κοινωνικών δαπανών και όχι των πολεμικών που αυξάνονται.

Η όξυνση που επιφέρει η κρίση

Ταυτόχρονα η οικονομική κρίση, που υπήρξε συνέπεια σε μεγάλο βαθμό αυτής της αύξησης των κοινωνικών δαπανών, με τη σειρά της οξύνει ακόμα παραπέρα το δημοσιονομικό έλλειμα. Οχι μόνο γιατί μετην μείωση της οικονομικής δραστηριότητας μειώνεται η απόδοση των φόρων και οί εισφορές, αλλά γιατί η αύξηση της ανεργίας σημαίνει αύξηση των κοινωνικών δαπανών. Αύξηση, τόσο για τί πρέπει να πληρώνονται όλο και περισσότερα επιδόματα ανεργίας, όσο και γιατί διάφορες μορφές πρόωρης συνταξιοδότησης κλπ. που ακολουθούνται για να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα της απασχόλησης έχουν πάλι σαν συνέπεια να αυξάνονται οι συντάξεις, δηλαδή οι κοινωνικές δαπάνες.

Γίνεται λοιπόν καθαρό πως το έλλειμα τείνει να διευρυνθεί και το αδιέξοδο μοιάζει άξεπέραστο. Ετσι για παράδειγμα στο Βέλγιο υπολογίζουν πως από το συνολικό πληθυσμό δουλεύουν 3.600.000 άτομα για να συντηρούν 500.000 άνεργους, 105.000 πρόωρα συνταξιοδοτηθέντες, 1.000.000 συνταξιούχους, 2,3 εκατ. παιδιά που δικαιούνται επιδόματα, και 3εκ. άλλους μη ανέργους-ανάπηρους νοικοκυρές κλπ.

Ετσι το ζήτημα του προϋπολογισμού και επομένως του κράτους και των κοινωνικών δαπανών γίνεται κεντρικό ζήτημα της ταξικής πάλης. Και μάλιστα αν προσθέσουμε τις δαπάνες για την παιδεία, για τό στρατό, για επενδύσεις-από το κράτος, για τις δημόσιες επιχειρήσεις, για την αστυνόμευση κλπ. καταλαβαίνουμε σε π· πεδίο έχουμε ήδη βρεθεί. Αυτές οι δαπάνες φτάνουν ή και ξεπερνούν το 40% του εθνικού εισοδήματος, και άρα το κράτος μεταβάλλεται αυτό το ίδιο σε κεντρικό και προνομιακό πεδίο της ταξικής πάλης, και όχι βέβαια με την αρχαία έννοια της "πολιτικής πάλης" αλλά μιάς πάλης που είναι ταυτόχρονα πολιτική, οικονομική, κοινωνική.

Εξ άλλου αυτή τη στιγμή δεν είναι τυχαίο πως οι απεργίες έχουν όλο και πιό συχνά αντίπαλό τους το κράτος, ενώ από την άλλη διευρύνονται οι λεγόμενοι αγώνες στο κοινωνικό πεδίο, δηλαδή στο πεδίο της αναπαραγωγής-που τελικά μεταβάλλεται σε κεντρικό στοιχείο της "παραγωγής". Οι λεγόμενοι λοιπόν αγώνες στο κοινωνικό πεδίο έχουν σαν συνέπεια να διευρύνουν αδιάκοπα το λεγόμενο "κοινωνικό μισθό". Οι αγώνες στο εκπαιδευτικό τομέα φουσκώνουν τις δαπάνες για την εκπαίδευση(π.χ." δωρεάν παιδεία"), η κρίση της πόλης, (νέφος, συγκοινωνιακό-αποχετευτικό κλπ) οδηγεί σε διεύρυνση των αντίστοιχων δαπανών κλπ. Η κοινωνικοποίηση του κεφαλαίου οδηγεί στο κοινωνικό κράτος και οι αγώνες γίνονται όλο και πιό έντονα κοινωνικοί αγώνες.

Η σημερινή συγκυρία

Στη σημερινή συγκυρία λοιπόν στην Ελλάδα έχουμε μια όξυνση του αδιέξοδου και των ελλειμάτων, αυτό γιατί η πολιτική του κοινωνικού εκσυγχρονισμού και ολοκλήρωσης του κοινωνικού κράτους από την πλευρά του ΠΑΣΟΚ, από τη μιά απαιτεί αύξηση των κοινωνικών δαπανών, ενώ από την άλλη η κρίση επιβάλει μια πολιτική λιτότητας. Ετσι ο προϋπολογισμός του '83 προβλέπει μικρή αύξηση στο υπουργείο υγείας και πρόνοιας 28,2%(ενώ το'82 οι δαπάνες είχαν αυξηθεί κατά 58%)-και βέβαια λέμε μικρή αύξηση μια και κινείται λίγο πιό πάνω από τα επίπεδα του προβλεπόμενου πληθωρισμού. Αποτέλεσμα αυτής της διστακτικής πολιτικής φρεναρίσματος των δαπανών είναι πως το νομοσχέδιο για την υγεία που θα σήμαινε μεγάλη αύξηση των δαπανών πάει στις καλένδες. Και βέβαια πρώτη αντανάκλαση στο κοινωνικό επίπεδο η απεργία των νοσοκομειακών γιατρών για εφαρμογή του νομοσχεδίου. Και ακόμα δεν έχουμε φτάσει σε μιά πολιτική λιτότητας τέτοια που οπωσδήποτε θα εμφανιστεί τα επόμενα χρόνια. Ταυτόχρονα οι δαπάνες στο υπουργείο Κοινωνικών ασφαλίσεων θα αυξηθούν περίπου 40% (δεν περιλαμβ. ΙΚΑ κλπ. οργανισμών).

Συνολικά λοιπόν έχουμε μια πολιτική φρεναρίσματος, γιατί ακόμα το ΠΑΣΟΚ σαν εκφραστής αναγκών, επέκτασης του κοινωνικού κράτους, δεν τολμάει να βάλει μπρός μια πολιτική περιορισμού των κοινωνικών δαπανών. Γι'αυτό και αυξάνεται η πίεση από την πλευρά της δεξιάς, που σήμερα φτάνει να κριτικάρει και την δική της παλιώτερη πολιτική, σαν ιδιαίτερα κρατιστική.

Τόσο η Δεξιά όσο και η Αριστερά δεν τολμάνε να πούν τα πράγματα με τ'όνομά τους και

ακόμα λιγότερο να αναγνωρίσουν το ρόλο και τη σημασία, της πάλης γύρω από τον κρατικό προυπολογισμό και τίς κοινωνικές δαπάνες σαν κατ'εξοχήν ταξική πάλη,πού μάλιστα μέσα στην κρίση θα τείνει να γίνει όλο και κεντρικώτερη.

Βέβαια η αναγνώριση αυτού του χαρακτήρα του προυπολογισμού και των κοινωνικών δαπανών,η θεωρητική και κατόπιν πολιτική αναγνώριση του γεγονότος λείπει,οικτρά θα λέγαμε,από την ίδια την άκρα αριστερά,η οποία μιλάει για"κοινωνικό"και εννοεί περιθωριακό ενώ ήδη το κοινωνικό είναι στην καρδιά της ταξικής πάλης,στο επίπεδο ολόκληρης της κοινωνίας.

Η σημερινή συγκυρία που αρχίζει από τους"δισταγμούς" του Πασοκικού προϋπολογισμού τις επιθέσεις των"φιλελευθερων"αναπόφευκτα θα οδηγήσει σε παραπέρα πολιτική νοικοκυρέματος από το ΠΑΣΟΚ και κατά συνέπεια θα απελευθερώσει ένα αυξανόμενο πεδίο συγκρούσεων και ανταγωνισμών γύρω από το θέμα του κοινωνικού μισθού και γενικώτερα του συνόλου των κρατικών δαπανών. Να λοιπόν ένα πεδίο που ανοίγεται τόσο στη θεωρητική διερεύνηση,όσο και στην καθημερινότητα τής ταξικής πάλης.

Συνέντευξη ενός εργάτη του ΕΑΣ

Ερωτ: Ας αρχίσουμε απο τα γενικά.Πως ξεκίνησε η απεργία και ποια ήταν τα αιτήματα της.

Απαντ: Το πρόβλημα ήταν το τι γίνεται με τις συλλογικές συμβάσεις.Πήραμε γι'αυτο την απόφαση να καλέσουμε τον κλάδο σε Γενικη Συνέλευση και εκει ν'αποφασιστεί το τι θα γίνει.Στη Γενικη Συνέλευση είχαμε πάνω απο 1500 άτομα,και ήταν αρκετά βίαιη,τουλάχιστον σ'ότι αφορα το λόγο.Η ΠΑΣΚΕ τρώγοταν μην γίνει αυτη η Γ.Σ και σαμποτάρισε όλη τη διαδικασία,απο την αρχή μέχρι το τέλος.Στη Γ.Σ μπήκε το θέμα τι κάνουμε απο δω και πέρα,στο βαθμό που οι απαιτούμενες διαπραγματεύσεις είχαν γίνει και είχαν μάλιστα υπερβεί, κατα την απρψη μου,τα όρια.Μπήκε το θέμα τι γίνεται με την περσινή εξίσωση.Ως γνωστό,πέρσι είχαμε ξανακατέβει σε απεργία με βασικό αίτημα την εξίσωση των δυοκλάδων.Του ΗΛΠΑΠ και της ΕΑΣ.

Ερωτ: Η ΕΑΣ δηλ. βρίσκεται σε μειονεκτικότερη θέση?

Απαντ: Να σου δώσω ένα παράδειγμα.Ο βικός μου βασικός μισθός είναι 16.800 και ο βασικός του ΗΛΠΑΠ είναι 20.000.Την εξίσωση δηλ. τηθέλαμε οπωσδήποτε γιατι καταλαβαίνεις πόσο ανεβαίνει ο μισθος μας.

Η Γ.Σ λοιπον, ψήφισε με συντριπτικη πλειοψηφία και εξουσιοδότησε τη Διοίκηση,αυτο θα πρέπει να υπογραμμιστεί γιατι αυτή η εξουσιοδότηση σε τελευταία ανάλυση ήταν η καταστροφή του κλάδου,να χειριστει τα προβλήματα.Η ΠΑΣΚΕ αποχώρησε απο τη Γ.Σ,δεν ψήφισε,και απο κει και ύστερα οι ενέργειες της ήταν,σε πρώτη φάση,η προπαγάνδιση της μη απεργίας.

Εν πάση περιπτώσει,η Διοίκηση του Σωματείου πήρε απόφαση και έβγαλε ένα πρόγραμμα απεργιακών κινητοποιήσεων.Οι απεργιακές κινητοποιήσεις θα γίνονταν 3 ή 4μέρες τη βδομάδα.

Απο τις πρώτες μέρες η απεργία είχε επιτυχία,χωρίς να υπερβάλλω,95%.Ειναι γεγονός ότι περιφρουρήσαμε υποδειγματικά την απεργία,εμποδίζοντας τα λεωφορεία να βγουν απο τα αμαξοστάσια.Και ενω είχαμε φτάσει σε ένα καλό ποσοστο επιτυχίας,η κυβέρνηση μας έστειλε στα δικαστήρια για τα ασφαλιστικά μέτρα.Εδω πρέπει να πούμε ότι η απόφαση που βγήκε εκείνες τις μέρες,μας ζητούσε 25% του προσωπικού για ασφαλιστικά μέτρα.Αν τώρα σκεφτείς ότι το 25% είναι περίπου 1000 άτομα την ημέρα και ότι τα λεωφορεία που κινει η ΕΑΣ είναι 1400,ρυσιαστικα μας ζητούσε ένα τέτοιο ποσοστό για να κινηθούν σχεδόν κανονικά τα λεωφορεία.

Ερωτ: Μπορείς να εξηγήσεις λίγο καλύτερα αυτο το ζήτημα?

Απαντ: Κοίτα να δείς.Η ΕΑΣ είναι επιχείρηση κοινής ωφελείας,και για όλες τις επιχειρήσεις κοινής ωφελείας ορίζουν ένα ποσοστο ασφαλείας για τις εγκαταστάσεις κ.λ.π.Στον ΟΤΕ υπάρχει ένα 5%.Αξίζει να πούμε ότι επι Ν.Δ. και με την αντίδραση τότε των βουλευτων του ΠΑΣΟΚ στον 330 οι μόνιμες επιχείρησεις που απαλλάσονταν απο τα ασφαλιστικά ήταν των αστικών συγκοινωνιών.

Σε μια τέτοια κατάσταση συγκαλείται,μετα απο αίτηση της ΠΑΣΚΕ,έκτακτο Συμβούλιο.Το Προεδρείο το κάλεσε ανοικτό και βρίσκονταν εκει γύρω στα 200 άτομα.Οπου μόλις αρχικά η συζήτηση,παίρνει το λόγο ο Πολίτης- μέλος της ΕΣΑΚ και πρώην γραμματέας του Σωματείου - που λέει οτι,επειδη η χώρα περνάει μια πολυ δύσκολη καμπη,υπάρχει η διεθνής κρίση κ.λ.π. πρέπει ν'ανασταλούν οι απεργιακές κινητοποιήσεις.Βέβαια δεν πρόλαβε να πει τίποτα άλλο γιατι έγινε χαμός και έφαγε το ξύλο της ζωης του.Για δύο ώρες η κατάσταση θύμιζε αρένα.

Ερωτ: Αυτο που μαθεύτηκε είναι ότι λίγο πριν το έκτακτο Συμβούλιο,είχαν μαζευτεί οι της ΕΣΑΚ,με τον Πολίτη μαζί φυσικά,για να κουβεντίασουν τι στάση θα κρατούσαν.Ακουσες τι στάση κράτησε εκει οΠολίτης?

Απαντ: Δύο πράγματα πρέπει να ειπωθούν γι'αυτο το άτομο.Πρώτο,ότι ήταν ένας απο τους υπέρμαχους της απεργίας και δεύτερο ότι σ'αυτη τη συνάντησητης ΕΣΑΚ δεν είπε τίποτα για πιθανή αλλαγή της στάσης του.

Ερωτ: Οι δύο διαγραμμένοι του ΠΑΣΟΚ τι στάση κράτησαν συνολικα ?

Απαντ: Μπορώ να πώ ότι έχουν κρατήσει την καλύτερη στάση. Εχουν συνειδητοποιήσει,μέσα στον χρόνο που διαγράφτηκαν απο το ΠΑΣΟΚ σημαντικα πράγματα.Εχουν ξεπεράσει τους συναισθηματισμούς περι ΠΑΣΟΚ κ.λ.π. και είναι οι μοναδικοί που έχουν μια συνολικη αριστερή τάση.

Στη συνεδρίαση αυτη μάλιστα ο Αστερινός λέει ότιτην πρόταση για αναστολή της απεργίας μπορούμε μόνο να την ακούσουμε,χωρις όμως να μπορούμε να αναστείλουμε την απεργία γιατι στη Γ.Σ δώθηκε η υπόσχεση ότι μια τέτοια απόφαση μόνο οι ίδιοι οι εργαζόμενοι θα μπορούσαν να πάρουν.Αρα καλούμε την Τρίτη Γ.Σ για νατο συζητήσουμε.

Την επόμενη μέρα οι 7 πλέον της ΠΑΣΚΕ συνεδριάζουν και κάνουν ανασύνθεση του Δ.Σ. εκλέγουν Πρόεδρο τονΤαταράκη και Γενικο Γραμματέα τον Πολίτη.

Στη Γ.Σ της Τρίτης,που έγινε μετα απο μάζεμα 2.000 υπογραφών γιατο νομιμότυπο της,επικρατεί γενικός ενθουσιασμός.Στα 4 χρονια που δουλεύω δεν έχω δει τέτοιο ε-

νθουσιασμό.Η Γ.Σ ψήφισε την καθαίρεση του Πολίτη και ένα πρόγραμμα απεργιακών κινητοποιήσεων.Αμέσως όμως μετά,αρχίζουν τα νομικά προβλήματα..Η ΠΑΣΚΕ μας στέλνει στα δικαστήρια για να κηρύξει παράνομη τη Γ.Σ και μας κάνει και δεύτερη δίκη για παράνομο Προεδρείο. Η δίκη για το Προεδρείο δεν βγάζει αμέσως απόφαση. Ενω η αλλη για την γενική συνέλευση την βγάζει παράνομη.Αξίζει να πούμε οτι το εξώδικο στο Σωματείο το στέλνουν στις 11 το πρωί και η δίκη γίνεται στις 2 το μεσημέρι. Κόντρα όμως στην απόφαση το Σωματείο προχωράει στην απεργία , ως τη διακοπή της λόγω εορτων του Πάσχα.Στο διάστημα των εορτων βγαίνει και η απόφαση για το Προεδρείο όπου απο τη μια το βγάζει νόμιμο και απο την άλλη το λέει μειοψηφία,έτσι ώστε να μην μπορει να κηρύξει απεργία.

Μετα το Πάσχα προχωράμε σε νέα απεργία και νεα Γ.Σ. Μια μέρα όμως πριν γίνει αυτη η νέα Γ.Σ μας στέλνεται εξώδικο για την Γ.Σ που ακόμα δεν είχε γίνει.Η Γ.Σβγαίνει παράνομη.Η απεργία όμως γίνεται,ενω αναστέλλεται η Γ.Σ και γίνεται μόνο συγκέντρωση πορεία του Σωματείου με 1300 περίπου άτομα.

Ερωτ: Εχεις να βγάλεις κάποια συμπέρασματα απο όλη αυτη την ιστορία της απεργίας ?

Απαντ: Αυτο που πρέπει να τινιστει είναι σε τι αντιδημοκρατικές διαδικασίες μπορει να οδηγήσει μια εν λευκώ εξουσιοδότηση της Διοίκησης.Πως μπορεί δηλ. να οδηγήσει στο ξεπούλημα ενος ολόκληρου κλάδουκά ποια μετατόπιση ενος και μόνο ατόμου.Και το άλλο είναι ότι οι απεργίες μέσα σ'όλο αυτο το διάστημα,συνειδητοποιήσαν τους εργάζομενους σε πράγματα που διαφορετικα θα χρειάζοταν χρόνια για να τα καταλάβουν.Μπόρεσαν δηλ. να δούν τι σημαίνει ΠΑΣΟΚ.

Ερωτ: Αυτή τη στιγμή οι απεργίες έχουν ανασταλεί.Ξέρω ότι έχουν μαζευτεί 3.000 υπογραφές που χρειάζονται,για να γίνουν εκλογές στο Σωματείο.Αυτο το πράγμα σε τι νομίζεις ότι μπορεί να οδηγήσει ?

Απαντ: Ακουσε. Τοσο η ΕΣΑΚ,όσο και οι δύο διαγραμμένοι του ΠΑΣΟΚ,έχουν τη διάθεση να προχωρήσουν σε απεργίες.Ομως η κατάσταση έχει τις εξής δυσκολίες.Οταν ελεγχθούν οι υπογραφές,με βάση το καταστατικο, το συμβούλιο είναι υποχρεωμένο σε 15 μέρες να καλέσει σε Γ.Σ κι αν δεν το κάνει με βάση τον 1264 η υπόθεση πάει στο δικαστήριο όπου σίγουρα δικαιωνόμαστε.Ομως το Σωματείο έχει αυτη τη στιγμη 4.500 μέλη,για να πετύχει απαρτία η Γ.Σ χρειάζονται περίπου 1400 άτομα.Για να μαζευτουν όμως τόσα άτομα χρειάζεται να γίνει στάση εργασίας 11-4 ώστε να ερθουν και οι δύο βάρδιες. Ομως η πλειοψηφία των 7 της ΠΑΣΚΕ αποκλείεται να καλέσει σε στάση.Οπως καταλαβαίνεις η υπόθεση πάει για δεύτερηκαι τρίτη Γ.Σ όπου χρειάζονται μικρότερα ποσοστα συμμετοχή. Η ιστορία δηλ. τραβάει σε μάκρος.

Ερωτ: Τώρα μια ερώτηση σε σχέση με τη στάση του επιβατικού κοινού.Μέχρι σήμερα,σ'όλες τις απεργίες που γίνονταν απο τους εργαζόμενους στις συγκοινωνίες,υπήρχε πάντα μία στάση συμπαράστασης.Στη συγκεκριμένη απεργία νομίζω ότι η στάση του κόσμου ήταν πιο αρνητική.Σ'αυτο βέβαια συντέλεσε,κατα κύριο λόγο,ηπροπαγάνδα της κυβέρνησης ενάντια στην απεργία.Εσεις σαν Σωματείο τι ενέργειες κάνετε για να πετύχετε κάποια καλύτερη σχέση με το επιβατικο κοινό ?

Απαντ: Το Σωματείο το μόνο που έκανε,ήταν να κυκλοφορήσει μία ανακοίνωση που μοιράστηκε στις μέρες της απεργίας.Τοκακό είναι ότι μία ανακοίνωση δεν αρκει για να πληροφορηθεί ο κόσμος.Γιατι έχει μια τέτοια νοοτροπία που δεν κατανοεί τα προβλήματα και γιατι η στάση της κυβέρνησης αυτη τη φόρα του την όξυνε. Ακόμα έχουμε κι εμεις μια σοβαρή ευθύνη,γιατι ο κλάδος μας έχει μια υπεροπτική στάση απέναντι στο επιβατικό κοινο.Γενικα ο κόσμος δεν μας βλέπει με καλό μάτι.

Ερωτ: Σε κάποιες άλλες χώρες,οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες,έχουν πραγματοποιήσει μορφες ενεργητικης απεργίας.Δηλ.κινούν τα μέσα μεταφοράς χωρις να δέχονται να παίρνουν λεφτα για εισιτήριο.Εσεις έχετε σκεφτεί να προωθήσετε απεργίες τέτοιας μορφης.Η τουλάχιστον είναι μάσα στους προβληματισμους των εργαζόμενων ?

Απαντ: Οχι.Δεν υπάρχει καν τέτοια σκέψη.Νομίζω ότι κάτέτοιο είναι πολυ προωθημένο για τη συνείδηση των εργαζόμενων.Αρκει να σου πω ότι χρειάστηκαν μέρες για να καταλάβουμε ότι όταν λέμε απεργία 11-4, είναι πράγματι 11-4 και όχι 10-5.

Ερωτ: Πιστεύεις ότι κατα τη διάρκεια της απεργίας υπήρξε μία ενεργητική συμμετοχή των εργαζόμενων?Εξω δηλ. απο τα στελέχη των παρατάξεων ? Ηότι τέλος πάντων δημιούργησε κάποιες συνθήκες για να υπάρξει απο δω και πέρα ?

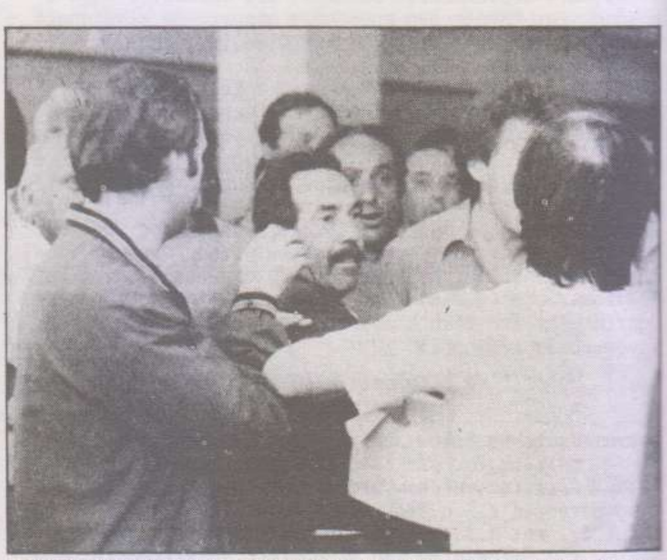
Απαντ: Η όλη ιστορία έδωσε ένα μάθημα στο κόσμο αλλα και στις παρατάξεις.κύρια την ΕΣΑΚ.η οποία αγνοεί πάντα τη συμμετοχή του κόσμου.Μια μικρή μερίδα ωστόσο του κόσμου,προχώρησε μέσα απο αυτήν την εμπειρία.Αρχισε να γίνεται συνείδηση ότι ο κόσμος πρέπει ν'αποφασίζει.Η μερίδα αυτη βέβαια είναι πολυ μικρή αλλα,σ'αυτην την απεργία απόκτησε κάποια στελέχη που έδωσαν ένα παρον για πρώτη φορά.

Ερωτ: Στις Γ.Σ πως συμπεριφέρεται η πλειοψηφία των εργαζόμενων ? Ανεβαίνει στο βήμα για να μιλήσει υπερ ή κατα κάποιων απόψεων και αποφάσεων ?

Απαντ: Στις Γ.Σ που βρίσκοταν και το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ γίνοταν χαμος.Οι συνελεύσεις γίνονταν σε κάποια θέατρα και η ποσότητα του κόσμου ήταν τέτοιαπου ό ένας βρίσκοταν πάνω στον άλλο.Οταν βγαίνει οΠρόεδρος και μιλάει 1/2 της ώρας,ο γραμματέας 1/4 και μετα όλοι οι σύμβουλοι που πάντα προηγούνται,τα χρονικα όρια περιορίζονται.Μετα μιλάνε συνηθως κάποιες τάσεις,αν υπάρχουν.(π.χ. οι διαγραμμένοι του ΠΑΣΟΚ ή κάποιοι της εξωκοινοβουλευτικης αριστεράς).Απο κει και πέρα ο υπόλοιπος κόσμος δεν λέει τίποτα.Θυμάμαι μια φορα που κάποιος βγήκε να μιλήσει.Ανέβηκε πάνω και είπε:"Συνάδελφοι,χαιρετίζω τη σημερινη μας συγκέντρωση.Γεια σας".

Ερωτ: Και μια τελευταία ερώτηση.Νομίζεις ότι απο αυτή την περίοδο των απεργίων εμφανίστηκαν οι δυνατότητες για τη διαμόρφωση μιας κάποιας καινούργιας τάσης που να έχει δυνατότητα για μια απο τα αριστερα παρέμβαση στις κινητοποιήσεις του κλάδου και να ασκήσει κάποιες μορφές κριτικής στις υπάρχουσες παρατάξεις ?

Απαντ: Ετσι κι άλλιως μέσα στο κλάδο υπάρχουν ορισμένα άτομα.Το δύσκολο είναι ότι τα άτομα αυτα δεν έχουν το μηχανισμό που χρειάζονται.Αν διαμορφώσουν ένα μηχανισμό θα μπορούσαν να αποτελέσουν μια άλλη τάση.Αλλα με τη συγκεκριμένη απεργία ήταν πάρα πολυ δύσκολο,γιατι η ΕΣΑΚ κράτησε μία πολυ αριστερή θέση, έτσι που δεν άφηνε περιθώρια για αντιπαράθεση.

Η εκδίκαση χθες της προσφυγής της διοίκησης των «7» κατά του κύρους της γενικής συνέλευσης ήταν επεισοδιακή γιατί σημειώθηκαν έντονες αντεγκλήσεις μεταξύ των υποστηρικτών των δύο πλευρών.

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΙΟΥΛΙΟΣ '83

κοινωνικοποιηση ή εργατικος ελεγχος;

Με το νόμο για την "κοινωνικοποίηση των επιχειρήσεων δημοσίου χαραχτήρα ή κοινής ωφέλειας" θεσμοθετείται για πρώτη φορά στη χώρα μας η συμμετοχή των εκπροσώπων των εργαζομένων στις διοικήσεις των προαναφερομένων επιχειρήσεων.

Πριν προχωρήσουμε στην κριτική του νόμου, κρίνουμε σκόπιμο να παραθέσουμε την προβληματική της Α.Σ.Κ. για το νέο θεσμό.

Η συνδιοίκηση-συνδιαχείρηση (συμμετοχή των εκπροσώπων των εργαζομένων στις διοικήσεις των επιχειρήσεων), αποτελεί κατ'εξοχήν αστική επιλογή με συγκεκριμένους στόχους:

1. Την ενσωμάτωση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, δηλαδή την μετατροπή του από κίνημα αμφισβήτησης σε κίνημα στην υπηρεσία του καπιταλιστικού συστήματος.

2. Την διατήρηση (δηλ. την αναπαραγωγή) και την ενίσχυση των εκμεταλλευτικών σχέσεων παραγωγής που υπάρχουν, μέσα από την προσπάθεια αύξησης της παραγωγικότητας και της αποδοτικότητας των επιχειρήσεων, προσπάθεια που συνεπάγεται την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης των εργαζόμενων σ'αυτές.

Οι συνέπειες του θεσμού της συνδιαχείρησης-συνδιοίκησης είναι:

1. Η απόκρυψη της ταξικής δομής της καπιταλιστικής παραγωγικής διαδικασίας. Η συμμετοχή καλλιεργεί την αυταπάτη ότι η διοίκηση μιάς επιχείρησης είναι μιά τεχνική λειτουργία που για την βελτίωσή της είναι απαραίτητη και η συμμετοχή των εργαζομένων. Έτσι συγκαλύπτεται το γεγονός ότι η διοικητική λειτουργία αναπαράγει και συντηρεί κι αυτή τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής.

2. Η περιθωριοποίηση του στόχου της διάλυσης των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής με την "κατάργηση" της ταξικής πάλης (συνεργασία των "παραγωγικών" τάξεων). Άμεσο αποτέλεσμα: η θεσμοθέτηση ενός γραφειοκρατικού στρώματος εργαζομένων, αποξενωμένου από την βάση, που οδηγεί στην συμφιλίωση με το κεφάλαιο μέσα από την συνεργασία με την εργοδοσία.

3. Η προώθηση της συντεχνιακής αντίληψης, αποτέλεσμα της ταύτισης των συμφερόντων των εργαζομένων με τα συμφέροντα που δημιουργεί ο ανταγωνισμός των επί μέρους τμημάτων του κεφάλαιου για την αποδοτικώτερη αξιοποίησή τους.

Η συμμετοχή λοιπόν των εργαζόμενων στις διοικήσεις των επιχειρήσεων δεν είναι κατάκτηση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Είναι απλά η διαδικασία της σταδιακής ενσωμάτωσής του στην λογική της συντήρησης και αναπαραγωγής του κεφαλαίου.

Στην αστική επιλογή της συνδιοίκησης-συνδιαχείρησης, το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να αντιπαραθέσει τον δικό του στόχο:

Την ισχυροποίηση της θέσης των εργαζόμενων στους τόπους δουλειάς, μέσα από την κατάκτηση του εργατικού ελέγχου, γιά

– την πληροφόρηση-ενημέρωσή μας για τον έλεγχο των αποφάσεων σε θέματα λειτουργίας των επιχειρήσεων, με την άμεση κατάργηση των αντίθετων νομοθετικών διατάξεων (απόρρητο Ν.2190 για τις Α.Ε.).

– την αυτοδιοίκηση στα θέματα που αφορούν άμεσα τους εργαζόμενους (προσλήψεις, απολύσεις, μεταθέσεις κλπ). Πρώτο βήμα για την υλοποίηση της την άσκηση του δικαιώματος ΒΕΤΟ (σταμάτημα) στις αποφάσεις που παίρνονται ενάντια στα συμφέροντά μας, από τα συμβούλια στα οποία συμμετέχουν οι εκπρόσωποι των εργαζόμενων (συμβούλια προαγωγών, πειθαρχικό κλπ.).

Ο εργατικός έλεγχος σε αντίθεση με την συνδιοίκηση – συνδιαχείριση, είναι η μόνη ευθύνη που μπορεί να αναλάβει το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα.

νομοθετικη θεσμοθετηση ή αγωνιστικη κατακτηση

Ο εκφυλισμός του θεσμοθετημένου μέτρου για την "κοινωνικοποίηση" εκδηλώθηκε και στη διαδικασία που ακολουθήθηκε:

Η άμεση επιβολή της συμμετοχής των εργαζόμενων στις διοικήσεις των επιχειρήσεων "από τα πάνω" αποδεικνύει ότι ο νέος θεσμός είναι μιά επιλογή έξω από τα αιτήματα του

εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Είναι η συνέχεια της τακτικής, για να περιθωριοποιηθεί η δυναμική της αγωνιστικής κατάκτησης των αιτημάτων του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. (Προηγήθηκε η "από τα πάνω" (νομοθετική) κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων με το νόμο 1320/83).

Σ'αντίθεση με τα παραπάνω οι εργαζόμενοι προωθούν και κατακτούν τα αιτήματά τους με την αγωνιστική επιβολή Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας. Οι Σ.Σ.Ε. είναι βέβαια θεσμός συμβιβαστικός όμως εκφράζουν το αποτέλεσμα της ταξικής πάλης στη συγκεκριμμένη στιγμή, σ'αντίθεση με την "από τα πάνω" (νομοθετική) θεσμοθέτηση που έχει σα στόχο την κατάργησή της.

"κοινωνικοποιηση" ή ενσωματωση;

Οι "νέες" συνθήκες για τους εργαζόμενους στον κοινωνικοποιημένο τομέα είναι, σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση, η ανάληψη από τους εργαζόμενους της ευθύνης για την πορεία της επιχείρησης με πρωταρχικούς στόχους τους παρακάτω:

1. την αύξηση της παραγωγικότητας και της παραγωγής.
2. την ομαλή και αποδοτική λειτουργία της επιχείρησης.
3. την σταδική κάλυψη των ελλειμμάτων.

Η εικόνα αυτή συμπληρώνεται από τον περιορισμό αυτής της μειοψηφικής συμμετοχής στην εξειδίκευση του τρόπου υλοποίησης στόχων που έχουν παρθεί "από τα πάνω" ("εναρμόνιση της λειτουργίας της επιχείρησης με τα εθνικά, τα περιφερειακά και τα τοπικά προγράμματα οικονομικής ανάπτυξης").

Η ανάληψη ευθυνών από τους εργαζόμενους που θεσμοθετείται με την προώθηση της συγκεκριμένης αυτής μορφής της συμμετοχής, οδηγεί στη νομιμοποίηση την αποφάσεων που παίρνονται πρός όφελος των συμφερόντων του κεφαλαίου. Το συγκεκριμένο αυτό μοντέλο εξειδικεύει την εικόνα της συνδιοίκησης — συνδιαχείρισης που έχει σαν στόχο την διατήρηση ("ομαλή λειτουργία της επιχείρησης") των σημερινών εκμεταλλευτικών σχέσεων παραγωγής. Στα πλαίσια αυτά η αποδοχή του στόχου για "αύξηση της παραγωγής", σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι αποδέχονται την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσής τους.

Ακόμη περισσότερο η αποδοχή της θέσης ότι "η βελτίωση των συνθηκών δουλιάς των εργαζομένων συμβαδίζει με την αύξηση της παραγωγικότητας", με στόχο βέβαια την "σταδιακή κάλυψη των ελλειμμάτων".. Γιατί κάτι τέτοιο αποπροσανατολίζει τους εργαζόμενους, αφού **η ουσιαστική βελτίωση των συνθηκών δουλιάς μας, μπορεί να γίνει μόνο μετά τον μετασχηματισμό και όχι την αναπαραγωγή του τρόπου και των σχέσεων παραγωγής.**

Η υλοποίηση αυτής της λογικής σημαίνει την αποδοχή από τους εργαζόμενους της αφαίρεσης καταχτημένων δικαιωμάτων.

Η δυνατότητα καθορισμού της "δομής, του ρόλου και του τρόπου διοίκησης και λειτουργίας κάθε κοινωνικοποιημένης επιχείρησης", με προεδρικό διάταγμα, ολοκληρώνει την "από τα πάνω" θεσμοθέτηση του μέτρου. Τα προεδρικά διατάγματα έχοντας σαν στόχο τη διασφάλιση των "δικαιωμάτων των μετόχων φυσικών και νομικών προσώπων των επιχειρήσεων" θα προσαρμόσουν "τους ιδρυτικούς νόμους, τα καταστατικά και τους εσωτερικούς κανονισμούς των κοινωνικοποιημένων επιχειρήσεων". Αυτό γίνεται πάντα μετά από πρόταση του υπουργού Εθνικής Οικονομίας και των συναρμοδίων υπουργών, χωρίς τη δυνατότητα ελέγχου αυτής της διαδικασίας από τη μεριά των εργαζόμενων, για την υπεράσπιση των καταχτημένων δικαιωμάτων τους.

Με τα παραπάνω γίνεται φανερό, ότι η "εξυπηρέτηση του εθνικού συμφέροντος και του κοινωνικού συνόλου" έχει σαν στόχο την ενσωμάτωση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος στη λογική της συνδιοίκησης — συνδιαχείρισης.

το αρθρο "4"

Ένας νόμος που έχει σαν στόχο να ενσωματώσει το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα στη λογική του κεφάλαιου θεσμοθετώντας την συνδιοίκηση-συνδιαχείριση, δεν είναι ολοκληρωμένος αν δεν επιχειρεί ν'αφαιρέσει ταυτόχρονα και το μοναδικό όπλο που έχουν οι εργαζόμενοι για να υπερασπίζονται τις κατακτήσεις τους και να διεκδικούν νέα δικαιώματα.

Έτσι λοιπόν, η λογική των 3 πρώτων άρθρων του νόμου ολοκληρώνεται στο άρθρο 4 με τον περιορισμό -μέχρι κατάργησης, του δικαιώματος της απεργίας.

Το άρθρο 4 αποτελεί ωμή κυβερνητική παρέμβαση στο συνδικαλιστικό κίνημα (σ.κ.). Καταλύει το δικαίωμα των εργαζομένων ν'αποφασίζουν οι ίδιοι τον τρόπο λειτουργίας των σωματείων σύμφωνα με τα καταστατικά τους, όπως προβλέπει και η επικυρωμένη από την ελληνική βουλή 87 ΔΣΕ.

Ο νέος νόμος έρχεται σε αντίθεση ακόμη και με τον συμβιβαστικό Ν. 1264/82. Ο νόμος αυτός στην προσπάθειά του να εκσυγχρονίσει τις δομές του σ.κ. προώθησε και θεσμοθέτησε μερικά από τα "ώριμα" αιτήματα (π.χ. απλή αναλογική, έστω και με την συγκεκριμμένη μορφή) του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, χωρίς να καταλύσει την οργανωτική αυτονομία των συνδικάτων: δέχονταν την υπερίσχυση των καταστατικών των σωματείων απέναντι στο νόμο.

Στ'όνομα δήθεν της "δημοκρατικής αρχής της πλειοψηφίας ν'αποφασίζει" επιβλήθηκε η απόλυτη πλειοψηφία του 50% συν 1 των εγγεγραμμένων μελών, στήριγμα όλων των αντιδραστικών κυβερνήσεων στην προσπάθειά τους να καταλύσουν την αυτονομία του σ.κ., που έχει τις παρακάτω συγκεκριμένες συνέπειες:

ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΗ ΜΥΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

Δίνει τη δυνατότητα στους ένθερμους υποστηρικτές

των συμφερόντων της κυβέρνησης και της εργοδοσίας, π.χ. στον κ. Παναγιωταρόπουλο, να ελέγχουν την προσέλευση στη ψηφοφορία αφού εξασφαλίζεται σαν αρνητική ψήφος η αποχή-απ'αυτήν.

Ταυτίζεται δηλαδή, η "δημοκρατική αρχή της πλειοψηφίας" με την ενίσχυση της απεργοσπασίας και την προώθηση της απομαζικοποίησης των συνδικαλιστικών οργανώσεων και της αδιαφορίας των εργαζομένων.

Σύμφωνα με το Ν. 1264/82 και ό,τι ίσχυε με βάση τα καταστατικά των σωματείων, η καταψήφιση καθορίζεται από το σύνολο των αρνητικών ψήφων. Δηλαδή προυποθέτει την συμμετοχή των διαφωνούντων στις δημοκρατικές συνδικαλιστικές λειτουργίες (ψηφοφορία).

Τώρα η καταψήφιση ταυτίζεται με την αποχή, την απουσία, δηλαδή την αδιαφορία, αφού δεν είναι απαραίτητη η συμμετοχή, έστω και αρνητική στην διαδικασία λήψης αποφάσεων.

ΘΕΣΜΟΘΕΤΕΙΤΑΙ Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΟΥ Σ.Κ.

Δίνεται η δυνατότητα στις Διοικήσεις ή ακόμη και σε μειοψηφίες (1/10) μελών ενός σωματείου, ν'αναστέλλουν την λειτουργία και την δράση των δευτεροβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων. Υποβαθμίζεται έτσι η αναγκαιότητα ύπαρξης δευτεροβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων που είναι τα υπεύθυνα όργανα για την διεκδίκηση των συνολικών αιτημάτων των εργαζομένων κάθε κλάδου, με τον περιορισμό μ'αυτόν τον τρόπο, της αποτελεσματικότητας των αγώνων τους.

Εκτός από τα παραπάνω, στον χώρο μας ο μέχρι τώρα διαχωρισμός ανάμεσα σε ξένες και ελληνικές τράπεζες διευρύνεται με τον διαχωρισμό σε ξένες, ελληνικές ιδιωτικές και ελληνικές "κοινωνικοποιημένες" που προβλέπει παράλληλα διαφορετικό πλαίσιο λειτουργίας των σωματείων των τραπεζοϋπαλλήλων (π.χ. απεργία), με αρνητικές επιπτώσεις στην δυναμική του τραπεζικού συνδικαλισμού.

Έτσι η θεσμοθετημένη με το νόμο διάσπαση της ΟΤΟΕ, ενισχύει την δυνατότητα αυταρχικής αντιπαράθεσης των διοικήσεων των τραπεζών στα επί μέρους σωματεία.

Απέναντι στην "πλειοψηφία του νεκροταφείου" που προκρίνει ο νόμος η Αυτόνομη Συνδικαλιστική Κίνηση θα παλαίψει γιά την κατάκτηση της "πλειοψηφίας της ζωής" που θα κατοχυρώνεται με συγκεκριμένες τροποποιήσεις στό καταστατικό του Συλλόγου.

— σε αντίθεση με την "από τα πάνω" κατάργηση του θεσμού της αντιπροσωπευτικότητας, η Α.Σ.Κ. διεκδικεί την καθιέρωση της αρχής της ανακλητότητας των εκλεγμένων στα όργανα των σωματείων, με απόφαση των ίδιων των εργαζομένων.

— την διεύρυνση και την μαζική συμμετοχή των εργαζομένων στις διαδικασίες για την λήψη αποφάσεων, με την αποκέντρωση των λειτουργιών του συλλογικού οργάνου.

Προτείνουμε δηλαδή:

1. Την καθιέρωση **περιφερειακών γενικών συνελεύσεων** με τις ουσιαστικές αρμοδιότητες που προβλέπει σήμερα το καταστικό του συλλόγου για την Πανελλαδική Γενική Συνέλευση.

2. **Την δυνατότητα του συνόλου των εργαζομένων να αποφασίζουν με δημοψήφισμα, που θ'αποτελεί, όμως, το επιστέγασμα, την κατάληξη του ουσιαστικού διαλόγου και της αντιπαράθεσης - και όχι του αποκλεισμού (π.χ. δημοψήφισμα για το ασφαλιστικό) - των διαφορετικών απόψεων. Την δυνατότητα για την διενέργεια δημοψηφίσματος, εκτός από τα όργανα διοίκησης του σωματείου, να την έχουν και οι ίδιοι οι εργαζόμενοι με το μάζεμα των υπογραφών.**

3. Σε αντίθεση με την σημερινή σχέση και το συσχετισμό δύναμης του Διοικητικού και του Γενικού Συμβούλιου του Συλλόγου, **την δημιουργία ενός οργάνου με εκτελεστικές αρμοδιότητες και ενός διευρυμμένου Γενικού Συμβουλίου με ουσιαστικές και αποφασιστικές αρμοδιότητες, τα μέλη του οποίου να εκλέγονται κατά περιφέρειες.**

Ο συνδυασμός του θεσμού της αντιπροσωπευτικότητας με την δυνατότητα ανάκλησης των εκλεγμένων οργάνων διοίκησης του σωματείου, μέσα από περιφερειακές γενικές συνελεύσεις με ουσιαστικές αρμοδιότητες, είναι τα στοιχεία που κατοχυρώνουν την δημοκρατική αρχή της πλειοψηφίας και αποτελούν κίνητρα για την διεύρυνση της συμμετοχής των εργαζομένων στην λειτουργία των συνδικαλιστικών οργανώσεων και όχι το άρθρο 4.

αυτονομια του εργατικου συνδικαλιστικου κινηματος και οικονομικη κριση

Οι οικονομικές κρίσεις αποτελούν την εξέλιξη της ταξικής πάλης στις συγκεκριμένες περιόδους.

Η κρίση εκφράζει την αδυναμία του κεφάλαιου να συγκρατήσει το ποσοστό κέρδους στα επιθυμητά για την αναπαραγωγή τού επίπεδα.

Στην προσπάθειά του το κεφάλαιο να ξεπεράσει την κρίση με ανέπαφες τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής, επιδιώκει την μεταβίβαση του κόστους στις υπόλοιπες κοινωνικές τάξεις και κοινωνικά στρώματα. Η επιδιωκόμενη συναίνεση ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων στ'όνομα του "συμφέροντος του κοινωνικού συνόλου" στην προσπάθεια ξεπεράσματος της κρίσης, επιχειρείται είτε με την προσπάθεια της ενσωμάτωσης του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, με την προώθηση της συνδιοίκησης-συνδιαχείρησης, είτε με την ανοιχτή καταστολή των κινητοποιήσεων των εργαζομένων. Έτσι από την μιά έχουμε το χρυσωμένο χάπι της "κοινωνικοποίησης" που προωθεί την συνδιοίκηση-συνδιαχείρηση, σαν μέσο για τη χειραγώγηση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, ενώ από την άλλη όλο και πιό συχνά ο κομματικός και κρατικός μηχανισμός (κυβερνητικός συνδικαλισμός, δικαστήρια, αστυνομία, ΜΑΤ-ΜΕΑ) αναλαμβάνουν να "πείσουν" όσους, υπερασπιζόμενοι τα εργασιακά τους συμφέροντα και δικαιώματα, βγαίνουν έξω από το κλίμα της "συναίνεσης και εθνικής ομοψυχίας". Οι "αγωνιστικές" απεργοσπασίες, οι συλλήψεις και δίκες οικολόγων στη Θεσ/νίκη, οι καταδίκες απεργών στα Δομικά Έργα Θεσ/νίκης, οι αστυνομικές επιθέσεις στην ΣΟ-ΦΤΕΞ, ΔΕΛΤΑ, Ναυτεργάτες Πειραιά και Πάτρας είναι μερικά παραδείγματα της τελευταίας περιόδου.

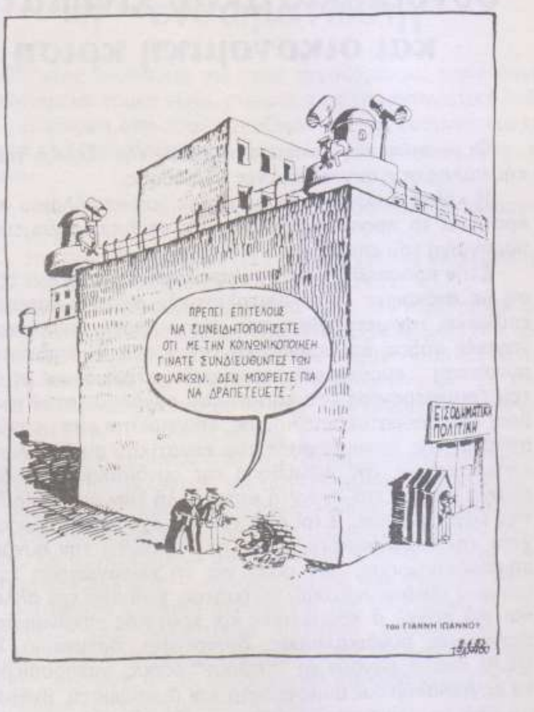
Η επιτυχία ή όχι αυτής της επιδίωξης, θα εξαρτηθεί από την δυνατότητα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος να διατηρήσει την ιδεολογική του αυτονομία στα πλαίσια

της τελικής του επιδίωξης που είναι η κατάργηση της εκμετάλλευσης της μισθωτής εργασίας. Θα εξαρτηθεί δηλαδή από την δυνατότητα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος να παραμείνει κίνημα αμφισβήτησης του καπιταλιστικού συστήματος και ν'αποκρούσει την προσπάθεια της μετατροπής του σε απολογητή και στήριγμα του σημερινού εκμεταλλευτικού τρόπου παραγωγής.

Στην σημερινή, λοιπόν, πολιτική συγκυρία, ο αγώνας για την οργανωτική αυτονομία του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος (π.χ. απεργία 42 ημερών και οι σημερινές εξελίξεις), αποτελεί την απαραίτητη προϋπόθεση που θα οδηγήσει στην υλοποίηση της τελικής του επιδίωξης: **κατάργηση της εκμετάλλευσης της μισθωτής εργασίας.**

Αντίθετο λοιπόν, στην προσπάθεια χειραγώγησης και ενσωμάτωσής του, το εργατικό κίνημα πρέπει να πολιτικοποιήσει τους αγώνες του διευρύνοντας την πάλη του σ'όλους τους κοινωνικούς χώρους. Μόνο έτσι θα μπορέσει να ξεπεράσει τα αμυντικά πλαίσια δράσης του και να προτείνει την δική του πρόταση για την έξοδο από την κρίση που πρέπει να είναι η κατάργηση και όχι ο εκσυγχρονισμός (ωραιοποίηση) του σημερινού εκμεταλλευτικού τρόπου παραγωγής.

Η δυναμική της αυτόνομης οργάνωσης και λειτουργίας του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος στα πλαίσια της πολιτικοποίησης των αγώνων του, θα συντελέσει παράλληλα και στο ξεπέρασμα της αντίληψης που θέλει τα πολιτικά κόμματα να υποκαθιστούν τους αγώνες των εργαζομένων (π.χ. η συζήτηση στην τηλεόραση των κομμάτων για το νομοσχέδιο, με αποκλεισμό των ίδιων των εργαζόμενων, πράγμα που κανένας δεν επεσήμανε).

η απαντηση στο αρθρο "4"

— η επιβολή δικτατορίας στην διαμόρφωση της αμοιβής της εργασίας και η κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων (Ν. 1320, § 27)
— η δήλωση του πρωθυπουργού: "Αντιδράσαμε μόνο με λόγια. Θα μπορούσαμε νάχαμε αντιδράσει με πολύ σκληρότερα μέτρα. Παρακαλώ να κρατάτε και αυτό υπόψη σας" στους πολιτικούς συντάκτες στις 4.5.83
— η δήλωση του υπουργού "εργασίας": "Χρέος των εργαζόμενων είναι να μην εναντιώνονται στην εισοδηματική πολιτική της κυβέρνησης και να σέβονται τις αποφάσεις της δικαιοσύνης και τους ταλαιπωρημένους από τις παράνομες απεργίες πολίτες" στις 13.5.83

είναι τα προμηνύματα για το χτύπημα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος με τον περιορισμό μέχρι κατάργησης του κατακτημένου δικαιώματος της απεργίας, όπως ολοκληρωμένα εκφράστηκε στο άρθρο 4.

Ο ετεροχρονισμός της μελλοντικής εφαρμογής της κοινωνικοποίησης σε σχέση με την άμεση εφαρμογή του άρθρου 4, εκφράζει την προσπάθεια της κυβέρνησης ν'απαντήσει στην αμφισβήτηση της εισοδηματικής πολιτικής από τις αυξανόμενες κινητοποιήσεις των εργαζομένων.

Εκτός, όμως, από τον στόχο της καταστολής των εργατικών κινητοποιήσεων που αμφισβητούν την κυβερνητική εισοδηματική πολιτική, το νομοσχέδιο προετοιμάζει ταυτόχρονα και την αναγκαστική αποδοχή, με τον περιορισμό μέχρι κατάργησης του δικαιώματος της απεργίας, του νέου ετεροχρονισμού της "αποκατάστασης της απώλειας του εισοδήματος των εργαζομένων" που είχε εξαγγελθεί για τον Σεπτέμβριο του 1983.

Η επιβολή της νομοθετικής καταστολής των αγώνων των εργαζομένων ήταν το αποτέλεσμα της αποτυχίας των μεθόδων οι οποίες επιχειρήθηκαν προηγούμενα και ήταν αυτές:

— η προσπάθεια ποινικοποίησης των απεργιών από τα δικαστήρια, τα οποία ξεπέρασαν κάθε ρεκόρ ταχύτητας στην προσπάθεια να χαραχτηρίσουν παράνομες τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων.
— ο ρόλος της ΠΑΣΚΕ (ΔΗΣΚ στις τράπεζες) σαν απεργοσπαστικός μηχανισμός στην υπηρεσία της κυβέρνησης και της εργοδοσίας, που αποκορύφωμά του αποτέλεσε η "αγωνιστική" βοήθεια για τον ξυλοδαρμό των απεργών της ΣΟΦΤΕΞ από την αστυνομία.

Η απάντηση στην αντεργατική και κατασταλτική λογική του νόμου, ήταν η μαζικοποίηση και το ποιοτικό ανέβασμα των αγώνων των εργαζομένων: **αποτέλεσαν την μαζικότερη κινητοποίηση των εργαζόμενων από την εποχή της ψήφισης του Ν. 330/76.**

Ο αγώνας για την υπεράσπιση των συνδικαλιστικών μας ελευθεριών που συνδυάστηκε με την ανάπτυξη της ταξικής ενότητας των εργαζομένων αποτελεί την ουσιαστική προϋπόθεση για την **κατάργηση στην πράξη του άρθρου 4.**

Στα πλαίσια του στόχου να μην νομιμοποιήσουν οι εργαζόμενοι το άρθρο 4, **η Αυτόνομη Συνδικαλιστική Κίνηση, θα αγνοήσει και θα αντιδράσει σε οποιαδήποτε προσπάθεια που θα επιχειρήσει να αναστείλλει, είτε με την μορφή απόφασης του Δ.Σ. του Συλλόγου, είτε με την αίτηση του 1/10 των μελών του Συλλόγου, τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις που θα αποφασιστούν από την Ομοσπονδία Τραπεζοϋπαλληλικών Οργανώσεων Ελλάδας.**

Αυτονομη Συνδικαλιστικη Κινηση εργαζομενων στην Εμπορικη Τραπεζα

Η παγκόσμια κρίση και η ελληνική πραγματικότητα

Τα εκατομμύρια των ανέργων που κατακλύζουν τις χώρες του αναπτυγμένου καπιταλισμού, η επανεμφάνιση των συσσιτίων στις λαϊκές συνοικίες της Αμερικής, η λεηλασία των πόλεων της Αγγλίας απο τη νεολαία και οι επιδρομές των πεινασμένων στη Βραζιλία για ανεύρεση τροφής δεν είναι παρα μόνο μερικές απο τις ενδείξεις μιας κοινωνικής ανατροπής που η κρίση του καπιταλισμού φέρνει καθημερινά στην επιφάνεια.

Τα συνολικά προβλήματα του παγκόσμιου καπιταλισμού έχουν αποκτήσει μια τέτοια ποιότητα και ποσότητα, που αναγκάζει ακόμα και τους πιο αισιόδοξους εκπρόσωπους του κεφάλαιου να μιλάνε για μεγάλες κοινωνικο-πολιτικές αναταραχές, οικονομικά κράχ και αναπόφευκτους πολέμους. Οι συζητήσεις και τα σχέδια των "ανα τον κόσμο ειδικών" δεν μπορούν πια να κρύψουν ικανοποιητικά το χαρακτήρα που έχει η σημερινή κρίση. Ενα χαρακτήρα που δεν έχει και πολύ μεγάλη σχέση μ'αυτόν που έχουν οι συνηθισμένες κυκλικές κρίσεις του καπιταλισμού. Και που αν θέλουμε να δώσουμε ένα μέτρο σύγκρισης, θα πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας το χαρακτήρα που είχαν οι κρίσεις στην περίοδο 1914-1939 και που αποτέλεσμά τους είχαν τους δύο παγκόσμιους πόλεμους, το οικονομικό κράχ του 1929, τη ρώσικη επανάσταση και την άνοδο του φασισμού.

Μια κρίση δηλαδή που η αρχή της βρίσκεται στα τέλη της 10ετίας του '60 και το τέλος της δεν μπορεί να διαγραφεί ακόμα στο μέλλον. Που χαρακτηρίζεται απο μια συνεχή πτώση του ποσοστού κέρδους-όχι μόνο απο την υπερσυσσώρευση του κεφάλαιου, που το εμποδίζει να βρεί τομείς επένδυσης ικανοποιητικά κερδοφόρους-αλλά κύρια απο το συνεχώς αυξανόμενο κόστος της εργατικής δύναμης. Αύξηση που ξεκινάει να δημιουργήται απο την κεϋνσιανή πολιτική που ακολούθησε ο αναπτυγμένος καπιταλισμός στην προηγούμενη περίοδο της ανάπτυξής του, την επέκταση των κοινωνικών παροχών και την αύξηση των τιμών των πρώτων υλών, αλλά; που σήμερα καθορίζεται κύρια απο την αυξανόμενη ικανότητα της εργατικής τάξης να χρησιμοποιεί τα συνδικάτα για μεγαλύτερες αποδοχές. Συνέπεια μιας τέτοιας κατάστασης είναι η αδυναμία του κεφάλαιου, μέσα απο την υπάρχουσα δομή της παραγωγικής διαδικασίας, να πετύχει την αναγκαία παραγωγικότητα που θα του αποφέρει και το επιθυμητό ποσοστό κέρδους. Η πτώση των επενδύσεων δεν ήταν παρα ένα πρώτο και λογικό αποτέλεσμα αυτών των διαδικασιών.

Ο καπιταλισμός παρουσιάζεται σήμερα αναγκασμένος για μια ακόμα φορά, να προχωρήσει σε μια νέα τεχνολογική επανάσταση, η οποία θα περιορίζει τη συμμετοχή της εργατικής δύναμης στην άμεσα παραγωγική διαδικασία. Μια τεχνολογική επανάσταση που θα περάσει αναγκαστικά μέσα απο τη βίαιη καταστροφή ενος σημαντικού μέρους των παραγωγικών δυνάμεων που υπάρχουν αυτή τη στιγμή. Είναι αρκετά χαρακτηριστικές οι εκτιμήσεις που προέρχονται απο διαφορετικές μάλιστα-τουλάχιστον απο άποψη τακτικής-πολιτικές δυνάμεις. Αυτή της Θάτσερ, που αρκετά κυνικά λέει ότι: "σήμερα είμαστε αναγκασμένοι ν'αποσύρουμε απο τα εργοστάσια την παραπανήσια εργατική δύναμη". Κι εκείνη της συνδιάσκεψης των σοσιαλιστικών κομμάτων

που θεωρεί ότι:"..η κρίση είναι, επίσης αποτέλεσμα της ανάγκης για ένα εκσυγχρονισμό, του βιομηχανικού εξοπλισμού.... Πρόκειται για την επίγουσα ανάγκη εισαγωγής της μοντέρνας τεχνολογίας που θα μπορέσει να συμβάλλει στην ανάπτυξη της παραγωγικότητας της εργασίας".

Ωστόσο μια τέτοια διαδικασία δεν είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί χωρίς σοβαρούς κοινωνικούς και πολιτικούς κλυδωνισμούς. Χωρίς μέσα απο τις στρατιές των ανέργων να μη δημιουργήται η αίσθηση οτι ο καπιταλισμός δεν είναι η αιώνια "κοινωνία της αφθονίας". Χωρίς να διαμορφώνονται στη καθημερινή ζωή τα στοιχεία για το ξεπέρασμα της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων. Χωρίς να παρουσιάζεται η δυνατότητα για την ανάπτυξη κινημάτων που θ'αρνούνται συνολικά τον καπιταλισμό. Αυτό βέβαια με την υποσημείωση οτι δεν οδεύουμε νομοτελιακά προς το κομμουνισμό, αλλά ότι, εμφανίζονται οι αντικειμενικές συνθήκες που επιτρέπουν στο κίνημα να δημιουργήσει δρόμους προς τα κεί. Το παράδειγμα της 10ετίας του '30, που οδήγησε στο φασισμό αντί στην επανάσταση, είναι αρκετά ενδεικτικό για το οτι υπάρχουν πολλών μορφών διέξοδοι απο τις κρίσεις.

Η κρίση στην Ελλάδα

Η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας δεν επιτρέπει την πολυτέλεια ούτε του πιο μικρού μειδιάματος. Το ανέκφραστο και σκυθρωπό πρόσωπο του Αρσένη είναι ίσως η καλύτερη απεικόνιση της. Η αύξηση του Εγχώριου Προϊόντος για το '82 μόλις κι εφτασε το 0,2o/o (μετά μάλιστα μια πτώση 0,2o/o το '81 σημαίνει οτι βρίσκεται ακριβώς στα ίδια επίπεδα του '80). Ο τομέας της βιομηχανίας έχει μια συνεχώμενη πτώση τα τρία τελευταία χρόνια(-2,4o/o το '80, -2,5o/o το 81, -3,7o/o το '82). Ο πληθωρισμός κυμαίνεται σταθερά πάνω απο το 20o/o. Και η ανεργία κάνει καθημερινά άλματα, φτάνοντας αισίως το 10o/o. Μαζί μ'αυτά αν προστεθεί και ο σκοτεινός ορίζοντας, στο οποίο δεν διακρίνεται η παραμικρότερη δυνατότητα αύξησης των επενδύσεων, καθώς και η μείωση της ανταγωνιστικότητας των ελληνικών προϊόντων, που όχι μόνο περιορίζει τις εξαγωγές αλλά τα διώχνει ακόμα κι απο την εσωτερική αγορά, έχουμε μια συνολικά εικόνα εκρηκτικής μορφής. Οι συχνές διακηρύξεις της κυβέρνησης για κάποια σύντομη ανάκαμψη είναι "σε γνώση των αρχόντων"-απλά λόγια για εσωτερική κατανάλωση. Η βασική πολιτική του ΠΑΣΟΚ δεν μπορεί παρά να περιορίζεται σε προσπάθειες για την αναβολή της στιγμής έκρηξης, ελπίζοντας ταυτόχρονα στο θαύμα μιας παγκόσμιας ανάκαμψης που ίσως σώσει και την ελληνική οικονομία.

Σε αντίθεση όμως με κάποιες άλλες ευρωπαϊκές χώρες που η οικονομική κρίση οδηγεί σε μια πολιτική σταθεροποίηση-έστω προσωρινής μορφής-με την ανάδειξη ισχυρών κυβερνήσεων για τη διαχείρηση της κρίσης, η ελληνική πραγματικότητα εμφανίζει έντονα στοιχεία πολιτικής αστάθειας. Στοιχεία που έχουν να κάνουν με τις ιδιομορφίες του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού και που εντείνονται στο βαθμό που στη κυβέρνηση βρίσκεται αυτή τη στιγμή το ΠΑΣΟΚ. Ενα κόμμα δηλ. που χαρακτηρίζεται απο έντονα μικροαστικά στοιχεία, και που, παρ'όλη τη προσπάθεια που καταβάλλει το τελευταίο διάστημα για μια πιο συνειδητή εκπροσώπιση των συμφερόντων του κεφάλαιου, το μόνο που καταφέρνει είναι να δημιουργεί όλο και πιο έντονες αντιθέσεις και να εκφράζει αποσταθεροποιητικές πολιτικές επιλογές.

Η καταπληκτική του πορεία απο τη στιγμή της ίδρυσής του μέχρι και την άνοδό του στη κυβέρνηση μέσα απο μια σειρά αντιφατικών και δημαγωγικών διακηρύξεων, κατάφερε απο τη μια μεριά να διαλύσει σαν πολιτική οντότητα το κόμμα του Κέντρου-μια πολιτική δύναμη που μόνο αυτή θα μπορούσε να παίζει το ρόλο του δευτερου κόμματος για ομαλές εναλλαγές στη κυβέρνηση-και απο την άλλη δημιούργησε μια σειρά ψευδαισθήσεων σε όλη τη γκάμα των τάξεων και στρωμάτων που το ίδιο ονομάζει "μη προνομιούχοι Ελληνες" οι οποίες βέβαια μη μπορόντας να ικανοποιηθούν λειτουργούν αποσταθεροποιητικά για τη πολιτική διακυβέρνηση. Οι όποιες προσπάθειες που κάνει σήμερα να προσαρμοστεί στο ρόλο μιας κυβέρνησης που η πολιτική της να διαχειρίζεται τη κρίση απο τη σκοπιά του κεφάλαιου, οδηγεί στις απαγορεύσεις των αυξήσεων, στην υποτίμηση της δραχμής, στη παροχή κινήτρων για τους καπιταλιστές, στην απαγόρευση των απεργιών και στη διαμόρφωση περισσότερων κατασταλτικών μηχανισμών. Ειναι όμως πολιτική που το οδηγεί σε μια ογκούμενη φθορά της επιρροής του και σε μια λαϊκή δυσαρέσκεια που ακόμα τουλάχιστον ψάχνει τρόπους να εκφραστεί. Δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο που έχει αρχίσει να γίνεται λόγος για εκλογές πριν απο το 1985.

Πέρνοντας τώρα υποψη την αδυναμία τόσο της ΝΔ να παρουσιαστεί σαν ένα σοβαρό και με ταξική συνείδηση κόμμα (βλέπε τις εσωτερικές διαμάχες και την αρχική υποστήριξη των απεργιών) όσο και την ανικανότητα του ΚΚΕ να ξεπεράσει τα περιορισμένα όρια της επιρροής που είχε η αριστερά, έχωμαι μπροστά μας μια πολιτική κατάσταση που μοιάζει έντονα εκρηκτική. Η αδυναμία να υπάρξει ένα τουλάχιστον κόμμα που και φερέγγυο για τα εκσυχρονιστικά συμφέροντα του κεφάλαιου να είναι και παράλληλα να έχει την απαιτούμενη λαϊκή συνένεση, κάνει μια πιθανή εκλογική αναμέτριση ανίκανη να βγάλει μια ισχυρή κυβέρνηση που είναι αναγκαία για τη διευθέτηση της κρίσης. Μια τέτοια αδυναμία οδηγεί αναπόφευκτα σε δύο φαινόμενα. Κάνει κάποια γεγονότα, οπως αυτά του Διδυμότειχου και της δολοφονίας του Αθανασιάδη, να λειτουργουν καταλυτικά για τις πολιτικές διεργασίες. Και φέρνει στο προσκήνιο τη κουβέντα για κυβέρνηση "εθνικής ενότητας", που μη όντος εύκολη στη πραγματοποιησή της, κάνει κάποιες "εξωκοινοβουλευτικές" δυνάμεις ν'αποκτούν έναν βαρύνοντα ρόλο (τεχνοκράτες ανεξάρτητες προσωπικότητες, στρατός κλπ).

Και μεις τι κάνουμε;

Η ανάγκη για τη διαμόρφωση μιας εναλλακτικής πρότασης που να οδηγεί έξω και ενάντια στο καπιταλισμό εμφανίζεται, μέσα απο την εντεινόμενη κρίση, αρκετά έντονη. Παρ'ότι η άκρα αριστερά βρίσκεται σε μία πολύ άσχημη κατάσταση-τουλάχιστον απο άποψη οργανωτικότητας στη χειρότερη που θα μπορούσε-διαμορφώνονται σήμερα οι κοινωνικοί και πολιτικοί όροι που της επιτρέπουν να παίζει ένα σοβαρό ρόλο στο άμεσο μέλλον.

Η γενική κρίση του συστήματος που περιγράψαμε παραπάνω, δημιουργεί με γρήγορους ρυθμούς ένα κοινωνικό χώρο που έχει έντονα και αυθόρμητα αντικαπιταλιστικά στοιχεία. Ενα κομμάτι της κοινωνίας - μειοψηφικό βέβαια-που δεν είνια δυνατό να εκφραστεί μέσα απο τις κατευθύνσεις και τα οράματα που του

δίνουν τα κόμματα. Που δεν είναι άμεσα ενσωματόσημο στο σύστημα και που γι'αυτό έχει τις δυνατότητες σύγκρουσης και δημιουργίας καινούργιων μορφών πρακτικής και έκφρασης. Είναι οι άνεργοι που καθημερινά βλέπουν τις ελπίδες τους για κάποιο εισόδημα να εξανεμίζονται. Ειναι ένα κομμάτι της νεολαίας που δεν αποδέχεται και αντιδρά με διάφορους τρόπους στην εμπορευματοποίηση της ζωής, στην εντατικοποίηση της εκπαίδευσης και στη μιζέρια της πολιτιστικής ζωής. Είναι ο κόσμος που προσπαθεί να στηρίζει τις πρωτοβουλίες για διάφορα κοινωνικά κινήματα. Ειναι τέλος ένας αριθμός εργαζόμενων που συνειδητοποιεί το χαρακτήρα της κρίσης και τ'αποτελέσματα που θα έχει στη ζωή του. Ειναι με λίγα λόγια ένας χώρος αρκετά πολυσύνθετος και με διαφορετική προέλευση, που όμως, κάθε προσπάθεια για εναλλακτικές προτάσεις και πρακτικές είναι αναγκασμένη να τον πάρει υπ'όψη της και ν'απευθυνθεί σ'αυτόν. Οχι βέβαια με τις"παραδοσιακές" εκείνες διαδικασίες που κάποιοι διαμορφώνουν τις λύσεις και απο κει και πέρα δεν έχουν παρά να βρούν το τρόπο να τις δώσουν για υιοθέτηση. Οι όποιες πρωτοβουλίες θα πρέπει κατ'αρχή να δίνουν τη δυνατότητα αποδέσμευσης της δυναμικής αυτού του κομματιού της κοινωνίας, τη δυνατότητα αέκφρασης των απωθημένων αναγκών του και στη συνέχεια να συγκροτούν τις επιμέρους δραστηριότητες σε μια συνολική εναλλακτική πρόταση.

Κάποιες πρώτες συζητήσεις που έχουν αρχίσει να γίνονται το τελευταίο διάστημα, μαζί με τις δυνατότητες που ανοίγονται απο τα έντονα και οξυμένα προβλήματα της ελληνικής κοινωνίας, στο βαθμό που είναι δυνατό να συστηματοποιηθούν και να διευρυνθούν, θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε παρεμβάσεις πάνω σε επιμέρους, καταρχή, ζητήματα, που ν'άνοιγαν ορισμένες προοπτικές. Το πρόβλημα της ανεργίας και οι δυνατότητες που αποδεσμεύει, τα οξυμένα προβλήματα της νεολαίας που δημιουργούνται στο σχολείο, τη δουλειά και τον ελεύθερο χρόνο, οι επικείμενες εκλογές(βουλευτικές ή ευρωκοινοβουλευτικές) που έχουν μπεί στην ημερήσια διάταξη, είναι νομίζουμε ζητήματα που θα πρέπει ν'αρχίσουν να ν'απασχολούν την άκρα αριστερά, έτσι ώστε να μπορέσει να έχει κάποια συμβολή στη διαμόρφωση της εναλλακτικής πρότασης που το κίνημα είναι αναγκασμένο να δώσει.

Ναύτες: οι προλετάριοι στα καράβια (Για το Πολεμικό Ναυτικό)

Υπάρχει στον κόσμο γενικά η αντίληψη ό τι στο Πολεμικό Ναυτικό οι συνθήκες δια βίωσης είναι καλές ή τουλάχιστον καλύτε ρες απο τον στρατό ξηράς.
Αυτό βέβαια δεν έχει επικρατήσει τυχαί α.

Το Π.Ν.σαν τεχνικό σώμα περισσότερο , έχει ανάγκη απο ένα μεγάλο γραφειοκρατι κό μηχανισμό,ένα μηχανισμό που πλαισιώ- νεται απο το 40% περίπου όλων των ναυ - των,και είναι ευν όητο,ζώντας σε μια κα τάσταση ημιστρατιωτική,η θητεία τους να είναι πράγματι πιο άνετη.

Τι γίνεται όμως με τους ναύτες που κά νουν θητεία σ'άλλες μονάδες και ειδικό- τερα μ'αυτούς που υπηρετούν στα πλοία;

Το πρώτο πράγμα που ακούς όταν παρου- σιάζεσαι στο κέντρο,είναι νάχεις τύχη , να πάς σε μια καλή μονάδα,δηλαδη να μην πας σε μονάδα θαλάσσης.Κάτι που δεν εξα ρτάται απο την τύχη σου αλλα απο το αν έχεις μέσον ή όχι,το μέσον βέβαια υπάρ- χει και στην πολιτική μας ζωή αλλά στο στρατό είναι που κυριαρχεί,και κανένας δεν έχει την διάθεση να το κρύψει.Οι ι- διοι οι μόνιμοι στο λένε:"Δεν έχεις μέ- σο;Ετοιμάσου για...καράβι.".

Προλετάριοι και αριστοκράτες

Κάτι που πρέπει να προσεχτεί εδώ.είναι ,ότ όταν μιλάνε για μέσον στο Π.Ν. θά πρέπει να το δούμε σαν μια ιδιαιτερότη- τα και η ιδιαιτερότητα βρίσκεται στο γε γονός ότι εδω δεν πρόκειται για μέσον , που χρησιμοποιείται τόσο απ'τα κατώτερα στρώματα αλλα κύρια απο την ίδια τη α- νώτερη τάξη.Και αυτό εξηγείται εάν προ σέξουμε την ταξική σύνθεση των αξιωματι κων του πολεμικού ναυτικού.Πρόκειται δη λαδή για ανθρώπους που κατάγονται κύρια απο παραδοσιακές οικογένειες ανώτερων α ξιωματικών ναυτικού ή και ξηράς .(Πολλά παιδιά αξιωματικων του στρατού ξηράς , προτιμουν το Π.Ν.σαν περισσότερο αριστο- κρατικό σώμα),κι είναι αυτοί που αποτε- λούν την μεγάλη πλειοψηφία,των αξιωματι κών του Π.Ν.,σε αντίθεση με τους αξιωμα τικούς της ξηράς που εκτος απο ένα μικ- ρό κομμάτι που είναι παραδοσιακο,η μεγά- λη πλειοψηφία τους προέρχεται απο μεσαί α και κατώτερα κοινωνικα στρώματα.Καιεί- ναι λογικό σύμφωνα με τα παραπάνω,απότό μέσο στο ΠΝ,να επωφελείται ο ίδιος ο κύ- κλος αυτων των οικογενειών,και ο κύκλος τους δεν είναι βέβαια η εργατική τάξη κ τα κατώτερα στρώματα,αλλά η ίδια η ανώ- ρη τάξη.

Βλέπουμε δηλ.από την μια μεριά,τα παι- διά των ανώτερων τάξεων(φοιτητές κύρια) να χρησιμοποιούνται στα ανώτερα κλιμάκι α του ΠΝ και στις πιο άνετες"υπηρεσίες", και απο την άλλη μια ειδικευμένη(ναυτι κοί στο επάγγελμα)και ανειδίκευτη εργα- τικη τάξη,να χρησιμοποιηται σε μονάδες θαλάσσης και ξηράς,σαν τέτοια.

Η ανισότητα που υπάρχει στους ναύτες , που υπηρετουν στα πλοία,μ'αυτους των μο- νάδων ξηρας,ανάγκασε το ΓΕΝ να εκδώσει Διαταγή με την οποία καθοριζόταν η θαλά- σσια υπηρεσία στους 12 μήνες.Αυτη η δια ταγή δεν εφαρμόζεται όμως για την μεγά- λη πλειοψηφία των ναυτών,που εξακολου- θ ούν να κάνουν όλη την θητεία τους(24 μήνες+2 της εκπαίδευσης)στα πλοία,και ε φαρμόζεται μόνο για μια μικρη μειοψηφία, αλλά πάντα με μέσον,βέβαια.

Εδω θ'ασχοληθούμε με τις συνθήκες πουε πικρατούν στις μονάδες θαλάσσης,και ει- δικότερα στα αντιτορπιλικα,γιατι σαν μά- χιμες μονάδες η θέση τους είναι ουσια - στικη,αλλά και γιατί υπάρχει και η προ- σωπική εμπειρία.

Η ζωή στα καράβια

Τα περισσότερα πλοία του ΠΝ είναι αμε ρικάνικης κατασκευης και χρονολογούνται απο τον Β'παγκόσμιο πόλεμο.Αυτο σημαίν- ει ότι δεν είναι δυνατον να προσφέρουν κάποιες υποφερτές συνθήκες διαβίωσης,κύ- ρια λόγω ηλικίας,και κατα δεύτερο λόγο γιατί έχουν κατασκευαστει κάτω απο τιςά- μεσες ανάγκες του πολέμου.

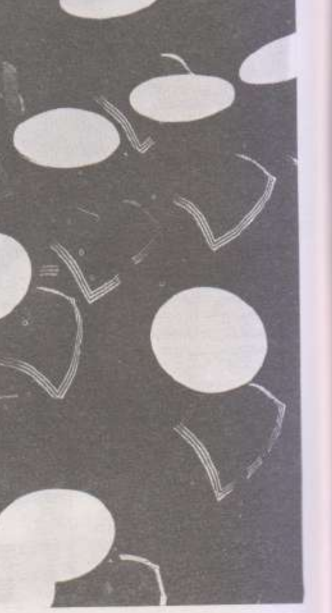
Ας ξεκινήσουμε απο τους κοιτώνες του πληρώματος.Πρόκειται για 3 θαλάμους(δω- μάτια)10Χ10 και οι οποίοι εξυπηρετούνσυ- νολικα 200 ναύτες,δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι θυμίζουν περισσότερο μηχα- νοστάσιο·δίπλα ακριβως απο τα κρεβάτια, βρίσκονται όλων των ειδων οι σωλήνες, (νερου,ατμου,πετρελαίου)καλώδια ρεύματος ,στρόφιγγες,αποθήκες καυσίμων,πυρομαχι- κων.

Η τραπεζαρία είναι ο χώρος για φαγητό και ψυχαγωγία,αλλα που δεν είναι δυνατό να εξυπηρετει πάνω απο 30 άτομα,με απο- τέλεσμα να σχηματίζονται μεγάλες ουρές, και πολλοί ναύτες μετα απο μια κουραστι- κή μέρα προτιμουν να πάνε για λίγη ξε - κούραση παρα να περιμένουν για φαγητο · βέβαια δεν χάνουν και πολλα πράγματα.

Για ψυχαγωγία δεν μπορούμε να μιλάμε, γιατι και αυτη ακόμα η τηλεόραση που υ- πάρχει,για να λειτουργήσει εξαρτάταιαπο την διάθεση του κάθε καραβανά.

Ωράριο εργασίας δεν υπάρχει.Εκτος απο τις 12 ώρες εργασίας καθημερινα,η ιεραρ- χία χρησιμοποιόντας το "ανάγκη πλοίου " αυξάνει κατα πολυ το έτσι κι αλλιως εξο ντωτικο ωράριο.Οι ναύτες είναι αναγκασμ ένοι να κάνουν τις πιο βαριες και ανθυγ ιεινες εργασίες,καθαρισμους στεγανών,πε- τρελαιοδεξαμενών,βάψιμο με πιστόλισέκλει στούς χώρους χωρίς κανένα προφυλαχτικό μέτρο,πολλες φορες κρεμασμένοι σε μεγά- λα ύψη χωρις κανένα μέτρο ασφαλείας.

Ολ'αυτα έχουν σαν αποτέλεσμα νάχουμε κα-

θημερινά ατυχήματα που βέβαια δεν βλέπουν ποτέ το φως της δημοσιότητας.

Εκει που τα πράγματα γίνονται πιο άσχημα είναι στις ασκήσεις,εδω τα προβλήματα παρουσιάζονται όλα μαζι και οξυμένα.Η κανονικη βάρδια είναι 12 ώρες(2 6ωρες).Αυτο δεν σημαίνει ότι στην συνέχεια ξεκουράζεσαι,η συνέχεια επιφυλάσει γυμνάσια,συναγερμους,πετρελαιεύσεις,με αποτέλεσμα σε πολλα ταξίδια νάχεις νακοιμηθεις και 2 24ωρα,όσο για να πλυθεις , θα πρέπει να περιμένεις να γυρίσει το πλοίο στο ναύσταθμο γιατι σε ασκήσειςπάνω απο 2 μέρες τα νερα για πλήσιμο συνήθως κόβονται και πιο σπάνια και το πόσιμο για πολλές ώρες την ημέρα.

Και εδω ακριβως βρίσκεται η κάποια διαφορά απο τον στρατο ξηρας.Ο ναύτης αισθάνεταιτην σχέση του μετην ιεραρχία.περισσότερο σαν σχέση εργαζόμενου-εργοδότη,σχέση που δεν κυριαρχει στον στρατο ξηρας,όπου ο φαντάρος βλέπει πολλες φορες,να κάνει πράγματα χωρις κανένα νόημα.Αυτο εκφράζεται και στα ιδιαίτερα αιτήματα που έχουν βάλει μέχρι σήμερα οιί διοι οι στρατεύσιμοι,απο την μια οι φαντάροι να "καουν οι φάκελοι,να σταματήσουν τα καψόνια",απο την άλλη οι ναύτες "καλύτερες συνθήκες δουλειας,μισθο ίσο με τ0 βασικο".Αυτο που λεω παραπάνω είναι το κυρίαρχο,γιατι δεν σημαίνει ότι μερικα πράγματα δεν συνυπάρχουν,πχ φάκελοι υπάρχουν και στο ΠΝ όπως και μονάδες ανεπιθυμήτων(ναύσταθμος Κρήτης,μονάδες θαλάσσης), αλλα στην συνέχεια δεν αντιμετωπίζεις κανένα πρόβλημα αρκει να είσαι υπάκουος στην ιεραρχία και εργατικος.Χαραχτηριστικο είναι,ότι άτομα φακελωμένα σαν "προοδευτικα",κυρίως φοιτητες,τοποθετούνται(ή χώνονται)σε γραφεία που θεωρούνται απόρρητα,λόγου χάρη γραφείο Κυβερνήτη,οπλονομίο,κρύπτο ΚΛΠ.Και όπωςδήποτε αντιμετωπίζονται ευμενέστερα απο τους αξιωματικους,αποφεύγουν βάρδιες,αγγαρείες,με αποτέλεσμα να δημιουργείται αντίθεση ναύτες που τους βλέπουν σαν προνομιούχους απεναντι τους.

Ενα άλλο θέμα είναι οι ποινες που επιβάλονται στο πλήρωμα'οι ναύτες επειδήοι ίδιοι είναι αναγκασμένοι να κάνουν όλες τις δουλειες του πλοίου,ενω απο την άλλη οι μόνιμοι μπεκροπίνουν, παίζουνχαρτια με πιο δημοφιλες παιχνίδι την πόκα ή τέλος πάντων κάπου να λουφάρουν(βέβαια πάντα κάποιος κατώτερος μένει για να επιστατει τους ναύτες ή να ειδοποιει όταν έρχεται κάποιος ανώτερος),έρχονται σε ρήξη με την ιεραρχία,ατομικα βέβαια, και αυτο σημαίνει διάφορες ποινες:στερήσεις εξόδου,ποινολόγια,φυλακίσεις,κλπ. Οσο για τους μόνιμους,εκτος απο τοζαμανφουτισμο,τους διακρίνει και μεγάλη άγνοια,γιαυτο και στις δουλειες που χρειάζεται κάποια ειδίκευση το κύριο βάροςπέφτει στους ναύτες πούναι στο επάγγελμα ναυτικοι(μηχανικοι,κατάστρωμα),και που αποτελουν το 40% περίπου του πληρώματος

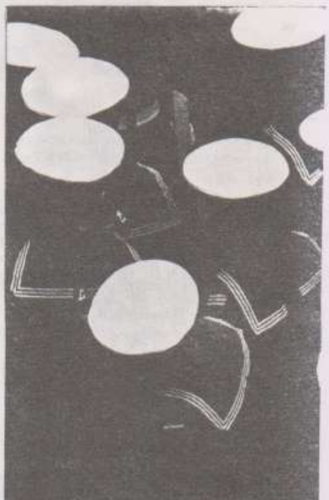
Και μια και μιλάμε για ναυτικο ας θυμηθούμε μια παλια ναυτικη παροιμία:"καράβι χωρις καπετάνιο λύνει κάβο,χωρις ρουφιάνο ποτέ"!Κι αν αυτο ισχύει στο εμπορικο ναυτικο,στο πολεμικο έχει γίνει επιστήμη.Ειδικο γραφείο που πλαισιώνεται απο ανώτερους αξιωματικους μέχρι κ ναύτες αποτελουν ένα κύκλωμα που το αισθάνεσαι καθημερινα δίπλα σου,και ιδιαίτερα μάλιστα τον τελευταίο καιρο με τις δηλώσεις του αρχηγου στόλου Γκιόγκεζα , ότι"στο στόλο δρουν αναρχικοι πράχτορες των Τούρκων",γιατι βέβαια τι άλλο μπορει νάναι αυτοι που τολμάνε να ζητάνε συνδικαλισμους και τα τέτεια στο μυαλο αυτου του αρχικαραβανα;Στη σχολη δεν του μάθαν ότι στη θητεία του θάχει να κάνει με ανθρώπουςαλλα με μερικες χιλιάδες κομάτια.Αξίζει ν'αναφερθει εδω η περίπτωση του αντιτορπιλικου Τομπάζη στο οποίο η διοίκηση απάντησε μέσω του Τύπου(!)σε καταγγελίες ναυτων για τις συνθήκες που επικρατουν στο πλοίο,χρησιμοποιόντας ναύτες(γνωστους συνεργάτες της),κάτι πουσυμβαίνει για πρώτη φορα απο στρατιωτικη διοίκηση.

Η ιεραρχία μ'αυτο τον τρόπο απάντησε στις διεκδικήσεις των ναυτων,δείχνοντας τον πανικο της μπροστα σ'αυτο που για πρώτη φορα αντιμετωπίζει:τις επιτροπες ναυτων.

Οι πρώτες ομάδες ναυτων βασικα ασύνδετες μεταξύ τους,με αιτήματα την λύσηάμεσων προβλημάτων της καθημερινης ζωης στις μονάδες,(καλύτερες συνθήκες και λιγότερες ώρες δουλειας,καλύτερο φαγητο , ενάντια στια ποινες)και ομαδικες καταγγελίες στο τύπο,είναι οι πρώτες απόπειρες αυτοοργάνωσης των ναυτων,λίγους μήνες πριν απο τις εκλογες του '81.Αλλα επειδη το κίνημα των στρατεύσιμων για να δημιουργηθει δεν σχεδιάστηκε πρώτα στο μυαλο κανενος ειδικευμένου στο είδος , αλλα βγήκε απο τις ίδιες τις ανάγκες της θητείας,γι αυτο ακριβως τον λόγο δενκατάφερε να αναπτυχθει την πρώτη περίοδο πρίν τις εκλογες'και τι θέλω να πω μ'αυτο;Οι στρατεύσιμοι σαν ένα κομμάτι της κοινωνίας δεν μπορούσε να μείνει ανεπηρέαστο απο τις πολιτικες εξελίξεις στην ελλάδα,ποιο συγκεκριμένα οι στρατεύσιμοι - όπως όλη η ελληνικη κοινωνία βρισκόταν σε αναμονη,απο τον σίγουρο σχηματισμο" "σοσιαλιστικης"κυβέρνησης που με τις μεγαλόστομες διακηρύξεις της,είχε δώσει κάποιες ελπίδες για λύση πιο βασικων προβλημάτων της θητείας.

Πρώτο λοιπον μέτρο της νέας κυβέρνησης ήταν η μεγάλη αύξηση του μισθου-γλύψιμο-των καραβανάδων,αλλα βέβαια απο την άλλη 5πλασίασε το μισθο των κληρωτων, απο 100 σε 500 δρχ το μήνα!!!Αυτο λοιπον ήταν και το μοναδικο"σοσιαλιστικο"μέτρο της.νέας κυβέρνησης και μαζι του σβύνουν και οι ελπίδες για λύση και των πιο σοβαρων προβλημάτων απο τα πάνω(κυβέρνηση και το βάρος πέφτει στην αυτοοργάνωση των άμεσα ενδιαφερομένων:στρατεύσιμοι. Και πράγματι οι σκόρπιες ομάδες ναυτων, συνδέονται μεταξυ τους,και δημιουργουν τις επιτροπες που ειναι ακριβως η έκφραση της διάθεσης ατόμων και ομάδων,για κοινη διεκδίκηση των αιτημάτων τους,και ταυτόχρονα δημιουργούνται επιτροπες να υτών σόλες τις μονάδες,σχεδον,του ΠΝ.

Οι πρώτες προσπάθειες έγιναν στην κατεύθυνση να γίνουν γνωστές σόλους τους ναύτες,και αυτο το πέτυχαν πετάγοντας προκηρύξεις,τρυκ,και κολόντας αυτοκόλητα και αφίσες μέσα κι έξω απο τις μονάδες και ακόμα με συζητήσεις με τους ίδιους τους ναύτες.Απο την άλλη συμμετέχοντας μαζι με τις επιτροπες φαντάρων,σμηνιτών στις πορείες της πρωτομαγιάς και 17 πολυτεχνείου κατάφεραν να κάνουν τις επιτροπές και τα αιτηματά τους γνωστα σό

λη την χώρα.Γίνονται ακόμα προσπάθειες απο τις επιτροπές ναυτών να συνδεθούνμε το κίνημα των πολιτών,σε πορεία των άνε ργων ναυτικών μοιράζεται προκήρυξη συ - μπαράστασης απο τους ίδιους τους ναύτες του ΠΝ(η ανεργία στους ναυτικούς είναι σοβαρό πρόβλημα για ένα μεγάλο μέροςτων ναυτων του ΠΝ που ενω απολύονται και έ- χουν εξαντλήσει ότι χρήματα είχαν μαζέψει ψει δεν βρίσκουν δουλεια).Οι προσπάθει- ες αυτες είχαν σαν αποτέλεσμα το κλίμα στους στρατώνες να αλλάξει,οι ναύτες να διαμαρτύρονται πιο εύκολα για το φαγητό τα σπασίματα,τις ποινες και γενικα για τις συνθήκες που ζουν,το πρόβλημα τωνει σητηρίων στα φέρυ-μπόουτ(Σαλαμίνα-Περα- μα)πούναι αναγκασμένοι να πληρώνουν, το "έλυσαν"μη πληρώνοντας οι περισσότεροι, και βέβαια οι τσακωμοί με τους ανθρώπ - ους των φέρυ-μπόουτ νάναι καθημερινοφαι νόμενο,εδω πρέπει να καταγγείλουμε τοκά ρφωμα στην ναυτονομία,ναυτων που δενπλή ρωσαν εισητήριο, απο ανθρώπους των πλοί ων(ευτυχώς ελάχιστων.)

Θα πρέπει ακόμα να αναφερθούμε,στην στάση εργασίας που πραγματοποίησαν οι ναύτες της φρεγάδας "Λήμνος"με αίτημαλι γότερες ώρες δουλειας,την εποχη που κατ ασκευαζόταν στην Ολανδία και που συμμε- τείχαν όλοι σχεδον οι ναύτες.Μπραστάστη θέληση των ναυτων η διοίκηση αναγκάστη- κε να ικανοποιήσει το αιτημά τους,παίρ- νοντας την ρεβανς όταν τελείωσαν οι ερ- γασίες κατασκευης του πλοίου,με ποινες και απειλες για ασήμαντες αιτίες.

Αυτες ήταν και οι πρώτες προσπάθειες των ναυτών,εμβρυακές βέβαια,που όμως α- νοίγουν προοπτικες για ένα κίνημα πουνα αγκαλιάσει την μεγάλη πλειοψηφία.Για να διεκδικήσουν αυτο που ακριβως είναι δη- λαδη πολίτες με στολη, και αυτο σημαίνει πολίτες που δεν μπορουν και δεν θέλουν να ξεχάσουν ότι είναι δικαιωμάτους οσυν δικαλισμος,και οι διεκδικήσεις για καλύ τερη ζωη,ακόμα κι όταν πρόκειται να περ άσουν σε τοπία που"σταματάει η λογικη", όσο κι αν το θέλουν οι καραβανάδες.

Τα αιτήματα που έχουν προωθήσει μέχρι σήμερα οι επιτροπες ναυτων:

1.Πολιτικες και συνδικαλιστικές ελευθερ ίες.
2.Καλύτερες συνθήκες δουλειας και διαβί ωσης.
3.Αμοιβη ίση με το βασικό μισθό.
4.12 μήνες θητεία
5.Κατάργηση της ναυτονομίας και των φυ λακων της Ψυτάλειας
6.Καλύτερη ιατρικη περίθαλψη(Οι ναύτες ειδικα στα καράβια αντιμετωπίζουν ιδιαί τερα προβλήματα υγείας λόγω συνθηκων πχ έλκος και πλευρίτιδες).
7.Δικαίωμα άρνησης θητείας για συνειδη- σιακους λόγους.

ΦΑΝΤΑΡΙΑ

ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΦΑΝΤΑΡΟΙ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΩΝ

ΓΙΑ ΤΟ ΑΞΙΟΜΑΧΟ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ
ΜΕ ΤΙΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΧΟΥΝΤΙΚΟ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ 20-1

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ ΣΕ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΕΜΠΕΡΙΣΤΑΤΩΜΕΝΗ ΕΡΕΥΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕ.

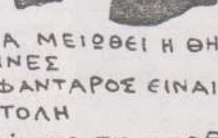

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ ΥΠΕΥΘΥΝΑ ΚΑΙ ΝΙΩΘΟΝΤΑΣ ΟΛΟ ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ ΔΗΛΩΣΕ:

Οι φαντάροι όμως λένε:

• ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ
• ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ Ο στρατιωτικος ΚΑΝΟΝΙ- ΣΜΟΣ 20-1

• ΝΑ ΜΕΙΩΘΕΙ Η ΘΗΤΕΙΑ ΣΤΟΥΣ 12 ΜΗΝΕΣ
• Ο ΦΑΝΤΑΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΗΣ ΜΕ ΣΤΟΛΗ

Σηκώστε τη γροθια σας ενάντια στο φασισμο του στρα- του

Η ΔΥΝΑΜΗ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ!!!!

2° ραδιο - αρβυλα

ενημερωτικο δελτιο
των επιτροπων
στρατιωτων·ναυτων·σμηνιτων

Συναγωνιστές.

Σε λίγο καιρό συμπληρώνεται ένας χρόνος απο την Α΄ Πανελλαδική Συνάντηση Εκπροσώπων των Επιτροπών Στρατιωτών-Ναυτών-Σμηνιτών. Η συνάντηση αυτή ήταν μια πρώτη συνολικοποίηση των εμπειριών μας απο την πάλη στα στρατόπεδα και τα καράβια, και η πρώτη σύνθεση των απόψεών μας για τη φυσιογνωμία, τα γενικά και επιμέρους αιτήματα του κινήματός μας.

Ο χρόνος που πέρασε ήταν γεμάτος απο έντονα γεγονότα που σημάδεψαν τη πορεία του
Είναι ώριμες οι συνθήκες να υπάρξει μια καινούργια συνάντηκινήματος των στρατιωτών.
ση μας για ν'ανταλλάξουμε και να συλλογικοποιήσουμε τις εμπειρίες μιας ολόκληρης χρονιάς, να εκτιμήσουμε τη σημερινή φάση του κινήματός μας, να προσδιορίσουμε την τακτική του στη νέα χρονική περίοδο και να επεξεργαστούμε καλύτερα τα οργανωτικά μας προβλήματα.

Για τους λόγους αυτούς, και σαν αποτέλεσμα παλιότερων αλλά και τωρινών συζητήσεων
Για τους λόγους αυτούς, και σαν αποτέλεσμα παλιότερων αλλά και τωρινών συζητήσεων το συντονιστικό όργανο των επιτροπών πιστεύει, ότι, μέσα στο
με εκπροσώπους Επιτροπών, το συντονιστικό όργανο των επιτροπών πιστεύει, ότι, μέσα στο
πρέπει να διοργανωθεί η Β΄ Πανελλαδική καλοκαίρι και σε προσδιορισμένη από τώρα ημερομηνία ...Ναυτών-Σμηνιτών.
μετοχή όσο γίνεται περισσότερων Επιτροπών σ'αυτή τη συνάντηση. Και όταν λέμε συμμετοχή δεν εννοούμε μόνο την αναγκαία τους παρουσία στη τελευταία φάση, αλλά την όσο γίνεται πιό μαζική συμμετοχή φαντάρων στην απο τώρα συζήτηση γύρω απο τα θέματα της συνάντησης.

Θεωρούμε οτι η ημερήσια διάταξη πρέπει να είναι ανοικτή. Ωστόσο γενικοί κύκλοι θεμάτων, που πρέπει κατά τη γνώμη μας να συζητηθούν είναι τρείς:

1. Απολογισμός και σημερινή κατάσταση του κινήματος των στρατιωτών. Στο κύκλο αυτό μπορεί να περιληφθεί μια ιστορική αναδρομή του κινήματός μας, μια συζήτηση για τον καταστημένο χαρακτήρα του, καθώς και η ανάλυση των γεγονότων του τελευταίου χρόνου, οι κεντρικές πολιτικές παρεμβάσεις και η καθημερινή πάλη στα στρατόπεδα και τα καράβια. Για ν'αναδειχτεί έτσι η σημερινή κατάσταση του κινήματος και να προχωρήσουμε στο 2ο κύκλ

2. Πολιτική κατεύθυνση και τακτική του κινήματος στη νέα περίοδο. Με βάση τις ως τώρα εμπειρίες και ένα γενικό πολιτικό προσδιορισμό της νέας χρονικής περιόδου, που ανοίγεται για το κίνημά μας, να συζητήσουμε τη γενική κατεύθυνση και τα ζητήματα τακτικής για να κάνουμε κάποια παρα πέρα βήματα.

3. Οργανωτικό. Ο πανελλαδικός συντονισμός των Επιτροπών μας απαιτεί μια ολοκληρωμένη συζήτηση για την εξεύρεση του πιο πρόσφορου οργανωτικού σχήματος.

Για την όσο γίνεται πιο ελεύθερη, ισότιμη, δημοκρατική και πλούσια συζήτηση γύρω από τα παραπάνω και οποιοδήποτε άλλο θέμα, το συντονιστικό όργανο των επιτροπών θα χρησιμοποιήσει μια σειρά από ρ τρόπους άμεσης και έμμεσης επαφής με τις Επιτροπές.

Το 1ο τεύχος του ΡΑΔΙΟ ΑΡΒΥΛΑ είναι μια καταγραφή της πιο γνωστής μέχρι τώρα σε μας, αγωνιστικής εμπειρίας απο τα στρατόπεδα. Το 2ο τεύχος, αυτό που κρατάτε στα χέρια σας, είναι επίσης ένα υλικό κατάλληλο για να δημιουργήσει συζητήσεις. Περιμένουμε τις απόψεις των Επιτροπών ή των μεμονωμένων συναγωνιστών, πάνω στα θέματα της συνάντησης, για ν'αποτελέσουν το κύριο υλικό για το 3ο τεύχος του ΡΑΔΙΟ ΑΡΒΥΛΑ που κυκλοφορήσει στο τέλος Ιουνίου.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Αυτοκτονίες

Η επιτροπή Αθήνας συντάσσει προκήρυξη διαμαρτυρίας για τις αυτοκτονίες και την πετά στα στρατόπεδα του λεκανοπάδιου. Την ίδια προκήρυξη μοιράζουν οι επιτροπές Λήμνου και Χανίων.

Η επιτροπή Ξάνθης φτιάχνει δικιά της προκήρυξη για τις αυτοκτονίες.

Αυλώνα-Μάρτης 83

Η ομάδα νεοσυλλέκτων του ΚΕΤΘ στις 29-2-83, με την αναγγελία υπόπτων κινήσεων στο στρατό, προκαλεί συζητήσεις έξω απο τους θαλάμους. Πολλοί φαντάροι συμμετέχουν στις συζητήσεις χωρίς φόβο. Συζητουν τι ρόλο θα παίξουν σε πιθανο πραξικόπημα.

ΚΕΤΧ Πάτρας-Φλεβάρης 83

Η επιτροπή φαντάρων του ΚΕΤΧ μας πληροφορεί για την καθημερινή βαρβαρότητα του στρατόπεδου. Η προκήρυξη που μοιράστηκε είχε πάρα πολυ μεγάλη απήχηση.

Πόσα πορτοκάλια φάγατε σήμερα;
(Μαύρη δουλειά στην Αργολίδα)

Όταν πέρσι τον Νοέμβρη η ανεργία μας ανάγκαζε να στραφούμε στις κηπευτικές δουλιές είχαμε ήδη μια εικόνα γι' αυτές από τα μεροκάματα στά σταφύλια και τίς ελιές της Κρήτης. Αυτή η εικόνα αποτυπωνόταν σαν μια παραξενιά, πάνω-κάτω των φρικιών, σαν άμεση ανάγκη για χρήματα όσων ξέμεναν από εισιτήρια επιστροφής ή σαν μια "περιβαντολογική" επιλογή νέων από μικροαστικές οικογένειες. Πηγαίνοντας λοιπόν στό Αργος να δουλέψουμε στα πορτοκάλια, μια και οι πληροφορίες μιλούσαν για καλό μεροκάματο, δεν περιμέναμε να συναντήσουμε ένα διεθνές λουμπεναριό 300 περίπου ατόμων, που ζούν πλάνητες και εργαζόμενοι, σ'ολες τις αγροτικές δουλιές της Ευρώπης και των Ισραηλιτικων κολχόζ, και πού μαζί με τά μπουλούκια από την Μακεδονία, τούς άνεργους ξένους ναυτικούς και λίγους πολιτικούς πρόσφυγες, προσφέρουν φτηνή εργασία στην Αργολίδα και ολόκληρη την Πελοπόνησο. Αυτές τίς σύγχρονες και ταυτόχρονα τόσο παλιές μορφές εκμετάλευσης θα προσεγγίσει το σημείωμα, κάπως γενικά και με λίγες πληροφορίες για την εκμετάλευση των αγροτών με τη λίγη γη, πιό διεξοδικά γι' αυτή των εργατών γης μια και πρόκειται για άμεση εμπειρία.

Η παραγωγή

Η Αργολίδα(Αργος, Ναυπλιο και τα γύρω χωριά) παράγει κυρίως πορτοκάλια και βερύκοκα, Οι παλιότερες καλλιέργιες έχουν εγκαταλειφτεί σαν μη συμφέρουσες και το σύστημα επιδότησης έπαιξε τον ρόλο του για την μονόπλευρη καλλιέργια.

Ο τρόπος συγκομιδής των εσπεριδοειδών στην Πελοπόνησο καθορίζεται από τις καιρικές συνθήκες και τίς προθεσμίες μέσα στις οποίες πρέπει να "χτυπηθούν"οι αγορές του εξωτερικού (οι εξαγωγές επιδοτούνται).Σε χρονικό διάστημα 1,5-2 μηνών, που από τις βροχές μικραίνει, πρέπει να μαζευτούν όσα φρούτα προορίζονται για κατανάλωση. Μετά έρχεται το μάζεμα για το θάψιμο (χαβούζα) που και αυτό πρέπει να γίνει σε μικρό χρονικό διάστημα. Η διάθεση γίνεται εξάλλου από έμπορους-εξαγωγείς. Απο το καλοκαίρι "κλείνουν" τα κτήματα και έτσι ο έμπορος αποφασίζει για το πως και πότε θα γίνει η συγκομιδή. Ειναι λοιπόν αδύνατο να γίνει οικογενειακή συγκομιδή σιγά-σιγά. Μεσα σε μιά δυο μέρες ο έμπορος ξεμπερδέυει με το ενα κτήμα και πάει σ'άλλο. Να γιατί χρειάζονται τα πειθήνια χέρια για την συγκομιδή.

Οι συνεταιρισμοί είναι άπειροι και αδύναμοι, ενώ οι έμποροι γνωρίζουν τίς αγορές και μπορούν να χειρίζονται τις συναλλαγές σε βάρος των αγροτών.

Ο μεγαλοεξαγωγέας Φραγκίστας π.χ. με γύρω στα 10 εργοστάσια συσκευασίας και αποχύμωσης, καθυστέρησε πέρσι τις εξαγωγές για να πετύχει καλλίτερες τιμές. Οι έμποροι μπορούν κάλλιστα να διαπραγματεύονται τις τιμές από θέση ισχύος, να κλέβουν κιλά, να κόβουν 5% για σκάρτα οποία αργότερα μεταπουλούν στα γνωστά τρίκυκλατης Αθήνας, κλπ.

Οι συνεταιρισμοί δεν έχουν μέσα συσκευασίας και πουλάνε το συγκεντρωμένο προϊόν στούς εμπόρους. Ετσι αυτοί εκβιαστικά δουλεύουν με τα κτήματα που έχουν οι ίδιοι κλείσει και οι συνεταιρισμοί μη μπορώντας να διαθέσουν το προϊόν μένουν πίσω στη συγκομιδή.

Αφου λοιπόν τελικά στη συγκομιδή-διάθεση-το προϊόν χωρίζεται από τον παραγωγό, λίγος κόσμός μένει για ν'ασχολείται με τί αγροτικές δουλειές. Το Αργος ενώ χρωστά τον πλούτο του στα πορτοκάλια, έχει ένα μικρό ποσοστό ανθρώπων που ασχολείται μ'αυτά. Μετά η αστυφιλία μετανάστευση, οι επιδοτήσεις που προσφέρουν κάποιο σταθερό εισόδημα, οι πωλήσεις και η συγκέντρωση των κτημάτων επιτείνει αυτόν των χωρισμό. Τα γύρω φτωχά χωριά που θα προμηθεύουν φτηνά χέρια δεν υπάρχουν, οι λίγοι εργάτες -τριες προτιμούν να δουλεύουν στα εργοστάσια συσκευασίας-αποχύμωσης. Μια αγορά εργασίας αρχίζει να διαμορφώνεται.

Οι «πορτοκαλάδες»

Πηγαίνοντας λοιπόν για δουλιά το πρώτο προβλημα που συναντάς είναι η έλλειψη στέγης. Στις λίγες περιπτώσεις που η συγκομιδή γίνεται σιγά-σιγά, ο ίδιος ο παραγωγός φροντίζει για στέγη στούς δύο-τρείς εργάτες που παίρνει ώστε να μην τρέχει κάθε μέρα στην πόλη να βρεί νέους. Τα παλιότερα χρόνια οι ίδιοι οι έμποροι ή οι εργολάβοι φρόντιζαν για τη στέγη, πριν φέρουν εργάτες από τη Μακεδονία.

Οταν άρχισαν να μαζεύονται φτηνά χέρια, κανείς πια δεν φρόντιζε για στέγη. Από την άλλη οι Αργείτες, επειδή οι "πορτοκαλάδες" απόκτησαν κακή φήμη, έπαψαν να νοικιάζουν δωμάτια και σπίτια. Ετσι αναγκαστικά αυτοί ή πάνε στα φτηνά ξενοδοχεία όπου το ένα πέμπτο του μεροκάματου φεύγει και πού επικρατούν άθλιες συνθήκές-γιατί για ενα κατοστάρικο που σου κόβει ο ξενοδόχος σε αναγκάζει να κοιμάσαι με άλλους 3-4 σε δωμάτια 4 επί 5, ή κοιμούνται σε ερείπια και εγκαταλειμένα από τους σεισμούς σπίτια και σχολεία, χωρίς φώς και θέρμανση, με τίς συχνές επισκέψεις της αστυνομίας.
Ηδη μπαίνουμε σε σχέσεις και συνθήκες δουλιάς του 19ου αιώνα.

Η "αγορά εργασίας" μοιάζει μ'αυτή των οικοδόμων. Υπάρχουν 2-3 καφενεία που μαζεύεται ο κόσμος και από όπου σε νοικιάζει ο εργολάβος. Αυτός επειδή πρέπει να διώξει ένα φορτηγό κάθε μέρα-16.000 κιλά πορτοκάλια-μαζεύει

σ'ενα συνεργείο 13-15 εργάτες. Μαζεύει δηλαδή περίπου ένα τόνο το άτομο. Το μεροκάματο ανάλογα με την ζήτηση είναι 1000-1200 με μεσημεριανό φαΐ,αλλά έτσι πληρώνεσαι σε λίγες περιπτώσεις. Συνήθως πληρώνεσαι 150 δρχ. το κιλό είδος πληρωμής που προτιμούν και οι δύο πλευρές. Οι εργολάβοι γιατί πληρώνοντας μεροκάματο -15 εργάτες ανάμεσα στα δέντρα δεν μπορούν να ελεγχτούν αποτελεσματικά- δεν έχουν κέρδος,ενώ με το κιλό βγάζουν 0,30-0,50 δρχ. το κιλό δηλ. 4.800-8000 στούς 16 τόνους σύν τό "μεροκάματό" τους από ένα μόνο συνεργείο,γιατί συνήθως έχουν 2-3 τέτοια. Οι εργάτες για να έχουν σίγουρο μεροκάματο με τον ίδιο εργολάβο και για 100-200 δρχ. πάνω απο τις 1000-1200 μια και το συνεργείο εχει σταθερά κιλά να βγάλει. Αν βέβαια πέσει η απόδοση ο εργολάβος παίρνει κι'άλλους εργάτες οπότε πάει μια ή άλλη.

Αν δουλεύεις μεροκάματο,μπορεί και να μην έχεις εργολάβο,αλλά ο αγρότης τις περισσότερες φορές σου παραβιάζει το επτάωρο και σε έχει από δίπλα για μεγαλύτερη απόδοση.
Πολλες φορές οι εργάτες φεύγουν πρίν το μεσημέρι. Με το κιλό τα πράγματα αλλάζουν. Επειδη η συγκομιδή είναι συλλογική υπάρχει αλληλοπίεση για παραβίαση του επτάωρου και περισσότερη απόδοση. Επειδή ο κόσμος στα συνεργεία αλλάζει συνεχώς και άλλοι λουφάρουν,οι μόνιμοι δουλεύουν μόνιμα πάνω από το κανονικό και ειναι αναγκασμένοι να οργανώνουν τη δουλια,μια και ο εργολάβος λείπει την περισσότερη ώρα. Αντιθέσεις λοιπόν δημιουργούνται και σε σχέση με την διεύθυνση της δουλιάς,και καταλήγουν σε συνεχείς καυγάδες ακόμα και σε αποκλεισμό ανθρώπων από το συνεργείο.

Για 100-200 δρχ.παραπάνω πιέζεις τον εργολάβο να λιγοστέψει τα ατομα,μακραίνεις την ημέρα,δεν βάζεις κοπέλες στο συνεργείο επειδή έχουν μικρότερη απόδοση ή "απασχολούν"τους αρσενικούς.
Βλέπεις τους ανθρώπους να πέφτουν με μίσος στα δέντρα,να χαλάνε πολλά φρούτα και δέντρα από το γρήγορο κόψιμο,να λιγοστεύουν το χρόνο του φαγητού-ανάπαυσης χαλώντας το στομάχι τους. Η δουλιά εκτός από το κόψιμο των φρούτων,περιλαμβάνει και τό φόρτωμα σε τρακτέρ των κιβωτίων (κλούβες) στο φορτηγό.

Το πρωΐ ο εργολάβος σε φορτώνει σα ζώο σε τρακτέρ ή φορτηγό,το μεσημέρι το φαγητό είναι συνήθως ψωμί,φέτα,ρέγγα,ελιές. Ακόμα και το μεροκάματο κινδυνεύει. Μπορει να τύχεις στον εργολάβο που εξαφανίστηκε με το βδομαδιάτικο των Ισπανών (200.000). Το ζυγολόγιο που μ'αυτό μετράς τα κιλά που έβγαλες,δεν το βλέπεις συνήθως,σου τρώει και απο εδώ λεφτά,όταν τελειώνουν οι δουλιές-πάντα ο εργολάβος σου χρωστάει-χάνεις τα χρωστούμενα.

Η δουλιά παρατεινόμενη τελειώνει με τη δύση του ήλιου.
Μένουν λίγες ώρες πρίν τον ύπνο που βέβαια δεν τις περνάς στον χρόνο της Αργ ίτικης κοινωνίας,ούτε στους δικούς της χώρους. Ετυχε ν' ακούσουμε κουβέντες για τους πορτοκαλάδες. Τούς θεωρούν το λιγότερο ζώα. Τούς διώχνουν από τα καφενεία,από τις ταβέρνες,παραμερίζουν στο δρόμο όταν περνάνε. Αυτή η συντηρητική, μικροαστικοποιημένη κοινωνία δεν θέλει ούτε το λουμπενιαριό,ούτε τους γύφτους αλλά κάνει τα στραβά μάτια γιατί τους έχει ανάγκη.

Το λουμπεναριό χωρίς σπίτι,περνάει τις ώρες του σε 2-3 άθλια καφέ-μπάρ και ταβέρνες, πίνοντας συνεχώς ή γυρνώντας πίτα απο....κλπ. Το βράδυ μπορεί να τους μαζέψουν οι μπάτσοι, να τους πλακώσουν στο ξύλο και το πρωΐ να τους αφήσουν για να πάνε στη δουλιά.
Κυκλοφορώντας με τα λασπωμένα ρούχα και τις γαλότσες είναι οι σταμπαρισμένες πατούσες του Αργους. Αυτοί μαζί με τους Ρουμανόβλαχους και τους γύφτους,που κάνουν οικογενειακά συνεργεία-μερικές φορές παίρνουν 2-3 ξένους-δουλεύοντας χωρίς εργολάβους με κτήματα που τους δίνουν οι έμποροι,με δικά τους φορτηγά,μένοντας κυρίως σε τσαντήρια με τη δική τους κοινωνική ζωή.

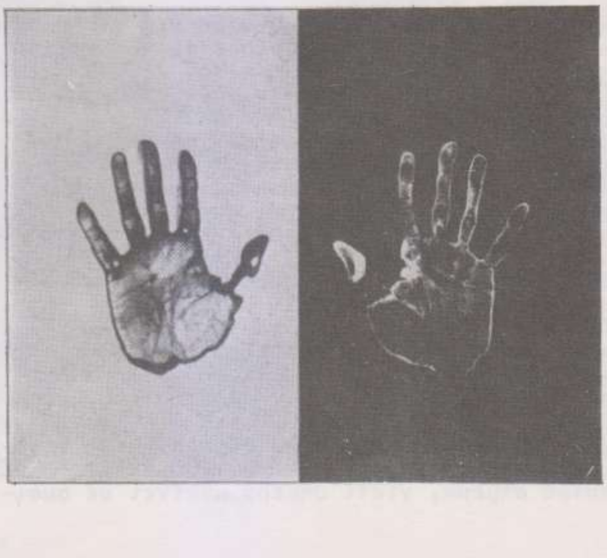
Η ετερογένεια που υπάρχει στη συγκρότηση της μάζας των εργατών γης στην Αργολίδα και σ'ολη την Πελοπόννησο δεν αφήνει πολλά περιθώρια για τον σχηματισμό μιας ενιαίας συνείδησης και δράσης για την αλλαγή στις σχέσεις, συνθήκες δουλιάς. Η ζωή μπορεί να ξεφτιλίζεται χωρίς οι εξαθλιωμένοι ν'αντιδρούν.

Οι Μακεδόνες και γύφτοι είναι μισοεπαγγελματίες,με δική τους κοινωνική συγκρότηση και ο"τρόπος ζωής" των εργατών γής στο Αργος είναι ο εθιμικός τους. Για μερικούς αυτή η δουλιά μεταφράζεται σ'ενα ταξίδι ή στην αγορά ενός συγκεκριμένου εμπορεύματος. Οι λίγοι ντόπιοι εργάτες δεν έχουν καμμιά σχέση με τους ξένους πορτοκαλάδες και έπειτα δεν έχουν τα ίδια προβλήματα. Για όσους η ανεργία ειναι η αιτία που καταφεύγουν σ'αυτές της δουλιές,κύρια Ασιάτες και Αφρικάνους,οι τυχόν φασαρίες θα σήμαιναν απέλαση. Για τους Ευρωπαίους οι αγροτικές δουλιές σημαίνουν περισσότερο <u>τροπο ζωής</u> και επιλογή που συνοδεύεται από <u>τα ταξίδια</u>. Θα ακούσεις π.χ. σοβαρά-σοβαρά να σου λένε οτι "εδώ υπάρχει ζωή"!

Για τα λίγα φρικιά Ελληνες,η οποιαδήποτε κουβέντα για αλλαγή των συνθηκών δουλιάς και η δράση που συνεπάγεται,αντιμετωπίζεται είτε σαν "επαναστατιλίκι"(κάτι αντιδραστικό γι αυτούς δηλ.)!είτε σαν κάτι "ξεπερασμένο" σε σχέση με τις "ατομικές" επιλογές τους.
Επιλογές που ατυχώς μας καθόρισαν μια και είμαστε η ελάχιστη αριθμητικά άλλη επιλογή σ' αυτό το σύγχρονο σκλαβοπάζαρο και που μας προκάλεσε την μνησίκακη και επίσης άτυχη σκέψη. "που είναι 5-6 εργάτες του Κ.Κ.Ε. να τους σπάσουμε τα μούτρα".

Τό τελευταίο για να ξέρουμε σε τι αντιθέσεις και περικυκλώσεις κινούνται οι επιλογές μας.

Λοιπόν πόσα πορτοκάλια φάγατε σήμερα;

ΝΑΠΟΛΙ

Οι οργανωμένοι άνεργοι μιλούν

BANCHI NUOVI εἶναι τό ὄνομα τοῦ συνδυασμοῦ στίς τοπικές ἐκλογές τῶν ὀργανωμένων ἀνέργων πού δέν στηρίχτηκαν στά κόμματα. Ἡ ὀνομασία προέρχεται ἀπό τό ὄνομα τοῦ δρόμου ὅπου εἶναι τά γραφεῖα τους.

Ἡ συζήτηση πού ἀκολουθεῖ ἔγινε στά γραφεία τοῦ συνδυασμοῦ ἀγώνα BANCHI NUOVI στήν Νάπολη. Τά γραφεία ἦταν κατάμεστα. Εἰπώθηκαν πάρα πολλά. Νά ἕνας πρῶτος ἀπολογισμός.

Μητρόπολη : Μπορεῖ πολλές ἀπό τίς ἐρωτήσεις πού θά θέσουμε νά φανοῦν ἐκ τῶν προτέρων πολύ γενικές. Ἀλλά ὑπάρχει ἕνα πρόβλημα : Σήμερα τό ἐπαναστατικό κίνημα εἶναι φτωχό σέ μέσα ἐπικοινωνίας, ὑπάρχει ἀποσύνθεση καί σιωπή ὅπως καί ἔλλειψη πληροφόρησης σέ στοιχειώδη πράγματα. Εἶναι λοιπόν καθῆκον σέ μᾶς νά μήν θεωρήσουμε τίποτα ἤδη γνωστό καί προεξοφλημένο ἀλλά νά "ἀρχίσουμε ἀπό τό μηδέν". Γιά παράδειγμα ν'ἀρχίσουμε ἀπό τή διαφορά τοῦ σημερινοῦ κινήματος καί κείνου τοῦ '75 πού στή μνήμη ὅλων εἶναι συνδεδεμένο μέ τό πρόσωπο τοῦ MINNO PINTO (ἡγέτη τοῦ κινήματος τῶν ὀργανωμένων ἄνεργων, παλιά στέλεχος τῆς LOTTA CONTINUA καί σήμερα βουλευτής τῶν ριζοσπαστῶν).

Γκουΐντο : Πάνω ἀπ'ὅλα ὑπάρχει καί μιά ληξιαρχική διαφορά : Αὐτό εἶναι ἕνα κίνημα νέων, δεκαοχτάρηδων, τό '75 ἡ ἡλικία ἦταν πιό πάνω καί ἡ κοινωνική φιγούρα διαφορετική. Ἀλλά πάνω ἀπ' ὅλα ὑπάρχει καί μιά πολιτική διαφορά. Τό '75 πίσω ἀπό τό κίνημα τῶν ἀνέργων κινήθηκαν τό ΚΚ. Ἰταλίας καί τά συνδικάτα καί ἀκριβῶς ἐπειδή βρέθηκαν πίσω ἀπό τούς ἀγῶνες κέρδισαν στίς Δημοτικές ἐκλογές. Δίνοντας δίκηο στούς ἀνέργους πού δέν εἶχαν θέσεις γιά απασχόληση λέγοντας ὅτι ἦταν ἔκφραση μιᾶς νέας Νάπολης πού δέν ἤθελε ν'ἀκολουθήσει τήν ταχτική τῆς ρουσφετολογικῆς πελατείας. Τούς ἄνεργους σήμερα δέν τούς καλύπτει κανείς , βρίσκονται σέ ἀγώνα ἐνάντια σ'ὅλο τό σύστημα τῶν κομμάτων.....

Μιρέλλα : Ἀκριβῶς – συγνώμη γιά τήν παρέμβαση – ἐδῶ βρίσκεται τό βασικόσημεῖο. Τό κίνημα τοῦ '75 τό χειρίστηκαν καί τό καθοδήγησαν. Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι ἔβγαλε ἐκφραστή κι'ἕνα βουλευτή. Ἐκφρασε ἀνάγκες πού ἐνσωματώθηκαν μέσα στό "νέο" μοντέλλο διακυβέρνησης τῆς πόλης. Γιαυτό λοιπόν δέν ὑπῆρχε αὐτή ἡ στρατηγική τοῦ τρόμου σέ σχέση μέ τούς ἄνεργους καί ἡ κοινωνική φιγούρα πού ἐξιφωνόταν ἦταν ἐκείνη τοῦ σαραντάρη οἰκογενειάρχη καί πρώην φυλακισμένου, πού ἡ στρατηγική τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ἤθελε νά ἀναγνωρίσει μ'ἕνα ἠθικό τρόπο. Δηλαδή τήν ἀνάγκη γιά μιά θέση δουλειᾶς ἐνάντια σέ δέκα χρόνια φυλακῆς, δέκα χρόνια πείνας μέ δέκα παιδιά στήν πλάτη. Αὐτή ἦταν ἡ κυρίαρχη εἰκόνα. Ὁ ἴδιος GALASSO ἕνας ρεπουμπλικάνος συντηρητικός μίλαγε σέ ἀντίθεση πολύ θετικά γιά κεῖνο τό κίνημα. Δέν ὑπάρχει συνέχεια μεταξύ ἐκείνου τοῦ ἄνεργου καί αὐτοῦ σήμερα, γιατί σήμερα μπαίνει σέ ἀμφι-

METROPOLI No 4

Στρογγυλή τράπεζα

σβήτηση ὁ ρόλος τῶν κομμάτων καί τοῦ συνδικάτου πού διαχειρίζονται τήν ἀγορά ἐργασίας μ'αὐτό τό μεγάλο ὄχι στήν μεταρύθμιση γιά τήν ἀπασχόληση καί τήν ἀνεργία. Πάντως καί αὐτή τή φορά τά κόμματα θέλησαν νά μονοπωλήσουν στό πεζοδρόμιο κάνοντας τούς ἀνέργους, νά φωνάξουν ναί στήν μεταρύθμιση ἀλλά ἀπέτυχαν. Συγκρούστηκαν μ'ἕνα κίνημα νέων γεμάτο θυμό καί ὀργή πού μπορεῖ νά μήν ἔχει πίσω του τό βάρος τῶν δέκα παιδιῶν τοῦ οἰκογενειάρχη, ἀλλά μιά μακριά ἱστορία ἀποκλεισμοῦ ἀπό τήν ἐξουσία καταδικασμένο νά ζεῖ στήν πεῖνα καί στό περιθώριο σπρωγμένο στήν παρανομία.

Σήμερα δέν ζητᾶμε δουλειά καί φτάνει (ἀρκεῖ). Ζητᾶμε ἔλεγχο καί διαχείρηση πραγματική, καί πάνω ἀπ'ὅλα ζητᾶμε νά βγοῦμε ἔξω ἀπό τό παιχνίδι τῶν κομμάτων πού διαχωρίζουν τή ζωή μας ἀνάλογα μέ τούς ψήφους πού ἔχουν. Πάντως τό κίνημά μας μπορεῖ νά τελειώσει μέ διάφορους τρόπους... ἕνα εἶναι ὅμως σίγουρο δέν πρόκειται νά ξαναβγάλει ριζοσπάστες βουλευτές...

Λουτσία : Ἕνα θέμα ἀκόμη, οἱ γυναῖκες. Ἴσως εἶναι αὐτό τό πιό σπουδαῖο καινούργιο τοῦ νέου κινήματος, ἡ παρουσία τῶν γυναικῶν. Σ'ὅλα τά κινήματα τῶν ἀνέργων ἀπό τό '75 μέχρι σήμερα δέν ὑπῆρχαν γυναῖκες τουλάχιστον πέρα ἀπό τίς κοπελλιές κάποιων ἀπ'τούς ἀνέργους. Στόν συνδυασμό ὅμως, ὅπως καί στίς διαδηλώσεις σήμερα ὑπάρχει μιά παρουσία ἀρκετά μαζική, ἕνα πολύ μεγάλο ποσοστό γυναικῶν, πού θέλουν δουλειά , πού θέλουν καί μισθό. Ἡ παρουσία τους ὅμως δέν εἶναι αὐτόνομη , δέν ἔχει ἀναφορά σέ ἄλλες θεματικές ἄλλου τύπου ὅπως ὁ φεμινισμός, πού ἐδῶ ὑπῆρξε μιά ἐμπειρία ὁλοκληρωτικά ἐλιτίστικη καί διανοουμενίστικη καί μακρυά ἀπό τά συγκεκριμένα προβλήματα – περισσότερο ἀπό τίς ἄλλες πόλεις.

Μητρόπολη : Συγνώμη, μιά στιγμή,.., ή έντύπωσή μας ήταν ότι σ'αύτό τό κίνημα συνέβη τό ίδιο πράγμα πού καταβάθος συνέβη στίς μεγάλες φάμπρικες τοῦ βορρᾶ, ότι δηλαδή τό συνδικάτο βρέθηκε στό περιθώριο καί θεωρήθηκε άνοιχτά ή άντίθετη πλευρά πού χτυπᾶ ύστερικά τό κίνημα άπ'τά έξω καί ότι τά πολιτικά κόμματα όμως κατόρθωσαν νά είναι παρόντα, μάλιστα περισσότερο άπό πρίν μέ όργανωμένη διείσδυση πού καταλήγει νάχει βαρύτητα. Είναι κάτι άρκετά παράδοξο αύτό, γιατί αύτός πού θάπρεπε νά συλλέξει τήν κοινωνική ώθηση βρίσκεται άπ'έξω,είναι ένας έχθρός, ένῶ τά κόμματα παραμένουν μέσα στό κίνημα, κι'αύτό έπαναλαμβάνεται συχνά καί λίγο - πολύ παντοῦ.'Ακόμη καί δῶ νομίζουμε ότι έχουμε καταλάβει ότι μέσα σέ πολλούς συνδυασμούς βρίσκονται τά κόμματα.

Γκουΐντο : Αύτό είναι άλήθεια έως ένα σημεῖο, δηλαδή μέχρις ότου οί συνδυασμοί άγώνα ήταν περιορισμένοι νά ζητοῦν δουλειά καί μόνο. Πίσω άπότόν συνδυασμό RAI3 έβρισκες τό Χριστιανοδημοκρατικό κόμμα πίσω άπό τόν UDN τό κομμουνιστικό καί πίσω άπό τόν CDL τό σοσιαλιστικό. 'Ο μοναδικός συνδυασμός χωρίς κομματικές έπιρροές ήταν οί BANCHI NUOVI. 'Από τή στιγμή όμως πού άρχίσαμε νά βλέπουμε τά πράγματα διαφορετικά καί τό κίνημα άρχισε ν'άναπνέει καί νά έπεξεργάζεται αύτόνομη κατεύθυνση μέ βάση τίς άνάγκες τοῦ κόσμου, όλα άλλαξαν.Τό ΚΚΙ προετοίμασε τόν συνδυασμό UDN κουβαλώντας τήν νεολαία τοῦ κόμματος FGCI άπό τίς συνοικίες καί τούς έβαλε νά φωνάζουν στούς δρόμους γιά ένα χρόνο "μεταρύθμιση στήν άπασχόληση ένάντια στήν άνεργία".

Πασκουάλε : Τό θέμα είναι - καί έως ένα βαθμό ό ρόλος τῶν συντρόφων τοῦ συνδυασμοῦ BANCHI NUOVI ήταν σημαντικός - ότι κατορθώσαμε νά δείξουμε τί άθλιότητα είναι αύτή ή περίφημη "μεταρύθμιση στήν άπασχόληση". Ότι δηλαδή τό πρόβλημα τῆς συμμετοχῆς τοῦ συνδικάτου στόν έλεγχο τῆς έργασίας, έξυπηρετεῖ στό ν'άνακυκλώσει τούς άνεργους μέσα στίς φάμπρικες. 'Αλλά τό πιό συμπαθητικό όλης αύτῆς τῆς ίστορίας είναι ότι ό σύνδεσμος βιομηχάνων έγινε έξω φρενῶν μέ τά συνδικάτα λέγοντάς τους : "πρέπει νάστε ήλίθιοι νά βάζετε σέ έφαρμογή τήν μεταρύθμιση γιά τήν άνεργία στήν Νάπολη πού δέν χρησιμεύει κάν, ένῶ θάπρεπε νά άρχίσετε άπό τό Μιλάνο καί τό Τορίνο".Φυσικά άργότερα, όταν τό κίνημα δυνάμωσε σέ έπίπεδο διαπραγματεύσεων μέ τό μαχαίρι στό λαιμό άναγκάστηκαν νά δώσουν συγκεκριμένες ύποσχέσεις, ένῶ τά κόμματα άποδυναμωμένα έφτιαξαν συνδυασμούς φαντάσματα μέ τήν δική τους πελατεία γιά νά βρίσκονται σέ έπίπεδο διαπραγματεύσεων παρόντα καί νά διασπάσουν τόν συσχετισμό δύναμης τῶν άνέργων.

Μητρόπολη : Στίς έφημερίδες σας, στά κείμενά σας, στά πανώ σας καί τίς διαδηλώσεις σας έπιμένετε πάνω στήν άρνηση τῆς κινητικότητας καί στήν κριτική γιά τά "κριτήρια έπαγγελματισμοῦ". Λέτε ότι είστε διαθέσιμοι νά δουλέψετε άλλά όχι "μέ κάθε τρόπο" καί όπως νάναι.'Από τήν άλλη άν δέν σᾶς δίνουν δουλειά ζητᾶτε κοινωνικό μισθό. Τέλος πάντων άπό τή μιά ζητᾶτε δουλειά, άπό τήν άλλη τήν κριτικάρετε σάν έκμετάλλευση καί βάζετε καί όρους : τί άκριβῶς σημαίνουν όλα αύτά ;

Λουτσία : "Ας τά δοῦμε όλα αύτά,ίστορικά έτσι θάναι πιό καθαρά. Τό '75 ύπῆρχε ένα μεγάλο κίνημα μέ πολύ καθορισμένα χαρακτηριστικά : Ήταν έργάτες πού διώχτηκαν άπό τίς φάμπρικες μέ τήν κρίση στήν ύφαντουργία, στά είδη διατροφῆς καί τό κλείσιμο τῶν ναυπηγείων. Ήταν οίκογενειάρχες άρκετοί ήλικιωμένοι μέ πολλά οίκογενειακά βάρη όπως είπαμε."Ετσι τά πράγματα προχώρησαν. Τό κίνημα αύτό δέν πέθανε όλοκληρωτικά, διάφορα κομμάτια του άναδιοργανώθηκαν μέ τόν ένα ή άλλο τρόπο, πάντως τό '77 γίνεται τομή, έχουμε ένα σημεῖο ρήξης, μιά καθαρή γραμμή όριοθέτησης. Ξεκινάει ένα νέο κύμα, βλέπουμε νά κατεβαίνουν στό πεζοδρόμιο περισσότεροι νέοι, πού δέν είναι παντρεμένοι καί δέν έχουν καμμιά προϋπηρεσία στήδουλειά καί πού μέχρι τότε βολεύονταν μέ δουλιές τοῦ ποδαριοῦ καί γιά λίγες ώρες.

Τώρα ή συζήτηση πάνω στό θέμα "παραγωγικότητα", δηλαδή πάνω στό "θέλουμε νά δουλέψουμε, νά ίδρώσουμε κλπ." ήταν πολύ άναπτυγμένη στό κίνημα τοῦ '75 κι αύτό τόβλεπες άπό τίς μορφές άγώνα, μέ τήν άπεργία άπό τήν άνάποδη - δηλαδή μέ τούς άνεργους πού κατελάμβαναν θέσεις, στά νοσοκομεῖα κλπ. καί άρχιζαν νά δουλεύουν. Σήμερα, μετά τό '77 ή συζήτηση σ'όλα αύτά έγινε καθαρή. Γιατί έγινε κατανοητό ότι δέν μπορεῖς νά παράγειςγιά μιά άφηρημένη κοινότητα, άλλά γιά τό άφεντικό πού σέ έκμεταλλεύεται.'Ακόμη έγινε κατανοητό καί τό θέμα πού έβαζαν τά κόμματα τῆς άριστερᾶς "γιά άναγκαία κοινωνικά χρήσιμη έργασία" όπως ήθελαν νά βαφτίσουν τήν "παραγωγικότητα".

'Η έργασία είναι ένα μέσο γιά νάχεις χρήματα."Αν δέν μπορεῖτε νά μᾶς δώσετε έργασία νά μᾶς δώσετε χρήματα. Αύτό τό θέμα στήν τελευταία φάση τοῦ κινήματος έχει τεθεῖ μέ άρκετά καθαρό τρόπο καί άναπτύσσεται μέ μιά όλοκληρωμένη μορφή, καθόλου σεχταριστική καί ίκανή νά δεῖ διάφορες άνάγκες."Αρνηση έργασίας, όχι μέ τήν έννοια ότι είμαι άνεργηκαί θέλω νά μείνω γιά όλη μου τή ζωή χωρίς νά θέλω ν' άποκτήσω τήν έμπειρία τῆς δουλειᾶς, άλλά μέ τήν έννοια τοῦ περίφημου συνθήματος "λιγώτερη δουλειά, δουλειά γιά όλους"πού σημαίνει ένότητα αύτῶν πού δουλεύουν καί τῶν άνέργων.

Μητρόπολη : Παρ'όλα αὐτά ὅμως δέν ὑπῆρξε καμμιά προσπάθεια ἀπό τήν πλευρά σας νά φτιάξετε σχέση μέ τούς ἐργάτες τῆς φάμπρικας, πηγαίνοντας ἔξω ἀπό τήν πόρτα, ὅπως ἔκανε τό παλιό κίνημα.

Μίμμο : Τά προβλήματα δέν ἦταν ἀπό τήνπλευρά τῶν ἐργατῶν καί τοῦ συνδικάτου τους. Κάθε φορά πού οἱ ἄνεργοι ἔφταναν μπροστά στίς φάμπρικες ἔβρισκαν περιφρούρηση καί ἔπεφτε ἄγριο ξύλο.

Τζίτζι : Δέν εἶναι ὅτι τό συνδικάτο κατόρθωσε νά φέρει σέ ἀντίθεση τούς ἐργαζόμενους μέ τούς ἀνέργους, ἀλλά ὅτι δέν σταμάτησε ποτέ νά τό δοκιμάζει. Ὅταν οἱ BANCHI NUOVI πῆγαν νά μπλοκάρουν τήν παραγωγή στήν ALFA SUD, δοκίμασαν νά ὀργανώσουν ὁμάδες ἐργαζομένων γιά σύγκρουση. Δέν τό κατόρθωσαν, ἀλλά οἱ ἐμπειρίες ἄφησαν κακά σημάδια.

Λουτσιάνο : Ὑπάρχει ἀκόμη ἕνα ζήτημα, τό ὅτι τό κίνημά μας ἀναπτύχθηκε πραχτικά μαζί μέ ἐκεῖνο αὐτῶν πού δέν ἔχουν στέγη, Καί μαζί μ'αὐτούς εἶναι πού οἱ ἐργάτες ἀγωνίζονται. Ἔτσι ἕνα σωρό θέματα ἄρχισαν νά συζητιοῦνται μέσα στίς φάμπρικες, ἕνα σωρό ἐμπειρίες, σχέσεις καί γνωριμίες. Κι'αὐτό ὄχι μέ τήν κατ'εὐθείαν ἐπαφή τοῦ κινήματος τῶν ἐργαζομένων καί τῶν ἀνέργων, ἀλλά μέ τό νά βρίσκονται ὅλοι μαζί μέσα στούς ἀγῶνες.

Μιρέλλα : Σ'αὐτή τήν ἱστορία τῶν σπιτιῶν, θάθελα νά προσθέσω μερικά πράγματα γιατί ὑπάρχει ἕνα σημαντικό πρόβλημα. Τά κόμματα βλέπουν τήν ἀνοικοδόμηση μέ τόν ἴδιο τρόπο πού βλέπουν τήν μεταρύθμιση γιά τήν ἀνεργία, σάν ἕνα πρόβλημα κυβερνητικό, καθαρά διοικητικό γιά τήν ὁμαλοποίηση δηλαδή σάν ἕνα πρόβλημα ἐκτόπισηςτοῦ προλεταριάτου ἀπό τό ἱστορικά παλιό κέντρο τῆς πόλης. Καί συνδέουν τά δύο ζητήματα λέγοντας ὅτι ὑπάρχει δουλειά ἐκεῖ πού θέλουν νά φέρουν τά σπίτια φτιάχνοντας γκέττο. Τό κομμουνιστικό κόμμα λέει ὁ NOLA καί ATELLA, τό χριστιανοδημοκρατικό κόμμα ὁ MONDRAGONE, καί BARALLIZIA. Κι'ὅλοι θέλουν νά ἐμποδίσουν μέ κάθε μέσο τόν κόσμο νά πεῖ αὐτό πού θέλει δηλαδή νά παραμείνει στό ἱστορικά παλιό κέντρο τῆς πόλης.

Μητρόπολη : Μισό λεπτό...ἄς γίνει κατανοητό. Ἐάν δέν φαίνεται ὅτι ὑπερασπιζόμαστε τίς συνήθειες τῶνπαλιῶν νά μπλοκάρουν τήν "πρόοδο", γιατί ὁ κόσμος θέλει νά μείνει στήν παλιά πόλη ; Τί ἐκφράζει αὐτό ;

Μιρέλλα : Ἀπό οἰκονομική πλευρά σημαίνει δύο πράγματα, ὑπόγεια οἰκονομία καί διάχυτη παρανομία, τό λαθρεμπόριο τῶν τσιγάρων πάνω ἀπ'ὅλα πού ἐδῶ βρίσκεται καί ἡ σπουδαιότητα τῆς Φίατ. Ἡ ὑπόγεια οἰκονομία σκοτώνει, γιατί σημαίνει ἐκμετάλλευση τοῦ κόσμου 16 ὧρες τήν ἡμέρα πού στίς οἰκογένειες ἐναλλάσσονται καί τά δύο καί τήν βγάζουν πέρα. Στό παλιό κέντρο τῆς πόλης, στό ἐπίπεδο λαθρεμπόριο τσιγάρων ὑπάρχει δυνατότητα νά μοιράσεις τήν πιάτσα πιό πλατειά ἀπ'ὅτι μπορεῖς νά τό κάνεις σέ μιά συνοικία - γκέττο στήν περιφέρεια τῆς πόλης ὅπου ὁ ἀνταγωνισμός σπρώχνει σέ ψηλότερα ἐπίπεδα τήν ἐγκληματικότητα καί ἡ ἐξουσίατσα λαβουτάει γιά νά διαιρέσει καί νά ἐλέξει. Ἐκτός αὐτοῦ ὑπάρχουν κι ἄλλες ἀγορές μικρότερες στόν τουρισμό καί τίς κομπίνες. Ἀλλάδέν ὑπάρχει μόνο τό ζήτημα τῆς "φυσικῆς ἐπιβίωσης", ὑπάρχει κι ἕνα ἄλλο πρόβλημα ἴσως πιό μεγάλο αὐτό τῆς δυνατότητας πού ἔχει ἡ πόλη τοῦ πλησιάσματος τῆς ἐξουσίας καί τῶν πολιτικῶν κενῶν πού ὑπάρχουν. Τό ἱστορικό παλιό κέντρο ἔχει κατοικίες χαμηλές, μποροῦν νά τίς σηκώσουν, δέν ὑπάρχουν τεχνικά κωλύματα πού νά βάζουν τό ζήτημα ν'ἀδειάσει τό κέντρο. Τό πρόβλημα εἶναι ὅτι τό πλησίασμα στήν ἐξουσία ἐπιτρέπει ἔλεγχο καί πίεση ὁπότε πρέπει ν'ἀπομακρυνθεῖ ὁ κόσμος νά "ἀποκεντρωθεῖ" νά φύγει ἀπό τό ἱστορικό κέντρογιατί ἐκεῖ βρίσκεται τό κέντρο τῆς ἐξουσίας , γιατί ἐκεῖ ὁ κόσμος ἅμα θυμώσει καί ἐξεγερθεῖ μπορεῖ νά παραλύσει τήν Νάπολη.

Λουτσιάνο : Μᾶς λένε "ἐσεῖς φύγετε καί πηγαίνετε στά γκέττο, καί μεῖςθά σᾶς φτιάξουμε καί καμμιά φάμπρικα". Εἶναι ὑποθετικό καί ἴσως γίνει κι'ἔτσι. Πάντως σημασία ἔχει νά φύγετε γιατίστό κέντρο δέν ὑπάρχει θέση γιά ἀγύρτες πού δημιουργοῦν φασαρίες. Ἐδῶ ἔχουμε τίς τράπεζες τά γραφεῖα μας καί τίς θέσεις μας πού ἀποφασίζουμε.

Μητρόπολη : Ἐντάξυ λοιπόν μιᾶς καί φτάσαμε μέχρι ἐδῶ ἄς δοκιμάσουμε νά δοῦμε σέ βάθος : πῶς ζεῖ ἕνας ἄνεργος στή Νάπολη ; Ἕνας νέος πώς φτάνει στήν ἡλικία τοῦ νά μπορεῖ νά κατεβαίνειστίς διαδηλώσεις ;

Φράνκο : Κοίτα νά δεῖς φτάνει μέ τίς φολκλορικές μαλακίες, αὐτά τά ἠθικο - πλαστικά ἄστα γιά ἐφημερίδες σάν τήν PAESE SERA.

Μητρόπολη : Δέν εἶναι αὐτό, ἀλλά ἐπειδή ὑπάρχουν ρατσιστικοί μύθοι καί εἶναι σκατά, πρέπει νά μιλήσουμε ὄχι μόνο πώς φτάνει κανείς νά κατεβαίνει σέ διαδηλώσεις ἀλλά πώς ζεῖ πρίν καί μετά. Γιατί ἤδη εἶναι ὁρισμένα πράγματα πού δέν μποροῦμε νά καταλάβουμε. Ὑπάρχουν αὐτοί πού λένε ὅτι ὅλοι εἶναι φαῦλοι καί κατεργάρηδες καί δέν κάνουν τίποτα, ἄλλοι ὅτι αὐτή ἡ μυστηριώδης "ὑπόγεια οἰκονομία" πλουτίζει τήν πόλη, κι ἄλλοι ὅτι τήν γδέρνει. Ἐσεῖς πῶς ζεῖτε ;

Τζιοβάνι : Οἱ συντάξεις τῶν γέρων, τά τσιγάρα, τά στοιχήματα...

Εντζίνο : 'Ο πατέρας μου ἔχει στήν πλάτη του τέσσερα ἄτομα, ἔξω ἀπό τήν οἰκογένεια. Μου δίνει 500 δραχμές τήν ἑβδομάδα, ὅτι μπορεῖ γιά τήν κόρη μου. Σάν καί μένα πιστεύω ὅτι ὑπάρχουν ἀρκετοί, σέ παρόμοια κατάσταση.

Φράνκο : Κοίτα νά δεῖς καί χωρίς ντροπή, ξέρεις τί κάνουν πολλοί γιά νά τήν βγάλουν ; κλέβουν τσαντάκια, αὐτή εἶναι ἡ πραγματικότητα πού ὑπάρχει στήν Νάπολη. Ἄλλοι κάνουν τούς μεσάζοντες γιά τό νοίκιασμα στά διαμερίσματα κι ἄλλοι πουλᾶνε μαντηλάκια ἤ χαζεύουν τ'αὐτοκίνητα. Καί κείνους πού τούς βλέπεις στίς τρεῖς τά χαράματα μπροστά στήν λαχαναγορά σκοτώνονται στό ξύλο ποιός θά πρωτοκουβαλήσει τά τελάρα μέ τά φρούτα γιά νά πάρουν ἀπό 7,5 ἕως 10 δρχ. τό τελάρο.

Τζιοβάννι : 'Υπάρχουν ἀκόμη καί κεῖνοι πού βάζουν στοιχήματα ἔξω ἀπό τάμα γαζιά, ἀλλά δέν μποροῦν νά τό κάνουν κάθε μέρα παρά μόνο κάθε μήνα. Καί ἐνῶ τό κάνουν σκέφτονται πώς θά τήν βγάλουν τήν ἄλλη μέρα περιμένοντας στό πεζοδρόμιο, γιά νά κλέψουν τό πορτοφόλι τοῦ κάθε τυχόντα.

Μίμμο : 'Υπῆρχε καί τό ἑστιατόριο τοῦ Πανεπιστημίου κάποτε. Οἱ χωρίς στέγη καί οἱ ἄνεργοι μποροῦσαν νά φᾶνε μέ 25 δραχμές. Σήμερα ὁ διευθυντής εἶπε ὅτι δέν θά ξανατρώει κανείς.

Μητρόπολη : Οἱ φοιτητές εἶναι ἀλληλέγγυοι μαζί ὡς πρός τό ἑστιατόριο ;

Μίμμο : Ὄχι ! Οἱ σύντροφοι τοῦ Πανεπιστημίου εἶναι ποντικοί τῆς βιβλιοθήκης σύντροφοι εἶναι μόνο στά μεγάλα λόγια.

Πασκουάλε : Πάντως ἡ πόλη μᾶς βοηθάει, εἶναι ἀλληλέγγυα, εἶναι ἔτσι φτιαγμένη πού μᾶς ἐπιτρέπει νά ζοῦμε. Ἕνας ἄνεργος στό Μιλάνο ὅπου ὅλα εἶναι ὀργανωμένα γιά τήν ἐργασία δέν μπορεῖ νά τή βγάλει μ'αὐτό τό τρόπο. Ἐδῶ τά μαγαζιά εἶναι ἀνοιχτά μέχρι τίς 2 κι'ὁ κόσμος βρίσκεται στό δρόμο, ὑπάρχει ζωή...

Μητρόπολη : Πάντως λεφτά ἔχουν ἀρκετά μοιραστεῖ σ'αὐτή τή πόλη, εἴτε μέ τήν μορφή κοινωνικῆς περίθαλψης, εἴτε καλυμμένα γιά ἐπαγγελματική εἰδίκευση καί διάφορες μποῦρδες εἴτε ἀκόμη γιά χρηματοδότηση δημοσίων ἔργων. Σίγουρα θά στοίχιζε λιγώτερο ἄν ἔδιναν κατευθείαν κοινωνικό μισθό, ἀλλά ἐπειδή κυριαρχεῖ σ'αὐτή τήπεριοχή ἡ ἰδεολογική ἀρχή τοῦ "ὅποιος δέν δουλεύει δέν τρώει" ἡ ἰδεολογία τῆς ἐργασίας, εἶναι θρησκεία τοῦ Κράτους, εἶναι εἰρήνη. Ὅπως καί νἄχει πού κατέληξαν αὐτά τά χρήματα,

Εντζίνο : Ἄκου νά δεῖς, αὐτή εἶναι μιά πόλη πού τρώει λεφτά, μόνο πού δέν εἴμαστε ἐμεῖς πού τά τρῶμε. Ἐσύ ξέρεις ὅτι τά λεφτά πᾶνε σ'αὐτούς πού τάχουν.

Φράνκο : 'Εδῶ ἔκαναν χρηματοδότηση γιά ἕνα μετρό πού θἄρχιζε ἀπό τήν PIAZZA MEDAGLIE D'ORO καί θά ἑνωνόταν κάτω ἀπό τήν γῆ μέ ἄλλα τραίνα. Πᾶνε ἑφτά χρόνια πού ἔσκαψαν εἴκοσι μέτρα. Τό σίδερο πού ἔρχεται στό ναυπηγεῖο τήν ἄλλη μέρα κανείς δέν ξέρει πού πάει. Τά χρήματα τοῦ ἀεροδρομίου ; Ἐκεῖνα γιά τήν μόλυνση τοῦ κόλπου ; Ἔχτισαν ἀντισεισμικά σπίτια IACP στήν MARIANELLA κι αὐτά εἶναι ἑτοιμόρροπα χωρίς κανένα ἀκόμη σεισμό...

Μητρόπολη : Ἄς σταματήσουμε μισό λεπτό. Ἤδη μιλήσαμε ἀρκετά γενικά πάνω στή δομή τοῦ κινήματος καί ἄλλα πολλά. Τώρα ἄς κοιτάξουμε νά γίνουμε πιό συγκεκριμμένοι. Γίνεται μιά σαφέστατη προσπάθεια νά διασπαστεῖ τό κίνημα καί νά περάσουν τήν μεταρύθμιση γιά τήν ἀνεργία, κτυπώντας ὁποιονδήποτε σπάει ἀρχίδια βάζει ὅρους καί ἐμποδίζει τήν διακίνηση τῶν ἀνέργων στίς φάμπρικες. Τά κόμματα δουλεύουν πλάγια ἐνῶ ἡ καταπίεση γίνεται φανερά. Μέ λίγα λόγια ἔξω ἀπό τά ὅρια τῶν πολύ καθαρῶν καί συγκεκριμένων συνθημάτων πού ἔχετε τί ἄλλο σκέπτεστε, σάν συνδυασμός BANCHI NUOVI ; Ὄχι γενικά καί ἀφηρημένα γιά τήν ἀπασχόληση καί τήν ἀνεργία, ἀλλά μέ συγκεκριμένο τρόπο καί καθοριστικό σ'αὐτή τή κατάσταση γιά νά ἐξασφαλίσετε τήν ἑνότητα καί τή δύναμη τοῦ κινήματος ;

Τζίτζι : Τήν αἰτησούλα οἱ BANCHI NUOVI δέν τήν κάνουν.

Λουτσιάνο : Ὄχι μόνο ἐμεῖς, ἀλλά ὅλοι οἱ συνδυασμοί.

Γκουΐντο : Στήν οὐσία ἀρνοῦνται τήν αἰτησούλα καί τά 4 κινήματα ἀγώνα σήμερα γιατί εἶναι καθαρό ὅτι κάνοντας μιά τέτοια αἴτηση εἶναι σάν νά ἔχουμε καρτέλλα ἀνεργίας πού χρειάζεται σφράγισμα κάθε τέλος τοῦ μηνός...

Τζίτζι : Καί ἄκουσε νά δεῖς αἰτησούλες τέτοιου εἴδους ἔχουμε κάνει χιλιάδες μέχρι σήμερα καί εἶναι σάν νά μήν τίς κάναμε.

Γκουΐντο : Ἤδη ὑπῆρξε ὁ νόμος 285 πού προέβλεπε, δέν ξέρω πόσες θέσεις δουλειᾶς, καί κατέληξε σέ ἀποτυχία. Πώς μποροῦν σήμερα νά δημιουργήσουν θέσεις δουλειᾶς μέ τήν μεταρύθμιση ὅταν ἀπέτυχαν μέ τόν 285 ; Δέν σοῦ δίνει κανείς θέση

δουλειᾶς ἄν δέν τήν πάρεις μόνος σου. Αὐτό μπορεῖ νά τό λένε βία ἤ ὅπως ἀλλοιῶς θέλουν ἐμᾶς μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ θέση καί πρέπει νά μᾶς τήν δώσουν.

Τζίτζι : Ὕστερα ἔχουν τήν ἀπαίτηση, ὅταν ἐσύ χρειάζεσαι τίς δημόσιες ὑπηρεσίες σάν τά τρόλεϋ, τά λεωφορεία, καί τά τραῖνα νά πληρώνεις. Πῶς εἶναι δυνατό νά πληρώσεις ὅταν δέν παίρνεις ἕνα μισθό ἀπ'αὐτούς τούς κυρίους, ἀπό τό Κράτος τους, ἐάν δέν σοῦ δίνουν τό μέσο γιά νά ζήσεις ;

Πασκουάλε : Πρέπει νά μᾶς δώσουν δουλειά , στούς συνδυασμούς ἀγώνα, γιατί οἱ πραγματικοί ἄνεργοι καί ὄχι διάφοροι συστημένοι εἴμαστε ἐμεῖς. Κι'ἄνδέν ὑπάρχει δουλειά τότε μισθό. Ἐμεῖς δέν ζητᾶμε κοινωνικό μισθό γιά νἆμαστε παράσιτα. Ἐμεῖς θέλουμε νά δουλέψουμε, ἀλλά ὁ κοινωνικός μισθός μπορεῖ νἆναι τό σημεῖο ἐκκίνησης Γιατί ἄν τό Κράτος, ἡ Νομαρχία, ὁ Δῆμος ἀρχίσουν νά διαθέτουν χρήματα γιά τούς ἀνέργους τότε θά δεῖς πώς θά μᾶς βροῦν δουλειές πόσες θέσεις θά βγοῦν στήν ἐπιφάνεια καί θέσεις πραγματικές ὄχι εἰκονικές...

Εντζίνο : Ἐμεῖς ἀγωνιζόμαστε γιά νά ξαναβρεθοῦν οἱ προλετάριοι στό παλιό ἱστορικό κέντρο τῆς πόλης γιατί εἶναι δικαίωμά τους. Δέν μποροῦν νά τούς ἐκτοπίσουν στήν BAIA DOMIZIA καί τήν BAIA PINI, ὅπως κάνουν τώρα. Γεννήθηκαν ἐδῶ καί κουβαλοῦν στίς πλάτες γενιές ὁλόκληρες. Δέν μπορεῖς νά πετάξεις ἔξω ἀπό τό κέντρο αὐτόν τόν κόσμο, νά τόν περιθωριοποιήσεις στίςπιό ἀπόμακρες περιφέρειες τῆς πόλης. Κι'ὕστερα, νά φτιάξουν τό διευθυντικό τους κέντρο στήν Νάπολη γιά νά ἐλέγχουν τούς προλετάριους ἔξω ἀπό τήν φάτσα τῆς πόλης.

Φράνκο : Ἤδη αὐτούς πού ἔδιωξαν κοντάστόν αὐτοκινητόδρομο τούς φτιάχνουνπρο κατασκευασμένα τροχόσπιτα. Ἐγώ θἆθελα νά δῶ νά πάει νά μείνει ἐκεῖ κανένας ὑπουργός, βουλευτής ἤ ὁ δήμαρχος. Ἀλλά ἄς γυρίσουμε στήν μεταρύθμιση γιά τήν ἀνεργία. Λένε ὅτι μέ τήν μεταρύθμιση δέν θά ὑπάρχει πιά ἡ νοοτροπία τῆς πελατείας πού δημιουργεῖται μέ τά γλυψίματα, φακελάκια συστημένα κλπ. Κι ὅμως αὐτό δέν πρόκειται νά σταματήσει, ἀπλούστατα ἐνῶ τώρα εἶναι στά χέριατοῦ Γραφείου εὑρέσεως ἐργασίας μέ τήν μεταρύθμιση θά περάσει στά χέρια τῶν συνδικάτων καί τῶν πολιτικῶν πού εἶναι ἱκανοί νά πουλᾶνε ἀκόμη μιά θέση γιά δουλειά.

Τζιοβάνι : Ἤδη ἔχουμε στοιχεῖα γιαυτό.Γραπτά στοιχεῖα. Ὑπάρχουν γράμματα πού οἱ σύντροφοι βρῆκαν στό γραφεῖο εὑρέσεως ἐργασίας πολύ καθαρά ἀπό ὑπουργούς, βουλευτές διευθυντάδες κλπ.

Μητρόπολη : Πότε τά βρήκατε ὅλα αὐτά ;

Τζιοβάνι : Ὅταν ἔγινε κατάληψη τοῦ γραφείου εὑρέσεως ἐργασίας μέσα στά διάφορα γραφεῖα. Τώρα εἶναι στή διάθεση τῶν BANCHI NUOVI. Ὅλα συστημένα ἀπό τά κόμματα σέ διάφορους ὑπαλλήλους, καί γραμμένα ἀπό κόσμο πού θἄπρεπε νά σκέφτεται τήν ἀνασυγκρότηση, ἐνῶ ζητάει ἐξυπηρετήσεις δημιουργώντας τήν πελατεία του.

Μητρόπολη : Ἐμεῖς ζητᾶμε νά ξανάρθει ὁ κόσμος πού διώχτηκε στό παλιό κέντρο, λέμε ὄχι στήν μεταρύθμιση καί πάνω ἀπ'ὅλα "δουλειά γιά ὅλους, λιγώτερη δουλειά". Γιατί ξέρουμε πολύ καλά ὅτι ὁ ἐργάτης μέ τά μέσα πού τοῦ διαθέτουν καλύπτει τά ἔξοδα τῆς φάμπρικας, τά ὑλικά καί τήν πληρωμή του μέσα σέ δυό ὧρες. Ἄλλες δύο ὧρες γιά τήν ἀνάπτυξη τοῦ κεφάλαιου, ἄντε τρεῖς κάνουν πέντε.Οἱ ἄλλες τρεῖς ; μήπως χρειάζονται γιά νά πληρώνουν τό ταμεῖο γιά τούς ἀνέργους καί διαθέσιμους στίς προβληματικές φάμπρικες ; Ἐμᾶς δέν μᾶς ἐνδιαφέρει. Ἐφ ὅσον δέν μᾶς πληρώνουν σάν ἀνέργους ἄς μειώσουν τήν ἐργάσιμη μέρα σέ πέντε ὧρες. Ἔτσι δημιουργοῦν χιλιάδες θέσεις δουλειᾶςκαί λύνουν τό πρόβλημα τῆς ἀνεργίας καί ὅλωντῶν ἄλλων μπουρδέλων πού ἔχουν φτιάξει ἐδῶ καί τριάντα χρόνια σ'αὐτό τό μέρος. Οἱ λύσεις ὑπάρχουν, ἀλλά δέν θέλουν νά κάνουν τίποταγιατί θίγονται τά ἀστικά τους συμφέροντα, αὐτός ὁ κόσμος εἶναι σκατά :...

Λουτσιάνο : Πάντως μᾶς ἔχουν σπάσει τ'ἀρχίδια, καί προσέξτε καλά,στήν Νάπολη ὁ κόσμος ἔχει ἀρχίσει νά καταλαβαίνει καί θά γίνει τῆς πουτάνας ἄν δέν μᾶς δώσουν αὐτό πού μᾶς ἀνήκει.

Φράνκο : Μιλᾶνε τόσο γιά τήν βία, ἀλλά ποτέ γιά τά αἴτια πού τήν φέρνουν . Μετά λένε ὅτι ὑπάρχει τρομοκρατία καί "διεθνεῖς διασυνδέσεις". Η δική μας βία εἶναι ὅσια καί ἱερή καί στηρίζεται στό Σύνταγμα πού ὑπερασπίζει τή δουλειά καί τό σπίτι. Αὐτά τά δύο πράγματα πρέπει νά μᾶς τά δώσουν ὁπωσδήποτε. Στήν Νάπολη δέν πρόκειται ν'ἀρχίσουν δουλειές ἄν δέν ὑπολογίσουν σέ μᾶς κι ὅλα τά κινήματα ἀγώνα, γιατί ἔτσι ὅπως φτάσαμε εἴμαστε ἱκανοί νά σαμποτάρουμε καί τά ναυπηγεῖα, νά τά τινάξουμε στόν ἀέρα.

Μητρόπολη : Τό πρόβλημα βία...ἄς μιλήσουμε λίγο. Συγκεκριμένα ὅμως, μέ βά

ση τά προβλήματα πού υπάρχουν, άληθινά καί κάθε μέρα. Οί συγκρούσεις τῶνπρο ηγούμενων μερῶν παραδείγματος χάριν, οί φωτιές μέ τήν άστυνομία οί συλλήψεις καί ή κα ταπίεση : πώς άντιμετωπίσατε αυτά τά προβλή ματα καί πόσο τά συζητήσατε ; Ύστερα υπάρχει καί ή καμπάνια γιά τό λυντζάρισμα τῶν έφημερίδων. Πώς σκεφτήκατε νά νομιμοποιήσετε τούς άγῶνες σας, σκέφτεστε σέ μιά παραπέ ρα σκλήρυνση ;

Λουτσιάνο : Τό ΚΚΙ διά στόματος GERAMICCA, είπε ότι όταν έρθουν οί νεκροί μήν βάλουμε τά κλάματα, δηλαδή είπε στήν άστυνομία "βαρᾶτε στό ψαχνό". Ε - κείνη τήν Τρίτη τῶν μεγάλων συγκρούσεων ό - ταν οί άνεργοι έδρασαν ταυτόχρονα σέ διάφορα μέρη τῆς Νάπολης, είπαν ότι είμασταν έφο διασμένοι μέ WALKIE TOLKIE. Τί νά τούς πεῖ κανείς... αυτοί κατεβαίνουν άδιάλαχτοι άλλά καί μεῖς δέν έχουμε τίποτα νά χάσουμε.

Πασκουάλε : 'Αλλά άς δοῦμε λίγο καί τήν βε λόνα τῆς ζυγαριᾶς πού πάει αυτή ή ίστορία τῆς βίας. Άς δοῦμε ποιός είναι πιό βίαιος, έμεῖς πού έχουμε τήν άνάγκη έπιβίωσης δουλειᾶς καί κατοικίας ή αυτοί πού δέν μᾶς δίνουν δουλειά, μᾶς έκτοπίζουν άπό τά σπίτια μας καί μᾶς έξορίζουν έξω άπό τό κέντρο τῆς πόλης. Άς μιλήσουμεκα θαρά, έδῶ είμαστε όλοι έλεύθεροι. Άν έγώ γε ννήθηκα σ'ένα μέρος καί μ'άρέσει, γιατί πρέπει νά φύγω ; Γιά νά μή μιλήσουμε γιά τή κα τοικία, κι'άς άφήσουμε κατά μέρος τή δου - λειά. Λοιπόν, έμεῖς κατεβαίνουμε στό πεζο - δρόμιο καί άναποδογυρίζουμε τά λεωφορείακαί ότι άλλο βροῦμε, άλλά αυτή είναι μιά βίαπού μᾶς υποχρεώνουν έκεῖνοι. Όπως ό FOSCHI μᾶς έδωσε υποσχέσεις καί μετά πέντε μέρες τίςπῆ ρε πίσω.

Τζίτζι : Έχεις υπ'όψη σου ότι γιά νά φᾶς πρέπει νά κάνεις συλλογικό έρανο, ή νά πᾶς νά κλέψεις. Καμμιά φορά υπάρχει καί καμμιά δουλειά, άλλά σέ συνθή - κες πού σέ υποχρεώνουν σέ ώθοῦν νά κλέψεις.

Μητρόπολη : Οί έφημερίδες αυτές τίς μέρες γράφουν ότι στά δικαστήρια συζητοῦν νά άπαγορεύσουν τίς δια δηλώσεις σ'ορισμένα μέρη τῆς πόλης. Είδικά έκεῖ πού διαδηλώνετε έσεῖς. Έχετε συζητήσει πώς θά άντιμετωπίσετε αυτό τό θέμα ;

Μιρέλλα : Είναι ένα πρόβλημα συσχετισμοῦδύ ναμης πού τροποποιεῖται μόνο μέ τήν κινητοποίηση. Άμέσως μετά τό σεισμό στή Νάπολη άπαγορεύτηκε όποιαδήποτε δημόσια έκδήλωση, άκόμη καί οί συνελεύσεις. 10.000 άνεργοι καί άλλοι τόσοι χωρίς στέγη, διαδήλωσαν καί δημιούργησαν κατάσταση. Στό μέλλον θά υπάρξουν προβλήματα πιό σοβαρά πά νω σ'αυτό τό θέμα, άλλά δέν μπορούμε νά κάτσουμε τώρα καί νά πούμε θά κάνουμε αυτό ή τό άλλο. Αυτό πού σκεφτόμαστε γενικά είναι ότι ή δύναμη τῶν μαζῶν μέ τό δικό της τρόπο δημιουργεῖ κατάσταση.

Μητρόπολη : Ναί, άλλά υπῆρξε καί ή βίαιη ό ργανωμένη παρουσία στό δρόμομέ δράση όμάδων ένάντια σέ μαγα - ζιά καί λεωφορεία. Οί έφημερίδες μίλησαγιά άντάρτικο καί μολότωφ. Ποιός πῆρε τήν ευθύνη γιαυτά καί τί θέση είχαν οί BANCHI NUOVI;

Μίμμο : Όλοι οί άνεργοι τάκαναν όλα αυτά.

Γκουίντο : Άς μιλήσουμε γιά τά λεωφορεία. Τά χτυπήσαμε γιά νά κτυπήσουμε τήν διοίκηση. Άλλά σφάλαμε για τί τά λεωφορεία είναι στήν υπηρεσία τοῦ πολίτη όπότε καίγοντάς τα τήν βρίσκουμε στόν κῶλο οί ίδιοι, γιατί σάν άνεργοι δέν παύουμε νάμαστε πολίτες. Όσον άφορᾶ όμως τά μαγα ζιά είμασταν προσεχτικοί νά μήν χτυπήσουμε προλεταριακά μαγαζιά άλλά μόνο αυτῶν τῶνμπα στάρδων ποῦναι γεμάτοι λαφτά. Αυτῶν πού ό σεισμός δέν ξέρουν τί πράγμα είναι καί βρίσκονται στό VOMERO. Έκεῖ είναι πού βουτήξαμε πολύ πράγμα καί μάλιστα μέ μεγάλη κακία γιατί έκεῖ βρίσκεται τό άνθος τῶν νεόπλουτων άστῶν.

Λουτσιάνο : Όσον άφορᾶ γιά τούς κύριουςμπά τσους, αυτούς τούς μπάσταρδους δέν έγραφαν τίποτα οί έφημερίδες ότι πυροβόλησαν σέ ύφος άνθρώπου μέ αυτόματο. Έγινε στό VOMERO σ'αυτή τήν άστική συνοικία, κι'έχουν τό θράσος νά όνομάζουν τρομοκρατία όποιαδήποτε άντίδραση υπάρχει έ νάντια σ'αυτό τόν κόσμο καί νά πυροβολοῦν.

Τζίτζι : Πάντως νάχεις υπ'όψη σου κι'έναάλ λο πράγμα. Διαβάζεις στίς έφημερί δες πάντα ότι τόσοι άστυνομικοί βρίσκονται τραυματισμένοι στό νοσοκομεῖο. Αυτό δέν είναι άλήθεια. Έγώ έχω ένα συγγενή, τόν άνδρα μιᾶς ξαδέλφης μου πού βρίσκεται στό σῶμα καί υπηρετεῖ πάντα ένάντια στούςδι αδηλωτές. Λέει : ότι τό κάνουν έπίτηδες καί τούς πηγαίνουν στό νοσοκομεῖο γιατί παίρνουν 2000 δρχ. παραπάνω. Γιά κάθε γρατζουνιά παί ρνουν 2000 δρχ. Γιαυτό άν διαβάζεις στίς έφημερίδες είκοσι άνεργοι τραυματίες αυτό εἶ ναι άληθινό, άν διαβάζεις σαράντα μπάτσοι τρυαματίες δέν άνταποκρίνεται στήν άλήθεια.

Λουτσία : Πάντα μιλᾶνε γιά τρυαματίες..... Πρίν λίγο καιρό έγινε διαδήλωση, άστεγων στό SECONDIGLIANO. Κτύπησε ή άστυνομία καί τραυματίστηκε ένας γέρος πού δέν μάθαμε άν πέθανε ή ζεῖ, μεταφέρθηκε στό νοσοκομεῖο ή όχι. Κανείς δέν έμαθε τίποτα. Όταν κτυπᾶνε ένα προλετάριο κανείς δέν λέει τίποτα, όταν όμως ένα μισθοφόρο τότεγί νεται τῆς πουτάνας...

Μίμμο : Οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν ὅτι ἦρθαν ἀπ' ἀλλοῦ γιά νά μᾶς ὀργανώσουν, ἀλλά ξέρουν ὅτι δέν εἶναι ἀλήθεια. Τά κινήματα ἀγῶνα εἶναι ὅλα αὐτοδιάθετα, εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πού τά κάνουμε ὅλα χωρίς κανένα πίσω ἀπό τήν πλάτη μας. Ἀνάλογα μέ τό τί γίνεται στό πεζοδρόμιο ὅπως ὀργανώνονται οἱ μπάτσοι ὀργανωνόμαστε κι ἐμεῖς. Καί δέν εἶναι μόνο οἱ BANCHI NUOVI, ὅλοι οἱ ἄνεργοι κάνουν ἔτσι. Γιατί εἶναι κατανοητό ὅτι μέ τέτοια κατάσταση πρέπει νά κρατᾶς τίς ἀποστάσεις σταθερά γιατί κάθε διαπραγμάτευσημέχρι τώρα ὁδήγησε σέ φιάσκο. Μιά ἄλλη μαλακία ἀποδείχθηκε ὅτι ἄν δέν ἔχεις κάποιον ἐκπρόσωπο κόμματος ἤ συνδικάτου δέν σέ δέχονται. Οἱ BANCHI NUOVI ἔχουν δεχτεῖ ἕνα σωρό χτυπήματα μόνο καό μόνο ἐπειδή δέν εἶχαν καμμιά σύνδεση μέ κανένα κόμμα ἤ συνδικάτο. Κι ὅμως οἱ ἄνεργοι συνειδητοποίησαν καί κατάλαβαν πραγματικά ποιοί εἶναι οἱ ἐχθροί καί σήμερα ξέρουν νά ἀγωνίζονται μέ τόν κατάλληλο τρόπο. Ὅπως ἀνασυγκροτοῦνται αὐτοί ἀνασυγκροτούμαστε καί μεῖς.

Μητρόπολη : Ἔτσι σκέφτονται καί οἱ ἄνεργοι χριστιανοδημοκράτες πούβρίσκονται στό συνδυασμό RAI 3 ;

Πασκουάλε : Ὁ καθοδηγητής τους εἶναι χριστιανοδημοκράτης ἀλλά οἱ ἄνεργοι καταλαβαίνουν καί ἔχουν ἄμεση σχέση μαζί μας. Τό νά ἔχουν ἐκπροσώπηση μέ χριστιανοδημοκρατικό κόμμα δέν κατάφεραν τίποτα. Ὁ συνδυασμός τους ἀνέβηκε μιά φορά, ἔκανε μερικές συζητήσεις καί ἔληξε ἐκεῖ. Ἀκόμη καί μέ τόν δήμαρχο VALENZI πιάστηκαν ἀγκαλιασμένοι καί κατέληξαν νά πιοῦν καφέ. Αὐτές οἱ ἱστορίες ὅμως τέλειωσαν. Ὁ ἄνεργος κατάλαβε τήν πραγματικότητα καί ξέρει ποιόν πρέπει νά κτυπήσει καί σέ ποιόν πρέπει νά κάνει κακό.

Λουτσιάνο : Καί δέν μᾶς φτάνουν οἱ ὑποσχέσεις ἐμᾶς, ἄν δέν μᾶς δώσουνμισθό. Αὐτοί μᾶς λένε παράσιτα , ἀλλά γιαυτό εἶναι ὑπεύθυνοι αὐτοί.

Εντζίνο : Τό ἤξεραν πολύ καλά πού ὁδηγοῦσε ὅταν ἔφτιαξαν διάφορα μαθήματα . Δύο χρόνια γιά ἐπαγγελματική ἐκπαίδευση, ὅταν γιά τήν σημερινή κατάσταση φτάνουν μόνο τρεῖς μῆνες, δίχως ἄλλο μπαροῦφες γιατί ἀκριβῶς δέν θέλουν νά μᾶς βάλουν στήν παραγωγή, θέλουν νά κάνουν ἐπιλογή στό ποιός εἶναι κατάλληλος γιά δουλειά καί ποιός σπάει ἀρχίδια. Ὅπως καί νἄχει αὐτό πού πρέπει νά μᾶς δώσουν εἶναι καθαρό : ἤ δουλειά ἤ μισθό.

Τζιοβάνι : Ὕστερα ἄν θέλουν νά τόν ὀνομάσουν "κοινωνική πρόνοια" ὑπόθεσή τους, ἀρκεῖ νά μᾶς δώσουν λεφτά ; τίς κρίσεις αὐτοί τίς δημιουργοῦν αὐτοί ἄς τίς χωνέψουν. Ἐμεῖς ἕνα πράγμα μόνο δέν θέλουμε νά ξαναφτιάξουμε βουλευτές. Γιατί πάντα τελειώνει νά μᾶς τήν φέρνουν στό κῶλο. Ὁ MIMMΩ PINTO τό '75 δούλευε μέ τούς ἄνεργους ὕστερα κέρδισε τήν θέση βουλευτή , καί μᾶς τήν ἔφερε. Μέ τόν FOSCHI πού κάνει τόν μεσολαβητή βλέπεις ὅτι δέν καταλήγειπουθενά.

Μητρόπολη : Ἐδῶ τώρα ἔφτασε ἕνας σύντροφος ἀπό τόν συνδυασμό UDN, θἄθελα ἐπ' εὐκαιρία νά τόν ρωτήσω γιά τόν ρόλο τοῦ ΚΚΙ στό νά καθοδηγεῖ καίνά προσανατολίζει τήν Ἕνωση Ἀνέργων Ναπολιτάνων (UDN).

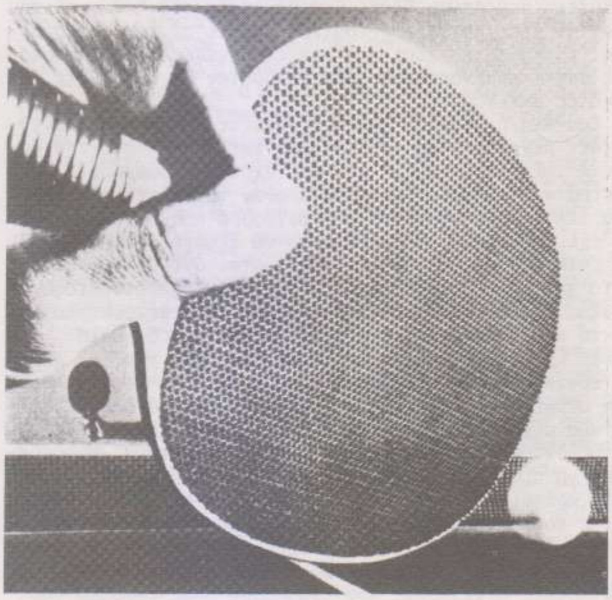
Ράολο : Ἡ UDN γεννήθηκε ἀπό τά συνοικιακά γραφεῖα τοῦ ΚΚΙ καί προπάντων ἀπό τήν νεολαία τοῦ κόμματος (FGCI), ἀλλά σήμερα ὑπάρχει ρήξη. Τό ὅτι ὑπάρχουν μέσα στήν UDN μέλη τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος εἶναι ἕνα γεγονός, ἀλλά σήμερα δέν ὑπάρχει ὁ ἔλεγχος τοῦ κόμματος. Στήν ἀρχή ὑπῆρχαν οἱ BANCHI NUOVI πού κατέβαιναν στό πεζοδρόμιο ἐνάντια στήν μεταρύθμιση καί ἡ UDN πού κατέβαινε ὑπέρ. Ἀλλά κατά βάθος κανείς δέν ἤξερε ἀκριβῶς τί ἦταν αὐτή ἡ μεταρύθμιση. Τώρα ἡ κατάσταση εἶναι διαφορετική, στίς διαδηλώσεις ὅλοι φωνάζουν "λιγώτερη δουλειά - δουλειά γιά ὅλους". Μετά τό ΚΚΙ προσπάθησε νά ποινικοποιήσει τό κίνημα συκοφατώντας το μέ αὐτή τήν ἱστορία συνωμοσίας τῶν αὐτόνομων πού ἔρχονται ἀπότήν Ρώμη. Ἀλλά ἡ UDN ὑπέγραψε προκηρύξεις καί ντοκουμέντα πού ἔλεγαν ὅτι ἀπό τήν Ρώμη ἦρθε ἀστυνομία καλεί δικές δυνάμεις καταστολῆς κι ὄχι οἱ αὐτόνομοι. Ἀλλά ἡ πραγματική ρήξη ἔγινε πάνω στό θέμα τῶν συνδυασμῶν ἀγῶνα καί τῆς μεταρύθμισης. Τό ΚΚΙ δέν ἔπιανε τό πρόβλημα νά δώσει δουλειά στό κόσμο, ἤθελε τήν μεταρύθμισησάν ἕνα πολιτικό πρόγραμμα πλατύ. Ἔτσι πάνω στό θέμα αὐτό ἦρθε σέ ἀντίθεση, καί ρήξη μέ τά μέλη τοῦ κόμματος πού βρίσκονται στήν UDN ἐνάντια στήν τοπική ὀργάνωση. Ἔγινε χαμόςστά συνοικιακά γραφεῖα τοῦ κόμματος καί σήμερα δέν ἀφήνουν τά μέλη τῆς UDN νά μπαίνουν μέσα. Ἀπό τότε τό κίνημα τῆς UDN ἀνέπτυξε αὐτονομία καί δέν ἐλέγχεται ἀπό τό κόμμα. Ὅλοι σκέφτονται μέ βάση τά ἀληθινά τους συμφέροντα καί τό κίνημα εἶναι ἑνωμένο.

ΕΘΝΙΚΟ: μια προσπάθεια συγκεκριμενοποίησης

Δημοσιεύουμε δύο άρθρα για το Εθνικό,αντίθετης κατεύθυνσης,γραμμένα από συντρόφους της ΡΗΞΗΣ

Τα άθρα που εμφανίστηκαν στα δύο προ γούμενα τεύχη της ΡΗΞΗΣ,μαζί με την απάντηση που έδωσε η ΕΡΓ. ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ και κάποιες πρώτες κουβέντες και αψιμαχείες στα πλαίσια της Επ. για το Στρατο,έφεραν στο προσκήνιο το "Εθνικο ζήτημα".Ταυτόχρονα η ποικιλία και η ποσότητα των σχολίων και απόψεων που ακούστηκαν και ακούγονται απο το σύνολο του Ακροαριστερού χώρου προδιαγράφουντην ακόμα παραπέρα επέκταση της συζήτησης.

Το παρόν θρο αναγκαστικά εντάσεται μέσα στη διαδικασία τη, γενίκευσης της συζήτησης,παρ'ότι η άποψη του γράφοντος είναι ότι η συνέχιση της,στη συγκεκριμένη στιγμη,δεν έχει να προσφέρει αποτελέσματα που να βοηθούν το κίνημα στη λύση των προβλήματων που η συγκ ρία του φορτώνει.Αυτο δεν λέγεται γιατι κάθε συζήτηση γύρω απο το "Εθνικό ζητημα" ή άλλα παρεμφερή θέματα θεωρείται άσκοπη και χρονοβόρα.Αλλα γιατι,και η ένταση που συνοδεύει τη "νεκρανάσταση" του είναι αρκετα τεχνιτή και η βαρύτητα που αποκτάει -πάντα σε σχέση με το χρόνο που επιλέγεται- μοιάζει να είναι περισσότερο εγκεφάλικη παρα πραγματική.

Νομίζω λοιπόν ότι δεν είναι καθόλου παράξενο που η αντιπαράθεση των απόψεων ξεπέρασε με "ελαφρά τηνκαρδία" το έδαφος που την ανέδειξε.Τη σχέση δηλ.του "Εθνικού" με την ανάγκη χάραξης μιας ταχτικής του κινήματος για το στρατό.Οπως δεν είναι παράξενο που οδηγήθηκε στο επίπεδο του να δικαιωθεί ο Λένιν στη διαμάχη του με τη Λούξεμπουργκ πάνω στα Πολωνικό πρόβλημα.

Παρ'όλα αυτα το συγκεκριμένο άθρο,αναγκαστικά αποτα πράγματα,θα προσπαθήσει να τοποθετηθεί στο "Εθνικό"γενικά.Οχι βέβαια απο τη θέση της "καθαράς θεωρίας" αλλα γενικά το πως εμφανίζεται στο χώρο που κινούμαστε. Δεν πρόκειται βέβαια για κάποια προσπάθεια ολοκληρωμένης ανάλυσης.Είναι μονάχα η παρουσίαση κάποιων σημείων που βάζουν μια άλλη άποξη στα πλαίσια της ΡΗΞΗΣ.(γι' αυτο εξ'άλλου και θ'ασχοληθώ κύρια με τις απόψεις που εκφράστηκαν στα προϋγούμενα τεύχη της ΡΗΞΗΣ).

Γενικά

Η μέχρι σήμερα αντιπαράθεση των απόψεων έχει να παρουσιάσει την όχι τυχαία αδυναμία να κινείται σε ένα πολύ γενικό επίπεδο.Σ'ένα επίπεδο που αρκείται στη προσπάθεια να τονιστεί η σημαντικότητα του,πέρνωντας το "εθνικο ζήτημα" δοσμένο απο τα πριν και μάλιστα αυθαίρετα ταυτισμένο με το Κυπριακό και το πρόβλημα του Αιγαίου ή που περιορίζεται στο να το απορρίψει στο ονόμα μιας ιδεολογικής αντίληψης που τα ορίζει σαν απλη διαμάχη δύο αστικων τάξεων.Κάτι τέτοιο όμως δεν κάνει τίποτα άλλο απο τα να κρύβει το πραγματικό πρόβλημακαι να εμποδίζει έτσι τις δυνατότητες για την κατανόησητου χαρακτήρα του.

Η ένοια του "εθνικού" έτεινε πάντα να ταυτίζεται-- τουλάχιστον στα πλαίσια του εργατικού κινήματος - είτε μετο ζήτημα της "εθνικής ολοκλήρωσης",είτε με την διαδικασία απελευθέρωσης μιας χώρας απο την άμεση κατοχή κάποιας άλλης,είτε τέλος με τις διάφορες μορφέςτων αντϊιμπεριαλιστικών αγώνων.Εχει βέβαια ύπαρξη και μια ακόμα παραλαγή του.Αυτή που έβαλαν οι δυο Παγκόσμιοι Πόλεμοι,και που έχει να κάνει με τη στάση που πρέπεινα κρατήση το εργατικό κίνημα σε περίπτωση ενός "επιθετικού" πολέμου απο κάποια άλλη χώρα.Ομως νομίζω ότι εδω το πρόβλημα είναι διαφορετικής φύσης και ξεφεύγει απο τα πλαίσια του "εθνικού ζητήματος"με μια κάποια "καθαρή" μορφή.

Το πρόβλημα έτσι που έχουμε.ν'αντιμετωπίσουμε,είναι το τι μορφή έχει το "εθνικό"στον Ελληνικο χώρο.Αν δηλ. έχει ένα τέτοιο χαρακτήρα που να επιτρέπει στο εργατικό κίνημα να το πάρει στα χέρια του διαμορφώνοντας ταυτόχρονα τα στοιχεία για την αυτονόμηση της εργ.τάξης. Αν είναι απλά μια διαμάχη των αστικών τάξεων της Ελλάδας και της Τουρκίας για την καλύτερη διασφάλιση των συμφερόντων τδς στην περιοχη.Η αν τέλος έχει μια πολυπλοκότερη μορφη.

Είναι λοιπόν το πρόβλημα του χαρακτήρα που πέρνει το "εθνικό" στο οποίο θα πρέπει καταρχή να δωθεί μια απάντηση,για να φτάσουμε στο σημείο να μιλάμε για"πρόγραμμα" πάνω σ'αυτο ή για την απόρριψη του.Είναι ανάγκη ακόμη,να κεντραριστεί η προσπάθεια ακριβώς πάνω σ' αυτο το σημείο,για να αποφευχθεί η σύγχιση που δημιουργείται με την αναφορά ιστορικών παραδειγμάτων που το "εθνικό" παρουσιάζει εντελως διαφορετικές μορφές (όπως αυτα της Γερμανίας του Βίσμαρκ,της Πολωνίας την εποχή της Λούξεμπουργκ και του Β'Παγκοσμίου Πόλεμου).

Μπαίνει ανάγκη τέλος να δούμε συγκεκριμένα τα δύο απο τα τρία σκέλη του "εθνικου".Το Κυπριακό και τοπρόβλημα του Αιγαίου,-αφήνοντας όπως αναφέρθηκε και πιο πάνω το αντιϊμπεριαλιστικό σκέλος-μιας και ακριβως πάνω σ'αυτά τα δυο είναι που παρουσιάζεται κύρια ο προβληματισμός στη σημερινή αντιπαράθεση των απόψεων.

Πριν απ'όλα όμως θα πρέπει να ξεκαθαριστούν ορισμένα προβλήματα ανάλυσης που παρουσιάζονται στα άθρα των δύο προϋγούμενων τευχών της ΡΗΞΗΣ.

Μια λάθος ανάλυση

Παρ'ότι δύο τουλάχιστον φορές,στα δύο άθρα του Γ.Κ στις προϋγούμενες ΡΗΞΕΙΣ τονίζεται ότι το "εθνικό"αποτελεί δευτερεύουσα αντίθεση της Ελληνικής κοινώνίας, ο συνολικός τρόπος ανάλυσης,τα συμπεράσματα που τελικά βγαίνουν καθώς και η λογική που τα διέπει,αντικειμενικά του δίνουν μια άλλη διάσταση.Το παρακάτω μάλιστα υπογραμμισμένο απο τον ίδιο,κομμάτι που λέει ότι:

> "....η αστική τάξη σε εποχές διεθνούς κρίσης υποχρεώνεται σ'ένα σύνολο απο παραχωρήσεις.. όχι μόνο γιατι "ήθελε να εκσυγχρονιστεί" όπώς αφελώς και αφηρημένα λέγεται,αλλά και γιατι αυτός ο εκσυγχρονισμός είχε σα βασικό κίνητρο την διατήρηση σε χαμηλό επίπεδο του ταξικού ανταγωνισμού ακριβώς εξ'αιτίας του εθνικού."

αναδεικνύει το "εθνικό" σαν μια απο τις κυρίαρχες αντιθέσεις στην Ελλάδα,που πάνω της στηρίχθηκαν όλες οι πολιτικές και οικονομικές διαφοροποιήσεις.

Ξεκινόντας λοιπόν απο μια τέτοια ανάλυση,που στην καλύτερη περίπτωση δίνει μια βαρύτητα στο "εθνικό" που δεν την έχει και στη χειρότερη οδηγεί σε ένα σοβαρόθεωρητικό λάθος,έρχεται σαν λογικη συνέπεια κάθε προσπάθει συγκεκριμενοποίησης του ζητήματος να καταλήγει σε μεγάλες αντιφάσεις.

Ενω όλη η ανάλυση του Γ.Κ τονίζει,και μάλιστα έντονα,ότι μέχρι σήμερα το "εθνικό" έχει "κολλήσει την αστική τάξη στον τοίχο" και της έχει δημιουργήσει μια "σειρά απο ρήγματα" που "δυνάμωναν το εργατικο κίνημα" στο τέλος προτείνεται ένα "πρόγραμμα"που βασικό τουστόχο έχει να βοηθήσει το "κίνημα να ξεφύγει απο το μόνιμο ζήτημα του εθνικού".Ενω εκτιμάται ότι "η μειοδοτικότητα της αστικής τάξης" όχι μόνο έδινε δυνατότητεςανάπτυξης του εργατικού κινήματος και του επέτρεπε να κατακτά νίκες-έστω και στο οικονομικό επίπεδο-άλλα του δίνει και την ευκαιρία να πάρει στα ίδια του τα χέρια το εθνικό ζήτημα και να το χρησιμοποιήσει για τα δικα του συμφέροντα,εμφανίζεται τελικα ένα "πρόγραμμα" ακόμα πιο μειοδοτικό απ'αυτό της αστικής τάξης.

Θέλοντας να τοποθετηθεί το "εθνικό ζήτημα"-χωρις ακόμα να προσδιορίζεται συγκεκριμένα-σε μια πιο σωστή βάση,πρέπει να τονιστεί ότι σε καμμία περίπτωση- εκτος αυτης του πολέμου-σε μια χώρα του αναπτυγμένου καπιταλισμού,δεν είναι δυνατόν να έχει έναν τέτοιο καθοριστικό ρόλο όπου ο Γ.Κ του δίνει στα άθρα του.Αντίθετα, οι εσωτερικές αντιθέσεις του κεφάλαιου όπως εκφράζονται στον Ελληνικό χώρο και οι ταξικοί συσχετισμοί που διαμορφώνονται με βάση πάντα την αντίθεση κεφάλαιου-εργασίας είναι οι αφετηρίες και γεννεσιουργικές αιτίες που καθορίζουν τις εκσυγ- τάσεις του Ελληνικού καπιταλισμού.Το "εθνικό" -και μόνο στο βαθμό που η Ελληνική ιδιομορφία έχει το χαρακτηριστικό νάναδεικνύει όλα τα προβλήματα άμεσα στο πολιτικό επίπεδο- είναι δυνατόν να λειτουργήσει είτε ανασταλτικά είτε επιταχυντικά στις διαδικασίες εκσυγχρονισμού της Ελληνικής κοινωνίας.Πράγμα που πιο απλά σημαίνει,ότι κάποιες φορές μπόρεσε να το εκμεταλλευτεί η εργατική τάξη καικάποιες άλλες η αστική.Αυτο μάλιστα -σ'ότι αφορά την εργ. τάξη όχι πάντα συνολικά και σ'όλα τα επίπεδα,αλλα κύρια σε κάποιους επιμέρους τομείς.Επιπλέον όχι χρησιμοποιόντας συνήθως το "εθνικό" αυτο καθεαυτό,αλλα εκμεταλλευόμενη τ'αποτελέσματα που αυτο δημιουργούσε.

Είναι νομίζω αρκετά χαρακτηριστικό το ήδη πολυαναφερμένο παράδειγμα της πτώσης της χούντας και της μεταπολιτευτικης περιόδου.Γεγονότα που νομίζω την παρακάτω ερμηνεία:

Η προσπάθεια ομαλής μεταβίβασης της πολιτικής εξουσίας απο τη χούντα σε κάποια μορφη κοινοβουλευτισμού,ξεκινάει πολυ νωρίτερα απο το καλοκαίρι του 1974. Εκφράζεται άμεσα στο πολιτικο προσκήνιο με την φιλελευθεροποίηση του Μαρκεζίνη και μπορεί να ερμηνευτεί μονάχα σαν διάθεση να καλυφθούν οι ανάγκες του Ελληνικού κεφάλαιου για τη διαμόρφωση ανώτερων ποιοτικα σχέσεων με τη Δ.Ευρώπη και την επίτευξη μιας άλλης μορφής συναίνεσης της εργατικής τάξης.Η προσπάθεια ως γνωστόν,ναυαγεί απο την εξέγερση του Πολυτεχνείου το -73 και οδηγει στην αδιέξοδη σκλήρυνση της χούνταςτου Ιωαννίδη.

Το "εθνικό ζήτημα" όπως εκφράστηκε μέσα απο το Κυπριακό τον επόμενο χρόνο,έδωσε τη δυνατότητα για την ποθούμενη ομαλή μεταβίβαση στην κοινοβουλευτική δημοκρατία.Η "εθνική ομοψυχία" παράγοντας απαραίτητος για την συναίνεση του λαού και της εργ. τάξης,τουλάχιστον στο πολιτικό επίπεδο,πραγματοποιήθηκε.Φυσικά όχι χωρίς κανένα αντάλαγμα.Η εργ.τάξη βρήκε την ευκαιρία να διεξάγει με επιτυχία μια σειρά οικονομικών αγώνων με στόχο την επαναπόκτηση του χαμένου,στα δύο τελευταία χρόνια,εισοδήματος της.Στο πολιτικο όμως επίπεδο δέχτηκε μια αρκετά σοβαρη ήττα,με αποτέλεσμα την επαναδραίωση του αστικού κρατικού μηχανισμού και το πέρασμα εκσυγχρονιστικων διαδικασιων που την προηγούμενη περίοδο ήταν αδύνατον να πραγματοποιηθούν.

Είναι λάθος λοιπόν να λέγεται ότι οι εργαζόμενοιδεν έπεσαν στην παγίδα της εθνικής ενότητας όπως λέει οΓ.Κ Οπως είναι επίσης λάθος να γίνεται εκτίμηση ότι η συνείδηση του κόσμου το -74 βρίσκονταν στο επίπεδο ν'αρνείται να πολεμήσει για την Κύπρο.Αντίληψη που εκφράζει ο αρθρογράφος της ΕΡΓ.ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΣ και που δείχνει ότι μάλλον δεν βρίσκονταν στην Ελλάδα εκείνη την περίοδο για να έχει μια άμεση αντίληψη των διαθέσεων του κόσμου.Αντίθετα τα γεγονότα δείχνουν ότι η αστική τάξη εκμεταλλεύτικε το "εθνικό" για να επιβάλλει τις πολιτικές διαφοροποιήσεις που χρειάζονταν και ότι η εργ.τάξη έπεσε στην παγίδα της "εθνικής ενότητας" απλά όμως εκμεταλλεύτικε τα ρήγματα της αστικής κυριαρχίας που δημιούργησε το Κυπριακό,για να κερδίσει κάποια πράγματα στο οικονομικό επίπεδο.

Κυπριακό

Είναι αλήθεια ότι ο βαθμός αλληλοεξάρτησης και αλληλοεπίδρασης του λαϊκού κινήματος στην Ελλάδα και στην Κύπρο είναι μεγάλος.Οπως και ότι τα γεγονότα που για μια ολόκληρη περίοδο διαδραματίστηκαν στην Κύπροείχαν και έχουν μια άμεση αντανάκλαση -τουλάχιστον στο πολιτικό επίπεδο- στην Ελλάδα.Είναι όμως επίσης αλήθειαότι τόσο το Κυπριακό κίνημα όσο και το Ελληνικό,έχουν περάσει απο διαφορετικες φάσεις και έχουν προωθήσει κατα καιρους διαφορετικα αιτήματα,χωρις ποτε να έχουν οσθει κάποια στοιχεία κριτικης και αυτοκριτικης.Χωρις ακόμακαι αυτο είναι το πιο σοβαρό- να έχει γίνει προσπάθεια για την διαμόρφωση μίας ολοκληρωμένης ανάλυσης που θα τοποθετούσε το Κυπριακό σε μια ταξική βάση.

Είναι χαρακτηριστικό ότι υπάρχει μια μόνιμη έλλειψη αναφοράς -ή στην καλύτερη περίπτωση σοβαρή υποτίμηση στο Τουρκοκυπριακό κομμάτι του πληθυσμου της Κύπρου.Ενα κομμάτι που παρ'ότι αποτελεί το 18% του συνολικού πληθυσμού ωστόσο απο τη θέση που έχει στην Κυπριακή κοινωνία,αποκτάει μια βαρύτητα πολυ μεγαλύτερη απ'αυτη που το ποσοστό απο μόνο του φαίνεται να δίνει.Αυτα,όχι γιατί αποτελεί μόνιμα το άλλοθι για την ανάμειξη και παρέμβαση της Τουρκίας ή γιατι χρησιμοποιείται απο τις διάφορες ιμπεριαλιστικες δυνάμεις για την ικανοποίηση των συμφερόντων τους,αλλά κύρια γιατι αυτο το κομμάτι αποτελει τον κορμο των κατώτερων τάξεων του νησιού(Τα στοιχεία του 1962 δείχνουν ότι το κατα κεφαλή ακαθόριστο εθνικο προϊον για τους Ελληνοκύπριους ήταν 220στερλίνες και για τους Τουρκοκύπριους 64 στερλίνες. Ακόμα παρ'ότι οι Τουρκοκύπριοι αποτελουν το 18% του πληθυσμού ιδιοποιούνται μόνο το 7% του εθνικού εισοδήματος). Τάξεις δηλ. που πάνω τους μπορεί να στηριχθεί ο αγώνας για μια δίκαιη λύση του Κυπριακού προβλήματος.

Παρ'όλα αυτα όμως,ο απελευθερωτικός αγώνας στη Κύπρο,που ουσιαστικά ξεκινάει απο τις άρχες του -30 και παίρνει τη μεγαλύτερη ανάπτυξη του το 1955-1959,σε καμμία περίπτωση δεν μπορούμε να πούμε ότι ιυπ'όψη του αυτη την ιδιαιτερότητα της ταξικής διάρθρωσης του νησιού.Αντίθετα μαλίστα,ενω αρχικά ξεκινάει σαν αγώνας κύρια ενάντια στην Αγγλική κατοχή,στοιχείο που λειτουργεί εν ποιητικά γιατις καταπιεσμένες τάξεις και των δύο εθνοτήτων και εκφράζεται με κάποιες πρώτες προσπάθειες ταξικής αντιπαράθεσης μέσα απο κοινά συνδικάτα και κοινούς αγώνες,σιγα-σιγα οδηγείται στο να κάνεικυρίαρχο το αίτημα της ένωσης με την Ελλαδα, ν'ατονίσει ο αντιαποικιακός αγώνας,κύρια απο ΚΚΚ(αργότερα ΑΚΕΛ) την περίοδο αμέσως μετα τον Β'Παγκόσμιο Πόλεμο,να διασπάσει την εργατική και αστική τάξη και να δώσει την ευκαιρία στην Ελληνοκυπριακή αστική τάξη ν'αναλάβειτην ηγεσία του αγώνα με τις γνωστές σημερινές συνέπειες.

Είναι ενδεικτικά στοιχεία ότι στο δημοψήφισμα του-50 για την ένωση με την Ελλαδα, ρνουν μέρος μόνο οι Ελληνοκύπριοι.Οτι απο το 1948 λειτουργεί το Εθναρχικό Συμβούλιο Κύπρου χωρις συμμετοχή των Τουρκοκύπριων.Και ότι έχουν αρχίσει σιγα-σιγα να λειτουργούν ξεχωριστα συνδικάτα για τους εργαζόμενους των δύο εθνοτήτων.

Η ιστορία του αγώνα των Κυπρίων,στο βαθμο που τείνει να τοποθετήσει σαν κυρίαρχο το αίτημα της ένωσης είναι ιστορία που ολοκληρώνει τη διάσπαση των εργαζόμενων,με τατοπίζοντας την αντίθεση του Κυπριακου λαου με την Αγγλική αποικιοκρατία σε αντίθεση των δύο εθνοτήτων του νησιου.Τα γεγονότα της Κων/πολης το 1955,κατα τη διάρκεια των οποίων εμφανίζεται και το σύνθημα "η Κύπρος είναι Τουρκική",δὲν κάνουν τίποτα άλλο παρα να επισημοποιούν αυτη τη μετατόπιση ανάγοντας την αναπόφευκτα σε πρόβλημα Ελληνο-Τουρκικής διαμάχης.

Το αδιέξοδο γίνεται πιο φανερο,στο βαθμό που μια πιθανή ένωση της Κύπρου με την Ελλαδα,όχι μόνο δεν θα έλυνε κανένα ουσιαστικο πρόβλημα του Κυπριακού λαού συνολικά μιάς και θα τον οδηγούσε κάτω απο την εξάρτηση του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού που τότε κυριαρχούσε στην Ελλάδα,αλλά και η αντίθεση των δύο εθνοτήτων του νησιου,που είχε αρχίσει να παίρνει πια οξυμένες μορφες, θα οδηγούσε πιθανά σε ένα νέο Κυπριακό ζήτημα με τη μορφη "Ιρλανδοποίησης" του.Δηλ. σε μια κατάσταση που η μειοψηφία του πληθυσμου (οι Τουρκοκύπριοι)θα άρχιζαν ένα αγώνα για την αποχώρηση τους απο το ΕλληνικοΚράτος.

Τέλος το ότι το αίτημα της ένωσης δεν ήταν αυτο που πραγματικά κινητοποιούσε και ενεργοποιούσε το Κυπριακό κίνημα,φαίνεται να μίζω πολυ καθαρά στο ότι απο τη στιγμή που με τη συνθήκη της Ζυρίχης ο Κυπριακος λαος αποδεσμεύεται,ως ένα βαθμο, απο την Αγγλική κατοχη, το κίνημα ουσιαστικά αποδυναμώνεται και χάνει το περιεχόμενό του.Ετσι όταν αργότερα γίνεται μια καινούργια προσπάθεια απο την ΕΟΚΑ Β'να ξεκινήσει έναν αγώνα αποκλειστικα και μόνο πάνω στο αίτημα της ένωσης δεν αποκτάει καμμία μαζικότητα και απομονώνεται απο τον Κυπριακό λαο.

Η σύντομη αυτη αναφορά έγινε με σκοπό να φανεί ότι το Κυπριακό ζήτημα στο βαθμό που τοποθε- ται στη βάση της Ενωσης με την Ελλάδα-δηλ. να αντιμετωπίζεται σαν πρόβλημα εθνικής ολοκλήρωσης- όχι μόνο δεν μπορει να λυθεί πάνω σε ταξική βάση αλλα αντίθετα απο τη μίαπλευρά λειτουργεί ανασταλτικά και καταδικαστικά για τους αγώνες του Κυπριακου λαου και απο την άλλη αναπόφευκτα μετατοπίζει το πρόβλημα σε Ελληνο-Τουρκική διαμάχη. Το να επαναφέρουμε λοιπον σήμερα το αίτημα για ένωση-έστω ενος κομματιού του νησιού-και ουτοπικο είναι,μιας και κανένα κίνημα -ούτε στην Ελλάδα ούτε στην Κύπρο-μπορεί να οικοδομηθεί πάνω σ'αυτη τή βάση,και αφαιρεί το έδαφος,που αντικειμενικά μετα την Τούρκικη εισβολή υπάρχει,γιατι την ανάπτυξη ενος κινήματος που θα απαιτεί την αποχώρηση των Τούρκων και την πλήρη ανεξαρτησίατης Κύπρου.Ενα έδαφος που εν δυνάμει περιέχει τη δυνατότητα ανάπτυξης εν κινήματος σε ταξική βάση.

Αιγαιο

Το πρόβλημα του Αιγαίου ξεκινάει ουσιαστικά το 1955 μέσα στο γενικότερο κλίμα της όξυνσης,που όμως τότε εκφράζεται κύρια γύρω απο το Κυπριακο.Μόνο όμως μετα το 1960,όταν με τη συνθήκη της Ζυρίχης δίνεται μια κάποια λύση για την Κύπρο,οι διεκδικήσεις της Τουρκίας στο Αιγαίο αρχίζουν να γίνονται εντονότερες.Το γιατι όμως εμφανίζονται ακριβώς αυτή την περίοδο,νομίζω,ότι δεν μπορει να εξηγηθεί απλα και μόνο μέσα απο τηνεπεκτατική τάση της Τούρκικης αστικης τάξης.Αναγκαστικά, λόγω της ιδιαίτερης θέσης που έχει το Αιγαίο σαν στρατηγικός κόμβος σε σχέση με την "ευαίσθητη" περιοχη της Μ. Ανατολής,μια καποιά εξήγηση που θέλει να είναι σοβαρή, θα πρέπει να πάρει υπόψη της τους παγκόσμιους συσχετισμους δυνάμεων που διαμορφώνονται καθως και τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα στη περιοχή.

Εδω δεν θέλουμε να δώσουμε μια τέτοια πλατεια ανάλυση.Απλα και μόνο σημειώνεται ότι πρέπει ο προβλήματισμος να μπει σε ευρύτερα πλαίσια απ'αυτα που τοποθετουν το ζήτημα απλα σαν πρόβλημα Ελλάδας-Τουρκίας. Χωρις βέβαια αυτο να σημαίνει ότι τα συμφέροντα τωνδύο κρατων παραγνωρίζονται τελείως.

Το ουσιαστικό πάνω σ'αυτο που λέγεται πρόβλημα Αιγαίου και Τούρκικες διεκδικήσεις,είναι ότι υπάρχουν κα ποια συγκεκριμένα όρια. Όριά που προσδιορίζονται απο το ότι-τουλάχιστον σήμερα-η όλη ιστορία έχει να κάνει με το ποιος θα ασκει το στρατιωτικο έλεγχο στο ανατολικό Αιγαίο (πάντα μέσα στα πλαίσια του ΝΑΤΟ) και ποιος θα εκμεταλλεύεται ενα κομμάτι υποθαλάσσιας περιοχής. Διεκδικήσεις που σίγουρα εκφράζουν μια επεκτατικη διάθεση της Τουρκικής αστικής τάξης αλλα που δεν δικαιολογουν απο μόνες τους την όξυνση που έχουν πάρει οι σχέσεις των δύο κρατών.Οξυνση που φέρνει στην ημερήσια διάταξη έναν Ελληνο-Τουρκικο πόλεμο.Όμως ακριβως γιατί παρουσιάζονται με τόσο οξυμένη μορφή-ενω ούτε σε Ελλάδα και Τουρκία θα σύμφερε ένας πόλεμος-θα πρέπεινά τονιστούν οι έντονες παρεμβάσεις των Ιμπεριαλιστικώνδυνάμεων(κύρια των 2 υπερδυνάμεων)που μέσα απο την διαμάχη των δυό κρατών τους δίνεται η δυνατότητα να κερδίζουν πόντους επιρροής και ταυτόγχρονα να κρατούν ανοιχτές αγορές για τα όπλα τους.

Ενας τέτοιος τονισμός βέβαια δεν σκοπεύει στο να καταδέξει το πόσο κακός είναι ο Ιμπεριαλισμός,αλλά για να φανεί ότι τα προβλήματα στο Αιγαίο ταυτίζονται σε μεγάλο βαθμο με την ανάγκη που έχουν οι 2 χώρες να αποδεσμευτούν απο την πολιτική,οικονομική και στρατιωτική επιρροή του Ιμπεριαλισμού.Για να φανεί ότι είναι λάθος να προετοιμάζουμε το εργατικό κίνημα για το τι θέσηθά πάρει στον πιθανό πόλεμο,στο βαθμό που σήμερα είναι δυνατόν ν'αρχίσει να διαμορφώνει μια στρατηγική για την αποτροπη του πολέμου.Μια στρατηγική που να τού δίνει ταυτόγχρονα την δυνατότητα ανάπτυξης της πάλης του ενάντια στην κυρίαρχη αστική τάξη.

Συμπεράσματα

Το"Εθνικό ζήτημα"στην Ελλάδα,απότι φαίνεται απο τις παραπάνω παρατηρήσεις δεν μπορει να έχει την μορφη της"Εθνικης ολοκλήρωσης";Δεν έχει σίγουρα σχέση με το πρόβλημα απελευθέρωσης της χώρας απο την κατοχη κάποιας άλλης.Και δεν μπορεί να ενταχτεί στα πλαίσια του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα αν περιορίζεται στην διαμάχη μετην Τουρκία.Εχει όμως μια ιδιαιτερότητα που το κάνει να εκφράζεται σε 2 επίπεδα.Αυτό του Κυπριακού,που τηρουμένων των αναλογιών,εχει για την Ελλάδα μια παρόμοια λειτουργία με αυτη του παλαιστινιακού για τον Αραβικό κόσμο.Και του Αιγαίου που συνδέεται άμεσα με τα προβλήματα παρέμβασης του Ιμπεριαλισμου στην περιοχη και που εκφράζεται σαν πιθανότητα Ελληνοτουρκικού πολέμου.

Δημιουργείται έτσι μια κατάσταση που λειτουργεί κατα περίοδες αποσταθεροποιητικα για την αστικη κυριαρχία στην Ελλάδα,μόνο στον βαθμό που το εργατικο κίνημα καταφέρνει να εκμεταλεύεται τα ρήγματα της εξουσίας. Από την άλλη μερια όμως είναι τέτειου χαρακτήρα που δενεπιτρέπει στην εργατικη τάξη να διαμορφώσει ένα πρόγραμμα πάνω σε αυτο πετυχαίνοντας παράλληλα και την αναγκαία ταξική της αυτονόμηση.Επιτρέπει όμως στα εργατικα κινήματα της Ελλάδας,της Κύπρου και της Τουρκίας να κινηθούν σ'ένα διεθνιστικο επίπεδο,που τους δίνει την δυνατότητα για την κατάχτηση ενος μίνιμουμ"προγράμματος" , για το ξεμπλοκάρισμα απο το "Εθνικο ζήτημα" και πουταυτόγχρονα να βοηθάει τον αγώνα τους ενάντια στις αστικες τάξεις των χωρών τους.

Ενα"πρόγραμμα"που οι βασικοί άξονέςτου μπορούν ναείναι οι αγώνες για:

-Αποδέσμευση απο κα θε μορφής Ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

-Αποχώρηση των στρατευμάτων απο την Κύπρο και Εθνική Ανεξαρτησία του νησιού.

-Σταμάτημα των εξοπλισμών που προετοιμάζουν τον πόλεμο.

Μ.Σ.

«ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ»

Είναι προφανές πως η συζήτηση που άνοιξε μέσα στα πλαίσια της «Ρήξης» και διευρύνθηκε στη συνέχεια και σε άλλα περιοδικά και εφημερίδες του χώρου της άκρας αριστεράς πάνω στο λεγόμενο «εθνικό ζήτημα» αποτέλεσε μια πρώτη ουσιστική προσέγγιση πάνω στο ζήτημα του «πολέμου και της ειρήνης», μια πρώτη προσέγγιση που βέβαια δεν επιτρέπει το κλείσιμο της συζήτησης αλλά το άνοιγμά της με την ουσιαστικότερη έννοια. Δηλαδή μετά από χρόνια ολόκληρα αυτός ο χώρος ξανασυζητάει «ξεχασμένα ζητήματα», όπως το εθνικό, το Κυπριακό, την ελληνοτουρκική αντιπαράθεση κλπ., που ενώ αποτελούν κέντρο της καθημερινής πολιτικής ζωής του τόπου για το χώρο αποτελούσαν ένα ζήτημα ξεχασμένο ή μάλλον απωθημένο.

Αυτή η απώθηση ήταν συνέπεια πολλών παραγόντων:

Αρχικά της ιδεολογικής σύγχυσης που έχει προκληθεί όλα τα τελευταία χρόνια πάνω στο ζήτημα του «χαρακτήρα της ελληνικής πραγματικότητας». Η κρίση των παλιότερων τοποθετήσεων —τύπου ΕΚΚΕ, που μεταβάλλοντας το εθνικό σε κέντρο των προβλημάτων της ταξικής πάλης στην Ελλάδα κατέληγε σε ταξική συνεργασία μέσα στη χώρα— θέση που προσεγγίζει εκείνην του «εσωτερικού» και η ανάδυση νέων προβληματικών «ευρωπαϊκού χαρακτήρα» όλα τα τελευταία χρόνια προκάλεσε μια σημαντική αναστροφή. Πια σε ένα κομμάτι του χώρου κυριαρχεί μια άποψη που υποβαθμίζει την πραγματικότητα του «εθνικού» και κάνοντας από την ανάστροφη την ίδια περιοριστική εκτίμηση με το παλιό ΕΚΚΕ διακηρύσσει πως οι οποιεσδήποτε αντιθέσεις δεν είναι παρά συνέπεια της αστικής φύσης της εξουσίας, και δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα που να μπορεί να μας απασχολήσει. Το μόνο που πρέπει να απασχολεί τους επαναστάτες είναι η καταγγελία του πόλεμου.

Ακόμα από ένα σύνολο άλλους συντρόφους που βρίσκονται στο χώρο, ή ακόμα και μέσα από τη Ρήξη ακούγονται απόψεις του τύπου «μα τι μας ενδιαφέρει τώρα αυτό το ζήτημα. Αν γίνει πόλεμος τότε βλέπουμε». Πρόκειται δηλαδή για μια άποψη που ενσωματώνει και αποδέχεται τη λογική του γκέττο. Μια και σαν γκέττο που είμαστε δεν έχουμε καμμιά ενασχόληση με το εθνικό ας αφήσουμε γι' αργότερα, μια και αποτελεί ένα ζήτημα που μπορεί να διαιρέσει το χώρο.

Πάνω σ' αυτό νομίζω πως η απάντηση είναι καθαρή. Από τη στιγμή και πέρα που ο χώρος ασχολήθηκε με ένα θέμα που υπερέβαινε τα όρια του γκέττο —όπως ήταν το θέμα του στρατού— αυτόματα αναπήδησε και το ζήτημα του «εθνικού». Επί πλέον ο στρουθοκαμηλισμός είναι κακός πολιτικός σύμβουλος. Αυτό το ζήτημα που καθημερινά απασχολεί την πραγματικότητα της χώρας δεν μπορεί να αποτελεί terra incognita Australis. Πρέπει να ενταχθεί αποφασιστικά και τελεσίδικα στον προβληματισμό μας αν θέλουμε να δημιουργήσουμε και πάλι ένα κίνημα που να παίρνει υπόψη του την ελληνική πραγματικότητα και την κίνησή της.

Έτσι λοιπόν καλώς άνοιξε αυτή η συζήτηση έστω και αν εισάγει καινά δαιμόνια στα λιμνάζοντα ύδατα του χώρου.

Προσπαθώντας να ανακεφαλαιώσουμε τα συμπεράσματα που βγήκαν μέχρι τώρα μπορούμε να επισημάνουμε τα εξής σημεία αντιπαράθεσης που βγήκαν από την κουβέντα:

Α. Η άγνοια του εθνικού ζητήματος

Είναι προφανές πως μέσα στο χώρο και ιδιαίτερα σε ολες τις απόψεις που προσπάθησαν να αντικρούσουν την ύπαρξη ενός εθνικού ζητήματος ενυπάρχει μια βαθύτατη άποψη αγνόησης του εθνικού ζητήματος και του ρόλου του. Άγνοια που δεν αφορά μόνο στο «εθνικό» σαν κατηγορία γενικότερα, αλλά και στο Εθνικό στην Ελλάδα ειδικότερα.

Αυτή η άγνοια έχει να κάνει βέβαια στο φιλοσοφικό και γενικό πολιτικό πεδίο με εκείνη την ιδιαίτερη μορφή του δογματικού κρετινισμού που χαρακτηρίζει τη λεγόμενη άκρα αριστερά, αναθρεμένη με αναμασήματα από το Λήμπνεχτ, τη Λούξεμπουργκ και οποιονδήποτε άλλον, που δεν στηρίζεται ποτέ στην ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης αλλά δογματολογεί με γενικές κατηγορίες, «πάλη των τάξεων», «εργατικά συμφέροντα», «μπουρζουαζίες» και όλο το συρφετό των απόψεων, που για χρόνια αποτελούν το ιδεολογικό ψωμοτύρι αυτού του χώρου, και που βέβαια τον καταδικάζουν στην ανυποληψία, τη πολιτική ανικανότητα και την παράλυση.

Έτσι τα «εθνικά ζητήματα» για όλους αυτούς τους «επαναστάτες» δεν υπάρχουν, παρ' όλο που μέχρι τα σήμερα όλες οι επαναστάσεις, ή σχεδόν όλες έχουν να κάνουν με τα εθνικά ζητήματα. Τι να ξαναμιλήσουμε για την Κομμούνα που ξεκίνησε σαν άμυνα στους γερμανούς, για την Κινέζικη επανάσταση, για την Κατοχή στην Ελλάδα, για τα σύγχρονα επαναστατικά αντιαποικιακά και εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα, για να φτάσουμε στην Ούγγρικη

επανάσταση του 1956, στην παλη του Πολωνικού λαού ενάντια στην εξάρτηση από τη Ρωσία, το Αφγανιστάν, την Ιρλανδία, τους Βάσκους κλπ. κλπ. Θα χρειαζόταν άραγε να επιμείνουμε άλλο σ' αυτό το σημείο;

Και ας πάμε παραπέρα. Σε σχέση με την Ελλάδα. Και εδώ η άγνοια των γεγονότων είναι προφανής. Εξ άλλου η άγνοια είναι μια από τις βασικές τροφούς των «επαναστατών»! Έτσι αναρωτιούνται για παράδειγμα: Μα η Κύπρος έχει σχέση με την Ελλάδα; Δεν τους αρκούν οι εξεγέρσεις της Κύπρου από το 1821, δεν τους αρκεί η εξέγερση του 1930, δεν τους αρκεί το δημοψήφισμα του '50 που έδωσε 92% «ένωση», δεν αρκεί ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας 55-59, δεν τους αρκεί ότι ο,τιδήποτε συμβαίνει στην Κύπρο έχει άμεση αντανάκλαση στην Ελλάδα και αντίστροφα, αλλά βάζουν ερωτήματα τόσο διεθνιστικά όπως «και το 18% των Τούρκων τι θα γίνει;» Ερωτήματα που το 1909 στην Κρήτη θα σήμαιναν «και το 30% των Τούρκων τι θα γίνει;», στη Θράκη το ίδιο, και οπωσδήποτε στην Ιρλανδία τι θα γίνει με το 60% των προτεσταντών στις Βόρειες Κομητείες που θέλουν την παραμονή τους στην Αγγλία; Να πού οδηγούν επαναστατικά επιχειρήματα αυτού του τύπου, που μάλιστα συνοδεύονται με προοδευτική σάλτσα του είδους: «Οι Τούρκοι είναι προλετάριοι στην Κύπρο», και αποσιωπάται το γεγονός ότι εδώ και 9 χρόνια στην Κύπρο δεν έχουμε παρά κατοχή του 40% του νησιού και οι καημένοι οι «προλετάριοι» Τουρκοκύπριοι νέμονται πια αυτά που πήραν απ' τους διωγμένους Ελληνοκύπριους, κάτω από τις ξιφολόγχες 40.000 τούρκων φαντάρων.

Κυριολεκτικά είναι μεγάλη η οργή που νιώθει κανείς απαντώντας σ' αυτά τα πράγματα. Γιατί είναι τόσο αυτονόητα και προφανή ώστε να μοιάζει πραγματικά σκιαμαχία η απόκρουση απόψεων αυτού του τύπου.

Έτσι λοιπόν καμιά σχέση η Κύπρος με την Ελλάδα, το 1955-59 από κει ξεκίνησε το φοιτητικό κίνημα στην Ελλάδα, το 1966-67 αποτέλεσε βασικό παράγοντα για την έλευση της χούντας, το 1974 κλπ. για την πτώση της. Και όμως «καμιά σχέση» ή «μικρή σχέση»!

Σήμερα λέει ο κρετίνικος αριστερισμός, «τι εθνικά θέματα και κουραφέξαλα», παρόλο που καθημερινά αδιάκοπα το ζήτημα του συσχετισμού δυνάμεων στην περιοχή είναι το κεντρικό διπλωματικό ζήτημα με το οποίο ασχολείται η ελληνική κυβέρνηση, οι ελληνικές εφημερίδες, τα κόμματα. «Κουραφέξαλα» απαντάνε οι φοβεροί σχολιαστές δύο τετραγώνων του κέντρου της Αθήνας. Οι αστοί μας φοβούνται εμάς και το «εργατικό κίνημα» και μας παραπλανούν! Να λοιπόν τι είναι το «εθνικό», «σωβινιστική απάτη των αστών», για να παραπλανούν τους «επαναστάτες» που απειλούσαν το καθεστώς και αυτό κάνει μανούβρες για να τους τη «φέρει».

Νομίζουμε πως τα επιχειρήματα, αλλά από την πλευρά μου και η διάθεση συζήτησης έχουν εξαντληθεί. Γι' αυτό δεν βλέπουμε να χρειάζεται άλλη απάντηση σε απόψεις τέτοιου τύπου. Κατ' αρχήν καλούμε όσους θέλουν καλόπιστα να ασχοληθούν με το ζήτημα να διαβάσουν και κανένα βιβλίο επί του θέματος. Και υπάρχουν τα βιβλία του Ψυρρούκη, του Σαρρή κλπ. που τουλάχιστο θα επιτρέπουν να γίνει ένας διάλογος ανάμεσα σε ανθρώπους που έχουν μια υποτυπώδη βάση κοινών γνώσεων πάνω στο θέμα.

Στο εξής κάθε αναφορά του συγγραφέα αυτού του άρθρου στο εθνικό ζήτημα δεν μπορεί να γίνεται σε σχέση με τις παλαιοτροτσκιστικές κορώνες και τις Κουκουέδικες απόψεις που κυριαρχούν στο «χώρο», του τύπου «έξω όλοι οι στρατοί», «ανεξάρτητο νησί», που ευνοούν μόνο τη σοβιετική διπλωματία και μακροπρόθεσμα σημαίνουν τον οριστικό εξανδραποδισμό των ελλήνων της Κύπρου. Στο εξής η αναφορά μας στο εθνικό και το ζήτημα της Κύπρου δεν μπορεί παρά να είναι μια αναφορά «πέρα από το χώρο». Αντιδικίες μ' αυτό το χώρο πάνω στο εθνικό σήμερα είναι χαμένος χρόνος. Αν αποφασίσουμε να μεταναστεύσουμε στην Ολλανδία θα ξανασυζητήσουμε με τους όρους αυτούς για το εθνικό της Ολλανδίας στις Μολούκες!

Στο μεταξύ μιλώντας πια μόνο σε όσους θέλουν να καταλάβουν μπορούμε πιστεύουμε να προχωρήσουμε τον προβληματισμό μας πάνω στα προβλήματα που μπαίνουν σήμερα, να πιάσουμε τα πραγματικά ζητήματα του «πόλεμου και της ειρήνης» που μπαίνουν στο επαναστατικό κίνημα, και βέβαια πριν απ' όλα στο λαό μας.

Β. Και πάλι η Κύπρος

Στο προηγούμενο τεύχος της ΡΗΞΗΣ έγινε μια πρόταση, πρόταση που τα επόμενα χρόνια πιστεύουμε θα γίνεται όλο και πιο καθαρή και επείγουσα, δηλαδή σήμερα, χωρίς καμιά χρονοτριβή, να προχωρήσει μια λύση τέτοια που να διασφαλίζει την σωτηρία ό,τι έχει απομείνει από την Κύπρο. και η μόνη λύση για κάτι τέτοιο είναι η ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, έστω του κομματιού που εξακολουθεί να είναι τυπικά ελεύθερο σήμερα.

Αυτή η λύση είναι η μόνη που μπορεί να δόσει μια απάντηση με τα μεγαλύτερα εχέγγυα. Γιατί τα πράγματα είναι καθαρά. Μέσα από διαδοχικές μειοδοτικές και «ρεαλιστικές» λύσεις το 40% της Κύπρου είναι πια κατειλημμένο από τον τούρκικο στρατό. Έχουν περάσει ήδη 9 χρόνια και δεν υπάρχει καμιά πραγματική δυνατότητα «επιστροφής». Η προοπτική του τούρκικου επεκτατισμού είναι προοπτικά ο έλεγχος όλου του νησιού. Μ' αυτή την έννοια η διαιώνιση του στάτους κβο βολεύει τον τούρκικο σωβινισμό, που σε περίπτωση αντιπαράθεσης με την Ελλάδα ή γενικότερης αντιπαράθεσης στην περιοχή, πολύ εύκολα μπορεί να καταλάβει το σύνολο του νησιού. Κι όπως ήδη τονίσαμε, θα ψάχνουμε να βρούμε περιοχή κοντά στην Αθήνα ή τη Θεσσαλονίκη για να εγκατασταθούν οι πρόσφυγες της Νέας Λευκωσίας. Η πορεία είναι καθαρή. Η Τουρκία ξεκίνησε χωρίς καμιά διεκδίκηση στην Κύπρο, μετά πρόβαλε βέτο για την «προστασία» των Τουρκοκύπριων, με το σχέδιο Άτσεσον, το 1964, έμενε ικανοποιημένη με μια στρατιωτική βάση στην Καρπασία, σε περίπτωση ένωσης της Κύπρου με την Ελλάδα, το 1974 κατάλαβε το 40% και ελέγχει την υπόλοιπη. Το μέλλον είναι ξεκάθαρο.

Έτσι αγγίζουμε ένα δεύτερο ζήτημα. Πολλοί λένε: μα θέλουν οι Κύπριοι αυτή την «ένωση» που προτείνετε; Τι είναι λοιπόν; Σωβινιστικό κατάλοιπο; Σωβινιστική μανία; Η ιστορικότητα του αιτήματος της εθνικής ολοκλήρωσης από την πλευρά της Κύπρου είναι διαπιστωμένη και πραγματική. Βέβαια θα μπορούσαμε να πούμε πως σήμερα έχει χαθεί μια τέτοια ιστορική ταυτότητα και άρα δεν είναι υποχρεωτική μια λύση «εθνικής ολοκλήρωσης». Οι Κύπριοι θα μπορούσαν να αποτελέσουν ένα άλλο έθνος. Και γι' αυτό οι υπερασπιστές της «κυπριακής ταυτότητας» έβαζαν και το στοιχείο των Τουρκοκύπριων για να αποδείξουν την ύπαρξη —ή τη γέννηση— μιας κυπριακής ταυτότητας. Και αν βέβαια ήταν έτσι τα πράγματα δεν θα είχαμε κανένα πρόβλημα. Το ζήτημα είναι ότι δυστυχώς δεν είναι έτσι. Η κατάληψη της Κύπρου από τα τούρκικα στρατεύματα και η απειλή της κατάληψης του συνόλου υποχρεώνει τους Έλληνες της Κύπρου σε

αναφορά στην Ελλάδα σαν μοναδικό —ουσιαστικό— σημείο στήριξης. Όσο για τους Τουρκοκύπριους, πια χωρίζονται με δεκάδες χιλιάδες στρατό από τους Ελληνοκύπριους. Σ' αυτές τις συνθήκες η εθνική αναφορά είναι **αναπόφευκτη** για τους Κύπριους, άσχετα από συγκυριακές πολιτικές τοποθετήσεις. Λοιπόν, δεν πρόκειται για μια επιμονή μας στην Κύπρο για λόγους απλά ιστορικούς, αλλά γιατί η ίδια η πραγματικότητα βάζει και θα συνεχίσει να ξαναβάζει την αδιάσπαστη ενότητα Ελλήνων της Ελλάδας και της Κύπρου.

Αν δούμε το ζήτημα από την άλλη πλευρά, την πλευρά της Ελλάδας, και πάλι η πραγματικότητα του ζητήματος της Κύπρου επιβάλλεται **παρά τη θέληση** των Ελλήνων. Πράγματι, και ιδιαίτερα μετά την περιπέτεια του 1974, οι περισσότεροι Έλληνες και ανάμεσά τους η πλειοψηφία των αριστεριστών, ακόμα και μερικά —ευτυχώς λίγα— μέλη της ΡΗΞΗΣ, έχουν ακολουθήσει την περιβόητη και... νικηφόρα γραμμή της στρουθοκαμήλου... «Κύπρον ουκ οίδα». Πρόβλημα όλων ή σχεδόν όλων των Ελλήνων έχει γίνει το πώς θα ξεφορτωθούνε την Κύπρο. Και όμως η Κύπρος πιάνεται σαν βρόγχος στο λαιμό τους. Γιατί εγκατάλειψή της οριστική στα χέρια του τούρκικου σωβινισμού γίνεται αντιληπτή από την Τουρκία σαν **ήττα της Ελλάδας.** Και είναι καθαρό η ήττα στην Κύπρο το '74 γέννησε αυτόματα το πρόβλημα του Αιγαίου. Μια επόμενη ήττα στην Κύπρο —κατάληψή της οριστική— θα σήμαινε αναπόφευκτα ταυτόχρονη σύγκρουση με την Ελλάδα. Να λοιπόν η πραγματικότητα του εθνικού ζητήματος, τέτοια που την έχουν γεννήσει χιλιάδες χρόνια ιστορίας. Δεν μπορεί να παραμεριστεί ούτε με οποιοδήποτε συγκυριακό ζαμανφουτισμό ούτε με τους προλεταριακούς διεθνισμούς των διάφορων κρετίνων.

Δυστυχώς, όσο το κεφάλαιο δεν έχει ακόμα υπερκεράσει τα έθνη, όσο η ανάπτυξή του δεν έχει φτάσει σ' αυτό το σημείο, οι προλετάριοι είναι υποχρεωμένοι να ζουν και να υπάρχουν μέσα σε *εθνικές διαμορφώσεις, είναι υποχρεωμένοι* να τις παίρνουν υπόψη τους και να συνθέτουν το ταξικό με το εθνικό.

Έτσι, λοιπόν, η Κύπρος δεν είναι «οικόπεδο που το τσαλαπατάνε, ούτε και μούρλα εθνική που επιστρέφει», είναι κάτι που και να θέλαμε να το «ξεφορτωθούμε» —και πάνω σ' αυτό έχουμε κάνει ό,τι μπορούμε, κόμματα και «λαός»— δεν μπορούμε, γιατί είναι συνυφασμένο με την υπόστασή μας σαν εθνική οντότητα. Να πώς μπαίνει το ζήτημα της Κύπρου. Είναι συνέπεια μιας ανάλυσης και όχι εθνική «μούρλα». Πολύ θα θέλαμε η Ελλάδα να μην είχε εθνικά προβλήματα, και πολύ θα θέλαμε να είχαμε βγει, συνολικά ο πλανήτης μας, από τον κόσμο των εθνών. Η πραγματικότητα είναι άλλη όμως.

Γ. Η εθνική διαμόρφωση

Το ζήτημα της εθνικής διαμόρφωσης, το ζήτημα των εθνών είναι ένα ζήτημα που πάνω του έχει σκοντάψει ατέλειωτες φορές το επαναστατικό κίνημα. Ένα επαναστατικό κίνημα που από τη μια —δημιουργημένο στην καρδιά της Δυτικής Ευρώπης— αρνιόταν τον κόσμο του έθνους, σαν δημιούργημα της αστικής τάξης και στοιχείο ανταγωνισμού των προλετάριων, και από την άλλη, από τη στιγμή και πέρα που ξαπλώθηκε σε παγκόσμια κλίμακα, υποχρεώθηκε να μεταβάλει σε κεντρικό στοιχείο του προβληματισμού του το ζήτημα των εθνών και εθνοτήτων. Γιατί βέβαια ο κόσμος εξακολουθεί παράλληλα με την καπιταλιστική εκμετάλλευση να γνωρίζει και άλλου τύπου, άλλες μορφές εκμετάλλευσης, εκμετάλλευση της γυναίκας από τον άντρα, των μαύρων από τους λευκούς, των μεταναστών από τους ντόπιους, των εθνικών μειονοτήτων, εθνοτήτων, εθνών από άλλα έθνη κ.ο.κ. Η δογματική άποψη εκείνων που διαβάζουν το Μαρξισμό από τα βιβλία (βέβαια κι αυτό θεωρητικό είναι, ίσως θα έκανε καλό αν διάβαζαν και μερικά βιβλία, αλλά τέλος πάντων αναφερόμαστε στη μεθοδολογία) είναι πως στον καπιταλισμό δεν υπάρχουν άλλες αντιθέσεις, πέρα από εκείνες που χωρίζουν αστούς και προλετάριους. Γι' αυτό κι όταν εμφανίστηκε το γυναικείο κίνημα το χτύπησαν, όταν εμφανίστηκε το κίνημα των μαύρων στην Αμερική έλεγαν «μαύροι και λευκοί εργάτες ενωμένοι», όταν εμφανίστηκαν τα αντιαποικιακά και εθνικά κινήματα, έλεγαν ενωμένοι οι προλετάριοι αποικιών και μητροπόλεων, γι' αυτό *στην κατοχή στην Ελλάδα έλεγαν* ενότητα με τ' αδέλφια μας τους Γερμανούς. Έτσι λοιπόν, σύμφωνα μ' αυτή την αντίληψη, όλες οι υπόλοιπες μορφές καταπίεσης και εκμετάλλευσης εξαφανίζονται και ο κόσμος αποκτάει μια καταπληκτική ομοιομορφία, από το Μπάγκλα Ντες μέχρι τις ΗΠΑ. Βέβαια στα μυαλά τους και μόνο. Γιατί η πραγματικότητα είναι διαφορετική. Ας κάνουμε πάλι μια αναδρομή στην ανάπτυξη του καπιταλισμού. Ο καπιταλισμός είναι ένα κοινωνικό σύστημα που γεννιέται σ' ένα συγκεκριμένο αριθμό χωρών - εθνών και πάρα πέρα ξαπλώνεται στο σύνολο του πλανήτη. Επομένως στηρίζεται στις παλιές δομές και τις αποσυνθέτει. Η αρχική του ανάπτυξη για παράδειγμα στηρίζεται πάνω στα έθνη, ενώ, από ένα σημείο της ανάπτυξης και μετά, τα έθνη αποτελούν τροχοπέδη, όπως σήμερα π.χ. για την ανάπτυξη του δυτικοευρωπαϊκού κεφάλαιου. Σε ένα άλλο επίπεδο παίρνει την παλιά -πατριαρχική οικογένεια, και στηρίζεται επάνω της για την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης, ενώ ταυτόχρονα αποσυνθέτει την οικογένεια. Το ίδιο γίνε σε σχέση με το φυλετικό ζήτημα κλπ. Από τη μιά μετέβαλε τους μαύρους σε σκλάβους, από την άλλη γεννούσε τους όρους για την απελευθέρωσή τους. Και αυτό ισχύει για πολλά πράγματα. Η δράση του καπιταλισμού είναι μια δράση αδιάκοπης αποσύνθεσης και δημιουργίας δομών, στήριξης σε παλιότερες δομές και απόρριψής τους κ.ο.κ. Το ίδιο ισχύει και μάλιστα σε τεράστια κλίμακα για το εθνικό, το κεφάλαιο, μέσα από την ενοποίηση που προκαλεί αρχικά στο επίπεδο της αγοράς και της κρατικής υπόστασης, προωθεί την ανάπτυξη των εθνών στη βάση των παλιών εθνοτήτων, και ταυτόχρονα, όσο αναπτύσσεται, τα έθνη γίνονται τροχοπέδη στην ανάπτυξή του, από τη στιγμή και πέρα που η δράση του ξεπερνά το «εθνικό στάδιο». Έτσι στον κόσμο που ζούμε, με την καταπληκτικά άνιση ανάπτυξη του κεφάλαιου σε παγκόσμια κλίμακα, τα έθνη όχι μόνο εξακολουθούν να επιβιώνουν αλλά αποτελούν και το υποχρεωτικό πλαίσιο ύπαρξης των λαών. Μόνο σε ελάχιστες πολύ αναπτυγμένες χώρες ίσως έχουμε πλησιάσει στο σημείο που το εθνικό αρχίζει να ξεπερνιέται τόσο στη συνείδηση όσο και την πραγματικότητα των λαών —αλλά και πάλι!

Στον υπόλοιπο κόσμο λοιπόν η καπιταλιστική ανάπτυξη όχι μόνο δεν έχει οδηγήσει σε εξάλειψη της αντικειμενικής υπόστασης των εθνών, αλλά αντίθετα η διαδικασία της καπιταλιστικής ανάπτυξης οδηγεί σε όξυνση των αντιθέσεων ανάμεσα σε έθνη, και σε εθνική καταπίεση. Αυτή η πραγματικότητα του καπιταλισμού σημαίνει πως το εργατικό κίνημα, που δεν ζει σ' ένα κόσμο όπου υπάρχουν μόνο αστοί και προλετάριοι, αλλά όλο αυτό το αξεδιάλυτο και πολύπλοκο δίκτυ τάξεων και διεθνών αντιθέσεων, είναι υποχρεωμένο να παίρνει υπόψη του το εθνικό ζή-

τημα, την εθνική καταπίεση και εκμετάλλευση, δίπλα και παράλληλα στην καπιταλιστική, πράγμα που όμοια ισχύει σε άλλα επίπεδα για αντιθέσεις όπως εκείνες ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα, τους λευκούς και τους μαύρους κλπ. Και η θέση του για όλες αυτές τις αντιθέσεις είναι πως η ταξική αντίθεση θα πρέπει να συντίθεται με τις υπόλοιπες. Έτσι ήδη ο Μαρξ, μιλώντας για την Αγγλία και την επανάσταση στην Αγγλία, τόνιζε πως ο μοχλός θα πρέπει να μπει στην... Ιρλανδία, δηλαδή το κίνημα των Ιρλανδών ενάντια στην εθνική καταπίεση. Όταν πρόκειται για την γυναικεία καταπίεση πρέπει να συντίθεται αυτή μέσα στην ιδιαιτερότητά της φύλου και όχι ταξική — με τις ταξικές αντιθέσεις κ.ο.κ. Έτσι και μόνο το επαναστατικό κίνημα μπορεί να υπάρξει σ' ένα περίπλοκο και αντιφατικό κόσμο, όχι αντιπαραθέτοντας την ταξική αντίθεση με τις υπόλοιπες, αλλά συνθέτοντάς την μ' αυτές. Έτσι και μόνο μπόρεσε να υπάρξει το επαναστατικό κίνημα μέχρι τα σήμερα. Ο τροτσκισμός αντίθετα αντιπαραθέτει εθνικό και ταξικό, και δεν βλέπει πως όλες οι ταξικές επαναστάσεις είχαν ταυτόχρονα και εθνικό περιεχόμενο, ενώ αντίστροφα και οι εθνικές με τη σειρά τους είχαν έναν ταξικό τέτοιο, πως το ζήτημα των φύλων γίνεται ταυτόχρονα και ταξικό κ.ο.κ. Έτσι η θέση του επαναστατικού κινήματος, μέχρις ότου ξεπεραστεί αντικειμενικά η ύπαρξη των εθνών, η διαφορά φύλων, χρώματος, ηλικίας κλπ. είναι ο σεβασμός στην ισοτιμία — εθνική ή φυλετική. Όπου υπάρχει αντίθετα εθνική καταπίεση ή παραβίαση, εκεί το επαναστατικό κίνημα είναι **υποχρεωμένο** να παρέμβει για να αρθεί η ανισοτιμία και **μέσα** από κεί να προωθήσει και το ταξικό κίνημα. Αυτό σήμαιναν οι αντιαποικιακές επαναστάσεις, η αντίσταση στην κατοχή, η Κομμούνα του Παρισιού!

Σ' αυτή τη βάση λοιπόν λέμε: σήμερα στην Ελλάδα υπάρχει στοιχείο απειλής αυτής της ισοτιμίας από τον τούρκικο επεκτατισμό, τόσο στην Κύπρο όσο και στο Αιγαίο και αυτό είναι ένα πρόβλημα που το εργατικό και επαναστατικό κίνημα πρέπει ν αντιμετωπίσει, γιατί διαφορετικά είναι καταδικασμένο στη απραξία και στα λάθη στο ίδιο επίπεδο της εσωτερικής ταξικής σύγκρουσης.

Δ. Ενάντια στον κρετινισμό και το σωβινισμό

Ήδη παραπάνω τονίσαμε την ανάγκη να ξεπεράσουμε τα κρετίνικα σύνδρομα του τροτσκισμού σε σχέση με το «έθνος», κι αυτό είναι όρος για να μην έχουμε από την άλλη πλευρά μια ανάπτυξη σωβινισμού που στο τέλος θα γίνει αναπόφευκτη. Πράγματι όσο η ελληνική κοινωνία θα βυθίζεται σε κρίση, όσο η εξωτερική απειλή θα βαραίνει, με αδιάκοπες «υπομνήσεις» που κάνουν συνέχεια οι Τούρκοι, όσο στις αγορές της Μέσης Ανατολής και στην Ευρώπη τα τούρκικα προϊόντα θα αρχίσουν να ανταγωνίζονται τα ελληνικά, τόσο περισσότερο μέσα στην ελληνική κοινωνία θα ανεβαίνουν οι σωβινιστικές διαθέσεις και φωνές, τόσο περισσότερο θα τείνουν να αναπτύσσονται φαινόμενα αντιδραστικού εθνικισμού. Και ήδη «πολιτιστικά» φαινόμενα όπως οι αναφορές σε «Σμύρνη» και «Ανατολή», στην ορθοδοξία, που προωθούνται και από προοδευτικούς, «η Αθήνα πρωτεύουσα της Ανατολής», η αδιάκοπη υπόμνηση της «μοναδικότητας» της Ελλάδας, έχουν μια τέτοια λειτουργία, τείνουν, μπρος στην αδιαφορία και τη μειοδοσία που υπήρχε τα προηγούμενα χρόνια, να προωθήσουν ένα πνεύμα αληθινά σωβινιστικό και «ελληνοκεντρικό». Και εκεί φαίνεται πως ο κρετίνικος δογματισμός εκτρέφει πάντα το αντίθετό του. Η άρνηση της πραγματικότητας πληρώνεται πάντα ακριβά.

Γι' αυτό λοιπόν αποκτάει επείγοντα χαρακτήρα, για να εμποδίσουμε τόσο το σωβινισμό όσο και τον **αναπόφευκτο πόλεμο** με την Τουρκία, να αρχίσουμε να παρεμβαίνουμε όσο γίνεται πιο ουσιαστικά και αποφασιστικά γύρω από αυτό το ζήτημα. **Στην Ελλάδα ένα κίνημα ενάντια στον πόλεμο είναι πρώτα απ' όλα ένα κίνημα ενάντια σε έναν ελληνοτουρκικό πόλεμο.** και δεν μπορεί παρά να στηρίζεται στους εξής άξονες:

α) Διατήρηση του στάτους κβο στο Αιγαίο και τη Θράκη.

β) Αναγνώριση της παρούσας τάξης πραγμάτων στην Κύπρο και επικύρωσή της με ένωση με την Ελλάδα.

γ) Ταυτόχρονη αποχώρηση των στρατιωτικών δυνάμεων Ελλάδας - Τουρκίας από τα σημεία αντιπαράθεσης στο Αιγαίο και σ' αυτή τη βάση μείωση των στρατιωτικών δαπανών και στις δύο χώρες.

Βέβαια όρος για να αρχίσει από την πλευρά μας μια οποιαδήποτε καμπάνια με την ελάχιστη αποτελεσματικότητα είναι ο συντονισμός μας με τις επαναστατικές ή έστω προοδευτικές και αντιπολεμικές δυνάμεις της Τουρκίας. **Μια πρώτη επαφή ανάμεσα σε αντιπολεμικές και αντισωβινιστικές δυνάμεις Ελλάδας και Τουρκίας θα είχε μεγάλη σημασία, έστω και συμβολική.**

Βέβαια για να προχωρήσει ο,τιδήποτε προς μια τέτοια κατεύθυνση, αναγκαίος όρος όπως τονίζαμε είναι η κατανόηση και η αναγνώριση του «εθνικού» σαν πραγματικού προβλήματος «ανισοτιμίας» στις σχέσεις Ελλάδας - Τουρκίας και της ανάγκης μιας πάλης για την εξάλειψη της ανισοτιμίας.

Όλα τα άλλα ανήκουν, όπως τονίσαμε, στην προϊστορία γκρουπούσκουλων, αγράμματων και ανιστόρητων.

Το ζήτημα που μπαίνει λοιπόν από δω και πέρα είναι να οικοδομήσουμε ένα αντιπολεμικό κίνημα που, αναγνωρίζοντας την ύπαρξη του εθνικού σαν δευτερεύουσας αλλά σημαντικής αντίθεσης της ελληνικής κοινωνίας, θα παλεύει για την κατάκτηση της εθνικής ισοτιμίας, και άρα την αποφυγή του πολέμου. Και πάνω σ' αυτό θα πρέπει να αρχίσουμε να παίρνουμε πρακτικά μέτρα για την συνάντησή μας με δυνάμεις από την Κύπρο και την Τουρκία για να προωθήσουμε κάτι τέτοιο.

Γ.Κ., Ιούλης 1983

Απο μπρόσουρα που κυκλοφόρησαν μαθητές στη θεσ/νίκη,αναδημοσιεύουμε τα παρακάτω κείμενα:

ΣΧΟΛΕΙΟ: Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΚΑΙ Η ΔΟΜΗ ΤΟΥ

«Από την αλλοτρίωση της γνώσης στη γνώση της αλλοτρίωσης»

Η εκπαίδευση σαν πρωταρχικό της σκοπό έχει να μεταδώσει ένα πλήθος γνώσεων που συσσώρευσαν οι προηγούμενες γενιές στις επόμενες, ως θεσμός διαχωρισμένος από την κοινωνία το σχολείο ιδρύεται περίπου ταυτόχρονα με την ίδρυση των λεγόμενων ιστορικών κοινωνιών. Εδώ και πέντε χιλιάδες χρόνια η εκπαίδευση στηρίζεται βασικά στις ίδιες ιδέες: α) ότι υπάρχει ένα αναμφισβήτητο σύστημα γνώσεων, αναμφισβήτητης αξίας, β) ότι υπάρχει μια συγκεκριμένη μέθοδος μετάδοσης αυτών των γνώσεων, γ) ότι αυτή η μέθοδος προϋποθέτει τη διεύθυνση της εκπαίδευσης από τον εκπαιδευτή και την παθητική αποδοχή της διδαχής από τον εκπαιδευόμενο.

Το σχολείο είναι ένας θεσμός καταστολής και χειραγώγησης της νεολαίας, αναγκαίος για την ύπαρξη του κάθε κράτους, που έχει σαν σκοπό να αναπαράγει άτομα που θα ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις μιας παράλογης κοινωνίας και θα διαιωνίζουν το υπάρχον σύστημα (που προϋποθέτει το διαχωρισμό σε εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους).

Το σχολείο είναι απαραίτητο για την ασφαλή πολιτική και κοινωνική εξέλιξη, καθώς επίσης και για τη διαιώνιση κάθε μορφής εξουσίας. Κι αυτό, γιατί είναι κέντρο επεξεργασίας, προετοιμασίας και προπαρασκευής της νέας γενιάς που προορίζει μια μερίδα «καλών μαθητών» να γίνουν οι αυριανοί τεχνοκράτες, δηλαδή τα νέα αφεντικά που θα εκμεταλλεύονται τους υπόλοιπους που προορίζονται για το νέο εξειδικευμένο εργατικό δυναμικό της σύγχρονης εποχής μας.

Ο ρόλος του διδάσκοντος

Το σχολείο είναι μια μικρή κοινωνία. Είναι ένας μικρός οργανισμός που έχει μια λειτουργία διαχωρισμένη από την υπόλοιπη κοινωνία. Βασική προϋπόθεση σε κάθε κλειστή κοινωνία είναι η ύπαρξη μιας εξουσίας που να ασκείται άμεσα στον εξουσιαζόμενο, (για παράδειγμα, αξιωματικός - φαντάρος, δεσμοφύλακας - φυλακισμένος, ψυχίατρος - «τρελός»). Στο σχολείο η εξουσία αυτή είναι ο καθηγητής. οι περισσότεροι καθηγητές και δάσκαλοι, άνθρωποι που νομίζουν τον εαυτό τους σοφό και που μεταμφιέζονται σε θησαυροφύλακες της ηθικής και της γνώσης, σαν εκπρόσωποι των απόψεων της εξουσίας, υποστηρίζουν σθεναρά τον παραμορφωτικό ρόλο του σχολείου, εκτελώντας τον άμεσα κατά τη διάρκεια της διδασκαλίας και επενδύοντας σ' αυτόν όλες τις απωθημένες επιθυμίες και φιλοδοξίες τους. Οι απαιτήσεις τους για την τήρηση συγκεκριμένων πρότυπων συμπεριφοράς (πρότυπο σαν αυτό της υποταγμένης προσωπικότητας) οφείλονται κυρίως στην εξουσιαστική τους συνείδηση και στα ψυχολογικά προβλήματα της προσωπικής τους ζωής.

Η απαίτηση του καθηγητή να απολαμβάνει το σεβασμό του μαθητή, –σεβασμό που φυσικά δεν πηγάζει από συνειδητή κριτική και αποδοχή, αλλά από ένα είδος υπακοής που πετυχαίνεται με εξαναγκασμό και καταπίεση–, ενδέχεται να προέρχεται από ένα άτομο που νιώθει στη ζωή του καταπιεσμένο, υποταγμένο και αναγκασμένο να δείχνει σεβασμό στους ανωτέρους. Το σχολείο είναι γι' αυτόν ένας χώρος που προσφέρεται για την πραγματοποίηση των ονείρων του, για δύναμη και εξουσία. Στο σχολείο ΑΥΤΟΣ ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΩΤΕΡΟΣ, άσχετα αν στην πραγματικότητα είναι και αυτός μια μαριονέτα στα χέρια του κράτους. Είναι και αυτός ένας μισθωτός σκλάβος που αλλοτριώνεται μέσα στο χώρο της εργασίας του και που δεν έχει καν το δικαίωμα να αποφασίζει ο ίδιος για το περιεχόμενο της διδασκαλίας του.

Στην κυριολεξία είναι ένα πιόνι, που όμως πέρα από τα διδασκαλικά του καθήκοντα ενεργεί συνειδητά ή ασυνείδητα σαν μπάτσος της νεότητας, σαν γραφειοκράτης που επιβάλλει ένα εξοντωτικό πρόγραμμα μαθημάτων, σαν ταξινομητής ανθρώπινων όντων με βάση την ηλικία και σαν υπάλληλος επιφορτισμένος με την ανάπτυξη των ειδικοτήτων και την εμπέδωση της άχρηστης γνώσης.

Σχολείο και καπιταλισμός

Μια από τις κυριώτερες λειτουργίες του σχολείου είναι ο προκαθορισμός και η ικανοποίηση των μελλοντικών επαγγελματικών απαιτήσεων του μαθητή. Αυτή φυσικά η λειτουργία εντάσσεται μέσα στο πλαίσιο της μετατροπής του μαθητή σε συνεπή παραγωγική μονάδα, γιατί χωρίς παραγωγικότητα είναι αδύνατη η διατήρηση του καπιταλιστικού συστήματος. Οι καπιταλιστές έχουν εκμεταλλευθεί όσο μπορούν καλύτερα το θεσμό του σχολείου με το να αναπαράγουν συνεχώς τους αυριανούς τεχνοκράτες, επιστήμονες, εργοδότες, διανοούμενους, αφεντικά και χαρισματικούς ηγέτες οι οποίοι θα τους αντικαταστήσουν. Όσοι μαθητές δεν υποτάσσονται στις παράλογες απαιτήσεις των καπιταλιστών είναι οι νέοι γι' αυτούς εργάτες που θα δουλεύουν απρόσωποι μέσα στα εργοστάσια και οι νέοι άνεργοι που θα ψάχνουν μάταια για δουλειά.

Σ' αυτόν ακριβώς τον λόγο οφείλεται το εξοντωτικό κυνήγι βαθμών που ρίχνονται οι μαθητές για να διεκδικήσουν μια προνομιούχα θέση στην κοινωνία. Εκείνο που κυριαρχεί στο σχολείο και το οποίο αντανακλά τη βάση λειτουργίας του καπιταλισμού, είναι ο ανταγωνισμός. Ο συμμαθητής παύει να είναι ένας φίλος μας και γίνεται ένας αντίπαλος που πρέπει να εξοντωθεί. Πρέπει να πατήσουμε πάνω σ' αυτόν για να μπορέσουμε να συνεχίσουμε το ανέβασμά μας στις ιεραρχικές βαθμίδες της κοινωνίας, εξασφαλίζοντας έτσι την οικονομική μας άνεση. Παύουμε να είμαστε ανθρώπινες προσωπικότητες με αισθήματα και λειτουργούμε σαν κομπιούτερς αποστηθίζοντας όλο και περισσότερη άχρηστη γνώση για να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις μερικών διεστραμμένων.

Παράλληλα το σχολείο εισάγει την αμοιβή στην αποστήθιση προσφέροντας επαίνους και βαθμούς στους μαθητές, εξασφαλίζοντας έτσι την ανταλλακτικότητα και τον καταναγκασμό της γνώσης. Αυτό φυσικά έχει σαν αποτέλεσμα να διαβάζει ο μαθητής για να συσσωρεύει ειδικές γνώσεις, γνώσεις που κοστολογούνται σύμφωνα με το νόμισμα του χρηματιστηρίου του σχολείου που είναι ο βαθμός *και όχι* για να μάθει κάτι που πραγματικά τον ενδιαφέρει και τον ευχαριστεί και που ξεπερνάει τα όρια της σχολικής γνώσης. Βέβαια η επιβεβαίωση της αξίας του μαθητικού ρόλου που παίζει ο μαθητής για είκοσι τουλάχιστον χρόνια εμφανίζεται με το όνομα πτυχίο-δίπλωμα.

Επιπλέον σ' αυτό το εξωφρενικό κυνήγι βαθμών συμμετέχουν και οι γονείς απαιτώντας από το παιδί τους να γίνει ο «καλός μαθητής» που θα εκπληρώσει τις φιλοδοξίες τους, χωρίς να τους ενδιαφέρει η δικιά του άποψη και επιθυμία. Έχει μάθει από μικρός να χρησιμοποιείται σαν αντικείμενο. Η προσαρμογή του θα είναι εύκολη μέσα στο σχολείο από τη στιγμή που, βγαίνοντας από την οικογένεια, είναι ήδη άοπλος και ανυπεράσπιστος. Πρέπει να μάθει το παιδί να παίζει το ρόλο του μαθητή, γιατί μόνο έτσι θα μάθει να καταναλώνει εξουσία. Θα τοποθετηθεί μέσα στην ιεραρχική, εμπορευματική μας κοινωνία και θα επιβιώσει. Μόνο έτσι θα μάθει να παίζει πάντα κάποιο ρόλο σ' όλη του τη ζωή, για να ενσωματωθεί στον κοινωνικό μηχανισμό, αφού ο ρόλος είναι η ίδια η ατομική θυσία και το ανταλλακτικο του νόμισμα, η κοινωνική καταξίωση.

Καταστολή

Το σχολείο μεταφράζεται από τους μαθητές σαν φόβος, ρουτίνα, μπέρδεμα. Φοβούνται οι μαθητές πάνω απ' όλα ότι θα αποτύχουν, ότι θα απογοητεύσουν και θα δυσαρεστήσουν τους γονείς τους που αγωνιούν τριγύρω τους. Αυτούς που οι απεριόριστες ελπίδες και προσδοκίες τους κρέμονται πάντα πάνω από τα κεφάλια των παιδιών. Ρουτινιάζουν γιατί τα πράγματα που τους λένε και οι γνώσεις που τους προσφέρουν και που υποχρεωτικά δέχονται είναι ασήμαντα, ανιαρά και περιορίζουν το ευρύ επίπεδο της νοημοσύνης και των ικανοτήτων τους. Μπερδεύονται γιατί οι περισσότερες από τον χείμαρο των λέξεων που κυλάει μέσα στην τάξη έχουν πολύ μικρή ή καμιά σημασία στο δικό τους νου. Πολύ συχνά οι λέξεις αυτές αντιφάσκουν ολοφάνερα με την ίδια την καθημερινή πραγματικότητα. Με όλα αυτά υποτάσσεται στην κυριολεξία η ενστικτώδης διάθεση για μάθηση του παιδιού και γίνεται αποχαυνωμένο πρόβατο, λεία για τους κρατιστές. Ο κυριώτερος τρόπος καταστολής, της προσωπικότητας του μαθητή είναι οι βαθμοί. Οι βαθμοί είναι η μεγαλύτερη απάτη μέσα στο σχολείο. Οι βαθμοί στο σχολείο έχουν την ίδια χρησιμότητα που έχουν και τα χρήματα στη ζωή. Αναγκάζουν τους ανθρώπους να κάνουν πράγματα που δεν έχουν όρεξη να κάνουν. Το διάβασμα γίνεται καθήκον που το εκτελούμε, όχι γιατί αισθανόμαστε κάποια ικανοποίηση αλλά για να κερδίσουμε βαθμούς. Οι βαθμοί χρησιμεύουν για να ανταμείψουν ή να τιμωρήσουν έναν μαθητή. Είναι το μοναδικό άμεσο όπλο της εξουσίας μέσα στο σχολείο για να απειλεί και να συμμορφώνει τους μαθητές ανάλογα με τις εκάστοτε απαιτήσεις της. Η χυδαία δικαιολογία που προβάλλεται ότι οι βαθμοί αξιολογούν την εξυπνάδα και ότι είναι η απεικόνιση του μαθητή είναι γελοία. Η λειτουργία της τιμωρίας, είναι δύο έννοιες ίδιες. Οι βαθμοί ποτέ δεν εκφράζουν τον μαθητή. Το μόνο που κάνουν είναι να εξασφαλίζουν τη δουλικότητα και την πειθαρχία του μαθητή. Οι βαθμοί είναι το μέσον απορρόφησης του αυθορμητισμού και της ελευθερίας.

Όλος ο παραλογισμός και η τρομοκρατία που ασκεί το σχολείο στους μαθητές φτάνει στο αποκορύφωμά του με τους διαγωνισμούς. Οι διαγωνισμοί έχουν σαν σκοπό τους να τρομοκρατήσουν ακόμη περισσότερο τους μαθητές και να κάνουν πιο εύκολη την ηλίθια λειτουργία του σχολείου, τη *διαλογή*. Όλο το σύστημα της διαλογής που στηρίζονται οι διαγωνισμοί, δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να αποκλείει κάθε χρόνο ένα μεγάλο αριθμό μαθητών, με κριτήριο τη βαθμολογία. Με τους διαγωνισμούς διαλέγονται οι αυριανοί τεχνοκράτες και εξουσιαστές, που θα αποτελέσουν αύριο τη νέα συμμορία που λέγεται κυβέρνηση και ξεχωρίζονται οι νέοι εργάτες, σκλάβοι. Οι διαγωνισμοί είναι η πλαστή εικόνα του μαθητή, που τη δημιουργεί ο ίδιος ο θεσμός της εκπαίδευσης, για να δικαιολογήσει τον ηλίθιο και φασιστικό διαχωρισμό των μαθητών σε καλούς και κακούς, έξυπνους και βλάκες.

Ότι το σχολείο είναι ένας βάλτος παραμόρφωσης φαίνεται από την ίδια τη γνώση που προσφέρει. Γνώση που είναι διαχωρισμένη από την κοινωνική ζωή, ανούσια και άχρηστη μέσα στην καθημερινή πραγματικότητα. Τα παιδιά πρωτοέρχονται στο σχολείο γεμάτα περιέργεια. Μέσα σε λίγα χρόνια η περιέργειά τους είναι νεκρή και σιωπηλή...

Σχολείο και εκσυγχρονισμός

Στο παρελθόν οι σκηνές του ξυλοδαρμού θεωρούνταν φυσικό φαινόμενο. Η βία που ασκούσαν πάνω στην προσωπικότητα των μαθητών οι δάσκαλοι ήταν πιο άμεση. Το κράτος επέβαλε τη γνώση με το μαστίγιο. Σήμερα το κράτος εκσυγχρονίζει το ρόλο του «δεσμοφύλακα με το μαστίγιο» αντικαθιστώντας τον με το ρόλο του «προοδευτικού

δασκάλου». Στην ουσία το κράτος αντικαθιστώντας το «μεσαιωνικό σχολείο» με το «δημοκρατικό σχολείο» πετυχαίνει να ενσωματώνει την κάθε αμφισβήτηση, ακόμα και να την δέχεται, να τη μεταρρυθμίζει, χωρίς αυτό το ίδιο να καταργείται με αποτέλεσμα να διαιωνίζεται ο κοινωνικός διαχωρισμός και η σχέση υποταγής με τη νέα μορφή: Το «μοντέρνο σχολείο» και ο «μοντέρνος δάσκαλος». Αυτή η σχέση υποταγής ενισχύεται σήμερα με τη συμμετοχή των μαθητών στη διοίκηση του σχολείου, δίνοντάς τους την ψευδαίσθηση ότι συμμετέχουν και αποφασίζουν οι ίδιοι για τον τρόπο λειτουργίας του σχολείου.

Η διαχωρισμένη γνώση

Ο καταμερισμός και η εξειδίκευση διαμορφώνουν μια κοινωνία που δεν μαθαίνει ούτε εξειδικευμένα ούτε συνολικά. Γιατί απλά αν μαθαίναμε δε θάχαμε ανάγκη γιατρού, δασκάλου, ψυχίατρου, ξυλουργού και γενικά κράτους που να παρίσταται σαν τοποτηρητής του καταμερισμού και της εξειδίκευσης. Η ευφυία πολλών αγρίων λαών που μας ξενεύει βρίσκεται στην ίδια τη ζωή τους, ομοίως και η ευφυία των λαών της Σιβηρίας.

– «Αράχνες και άσπρα σκουλήκια δια στόματος, χρήση: στειρότης».

– «Λίπος μαύρου κανθάρου, χρήση: λύσσα».

– «Συνθλιμένη σύλφη, πολύποδας, χρήση: πύον, κοίλη».

– «Κόκκινα σκουλήκια διαλυμένα, χρήση: ρευματισμοί».

– «Χολή λαυρακιού, χρήση: οφθαλμικές παθήσεις».

– «Κοβιοί, καραβίδες ζωντανές δια στόματος, χρήση: επιληψία, όλες οι αρρώστιες».

– «Αίμα, δρυοκολάπτη, ρόφηση αυγού πουλιού ΚΟΥΚΣΗΛ, χρήση: πονόδοντος, ασθένειες μαλλιών, φυματίωση».

Για τη φυλή BOYRIATE μια αρκούδα έχει τις εξής χρήσεις: Το κρέας επτά θεραπευτικές ιδιότητες, το αίμα πέντε, το λίπος εννιά, το μυαλό δώδεκα, η χολή δεκαεπτά και το τρίχωμα δύο.

Είναι φανερό ότι όπου η ζωή ενώνεται με την εκπαίδευση η γνώση χρήσης και η διανοητική γνώση είναι απεριόριστη. Η ομολογία της E. Smith Bowen για μια τοπική αφρικανική φυλή «για πρώτη φορά στη ζωή μου βρίσκομαι σε μια κοινότητα όπου τα παιδιά των δέκα χρονών δεν με ξεπερνούν στα μαθηματικά· σ' αυτόν όμως τον τόπο κάθε φυτό άγριο ή καλλιεργημένο έχει όνομα και μία χρήση απολύτως ορισμένη και κάθε άνδρας, γυναίκα ή παιδί ξέρει εκατοντάδες είδη. Όσο και να το θέλω ποτέ δεν θα μπορούσα να μάθω όσα αυτοί». Και για τη φυλή TEWA Ινδιάνων του Νέου Μεξικού «έχουν επισημάνει και τις παραμικρότερες διαφορές και έχουν ονόματα για όλα τα είδη κωνοφόρων... στ' αλήθεια τίποτα δεν θα εμπόδιζε τη μετάφραση ενός βοτανικού συγγράμματος στη γλώσσα των TEWA.

Το σχολείο είναι και θα είναι πάντα ένας ηλίθιος θεσμός ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΑΧΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ, επειδή ακριβώς δεν ενθαρρύνει αλλά καταστέλλει τον έρωτα και το παιχνίδι και τοποθετεί κι ενσωματώνει τον μαθητή στην κοινωνία της παθητικότητας.

Ο ίδιος ο αχρείαστος κοινωνικά θεσμός του σχολείου μας δείχνει το δρόμο της κατάργησής του και την απελευθέρωση του ανθρώπινου πνεύματος που φυλακίζεται στις απάνθρωπες αίθουσες της βαρβαρότητας, του ανταγωνισμού, της βαθμολογίας, των εξετάσεων. Σκοπό του έχει να διευθύνει τη ζωή μας ανταλλάσσοντάς την με μια επαγγελματική σταδιοδρομία που μας θέλει μισθωτούς σε κάποια υπηρεσία ή το πολύ πολύ σε κάποια θέση της ιεραρχημένης κοινωνίας μας.

Αστυνομικοί με γκλομπς αντιμέτωποι με νεαρούς

ΑΠ' ΤΗΝ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗΣ ΣΤΗΝ ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΤΗΤΑΣ

Οι άνθρωποι θα μπορούσαν να ζουν σε κατάσταση δημιουργικότητας 24 ώρες το 24ωρο. Η καθημερινή αλλοτρίωση όμως μέσα από τους μηχανισμούς καταπίεσης (σχολείο, εργοστάσιο) δεν μπόρεσε να οικειοποιηθεί αυτό το πάθος για δημιουργία. Το μόνο που κατάφερε είναι να δημιουργήσει σεξουαλικά άρρωστα και καταπιεσμένα άτομα τα οποία έχουν ανάγκη από εκτόνωση των απωθημένων τους ενστίκτων. Η εκτόνωση αυτή καταντάει βιολογική ανάγκη και την ήπιά της μορφή μπορούμε να την ταυτίσουμε με τη σημερινή ψυχαγωγία.

Στον άνθρωπο εκτός από τις ανάγκες του «έχειν» υπάρχουν και οι ανάγκες του «είναι και δραν» οι οποίες συμπεριλαμβάνουν τις ριζικές ανάγκες του έρωτα, του παιχνιδιού, της αυθόρμητης δημιουργικότητας. Το πρόβλημα είναι αν όλα τα παραπάνω, δίνονται από τη σημερινή ψυχαγωγία ή αν καταστέλλονται συνειδητά απ' αυτήν.

Καθώς η αφθονία της κοινωνίας εξαρτάται όλο και περισσότερο από την αδιάκοπη παραγωγή και κατανάλωση σπατάλης, τρυκ, προγραμματισμένης παλιατζούρας και μέσων καταστροφής, τα άτομα είναι υποχρεωμένα να προσαρμοστούν στις ανάγκες αυτές με τρόπους διαφορετικούς από τους παραδοσιακούς. Ούτε οι νόμοι, ούτε ο πατριωτισμός φαίνεται πια να φτάνουν για την εξασφάλιση ενεργητικής λαϊκής υποστήριξης προς την ολοένα πιο επικίνδυνη επέκταση του συστήματος. Ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΧΕΙΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΝΣΤΙΚΤΩΔΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΕΧΕΙ ΓΙΝΕΙ Ο ΖΩΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ. Αυτό το ρόλο μπορούμε να πούμε ότι παίζει η ψυχαγωγία που μας προσφέρει η εξουσία. Γιατί, πράγματι, όλες οι καλοστημένες λύσεις που προβάλλει το κράτος, για να ξοδεύουμε ευχάριστα και ακίνδυνα γι' αυτό, τον ελεύθερο χρόνο μας, είναι ενταγμένες στο χώρο της παθητικής ψυχαγωγίας. Μερικοί ενεργητικοί δέκτες και όλοι οι άλλοι παθητικοί πομποί, ανήμποροι να συμμετέχουν. Κλασσικό παράδειγμα παθητικότητας και μη συμμετοχής, το ποδόσφαιρο. Το σκηνικό είναι στημένο. Επιβλητικό γήπεδο, χαρτιά, σημαίες, φωνές, φανατισμός, είδωλα προσφερόμενα για ταύτιση. Δεν είναι καθόλου παράξενο που οι περισσότεροι χούλιγκανς είναι από το χώρο της νεολαίας και κυρίως μαθητές. Όλοι μας θέλουμε κάπου να μεταδώσουμε αυτή τη δημιουργική ενέργεια που έχουμε. Ο αφελής «ψαρώνει». Μη έχοντας πού να πάει, πώς να περάσει ευχάριστα, προσπαθεί να πιστέψει ότι όλο το πράγμα του αρέσει. Η υποβολή είναι καθοριστική. Μπαίνει στη θέση του παίκτη, νιώθει όλα τα συναισθήματα που κυριαρχούν σ' αυτόν και φεύγει με την ψευδαίσθηση της εσωτερικής «ηδονής». Νιώθει χαμένος, κερδισμένος, αδικημένος, καλός, κακός, χαρούμενος, πικραμένος. Κι όλα αυτά από ένα παιχνίδι που παρακολουθούσε σαν θεατής. Τώρα μπορεί να πάει στο σχολείο ή στη δουλειά για άλλες 5 μέρες. Θα αντέξει μέχρι να έρθει η Κυριακή για να ξαναεκτονωθεί;

Με τον ίδιο τρόπο λειτουργούν τα ηλεκτρονικά. Το άτομο μπαίνει στο επιβλητικό μαγαζί το οποίο είναι κατάλληλα διακοσμημένο για να εντυπωσιάσει. Φώτα ανάβουν, φώτα σβήνουν και εσύ αρχίζεις να παίζεις, ξέροντας ότι θα χάσεις. Έτσι κι αλλιώς από μικροί έχουμε μάθει να χάνουμε! Το κράτος νίκησε για άλλη μια φορά. Κι όμως εμείς έχουμε νιώσει ανακούφιση, έχουμε φέρει χάι σκορ. Οι τεχνοκράτες ξέρουν καλά τη δουλειά τους.

Πίσω απ' όλα αυτά ακολουθούν εκατοντάδες ντισκοτέκ, καφετερίες, παμπ, καφενεία, οι πιο μοντέρνες μορφές έλεγχου της νεολαίας. Κλεισμένοι μέσα σε κουτιά, περιτριγυρισμένοι μ' όλη τη σαπίλα του καθωσπρεπισμού, πίνουμε τη μπύρα μας ή τον καφέ μας, καταναλώνοντας τον εαυτό μας σε ανιαρές συζητήσεις για το ποδόσφαιρο, την τηλεόραση, το σινεμά, το σχολείο. Δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς. Δεν μας αρέσει, αλλά πού να πάμε; Θα μπορούσαμε να πάμε σινεμά, αλλά εκεί είναι που η εξουσία προσφέρει την ψευδαίσθηση μ' όλη της τη μεγαλοπρέπεια. Άντρες, όμορφοι, δυναμικοί, γαμίκοι, με μπράτσα που τα κάνουν όλα. Γυναίκες καλλίγραμμες, κορμάρες, όμορφες, γυναίκες των ονείρων. Όλα τα ανεκπλήρωτα όνειρά μας παρουσιάζονται με την τέλεια μορφή τους κι εμείς τα βλέπουμε, χαιρόμαστε, ταυτιζόμαστε και φεύγουμε καταϊκανοποιημένοι. Τι ωραία πάλι τη βρήκαμε σήμερα!!!

Μέσα στην κοινωνία, το κράτος δύσκολα μπορεί να δικαιολογήσει την ύπαρξή του. Έτσι παρέχει αγαθά και ικανοποιεί τη σεξουαλική και επιθετική ενέργεια των υπηκόων του. Μια τέτοια του κίνηση είναι το πλασσάρισμα, μέσα στη νεολαία, των μηχανών. Τα μοντέλα των ανθρώπων που θα ασχολιόταν με τις μηχανές είχαν δοθεί ήδη από τον κινηματογράφο. Σεξ, βία, «αναρχία» ολέ! Σκληροί μάγκες με αρχίδια που τους δέρνουν όλους, μπράτσα, μαχαίρια και ταχύτητα. Ο ίλλιγγος έχει περάσει σαν ιδεολογία. Όπως ο αθλητισμός αποπροσανατολίζει τις μάζες από τα καθημερινά της προβλήματα και δεν την αφήνει να δει το αληθινό προσωπείο της εξουσίας, το ίδιο πράγμα γίνεται και με το φαινόμενο μηχανές.

Ανακεφαλαιώνοντας θα μπορούσαμε να πούμε τελικά ότι η σημερινή ψυχαγωγία είναι το επίχρυσο χάπι που μας προσφέρουν και που αναπαράγει τον ιεραρχικό μηχανισμό του κράτους. Η εξουσία δεν μπόρεσε να οικειοποιηθεί την αληθινή δημιουργικότητα. Η σημερινή προσφερόμενη ψυχαγωγία ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΜΙΑ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΑΥΘΟΡΜΗΤΙΣΜΟ! Δεν έχει καμιά σχέση με τις ριζικές ανάγκες της αυτοέκφρασης (δημιουργικό παιχνίδι, συγχώνευση παιχνιδιού και εργασίας, συμμετοχή στον έρωτα).

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΣΕ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΗΤΑ.

Μια ομάδα μαθητών

Μαθητές: Υπεύθυνοι και Ανεύθυνοι

Ολοι θυμούνται την τελευταία φασαρία που έγινε στα σχολεία,λίγο πριν κλείσουν.

Την φασαρία για τις απουσίες:σπασίματα αιθουσών,καψίματα σχολικών εντύπων,ολονυκτίες γονιών και μαθητών έξω απο το υπουργείο,ξυλοδαρμοί καθηγητών απο γονείς αλλά και σκληρή στάση του υπουργείου απέναντι σε αίτημα μαθητών και γονιών για να γίνουν δεκτά "για τελευταία χρονιά" τα εκπρόθεσμα δικαιολογητικά.

Αλλά κάτω απο τον καπνό υπάρχει η φωτιά.Ας την κοιτάξουμε λίγο.

«Παράδοση» και αδυναμία

Μέχρι σήμερα υπήρχε στο ελληνικό σχολείο ένα αρκετά μεγάλο όριο απουσιών,λόγω ..."παράδοσης" και λόγω αδυναμίας.

Η "παράδοση" είναι οι διάφορες γιορτές(Πάσχα,Χριστούγεννα κλπ)που δινόταν πολλές μέρες διακοπές στούςμαθητές για να πάνε στά χωριά τους,να βοηθήσουν την οικογένεια σε διάφορες δουλειές κλπ.Απο την άλλη ορισμένες γιορτές μικρής διάρκειας-1 έως 2 ημέρες-που κι αυτέςγινόντουσαν αργίες για να εμπεδωθεί καλύτερα το "νοημά" τους απο τους μαθητές και τις μαθήτριες(3 Ιεραρχών,διάφοροι προστάτες κλπ)

Η αδυναμία ήταν ακριβώς η καθυστέρηση του ελληνικού σχολείου που δεν σε μαθαίνει τίποτα "χρήσιμο" που σε συνδυασμό με μιά μέχρι πρόσφατα,αυξημένη αυταρχικότητα οδηγούσε τους μαθητές και μαθήτριες στην "αδήλωτη αποχή":τις απουσίες-κοπάνες.

Ετσι μέχρι φέτος παρότι υπήρχε αντίστοιχος απαγορευτικός νόμος,γινόντουσαν δεκτά δικαιολογητικά απουσιών έξω απο το καθορισμένο χρονικό όριο(έως 8 μέρες,απότην ημέρα που έκανες την απουσία)και συνήθως στο τέλος του χρόνου,όπου ο κάθε μαθητής ή γονιός πήγαινε σχολείο με έναν "τόμο" απο δικαιολογητικά αληθινά και ψεύτικα.

Η αλλαγή

Ομως το μοντέλλο εκπαίδευσης αλλάζει για το κράτος, και το κεφάλαιο.Δεν έχει πλέον ανάγκη ανθρώπους που απλώς ξέρουν,αφου έχουν ρίξει ένα διάβασμα 15 ημερώνενώ όλο τον υπόλοιπο χρόνο δεν παρακολουθούσαν.Χρειάζονται "υπεύθυνα" άτομα που θάχουν συναίσθηση του καθηκοντός τους "απέναντι στην κοινωνία" που τους μορφώνει.

Ετσι ο υπουργός παιδείας κ.Κακλαμάνης ανακαλύπτει ότι"είμαστε το σχολείο με τις λιγότερες διδακτικές ώρες στην ευρώπη" και ότι "οι μαθητές παρασύρονται απο μειοψηφίες για να κάνουν αδικαιολόγητες αποχές και απουσίες χάνοντας έτσι τα μαθήματα'τους...".Και βάζει πλώρη για να ξεπεράσει όλους αυτούς τους σκόπελους τούδρόμου για την αλλαγή και τον σοσιαλισμό:Δεν γίνονται δεκτά εκπρόθεσμα δικαιολογητικά,δεν δικαιολογούνται απουσιες αποχών,αναγγέλεται μείωση του ορίου απουσιών και πιο αυστηρή δικαιολογησή τους.

Υπ'αριθμόν ένα λοιπόν στόχος στα σχολεία γίνεται το ζήτημα της "υπευθυνοποίησης" των μαθητών και μαθητριών Φυσικά αυτό είναι και ένα κλίμα που έχει περάσει καισέ ένα κομμάτι της νεολαίας μες τα σχολεία:πολλοί διαβάζουν για να μπούν ή και απλώς για να "μάθουν".

Ενα άλλο κομμάτι ασφυκτιώντας μέσα σε ένα όλο και περισσότερο "εργοστασιοποιημένο" σχολείο(7ωρα-8ωρα,εντατικοποίηση κλπ)βγαίνουν έξω απο το σχολείο ψάχνοντας για το νόημα της ζωής:χούλιγκανς,ρόκ-σκληρό,καμικάζι κλπ

διάσπαση και σύνθεση

Εμφανίζεται δηλαδή μια διάσπαση ανάμεσα στους μαθητές και μαθήτριες.Αυτοί που θα "κοινωνικοποιηθούν"αργότερα,μετά το σχολείο και μέσα απο αυτό,οι "καλοί και υπεύθυνοι" μαθητές,και αυτοί που "κοινωνικοποιούνται" κατευθείαν και εκτός σχολείου,οι"ανεύθυνοι",χούλιγκανς κλπ.Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι τις πιο λυσασμένες επιθέσεις απο την μεριά του συλλόγου των καθηγητών την δέχτηκαν μορφές έκφρασης των μαθητών που τους κοινωνικοποιούσαν πέρα απο το σχολείο:συναυλίες,πάρτυ σε σχολεία κλπ.

Μ'αυτο το άρθρο δεν θέλουμε ν'ανακαλύψουμε τα"νέα υποκείμενα" της επανάστασης...τους χούλιγκανς,ούτε να προβάλουμε τις"νέες μορφές" πάλης:συναυλίες κλπ,απλάθέλουμε να επισημάνουμε αυτή την διάσπαση που εμφανίζεται στους μαθητές και μαθήτριες.Την διάσπαση ανάμεσα στο έξω και στο μέσα στο σχολείο,την διάσπαση ανάμεσα σε σχολικό και κοινωνικό,σε προσωπικό καλό καίκαλό της πολιτείας...

Μια δουλειά που θα ξεκίναγε στα σχολεία θα πρέπεινά λαμβάνει υπόψη της τις ανάγκες των νέων για κοινωνικοποίηση έξω απο το σχολείο και θα πρέπει να συνδέει το έξω με το μέσα.Καλύτερο"εργαλείο"προς μιά τέτεια κατεύθυνση φαίνεται να είναι ένα στέκι-κοινωνικός χώρος που θα φέρνει σε επαφή τον μαθητή με τον άνεργο,την μαθήτρια με την φεμινίστρια κλπ.

Ενα κίνημα νεολαίας και για τα σχολεία μπορεί να φιαχτεί μόνο με βάση τις ανάγκες της για δημιουργικότητα,έρωτα,περισσότερη ελευθερία,που βρίσκονται και έξω απο το σχολείο.

Ανώτατη Εκπαίδευση: «Αξιοκρατία» και διανοητικό προλεταριάτο

Εδω και καιρο το ΠΑΣΟΚ έχει ανοίξει τα χαρτιά του ό σον αναφορά την ανώτερη και ανώτατη εκπαίδευση:
1.Δημιουργία σχολης δημόσιας διοίκησης,ανωτάτου επιπέδου.
2.Μεταπτυχιακα.
3.Αύξηση εισαγόμενων στα ΚΑΤΕΕ που με τον
4.Καινούργιο νόμο πλαίσιο τα ΚΑΤΕΕ θα γίνουν ΤΕΙ(Τεχνικα Εκπαιδευτικα Ιδρύματα)ανωτέρου επιπέδου.

Αλλα ας δούμε πιο συγκεκριμένα τους στόχους του ΠΑ - ΣΟΚ.
1.Η δημιουργία σχολης δημόσιας διοίκησης είναι κάτι αναγκαίο για το ελληνικο κράτος.Μέχρι σήμερα η πλειοψηφία των ανώτερων και ανώτατων στελεχών του κράτους ήταν "ημέτεροι" της εκάστοτε κυβέρνησης,με αποτέλεσμα όχι μόνο να μην προσφέρουν έργο μιας και ήταν άσχετοι,αλλά κ να είναι παθητικό για τα οικονομικά του κράτους μιάς κ έπαιρναν υψηλούς μισθούς.Χαραχτηριστικό παράδειγμα είναι η πλειοψηφία των υπουργών της δεξιας.
Η εικόνα όμως με το ΠΑΣΟΚ αλλάζει:η πλειοψηφία των στελεχών των υπουργείων είναι διπλωματούχοι.Ετσι εφαρμόζεται για πρώτη φορά το"αξιοκρατικό σύστημα" για την στελέχωση των δημόσιων υπηρεσιων.Αυτο όμως πρέπει ναγίνει και θεσμος:χρειάζεται μια ανωτάτη σχολή δημόσιαςδιοίκησης που να παράγει αυτα τα στελέχη και όχι να "εισαγάγουμε"ένα μέρος τους απο το εξωτερικό.
Ταξίδια του Μένιου στην Γαλλία όπου υπάρχει η περιφημη ΕΝΑ(Εθνικη σχολη δημόσιας διοίκησης Γαλλίας),για συλογη πληροφοριων,ανακοίνωση της δημιουργίας της σχολης ακόμα και του τόπου στεγασης της,επισφραγίζουν την"ιστορικη απόφαση"του ΠΑΣΟΚ.

Ετσι η στήριξη του"σοσιαλισμου"του ΠΑΣΟΚ στο κράτος και αντίστροφα κερδίζει πόντους.
Φυσικά οι παρατάξεις των φοιτητών απο θιγόμενες σχολες(ΝΟμική,Εμπορική κλπ) αντιδράσανε,όχι βέβαια ενάντια στον κρατικό εκσυγχρονισμό,αλλά γιατί δεν θα βρίσκουν δουλεια.Με κάποιες λοιπόν μεταβατικές διατάξειςπου μαγειρεύει ο Κουτσό γιωργας θα τους βάλει κι αυτούςστό παιχνίδι.
2.Για τα μεταπτυχιακά δεν χρειάζεται να επεχταθούμε πολυ.Είναι ένα ακόμα βήμα στον εκσυγχρονισμο της εκπαί - δευσης και για μεγαλύτερη ειδίκευση που απαιτει η οικονομία.
3.Σημαντικότερη απο άποψη της διαμόρφωσης ενος κινήματος διαμορφώνεται η κατάσταση στα ΚΑΤΕΕ.
Απο την μία με την αύξηση των εισαγομένων θα γίνουν οι πιο μαζικές σχολές στην ελλάδα,απ την άλλη η κοινωνική προέλευση και διαμόρφωση των σπουδαστών ΚΑΤΕΕ είναι κατώτερη:Στα ΚΑΤΕΕ θα μπαίνουν οι "αποτυχημένοιτων ΑΕΙ"
Οσοι δηλαδή θέλησαν αλλά δεν συγκέντρωναν τις απαραίτητες μονάδες για να μπουν στα ΑΕΙ.Απ'την άλλη σίγουρα η μετέπειτα κοινωνική θέση των απόφοιτων των ΤΕΙ -μεσαίο και κατώτερο στελεχικό δυναμικό-είναι ακόμα ένας παράγοντας δυσαρέσκειας και που τους φέρνει πιο κοντά με τις απλές εργαζόμενες μάζες.Δεν πρέπει να παραλείψουμε και την διασπορά των ΚΑΤΕΕ σε "περιφερειακές" περιοχές σαν στοιχείο που απ'την μια γκετοποιεί τους σπουδαστές και απο την άλλη τους κάνει να αισθάνονται πιο "ριγμένοι" σε σχέση με τους συναδέλφους τους των ΑΕΙ.
Τεράστια πολιτικη σημασία έχει η αύξηση των εισαγο - μένων στα ΚΑΤΕΕ αν την δούμε απο την πλευρα του περιορισμού της ανεργίας των νέων και άρα του μαντρώματος της"'άγριας νεολαίας":Οπως όλοι οι κρατικοί παράγοντες παραδέχονται,το μεγαλύτερο πρόβλημα αυτή την στιγμή είναι αυτό της ανεργίας,περισσότερο υπολογιζόμενο σαν επιπτώσεις στον τρόπο ζωης των άνεργων μαζών,και της εμπιστοσύνης τους ως προς το κράτος και την κοινωνίακαί ιδιαίτερα οι επιπτώσεις αυτες στους νέους.
Μετα την αποτυχία του μαντρώματος και του περιορισμού της ανεργίας των νέων,μέσω της στράτευσης στα 18 , ο μόνος δρόμος που μένει ανοιχτος είναι αυτος των σχολών.Αυτόν ακολουθεί η κυβέρνηση(όπως έχει γίνει άλλωστε και στην ΕΥρώπη)δίνοντας 4-5 χρόνια αναβολή στο ξεσπασμα της αλλιώς άνεργης νεολαίας που δεν έχει να χάσει,κυριολεχτικα,τίποτ'άλλο παρα τις αλυσίδες της.ΤαΚΑΤΕΕ λοιπον μετατρέπονται σε "γκαραζ ανέργων".Τέλος...
4.Με τον καινούργιο νόμο πλαίσιο που μετατρέπει τα ΚΑΤΕΕ σε ΤΕΙ γινονται σ'αυτο τον χώρο κοσμογονικές αλλαγές:Θεσμοθετούνται τα 6μηνα,αν χάσεις 1 μήνα μάθημα(με αποχη,κατάληψη κλπ)χάνεις χρόνο και αναγκάζεσαι να τον επαναλάβεις,υπάρχουν πειθαρχικα συμβούλια,μπαίνει ησυν διοίκηση,καταργείται το άσυλο,έχεις δικαίωμα να διακόψεις την φοιτησή σου μέχρι 2 χρόνια αλλα συγχρόνως χάνεις το δικαίωμα για μισα εισητήρια για φαϊ σε λέσχες, κλπ,τα μαθήματα είναι με απουσίες(!),δημιουργείται μια ολόκληρη πυραμίδα απο όργανα που ξεκινάνε απο τον τομέα περνάνε απο την σχολή,το ίδρυμα,την πόλη τον νόμο,τη περιφέρεια και καταλήγουν στο υπουργείο παιδείας.......
Βλέπουμε δηλαδη ότι αυτά που "δίνει με τό 'να χέρι τό ΠΑΣΟΚ(αύξηση εισαγομένων)το "παίρνει μα τ'άλλο"(μεγαλύτερος έλεγχος εκσυγχρονισμος.)

ΟΡΙΣΜΕΝΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ.

Αυτο πούχει σημασία να γίνει κατανοητο είναι ότι αυτος ονέος χωρισμος της ανώτερης και ανώτατης εκπάιδευσηςσε 4 βαθμίδες,ΤΕΙ-ΑΕΙ-Μεταπτυχιακα-Σχολη δημόσιας διοίκησης είναι και σε "πρώτη" αλλα και σε "τελευταία" ανάλυσηταξικος.Που σημαίνει ότι και απο άποψη κοινωνικής σύνθεσης αλλά πολύ περισσότερο,απο άποψη κοινωνικού ρόλου κ προοπτικης τα ΚΑΤΕΕ,η κατώτερη δηλαδή βαθμίδα,εφάπτεται σε μια προλεταριακή κατάσταση και άρα δημιουργούνται ώριμοι όροι για την εμφάνιση ενος κινήματος νέων που θα βάζει ζητήματα κοινωνικής θέσης,περιεχομένου σπουδών,χωρισμού πνευματικής -χειρωναχτικής εργασίας,χωρισμού εργασίας-ελεύθερου χρόνου κλπ.

Εις σε προστρέχω τέχνη της ποιήσεως

(Ρέκβιεμ για μια γενιά, την γενιά του «Μάη»)

Πολλοί σύντροφοι, νεώτεροι κύρια, απορούν και αναρωτιούνται, τι άραγε απόγινε αυτή η περιβόητη γενιά του Μάη του '68, τόσο στην Ευρώπη, όσο και στην Ελλάδα, όπου συχνά παρουσιάζεται με τα χαρακτηριστικά της γενιάς του '65. Και πράγματι οι λίγοι που από αυτή τη γενιά συνέχισαν να βρίσκονται "μέσα" σε πολιτικές διαδικασίες κυττάζοντας γύρω τους έχουν την αίσθηση πως γύρω τους "θερίζουν χιλιάδες άρματα δρεπανηφόρα".

Το τέλος μια γενιάς.

Σήμερα ενάμιση χρόνο μετά την αλλαγή αυτή η περιβόητη γενιά χάνεται σιγά-σιγά και έτσι εντείνεται η εντύπωση πως μέσα στο χώρο της άκρας αριστεράς επιβιώνουν μερικοί " μαθουσάλες" από τη μιά, δείγματα μιάς παλιότερης εποχής και φορείς μιας ολόκληρης πείρας και από την άλλη μπαίνουν όλο και περισσότεροι νέοι. Ποτέ άλλοτε το κοντράστ και η απόσταση δεν ήταν τόσο μεγάλες. Βέβαια σε κάποιες χώρες, όπως στην Γερμανία π.χ. το ποσοστό των " μεγάλων " που επιβιώνουν, το ποσοστό εκείνων που συνεχίζουν από τη γενιά του '68 μεταφέροντας την πείρα, τίς απογοητεύσεις και τους ενθουσιασμούς μιας εικοσαετίας είναι το μεγαλύτερο από παντού αλλού, πράγμα που δέν οφείλεται μόνο στην πατροπαράδοτη αντοχή και επιμονή του " Γερμανού ". Αντίθετα στην Ελλάδα, δεν έμεινε σχεδόν τίποτε! Μάλιστα σήμερα, επί "αλλαγής", ένα μεγάλο ποσοστό μεταβλήθηκε σε σφουγγοκωλάριους του ΠΑΣΟΚ, ενώ ένα άλλο, το μεγαλύτερο τράβηξε το δρόμο της ιδιώτευσης. Λοιπόν ετούτη τη στιγμή είναι η ώρα για ένα ρέκβιεμ, ένα ρέκβιεμ μιας "μυθικής γενιάς" και ταυτόχρονα για μια σύνδεση ανάμεσα σε δυό ηλικίες που έχουν πιά μια διαφορά 20 χρόνων.

Γιατί άραγε δεν αναφερόμαστε στην λεγόμενη γενιά του Πολυτεχνείου;
Νομίζουμε πως η πράξη έχει απαντήσει σ' αυτό το ερώτημα. Η λεγόμενη γενιά του Πολυτεχνείου, δηλαδή ο κόσμος που υπήρξε πολιτικά μέσα από το Πολυτεχνείο στην συντριπτική του πλειοψηφία δεν μπόρεσε ποτέ νά ωριμάσει πολιτικά, κι αυτό γιατί η μεταπολίτευση που ήρθε από τα πάνω έξω από οποιοδήποτε κίνημα διέφθειρε αποφασιστικά αυτή την λεγόμενη "ηρωϊκή γενιά". Η γενιά του Πολυτεχνείου μεταβλήθηκε στα γρήγορα στη "χρυσή γενιά" του μεταπολιτευτικού-αλαλούμ και για αυτό στελέχωσε αποφασιστικά το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ. Η λεγόμενη γενιά του Πολυτεχνείου, εκτός από ατομικές εξαιρέσεις υπήρξε ιδιαίτερα ρηχή και επιφανειακή και αυτό φάνηκε έντονα στην πορεία της στις εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις.

Αντίθετα η παλιώτερη γενιά που πέρασε μέσα από την εμπειρία της δικτατορίας, όπως και της άμεσα προδικτατορικής περιόδου όχι μόνο υπήρξε φορέας και οργανωτής της αντίστασης εναντια στην χούντα, αλλά και προσχώρησε στον μικρότερο βαθμό στα κυρίαρχα κόμματα, και μέχρι πρόσφατα κρατούσε το βάρος της πλειοψηφίας των εξωκοινοβουλευτικών οργανώσεων. Μια λοιπόν και έχουμε επιτέλους ας πούμε έναν ύμνο γι' αυτή τη γενιά, που σήμερα μοιάζει να πλησιάζει στο τέλος της, (ακόμα και ο Σαββόπουλος έχει γίνει βασική αναφορά της κοσμικής στήλης του Ίακχου), ένα ρέκβιεμ γραμμενο από έναν δικό της!

Ο δρόμος προς τον κομμουνισμό είναι όπως λέγεται σπαρμένος με πολλά εμπόδια. Και όλες οι τελευταίες γενιές ένιωσαν πάνω στο πετσί τους τι σημαίνουν αυτά τα εμπόδια στό πολιτικό επίπεδο.
Ομως τι είναι τούτος ο δρόμος, μια λεωφόρος όπου τρέχει το λεωφορείο ή το τεθωρακισμένο του κομμουνισμού, είναι ένας στόχος σαν κάποια πόλη όπου φτάνεις για να ξεκουραστείς.....επιτέλους ή να μεγαλουργήσεις; !

Τι είναι λοιπόν αυτός ο κομμουνισμός; Φτάσαμε να απορρίψουμε την λογική της μεγάλης νύχτας, της "καταληψης των χειμερινών ανακτόρων" και είπαμε: " κομμουνισμός είναι το κοινωνικό κίνημα που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων ". Ωραία λοιπόν, το κοινωνικό κίνημα που.... Για άλλη μια φορά πρέπει να πάμε παρα πέρα. Απορίψαμε τη λογική του χωρισμού ανάμεσα στο ιδιωτικό και το δημόσιο. Λέμε πως κάτι τέτοιο είναι αστικό και βάλαμε μπρός το σπάσιμο ανάμεσα στα κινήματα κοινωνικού χαρακτήρα και κινήματα που μέχρι τότε ήταν δήθεν προσωπικού, σεξουαλικότητα, διαπροσωπικές σχέσεις κλπ. Μέχρι πρίν, τα μέσα της δεκαετίας του '60 η πολιτική και τα "πραγματικά" κοινωνικά προβλήματα, το Εργατικό (με μεγάλο Ε) ήταν το μοναδικό σημείο ενασχόλησης στο επίπεδο του δημόσιου ενώ τα άλλα τα καθημερινά προβλήματα που ζούσαμε, της πόλης, του έρωτα, της διασκέδασης, του ελεύθερου χρόνου, της δημιουργικότητας ήταν στριμωγμένα στον καταφρονεμένο χώρο του ιδιωτικού, του ψυχισμού, των " ενστίκτων ".

Αρχίζει λοιπόν αυτή η τεράστια επανάσταση της υποκειμενικότητας,επανάσταση που διέτρεξε μια ολόκληρη γενιά και μια ολόκληρη εποχή αρχίζοντας από το αμερικάνικο Μπέρκλεϋ και βρίσκοντας το συμβολισμό του στο Μάη του '68. Εμείς οι Ελληνες της αντίστοιχης εποχής και αντίληψης βρισκόμαστε μπρός στις πιό δύσκολες συνθήκες. Ενώ τα αντίστοιχα ρεύματα διαπερνούσαν την ελληνική κοινωνία και πραγματικότητα,από την άλλη οι πολιτικές συνθήκες οδηγούσαν μέσα από την δικτατορία,και την ανάγκη να δοθεί μια απάντηση σε επίπεδο-αντιφασιστικό,αντιμπεριαλιστικό-που έμοιαζε προκατακλυσμιαίο,αλλά πραγματικό. Που καιρός για ατομικό,και "υπερβατικότητα" που λέει και ο Γκουαταρί!

Ετσι η ελληνική"γενιά του '68" εχασε στην πλειοψηφία της τόσο την εξέγερση του'68 σε όλη την Ευρώπη- και τον κόσμο,όσο και την Κινέζικη πολιτιστική επανάσταση που στα χρόνια 67-70 έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της ευρωπαϊκής "νέας αριστεράς" και την διαμόρφωση των αιτημάτων του αντιιεραρχικού πολιτικού αγώνα.

Δεν είναι τυχαίο ότι οι Ελληνες που βρίσκονταν στο εξωτερικό ελάχιστα συμμετείχαν - στις διεργασίες του εκεί κινήματος,σε όλη τη διάρκεια της δικτατορίας και ελάχιστα διαπεράστηκαν από τις θεματικές του. Οι έλληνες προτιμούσαν να βρίσκονται μεταξύ τους και να συζητάνε για την χούντα. Βέβαια το γενικό πνεύμα της εξέγερσης ενάντια στα παραδοσιακά κόμματα επέδρασε και σε μάς,αλλά με τις πιό παρωχημένες και παραδοσιακές μορφές.
Ετσι στην Ελλάδα,μόνη από την υπόλοιπη Ευρώπη κυριάρχησαν αμέσως μετά την μεταπολίτευση στον εξωκοινοβουλευτικό χώρο οι"μ-λ" οργανώσεις σε τόση έκταση.

Μετά την μεταπολίτευση αφού ο παραδοσιακός δογματισμός έχει συντρίψει και μέσα στους εξωκοινοβουλευτικούς φοιτητές τον "μαρκουζισμό" που κυριαρχούσε στο 72-73,δηλαδή τις αυθόρμητες τάσεις για ένα άλλο,νέο κίνημα, που καταπνίγηκαν εμφανίζεται ένα πολιτιστικό και πολιτικό μοντέλλο γεμάτο αντάρτικα,μυστακοφόρους κομισσάριους της...ταβέρνας,λαϊκοδημοκρατικές επαναστάσεις και άλλα συναφή,μέσα σε μιά κοινωνία που την ίδια στιγμή συνταράσσονταν από το σύγχρονο εργατικό κίνημα και πέρναγε οριστικά στον "αστερισμό"του δυτικού αναπτυγμένου καπιταλισμού. Ποτέ άλλοτε η αναντιστοιχία ανάμεσα στην πραγματικότητα και την ιδεολογία δεν ήταν μεγαλύτερη.
Γι'αυτό και η συντριβή,πιό γρήγορη,πιό αποτελεσματική,πιό ολοκληρωτική. Κατά δεκάδες,εκατοντάδες,χιλιάδες,οι ζηλωτές της λαϊκοδημοκρατίας και του αντάρτικου ανακαλύπτουν την πραγματικότητα του σύγχρονου καπιταλισμού και βέβαια όχι με τρόπο δημιουργικό αλλά καταστροφικό,σαν άρνηση και καταστροφή του πολιτικού, σαν ανακάλυψη του ιδιωτικού,ενός ιδιωτικού που ερχόταν και πάλι να καταλάβει όλον τον ορίζοντα- (όπως ακριβώς έκανε παλιά,υποτίθεται το πολιτικό) και να απορρίψει εντελώς το"πολιτικό"!

Η «χαρά» της ζωής

Τώρα πια ο"χώρος" ανακαλύπτει την " χαρά της ζωής "και βέβαια με το πέρασμα στην καταναλωτική φάση του καπιταλισμού,την χαρά της ζωής σαν κατανάλωση σαν αντίθετη με την πάλη. Ο μανιχαϊσμός παραμένει συμμετρικός. Η πάλη χωρίς ζωή,άρα και ψεύτικη πάλη,είτε ζωή χωρίς πάλη (και θα συμπληρώναμε άρα ψεύτικη ζωή).

Αυτή η κρίση,η ρήξη με το παλιό,παίρνει τη μορφή μιας ιδεολογίας της "εμπειρίας" πάντα βέβαια της άμεσης εμπειρίας,που βλέπει την σεξουαλική απελευθέρωση αποκλειστικά σαν σεξουαλική κατανάλωση,την απόρριψη των ταμπού και το βάθαιμα της εμπειρίας,σαν διερεύνηση των "ορίων",είτε αυτά είναι ναρκωτικά , είτε ατομική βία,γενικότερα μιας ιδεολογίας των"αναγκών" ορισμένης όχι σε κάποια συλλογική βάση αλλά σε βάση ατομική,ατομικίστικη.Το γενικό ιδεολογικό περιτύλιγμα,ο αέρας που διαπνέει όλη αυτή την περίοδο,όλον αυτόν τον κόσμο είναι ένας ιδιότυπος αναρχισμός ελληνικού χαρακτήρα,κάτι που δεν θα βρούμε σε καμια άλλη ευρωπαϊκή χώρα. Κι'αυτό συμβαίνει ακριβώς γιατί η κυρίαρχη εκδοχή της άκρας αριστεράςστην Ελλάδα ήταν τόσο καθυστερημένη,τόσο εξωπραγματική,ώστε η άρνηση αυτής της κατάστασης είχε σαν συνέπεια την ανάπτυξη του ατομικισμού σαν κυρίαρχου στοιχείου. Ετσι ελληνικόςαναρχισμός σήμαινε στην πράξη ατομικισμός. Γι'αυτό στην Ελλάδα η εκδοχή του Μάη ήταν περισσότερο αναρχική και βέβαια έξω από την πραγματικότητα εκείνου που συνέβη στην Ευρώπη στα τέλη της δεκαετίας του'60 όπου κυριαρχούσαν παντού οι " κομμουνιστικές" και "νεο-κομμουνιστικές οργανώσεις",και όχι κάποιες αναρχικές αντιλήψεις.

Το σόκ της πραγματικότητας ήταν τεράστιο. Μέσα σε 9 χρόνια,με την μεταπολίτευση η ελληνική κοινωνία μοιάζει σαν να δρασκέλισε έναν αιώνα ολόκληρο από τους μαθητές με τα καπέλλα και την κουκουβάγια μέχρι τους σημερινούς με τα σκουλαρίκια,που έχουν σαν αίτημα τα καπνιστήρια στα σχολεία!

Προκειται για μια αλλαγή που όμοιά της δεν έχει γνωρίσει η ελληνική ιστορία,και βέβαια για μια καταπληκτική επανάσταση της "υποκειμενικότητας",μια και ο κόσμος της Ελλάδας περνάει από μια "εξωτερική" πολιτική σε μια άλλη όπου τα άμεσα κοινωνικά και οικονομικά, συμφέροντα, Τα προβλήματα φύλου,περιβάλλοντος, διασκέδασης κλπ. μεταβάλλονται σε κεντρικά ή τουλάχιστο σημαντικά συλλογικά προβλήματα.

'Ετσι λοιπόν αυτή η γενιά,του "68" αυτή που δημιούργησε τον ελληνικό αριστερισμό πέρασε από τη Σκύλα στη Χάρυβδη,και πάλι απ'την αρχή. Παρ'όλη την καταπληκτική-για τα"ελληνικά δεδόμενα-αντοχή της,πέρασε από την πρώτη αφύπνιση του "νέου"στα πρίν την δικτατορία χρόνια,στο αντιφασιστικό της δικτατορίας,διαμορφώνοντας ένα ολόκληρο κόσμο και ένα ολόκληρο στύλ δουλειάς,που ήρθε βέβαια να συντριφτεί βίαια στην νέα μεταπολιτευτική πραγματικότητα. Τέτοιες αλλαγές και σκαμπανεβάσματα θα εξόντωναν άλλους δυνατώτερούς τους.

Και όμως περάσαμε από την πολιτική με το μεγάλο Π στην ανάγκη ξεπεράσματος του διαχωρισμού ανάμεσα σε πολιτικό και κοινωνικό.ανά μεσα σε πολιτικό και ιδιωτικό. Και έστω στραβά προσπαθήσαμε να προσαρμοστούμε σ'αυτές τις νέες πραγματικότητες.

Βέβαια μετά την περίοδο της κρίσης 77-81 μέσα στον κοινωνικό ιστό αναπτύσσονται νέες δυνάμεις,που για πρώτη φορά δεν είναι"παιδιά της κρίσης της αριστεράς" όπως εξακολουθούννα τους βαφτίζουν οι τελευταίοι Μοϊκαννοι της Πανελλαδικής,δυνάμεις που είναι απλούστατα - και για πρώτη φορά παιδιά του Μάρξ και της Κόκα-Κόλα, με την έννοια οτι οι δύο βασικές-πολιτικές-πολιτιστικές αναφορές τους ειναι ο "σοσιαλισμός",που αποτελεί πιά την ισχυρότερη πολιτιστική κρατική αναφορά στην Ελλάδα - και από την άλλη η σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα της μαζικής κατανάλωσης.

Αυτά τα παιδιά της Κόκα-Κόλα και του Μαρξ ειναι τα πρώτα που δεν αποτελούν μια μεταβατική γενιά,ούτε αποτελέσματα και απομεινάρια της κρίσης της άκρας αριστεράς,ή τις αριστεράς γενικώτερα,είναι οι πρώτοι που ΖΟΥΝ μέσα σε τέτοιες συνθήκες όπου το κοινωνικό και το πολιτικό γίνονται ένα ή τουλάχιστον προσεγγίζουν με τό ατομικό. Και βέβαια δεν κουβαλάνε όλο το βάρος των ιδεολογιών που κουβαλούσαμε εμείς.

Μπορούμε λοιπόν να πούμε "νύν απολύεις το δούλο σου δεσποτα" !

Και όμως όχι! Τόσο γιατί βέβαια η κοινωνική πραγματικότητα δεν αρκεί από μόνη της για να υποκαταστήσει την πολιτική εμπειρία - και συσσώρευση,όσο και για κάτι άλλο πιό.... απλό. Οσο ζουν οι άνθρωποι πασχίζουν να κάνουν κάτι,να συνεχίσουν το δρόμο τους.Μ'αυτή την έννοια δεν μπορούμε παρά να συνεχίσουμε-και εμείς οι...."μεγάλοι".

«Το γήρασμα του σώματος»

Ενώ πολιτικά πιστεύουμε πως οι όροι θα αρχίσουν να βελτιώνονται,στο ατομικό επίπεδοτα πράγματα είναι όλο και πιό δύσκολα. Και οι λόγοι είναι πολοί. Κατ'αρχήν όσο πιό μεγάλος είναι ο άνθρωπος τόσο έχει την τάση να αναφέρεται στο παρελθόν,στην εμπειρία,στις συνήθειες. Επομένως είναι ένα πράγμα να λέει κανείς ξεπέρασμα του διαχωρισμού ατομικού-πολιτικού,και ένα δεύτερο να το κάνει. Αυτό σημαίνει μια ζωή είκοσι χρόνων μέσα από μια διαδικασία αδιάκοπων ρήξεων, Και όπως έλεγε και ο πρόεδρος Μάο(!) που κάτι ήξερε για πέντε - δέκα χρόνια είναι εύκολο,μετά τι γίνεται!

Μέσα σε ένα κίνημα όπως το Γερμανικό που ήδη από το '68,με βάση τις κοινωνικές πραγματικότητες της Γερμανίας,χτιζόταν μια πραγματικότητα,μέσα από κοπερατίβες,κοινότητες,εναλλακτικούς τρόπους ζωής που επέτρεπε την επιβίωση των ανθρώπων,χιλιάδες άτομα από την γενιά του Μάη μπόρεσαν να επιβιώσουν. Στην Ελλάδα όπου οι συνθήκες είναι πιό δύσκολες και το χάσμα ανάμεσα στην δικιά μας γενιά,την προδικτατορική και την καινούργια είναι τεράστιο,και όπου τα άτομα απ'αυτή τη γενιά αρχιζουν να μετριούνται στα δάκτυλα,τα πράγματα είναι ακόμα πιό δύσκολα.

Καί τώρα με τό ΠΑΣΟΚ βλέπουμε και τα τελευταία οχυρά,τους τελευταίους σχηματισμούς των"παλιών" να λιώσουν σαν τό κερί. Πληθαίνουν οι σφουγγοκολάριοι της εξουσίας. Ακόμα, κι ο Διονύσης,ζωντανό σύμβολο της γενιάς μας

και παρηγοριά μας,κάπως μας τα χαλάει τώρα τελευταία,και παρ'όλο που "όσοι αγαπάνε σ'αυτο τον τόπο συνεχίζουν να τρώνε βρώμικο ψωμί" και "οι πόθοι τους βρίσκονται ακόμα σε υπόγειες διαδρομές",αυτός μάλλον αρχίζει να τρώει παντεσπάνι και να ακολουθεί τις διαδρομές των δεξιώσεων! Ας είναι.

Βλέπουμε λοιπόν γύρω μας να χάνονται "οι παλιοί μας φίλοι",να μένουμε μόνοι, και αυτή η μοναξιά να φτάνει μέχρι τις τελευτείες συνέπειες απομόνωσης.

Τα πράγματα είναι δύσκολα. Πολλοί σύντροφοι,που δεν θέλουν να περάσουν με την αλλη, την κατεστημένη εξουσία,το βόλεμα,που κάθε - χρόνο τρώει και λίγους ακόμα από τούς"παλιούς" ακολουθούν έναν άλλο δρόμο,όμοια αδιέξοδο,τού "παλιμπαιδισμού",προσπαθούν να γίνουν ένα με τους νέους-"είμαι δεκαεξάρης και σας γαμώ τα λύκεια"- και βέβαια είναι ισχυρή η τάση για κάτι τέτοιο μια και οι νέοι κυριαρχούν,και μάλιστα σε ένα χώρο που δεν κατορθώνει να συγκρατήσει για πολύ τους ανθρώπους . Και αυτός είναι ένας άλλος ολοκληρωτισμός,ο ολοκληρωτισμός μιας κουλτούρας που θέλει πάντα το νέο, που δέχεται μόνο μια κουλτούρα. Το αποτέλεσμα είναι θλιβερό. Πρόκειται για παλιμπαιδισμό,για συντριβή και βύθισμα αυτών των συντρόφων,που οπωσδήποτε τους προτιμούμε από εκείνους που βολεύονται. Ομως μια τέτοια λύση δεν είναι παρά λύση απελπισίας και θανάτου.

Μόνο ένας τρόπος δημιουργικής ένταξής μας στο κίνημα υπάρχει,μέσα από την διεκδίκηση - της ιδιαιτερότητάς μας,της ίστορίας,και της πείρας μας,πάει να πεί και της ατομικότητάς, και της κουλτούρας μας. Ενα κίνημα μπορεί να είναι σοβαρό μόνο αν είναι πολύμορφο και διαφορετικό. Ενας τρόπος λοιπόν υπάρχει για να είναι δημιουργικοί οι τελευταίοι μοϊκανοι του "Μάη",μέσα απο την ιδιαίτερότητά τους, ακόμα και μέσα από την μοναξιά τους,αρκεί αυτή η μοναξιά να είναι εκείνη του δρομέα των μεγάλων αποστάσεων, και όχι εκείνη μέσα στην ακριτη συνάφεια του πλήθους,είτε του πλήθους των μοναχικών με την τηλεόραση και το βόλεμά τους είτε εκείνου που ζεί μέσα στα αστραφτερά πλαστικά των **GOODY'S.**

Για ποιόν γράφτηκαν τελικά αυτά τα πράγματα; Μα καταρχήν για μένα,τούτες τις μέρες-της Πασχαλιάτικης θλίψης,μέσα στην έρημη μεγαλούπολη.

Πάρα πέρα για σένα σύντροφε από την παλιά γενιά. Και πιστεύω για όλους. Τέλος δεν είναι παρά ένα ρέκβιεμ σε μιά γενιά του Μάη του '68. Τώρα "άλλοι ξεχύνονται στα πεζοδρόμια" (ή έστω θα ξεχυθούν (!)) και όμως κά -

ποιος λόγος υπάρχει ακόμα να ειπωθεί,ο λόγος του Μάη,σαν πρώτη ανακάλυψη ενός άγνωρου τότε κόσμου,του κόσμου του κομμουνισμού, σαν του κινήματος που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, ενός κόσμου που ακόμα δεν έχει ξεδιπλώσει τις τεράστιες δυνατότητες του μπροστά μας,αλλά έχουμε μόλις θαμπωθεί από την λάμψη του. Και άν μας έμεινε κάτι είναι πως δεν παύουμε να παραμένουμε έκθαμβοι μπρός σ'αυτό τον άλλο κόσμο, έκθαμβοι,άρα ικανοί ακόμα να πράξουμε.

"Στην σφενδόνη,πάλι στη σφενδόνη".

"Τό γήρασμα του σώματος είναι πληγή από φρικτό μαχαίρι",λέει ο ποιητής, "Είς σε προστρέχω τέχνη της ποιήσεως". Τότε στα χρόνια του '60 αρνηθήκαμε την ποίηση σαν μια τέχνη ξεκομένη από τον κόσμο και αποφασίσαμε αντίγια την"τέχνη της ποιήσεως" να μάθουμε μια άλλη τέχνη,των οδοφραγμάτων,της συνομωσίας,του Τσέ,και έτσι αρχίσαμε να γράφουμε.... προκηρύξεις αντί για ποιήματα.

Σήμερα αδιόρθωτοι κυνηγάμε μιάν νέα ουτοπία,να ενώσουμε το ποίημα την "λαχτάρα της άλλης ζωής,πέρα από τα σύνορα",το άπιαστο όνειρο,με την εντεύθεν ζωή,την καθημερινότητα της επαναστατικής πράξης.

Αρα μπορούμε και πάλι να πούμε με τον ποιητή "είς σε προστρέχω τέχνη της ποιήσεως". Βέβαια πάντα την δική μας ποίηση,από τις φωτιές που κατατρώνε την νύχτα και τις νέες σχέσεις ζωής,πάλης και υπέρβασης.

Βέβαια ίσως πάλι κάτι μας λείπει,κάτι θα μας λείπει. Γιατί είναι ένα πράγμα να δεχτούμε την ανάγκη μιας επανάστασης που είναι καθημερινότητα και όχι απλά μια δοσμένη ημερομηνία,είναι ένα δευτερο να πραγματώσουμε αυτή την επανάσταση σαν μια μακρόχρονη πράξη ζωής όπου η ανατροπή θα ελλοχεύει για να ανατρέψει ακόμα και τις πιό προσωπικές μας σχέσεις.

Σ'αυτό τον κόσμο δεν υπάρχει τίποτε που δεν γνωρίζει την ανατροπή,

" Σαν έτοιμος από καιρό σαν θαρραλέος" θα συνεχίσεις. Και βέβαια θα καταφεύγεις πότε - πότε και στον Καβάφη. Σ'αυτή την"άλλη"ποίηση.

Με αφορμή ένα βιβλίο

Θ. Δρίτσιου: «Γιατί με σκοτώνεις σύντροφε;»

Εἶναι ἀπό τά βιβλία πού στά τελευταία χρόνια αὐξάνουν(κ' θά αὐξηθοῦν κι ἄλλο) γιά τήν ἄλλη" ἱστορία τοῦ "κομμουνιστικοῦ" κινήματος καί τοῦ "κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης" (ΚΚΕ) ἀπό τούς ἴδιους τούς ἀγωνιστές τῆς ἀντίστασης, παλιά μέλη τοῦ ΚΚΕ κ' πολιτικούς πρόσφυγες.

Μια εφιαλτική μαρτυρία

Μιά ἄμεση μαρτυρία καί προσπάθεια καταγραφῆς(ὀνόματα γεγονότα, ἡμερομηνίες, τόποι) τῆς πραγματικότητας πού βίωναν οἱ ἀγωνιστές στήν καθημερινή τους ζωή, μέσα στόν ἀγώνα κ' μετά ἀπ'αὐτόν. Μιά καθημερινότητα γιά τήν ὁποία δέν ἦταν προετοιμασμένοι καί πού γιά πολλούς(ἄν ὄχι γιά ὅλους ὑπῆρξε ἐφιαλτική: τό κομματικό καθεστώς σέ ἐξάρτηση -καί συνέχιση- μέ τό καθεστώς τῶν "ἀδελφῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν".

Ἡ τόλμη πού δέν ὑπῆρξε τότε γιά τήν καταγγελία αὐτοῦ τοῦ δεύτερου "δυσδιάκριτου" ἀντίπαλου, αὐτοῦ τοῦ τερατώδους ALTER EGO τοῦ σοσιαλιστικοῦ κινήματος, σκιαγραφεῖ τώρα σιγά-σιγά ἀλλά μ'ἐπιμονή αὐτόν τόν ἐφιάλτη πού κρυβόταν πίσω ἀπό τίς ἰδέες.

Ὁ Δρίτσιος δέν ἐξαιρεῖ τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του:"....ὅλοι οἱ ἕλληνες πολιτικοί πρόσφυγες στίς σοσιαλιστικές χῶρες ὑπηρετήσαμε ἄλλος λιγώτερο ἄλλος περισσότερο, μιά λαθεμένη γραμμή τῆς δογματικῆς ἡγεσίας καί μιά πρακτική ,ξένη πρός τά ἀνθρωπιστικά ἰδεώδη πού εἶναι ἡ πεμπτουσία τοῦ προοδευτικοῦ κινήματος.

Μέ ἐλάχιστες τιμητικές ἐξαιρέσεις-ὁ ὑποφαινόμενος δυστυχῶς δέν συγκαταλέγεται σ'αὐτές-ὅλοι οἱ ἄλλοι σηκώσαμε ἀβασάνιστα τό χέρι..."κλπ(σελ I7).

Οὔτε προσπαθεῖ νά παρουσιάσει μερικούς βάναυσους"κακούς" καί μερικούς ἀδικημένους"καλούς", τή συνηθισμένη μανιχαϊστική, προσκολημένη σέ πρόσωπα, προσέγγιση, πού δέν ἐξηγεῖ τίποτε:"..Λίγο-πολύ ὅλοι γίναμε κατά καιρούς ὄργανα ὁμάδων πού κατασπαράχθηκαν σ'ἕναν ἀνελέητο ἀγώνα ἐπικράτησης.."(σ.I5). Πίσω ἀπό τίς "διάφορες ὁμάδες" λοιπόν ἕνας " ἀνελέητος ἀγώνας ἐπικράτησης" σέ ὁρισμένα κοινά πλαίσια καί μέ ὁρισμένα κοινά χαρακτηριστικά .

Πίσω ἀπό τίς "ἰδέες", ἡ πραγματικότητα εἶναι ἄλλη: μιά ὀργάνωση πού τά χαρακτηριστικά της δέν μυρίζουν κομμουνισμό ἀλλά ἀστυνομικό κράτος:"....καί ἀπό τότε ἰσχύσανε σκληρά δικτατορικά μέτρα. Δημιουργήθηκε ἡ Υπηρεσία Τάξης Ὁμάδας(ΥΤΟ), καθαρά ἀστυνομικό-χαφιέδικο ὄργανο" (σ.22).

Δικτατορίες καί χαφιεδοκρατία λοιπόν. Ἀλλά καί βασανιστές καί στρατόπεδα συγκέντρωσης γιά "διαφωνοῦντες".

" Γιά τά δικά μας μέτρα/ τό Μπούλκες/εἶναι τό ἑλληνικό Γκούλαγκ. Καί ἀποτέλεσε τό φυτώριο βασανιστῶν πού στελέχωσαν τήν " Υπηρεσία Στρατιωτικῆς Ασφάλειας (ΥΣΑ)......" (σ. 2I)

ἐνῶ οἱ"σύντροφοι στόν κοινό ἀγώνα γιά τόν σοσιαλισμό ", χάνουν τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀγωνιστῆ, τήν διανθρώπινη διάσταση, τήν συντροφικότητα, καταλήγουν ὄργανα"ἡγεσιῶν", ἀπόλυτα κάθετων μηχανισμῶν μέ τή μέθοδο τῆς πρακτορολογίας καί τοῦ ἀλληλοχαφιεδισμοῦ:" Αν τή νύχτα θές νά πᾶς "πρός νεροῦ σου" πρέπει νά ξυπνήσεις κάποιον ἀπό τήν πεντάδα σου γιά νάσέ συνοδέψει.."(σ.25)

Ὡστόσο δέν χρειάζεται νά παρατεθοῦν ἄλλα κομμάτια ἀπ' τίς σελίδες πού δείχνουν μέ τρομερή σαφήνεια αὐτή τήν ἀστυνομική φυσιογνωμία τοῦ ὀργανωτικοῦ καθεστῶτος. Ἕνα σημεῖο, ὡστόσο, θά εἶχε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον:"... μόνο ὅσοι ἔνιωσαν τόν ψυχικό συγκλονισμό τοῦ διωκόμενου ἀπό ὁμοϊδεάτες ἀγωνιστές μποροῦν νά νιώσουν τήν ψυχική ὀδύνη τοῦ Αποστόλου. Μόνο αὐτοί μποροῦν νά κατανοήσουν γιατί τίς 82 μέρες τῆς φοβερῆς ἐκείνης ἀπομόνωσης του, στή ρουμάνικη ἀσφάλεια, τίς ἔνιωσε νά βαραίνουν στή ζωή του περισσότερο ἀπό τά ἕντεκα χρόνια πού βασανίστηκε γιά τίς ἰδέες του σέ φυλακές, ἐξορίες καί στρατόπεδα τῆς μοναρχοφασιστικῆς Ἑλλάδας"(σ. I67).

82 μέρες-ἤ καί λιγώτερες-βαραίνουν λοιπόν περισσότερο ἀπό II χρόνια, ἀκριβῶς γιατί πρόκειται γιά "ὁμοϊδεατες".

Ἐδῶ σ'αὐτό τό σημεῖο, στίς"ἰδέες", στό"σκοπό" πού ὡστόσο ἔρχεται σέ κραυγαλέα ἀντίθεση μέ τήν ἄμεση πραγματικότητα, μέ τά"μέσα", βρίσκεται ὅλο τό δράμα: τό δράμα ἐκείνων πού ἄντεξαν II ἤ καί περισσότερα χρόνια ὀδύνης ἀλλά πού τό οὐσιαστικό τους πρόβλημα εἶναι οἱ στιγμές πού τούς ἔφεραν σέ ἀντιπαράθεση μ'αὐτό πού πραγματικά ὑπηρέτησαν ἤ οἰκοδόμησαν.

Σκοπός και μέσα

Οἱ στιγμές πού τούς ἔδειξαν ὅτι οἱ"ἰδέες" μόνο μεταφυσικά μποροῦν νά χωρίζονται ἀπό τά"μέσα", ἐν ὀνόματι τῆς ἀποτελεσματικότητας. Ὅτι ἡ πολιτική δέν εἶναι ἕνα"δευτερεῦον στοιχεῖο" πού ἀνήκει ἁπλά στό"ἐποικοδόμημα". Ὅτι μέ τή σειρά της διαμορφώνει "κατ'εἰκόνα καί ὁμοίωση της"ἀνθρώπους, σχέσεις, κοινωνίες.

Ἀπ'αὐτή τήν ἄποψη ἀνάμεσα στόν "σκοπό"(αὐτό πού οἰκοδομήθηκε στίς ἀνατολικές χῶρες καί στή Ρωσία) καί στό "μέσο" (στήν στρατηγική, τό κόμμα, τή πολιτική του) ἐλάχιστη ἀπόσταση ὑπῆρχε καί ὑπάρχει. Γιατί τό μέσο, ἀπέχοντας πολύ ἀπ'τό νά εἶναι κατι διαφορετικό ἀπό τίς "ἰδέες" ἀποτελεῖ τήν συγκεκριμένη ἐνσάρκωση τῶν"ἰδεῶν" τοῦ "σκοποῦ". Τό μέσο εἶναι ὁ σπόρος γιά τό σκοπό πού εἶναι ὁ βλαστός.

Φυσικά αὐτό ἔρχεται σ'ἀντίθεση μ'ὅσους.ἐν ὀνόματι τῆς "ἀποτελεσματικότητας" χωρίζουν σκοπούς καί μέσα γιά νά καθαγιάσουν ὁποιοδήποτε μέσο.

Αὐτή ἡ λογική βέβαια τραβάει μακριά:

-Ἡ πολιτική γίνεται ἁπλά"μέσο" καί τά πολιτικά προβλήματα χαράζονται μέ τίς χειρότερες μονοκοντυλιές.

-Ἡ ὀργάνωση γίνεται"μέσο"κι ἄρα ἀντικείμενο αὐθαιρεσίας.

-Οἱ ἄνθρωποι γίνονται"μέσα" καί ἡ ἀντιμετώπισή τους μονοδιάστατη.

-Τελικά(γιατί ὄχι;) ἡ ἐπανάσταση θά γίνει"μέσο", ἡ ἐργα-

τική τάξη"μέσο" καί σ'αύτήτήν πορεία άπό "μέσο" σέ " μέσο" άπό άντικείμενο σέ άντικείμενο, ή μελλοντική κοινωνία θά έχει κι αύτή ύποβιβασθεῖ σέ μιά αύταρχικά έτεροδιαχειριζόμενη κοινωνία"μέσων". Γιατί αύτή ή "μελλοντική" κοινωνία ήδη ένυπάρχει στήν όπτικήστή δράση, στόν τρόπο ύπαρξης καί "κοινωνίας" αύτῶν πού άγωνίζονται γι αύτήν.

Φυσικά δέν ζοῦμε σέ κάποιον "καθαρό" κόσμο. Ποτέ σκοπός κ' μέσο δέν ταυτίζονται μέ άπόλυτα ίδανικό τρόπο. Πάντα ύπάρχει μιά"ένταση", μιά διάσταση άνάμεσα στό σκοπό καί στό μέσο. Όμως δέν ύπάρχει πάντα οὔτε ένα μόνο μέσο, οὔτε μιά στρατηγική, οὔτε ένας δρόμος. Ύπάρχει έπιλογή καί συνεχές βασάνισμα γιά καλύτερη έπιλογή. Κάθε άπόσταση πληρώνεται άκριβά, όχι μόνο στό παρόν άλλά καί στό μέλλον.

Όχι μόνο στό μέλλον μά καί στό παρόν. Καί κάθε ίσχυρισμός ότι ύπάρχει μόνο μία κι όχι πολλές άποτελεσματικότητες άπλουστεύει καί καταχράζεται τίς καλύτερες " ίδέες" καί ύποτιθέμενες προθέσεις , γιά νάοδηγήσει σέ άλλους"σκοπούς".

Τό σοσιαλιστικό κίνημα εἶναι βαρύ άπό αύτόν τόν μεταφυσικό καί κάθε άλλο παρά διαλεκτικό χωρισμό"σκοποῦ"-"μέσου". Εὔκολα άφομοίωσε καίθεωρητικοποίησε τό μακιαβελικό μοντέλλο (δέν εἶναι χρόνος καί τόπος γιά νά άναλυθεῖ πιό συγκεκριμένα αύτό)τοποθετώντας στή θέση τοῦ"νέου ήγεμόνα" τό κόμμα. Ό"νέος ήγεμόνας"εὔκολα θ'αφαιροῦσε άπό τήν ἴδια τήν έπαναστατική άκόμη καί τά"άστικοδημοκρατικά" δικαιώματα(πού παρεμπιπτόντως δέν εἶναι βέβαια καθόλου άπλά "άστικοδημοκρατικά", μιά καί ό λαός έχυσε γι' αύτά τό αἷμα του)γιά νά φτάσει στό σοσιαλισμό άπό συντομώτερο δρόμο.

"Εξ οὗ καί αύτό τό τουλάχιστον άστεῖο αἰτημαένός "σοσιαλισμοῦ μέ άνθρώπινο πρόσωπο έφόσον, πέρα άπό τίς"ίδέες" κ' τίς λέξεις, ό σοσιαλισμός έμοιαζε όλο καί περίσσοτερο μέ βαμπίρ.

Έδῶ όμως στήν νεοχριστιανική πίστη σέ έξαπολυμένες λέξεις καί "ίδέες", παρ'όλο πού άντιφάσκουν καί καλύπτουνμιά κραυγαλέα πραγματικότητα, βρίσκονται καί τά όρια όποιασδήποτε"άνανέωσης" τοῦ παλιοῦ έκείνου μεγάλου, ήρωικοῦ, συγκινητικοῦ κομμουνιστικοῦ έπους όρια πού εἶναι άπαραίτητο νά διακρίνουμε άν δέν θέλουμε (παρ'όλη τήν κατανόηση) νάμᾶς καταπιεῖ ή συγκίνηση κι ό συναισθηματισμός σέρνοντας μας ξανά στά παλιά σταλινικά κατατόπια . Γιατί, παρ'όλες τίς καταγγελίες, ή "άνανέωση" εἶναι προσκολλημένη έκεῖ:στούς όμοϊδεάτες". Γι αύτό κι ό τόσος θόρυβος π.χ.τῶν "άνανεωτῶν" μέ τόν έρχομό τοῦ Μάρκου, ό όποῖος φυσικά τό πρῶτο πράγμα πού έσπευσε νά πεῖ ήταν τό "Ενα εἶναι τό ΚΚΕ".

Γι αύτό καί οί γελοῖες έπικλήσεις στούς"άλλους" νά πάρουν κι αύτούς ύπόψιν, σάν"κομμουνιστές". Γι αύτό κι ή άπέραντη αύτή άδυναμία τους-ίδεολογική καί πρακτική-ή έλλειψη όποιουδήποτε ούσιαστικοῦ περιεχομένου.

Όποιοδήποτε νέο περιεχόμενο θά σαρκωθεῖ σέ μιά -κατ'είκόνα καί όμοίωση-νέα μορφή.

Νέο κρασί σέ νέα άσκιά.

Καί σ' αύτή τήν άναζήτηση μαρτυρίες σάν τοῦ Δρίτσιου βοηθοῦν πολύ.

«Σχολιαστής»: Η πρωταπριλιάτικη φάρσα

Η πληροφορία ήρθε λίγο αναπάντεχα, παρ'ότι κάτι είχε πάρει τάφτί μας για κάποιες διεργασίες που γίνονταννγια την έκδοση ένος έντυπου. Την 1Απρίλη, έλεγε η διαφήμιση, θα κυκλοφορήσει το μηνιάτικο περιοδικό ΣΧΟΛΙΑΣΤΗΣ. Η ημερομηνία αρχικά δημιούργησε κάποιες λογικεςαμφιβολίες.

-Λες να είναι πρωταπριλιάτικη φάρσα?

Τελικά οι κακόπιστοι πείστηκαν. Με καταπληκτική συνέπεια την Πρωταπριλιά είδαμε το 1 τεύχος! Έκδοση αρκετά πρωτότυπη με βάση τα όσα είχαμε συνηθίσει να βλέπουμε μέχρι σήμερα, και όπως έλεγε στη τελευταία σελίδα, ιδιοκτησία "Γ.Πιτουρόπουλος και ΣΙΑ". Βέβαια αυτό το ΣΙΑ, δεν μπορούμε να πούμε ότι δεν δημιούργησε μια κάποια κρυάδα στη πλάτη. Αριστεριστές είμαστε! Πώς να το κάνουμε; Υπάρχουν και αυθόρμητες αντιδράσεις. Όμως το δημοσιογραφικό επιτελείο που διαβάσαμε παρακάτω έδειχνε να έχει αρκετό ενδιφέρον. Οι γνωστοί δημοσιογράφοι και οι καταξιωμένοι Ευρωκομμουνιστές διαδέχονταναπό σκιτσογράφους φίρμες, γνωστά ονόματα του "χώρου" και φίλους αριστεριστές. Αν πάρεις και την ακριβή και επιμελημένηέκδοση, όληπροσπάθεια έδειχνε να έχει και σοβαρότητα και μεγάλους στόχους. Οιψίθυροι που τόσο καιρό τώρα κυκλοφορούσαν από διάφορες πλευρές ότι κάποιοι τέλος πάντων πρέπει να αρχίσουν να σοβαρεύονται, να πάψουν επιτέλους ν'απευθύνονται στον εαυτό τους και ν'ανακυκλώνουν τα αιώνια και φθοροποιά στοιχεία τους, να πιάσουν καινούργια προβλήματα και να μιλήσουν μια άλλη γλώσσα πιο προσιτή στο πλατύ κοινό, φάνηκε ότι έπαιρναν σάρκα και οστά.

'Ομως.....

Εἶναι πικρή αλήθεια ότι η σχέση που θέλεις να έχεις με τα πράγματα και τα γεγονότα αντικειμενικά σου καθορίζουν και μια πρώτη θέση απέναντι σ'αυτά. Είναι άλλο πράμα να κοιτάς μια καρέκλα στη βιτρίνα και άλλο να κάθεσαι σ'αυτή! Έτσι δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι όλοι αυτοί που κάποτε είχαν μια άμεση συμμετοχή στο κίνημα και σιγά-σιγά αποσύρθηκαν απ'αυτό, αλλά ταυτόχρονα θέλησαν να κρατηθούν στην επικαιρότητα, όχι μόνο διαφοροποίησαν το ύφος της γλώσσας και τον τρόπο ανάλυσηςτους αλλά άλλαξαν και το αντικείμενο αναφοράς τους. Τα θέματα που πιάνουν πια δεν είναι αυτά που αφορούν το κίνημα, άλλα κάποια άλλα που ονομάζονται "γενικού ενδιαφέροντος". Η ανάλυση των γεγονότων δεν έχει σκοπό να προτείνει διεξόδους, ο λόγος γίνεται ουδέτερος, άχρωμος και δημοσιογραφικός. Αυτό που ενδιαφέρει πια είναι η αποκάλυψη, το ντοκουμέντο και η κάλυψη των γεγονότων που κάποιοι άλλοι δημιουργούν.

Ο ΣΧΟΛΙΑΣΤΗΣ λοιπόν, για να επανέλθουμε στο συγκεκριμένο, μέσα απο τα δυο του τεύχη που έχουμε στα χέρια μας, φαίνεται ν'αποδέχεται την απο τα έξω σχέση του με το κίνημα, και ακριβώς πάνω σ'αυτήν να στηρίξει την ύπαρξη του. Ο τίτλος του κατ'αρχή, που αποφασίστηκε μέσα απο σοβαρό προβληματισμό για να έκφράζει και το περιεχόμενο, δείχνει και την αρχική του τοποθέτηση. Την απο τα πριν επιλεγμένη θέση του απο τα έξω σχολιασμού των γεγονότων. Στοιχείο που τον κάνει να μην έχει σε τίποτα σχέση με όλες εκείνες τις προσπάθειες ενός εναλλακτικού τύπου που εκφράζεται μέσα απο περιοδικά όπως η ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ, η ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ, η ΠΡΟΚΛΗΣΗ ή ακόμα οι ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ και το ΑΝΤΙ. που απευθύνονται σε ένα συγκεκριμένο κοινό. Ο ΣΧΟΛΙΑΣΤΗΣ θέλει να φτάσει στο "καλάθι της νοικοκυράς" και μάλιστα "εδώ και τώρα" πράγμα που τον κάνει ν'αποκτάει το πολύ γνωστό ουδέτερο και άχρωμο ύφος που μαζί με την προσεκτική επιλογή των θεμάτων του, τον κάνει συνολικά ανώδυνο, έστωκι αν περιέχει μερικά καλά άθρα.

Διαβαζοντάς τον αναγκαστικά έρχονται στο νου μας όλες εκείνες οι κουβέντες που οδήγησαν στα δύο τεύχητης εφημερίδας ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ. Κουβέντες που ήθελαν μέσα αποτην ερμηνεία της κρίσης του τύπου, να λύσουν το πρόβλημα μιας εναλλακτικής έκδοσης ή που αναφέρονταν στο παράδειγμα της LIBERATIONχωρίς να παίρνουν υπ'όψη τουςτην αρχική της σχέση με το κίνημα.

Αυτό που αρχικά είχαμε πληροφορηθεί ήταν ότι η εκδοτική προσπάθεια στόχευε σε κάποιου είδους " αριστερό ΑΝΤΙ". Βλέποντας τα πρώτα τεύχη του ΣΧΟΛΙΑΣΤΗ μας θύμισε περισσότερο μια ατελή προσπάθεια για έναν "αριστερό ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ". Τελικά αυτό που μάθαμε ήταν ότι πραγματικά ο στόχος ήταν ένας "αριστερός ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ"κάνοντας ουσιαστικά άστοχη την προσπάθεια κριτικής του απο τη σκοπιά του κινήματος και δείχνοντας ότι εκείνο το "Γ.ΠΙΤΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ και ΣΙΑ" ήταν απλα μια άτυχη επιλογή.

Παρ'όλα αυτά του ευχόμαστε καλή επιτυχία, περιμένοντας τουλάχιστον ορισμένα ενδιαφέροντα άρθρα.

(Για τον Αντρέϊ Ταρκόφσκι και την ταινία του Στάλκερ)

Αφορμη για το γράψιμο αυτου του άρθρου στάθηκαν υπο-
κειμενικα και αντικειμενικα ερεθίσματα.Τα υποκειμενικα
ερεθίσματα είναι το ότι παλιότερη παρακολούθηση έργου
του Ταρκόφσκι μου είχε αφήσει ένα κενο ως προς το τιλο
γικά προσπαθεί να πει ο σκηνοθέτης ενω απο την άλλη ο
τρόπος γυρίσματος και το όλο κλίμα του έργου ικανοποι-
ούσαν και κέντριζαν το..."βαθύτερο εγω" και τα-κοινωνι
κα(;)-ενστιχτάμου χωρις να μου είναι καθαρο το γιατι.
Αντικειμενικο ερέθισμα ήταν ότι και απο συντρόφους του
"χώρου" αλλα και απο τυχαίους θεατες μες την αίθουσατου
σινεμα άκουσα ότι ήταν "βαρετο,μαλακία και γελούσαμε",
κλπ."Δηλώσεις"που με αναγκάζουν να μιλήσω γιαένα σκηνο
θέτη που πιστεύω ότι είναι"μεγάλος".

Ο Τ. είναι ένας απο τους λίγους σκηνοθέτες που όχια
πλά προβάλλει προσωπικάτου στοιχεία στα έργα του,αλλα
πιστεύω ότι κυριολεχτικα ζει μέσα απο τα έργα του.Ο κι
νηματογράφος γι αυτον είναι μια "ζώνη" ζωης όπου αφη -
γείται τις εμπειρίες του(πολλες φορες συμβολικα),προσ-
παθει ν'ανακαλύψει και να ικανοποιήσει επιθυμίες(του)
μιας ζώνης ζωης πέρα απο την Ρώσικη ολοκληρωτικη πραγ-
ματικότητα της κομματικης "διχτατορίας πάνω στις ανάγ-
κες" και συγχρόνως βγαλμένη μέσα απο αυτη την πραγματι
κότητα.

Το ότι ζει ο σκηνοθέτης μέσα στα έργα του φαίνεται
απο τον ρυθμό τους,ο οποίος-άσχετα απο την δομη και συ
νεχειά τους που μπορει να φαίνεται ή να είναι αντιφατι
κη-είναι ρυθμος ανθρώπινης αναπνοης,δηλαδη οι ταινίες
κινούνται χωρις άγχος μ'ένα ρυθμο απόλυτα "ανθρώπινο "
σαν να ...ζούνε οι ίδιες.Η δομη και η λογικη του"σκόπι
μα" είναι μπερδεμένες και ίσως "παράλογες":Γιατί τέτοι
α είναι η πραγματικότητα γενικα,και πολυ περισσότερο ,
στην χώρα του"τέλειου παραλογισμου" της Ρωσίας.Η λογι-
κή του είναι "παράλογη" σε αντίθεση με τον κοφτερο,στα
λινικο εξορθολογισμο των Αντρόπωφ που τάχει όλα "καθα-
ρα και λυμένα":Μαύρο(Καπιταλισμος) ή Ασπρο(Σοσιαλισμος
Χαραχτηριστικο ειναι το ταμπλω της κνε στην νομικη που
αντιπαραθέτει τον "έγχρωμο,χαρούμενο κόσμο του υπαρκτ-
ου σοσιαλισμου που γενιέται"με τον "μαύρο κόσμο του κα
πιταλισμου που πεθαίνει").

Το "παράλογο",το "εξωπραγματικο" είναι το μόνο μέρος
στον "υπαρκτο σοσιαλισμο" που μπορει να υπάρξει,σήμερα
ο άνθρωπος,ορισμένος με τις δικες του ανάγκες σε αντί-
θεση με τις απάνθρωπες ανάγκες του συστήματος των ψυχι
ατρείων και των "διεθνιστικων" τάνκς.

Τα παράλογα,τα εξωανθρώπινα,τα μεταφυσικα και τα θρη
σκευτικα στοιχεία των έργων του Τ.έχουν κέντρο τον άν-
θρωπο και για να ξαναανακαλυφτει τον βγάζουν απο τον"α
νθρώπινο κόσμο" όπου παντου είναι φυλακισμένος(όπως λέ
ει και ο πρωταγωνιστης του "Στάλκερ"),και τον οικοδο -
μουν και τον καταστρέφουν συγχρόνως κομμάτι-κομμάτιστό
δικό του κόσμο,έξω απο την κοινωνία όπου "δεν υπάρχει
ατομικη ιδιοχτησία" αλλα συγχρόνως και ατομικότητα,ό -
που δεν υπάρχει η έννοια άνθρωπος σαν υποκείμενο πού
δρα αλλα,μόνο σαν αντικείμενο,σαν ένα γρανάζι στο"μεγά

«Παλιότερα το μέλλον ήταν συνέχεια του παρόντος, σήμερα όμως το μέλλον είναι κομμάτι του παρόντος».

λο άρμα των δυνάμεων της επανάστασης"που θα σαρώσουν ό
λη την γη.

Τέλος παρότι ζούσε(μέχρι πρόσφατα)σε μια χώρα οπου α
κόμα και η λέξη "αλλαγη" τείνει να εξαλειφτει απο ταλε
ξικα(χαραχτηριστικο είναι ότι για να γίνει αλλαγη ηγε-
σίας πρέπει να πεθάνουν οι προηγούμενοι),δεν είναι πε
σιμιστης,δεν απογοητεύεται,πιστεύει στους καταπιεσμέν-
ους ανθρώπους ότι θα βρουν το δρόμο λύτρωσης απο τ'αφε
ντικα ,γιατι όπως λέει και ο"Στάλκερ":"Οι δυνατοι εί -
ναι αναίσθητοι,όταν πεθαίνεις,πεθαίνεις αναίσθητος και
δυνατος'ευαίσθητοι είναι τα παιδια και οι αδύναμοι,αυ-
τοι μπορουν να πονέσουν,να νοιώσουν,οι δυνατοι δεν
μπορουν..."

«Στάλκερ»: Από την ελπίδα της επιθυμίας, στην επιθυμία της ελπίδας.

Η υπόθεση της ταινίας είναι η προσπάθεια 3 ανθρώπων
(φυσικος επιστήμονας,συγγραφέας και στάλκερ:ξεναγος)να
περάσουν στην ΖΩΝΗ όπου είναι συρματοπλεγμένη και απα-
γορευμένη απο την εξουσία,για να φτάσουν στο ΔΩΜΑΤΙΟ ό
που πραγματοποιούνται οι επιθυμίες!

Μετα απο ένα στριφογύρισμα μέσα στα λασπωμένα και γε
μάτα σκουπίδια,σοκάκια και εγκαταλελειμένα σπίτια,ενώ
περιπολει ένας μπάτσος καταφέρνουν με τ'αυτοκίνητο να
περάσουν-ξεφεύγοντας απ'τα πολυβόλα των μπάτσων-το συρ
ματόπλεγμα.Και με ένα άλλο όχημα πάνω σε γραμμες τράι-
νου-όπου το φίλμ απο ασπρόμαυρο μετατρέπεται σε έγχρω-
μο-περνάνε στην ΖΩΝΗ.

Αρχίζει η περιπλάνηση τους για να φτάσουν στο ΔΩΜΑΤΙ
Ο.Αν και απέχει 100 μέτρα ευθεία,δεν μπορουν να πάνε ,
πρέπει να πάνε γύρω-γύρω,περιπλανώμενοι μέσα απο υπονό
μους,στοες κλπ και πολυ προσεχτικα γιατι υπάρχουν παγί
δες στημένες απο την ίδια την ΖΩΝΗ.

Ο Ταρκόφσκι σ'όλη αυτη την περιπλάνηση φτιάχνει ένα
καταπληχτικο ψυχολογικα και κινηματογραφικα κλίμα.Παί-
ζει με το "παράλογο" του Στάλκερ που φτιάχνει μόνοςτου
εμπόδια και παγίδες στον δρόμο για την επιθυμία,αποκαλ
ύπτοντας όμως συγχρόνως τον μεγάλο του πόθο για τιςεπι

θυμίες-για την ζωη φέρνει,ο σκηνοθέτης,σε αντιπαράθεση τον Στάλκερ με τον επιστήμονα και τον συγγραφέα που δεν πιστεύουν ότι υπάρχουν τα εμπόδια,οι επιθυμίες,έχουν ό μως και ένα φόβο να συγκρουστουν με την ΖΩΝΗ,αμφισβητώ ντας την ανοιχτα...

Πλησιάζοντας στο τέλος της μακρυας πορείας προς τοΔΩ ΜΑΤΙΟ φτάνουν στο ποιο δύσκολο κομμάτι:Να περάσουν το "τούνελ".Το τούνελ που φοβάται περισσότερο ο Στάλκερ , γιατι σ'αυτη έχουν χαθει πολλοι και που συμβολίζει το πιο δύσκολο αδιέξοδο.(Δεν είναι τυχαίο ότι στην Δύση έ δωσαν το όνομα "τούνελ" στην κατάσταση που έπεσε το κί νημα μετα το 68:ναρκωτικα,τρομοκρατία,φυλακες,ανατολι-κες θρησκείες κλπ.).Προχωράει μπροστα ο συγγραφέας και παρόλο που δεν πιστεύει σ'όλα αυτα φοβάται,ακολουθουν σε απόσταση ο επιστήμονας και πίσω του κρυμμένος ο Στα λκερ.

Τελικα φτάνουν μπροστα στο ΔΩΜΑΤΙΟ.Ο επιστήμονας β-γάζει μια...βόμβα για να το τινάξει!Γιατι-και σ'αυτόσυ μφωνει ο συγγραφέας-ένα ΔΩΜΑΤΙΟ,μια ΖΩΝΗ όπου πραγματο ποιούνται οι επιθυμίες έξω απο την πραγματικότητα δεν υπάρχει είναι μια αυταπάτη.Ο Στάλκερ όμως(που συμβολί-ζει και τους ανθρώπους του λαου σε αντιπαράθεση μετην παραιτημένη και απογοητευμένη κουλτούρα)υπερασπίζεται λυσσα μένα την "αυταπάτη " του γιατι όπως λέει"είναι το μόνο που μούχει μείνει γιατι εκει έξω δεν έχω τίποτα δικό μου". Έξω απο την ΖΩΝΗ δεν υπάρχει σαν άνθρωπος,του έχουν α παλλοτριώσει τις αισθήσεις,την ευαισθησία,την δυνατότη τα του να αισθάνεται(Γι αυτο και πριν μπουν στην ΖΩΝΗ το φίλμ είναι ασπρόμαυρο και μόλις μπαίνουν γίνεται έ-γχρωμο).Η ΖΩΝΗ ειναι οι επιθυμίες του,η ζωη του,η μόνη ελπίδα του να ζήσει πραγματικα με αισθήματα.

Τελικα ξαναγυρίζουν πίσω,ο συγγραφέας και ο επιστήμο νας έχοντας εκπληρώσει τον σκοπο τους:ν'αποδείξουν ότι δεν υπάρχει ΕΛΠΙΔΑ,ξαναβουτάνε στο γλυκο αδιέξοδο του ποτου και της ματαιοδοξίας των "βραβείων" και των "μπέ στ-σέλλερς".Ο Στάλκερ μπερδεμένος και άρρωστος γιατι α νακάλυψε ότι οι υπόλοιποι δεν έχουν **ΕΛΠΙΔΑ** και γιατι , πρέπει να βρει νέο τόπο και τρόπο για τις επιθυμίεςτου.

Το έργο τελειώνει με την μουγγη(έλλειψη γλώσσας-επι-κοινωνίας)και κουτση(έλλειψη κίνησης-εναλαχτικης πορεί ας)κόρη του Στάλκερ να διαβάζει ένα ερωτικο ποίημα , να μετακινει με την σκέψη τα ποτήρια πάνω στο τραπέζι και να τραντάζει,παρόλη την φυσική της κατάσταση,όλοτο τραπέζι.Συμβολιζει έτσι,ο Τ.,τον ακρωτηριασμο των ανθρώ ώπων απο την μια,και απο την άλλη το εκρηχτικο δυναμι-κο που υπάρχει μέσα τους και που ζητάει τρόπους να εκφ ραστει.

Η ΕΛΠΙΔΑ ΥΠΑΡΧΕΙ!

(Δεν θα πρέπει να παραλείψουμε την άποψη του ειδικου της αποπληροφόρησης και της διαστρέβλωσης,των αντιπολι τευόμενων ανατολικων ταινιων:του Ραφαηλίδη.Στην σχολη Σταυράκου όπου διδάσκει, πολυ περήφανα δηλώνει ότι μόνο στην Ρωσία υπάρχει τόση καλλιτεχνικη ελευθερία(!) για να βγαίνουν "μεταφυσικα" έργα σαν του Ταρκόφσκι)

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ: ΜΙΑ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΠΟΡΕΙΑ

Η «εκδίκηση» των μεταναστών

Εδώ κι ένα χρόνο περίπου, η Γαλλία του Μιττεράν συγκλονίζεται από ένα εργατικό κίνημα, το κίνημα των μεταναστών εργατών. Εδώ κι ένα χρόνο τώρα, οι ξένοι εργάτες, και κύρια οι Βορειο-αφρικάνοι, παίρνουν την εκδίκησή τους μέσα στην ίδια την καρδιά της μητρόπολης, και μάλιστα στο πιο νευραλγικό σημείο της, την αυτοκινητοβιομηχανία.

Από τον Απρίλη του '82 μέχρι σήμερα, τρία από τα μεγαλύτερα εργοστάσια αυτοκινητοβιομηχανίας, κύρια η Σιτροέν, και σε μικρότερο βαθμό η Ρενώ και η Τάλμποτ-Σίμκα, πλήττονται από αδιάκοπες απεργίες, πότε σ' ένα τμήμα και πότε σ' άλλο, με αποτέλεσμα να κινδυνεύει να βουλιάξει η παραγωγή τους.

Πρωταγωνιστές αυτών των απεργιών, οι ανειδίκευτοι εργάτες που στη συντριπτική πλειοψηφία τους είναι ξένοι, και κύρια Μαροκινοί, Αλγερίνοι και Τυνηζιάνοι. Κύριο αίτημά τους, η δυνατότητα επαγγελματικής εξέλιξης, να μπορούν δηλαδή, μετά από κάποιο διάστημα, να περνούν σε ανώτερη κατηγορία και να μη μένουν σ' όλη τους τη ζωή ανειδίκευτοι εργάτες. Γιατί ανειδίκευτος εργάτης σημαίνει όχι μόνο χαμηλότερους μισθούς, αλλά και τις πιό βρώμικες, τις πιο αποβλακωτικές και αλλοτριωτικές εργασίες, τη μεταβολή του εργάτη σε εξάρτημα της μηχανής.

Πέρα όμως από τα συγκεκριμένα αιτήματα, αρκετά από τα οποία κέρδισαν, η φράση που έρχεται και ξανάρχεται στο στόμα τους σ' όλη τη διάρκεια αυτού του αδιάκοπου αγώνα είναι: «Αγωνιζόμαστε για την τιμή και την αξιοπρέπειά μας». Και πράγματι γι' αυτό πρόκειται. Οι ξένοι εργάτες, οι παρίες των μεγάλων μητροπόλεων, δεν δέχονται πια την υπερεκμετάλλευση που πάνω της στηρίχτηκε όλο το «θαύμα» του δυτικού καπιταλισμού, αντίθετα σήμερα μεταβάλλονται σε κύριους παράγοντες της κρίσης του. Είναι ενδεικτικό ότι από την αρχή του '83 η παραγωγή έπεσε κατά 50.000 αυτοκίνητα, πράγμα που σημαίνει μια απώλεια 2 δισεκατομμυρίων φράγκων για τη γαλλική αυτοκινητοβιομηχανία, μόνο για το πρώτο εξάμηνο του 1983. Υπολογίζεται δε ότι αν συνεχίσει η ίδια κατάσταση, οι απώλειες στο τέλος του χρόνου θα φτάσουν τα 4 δις.

Το κίνημα των μεταναστών εργατών δεν είναι φυσικά κάτι καινούριο για τη Γαλλία. Αμέσως μετά το Μάη του '68, στα χρόνια 1969-71, αποτέλεσαν το σημαντικότερο ίσως κομμάτι του εργατικού κινήματος εκφράζοντας την εξέγερση του εργάτη της αλυσίδας. Στη συνέχεια, προς τα τέλη της δεκαετίας του 70, οι ξένοι εργάτες έδωσαν σκληρούς και μακρόχρονους αγώνες για την κατοικία, στις εστίες-γκέττο όπου τους είχανε στοιβάξει.

Τα πράγματα εξελίχτηκαν ακόμα πιο γρήγορα με την άνοδο των σοσιαλιστών στην εξουσία, που φυσικά οι μετανάστες δεν την είδαν σαν προσπάθεια διαχείρισης της κρίσης του καπιταλισμού, αλλά σαν μια ευκαιρία να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Εκμεταλλευόμενοι τη σχετική φιλελευθεροποίηση που ακολούθησε μετά την εκλογική νίκη του Μιττεράν, οι ξένοι εργάτες, και κύρια οι Άραβες, οργανώθηκαν, τόσο μεταξύ τους, κατά εθνικότητες, κατά γειτονιές κλπ., όσο και στα ίδια τα γαλλικά συνδικάτα όπου προσχώρησαν μαζικά στους τόπους δουλειάς, και κύρια στη CGT, το συνδικάτο του κομμουνιστικού κόμματος. Είναι χαρακτηριστικό ότι στις εκλογές αντιπροσώπων που έγιναν τον Ιούνη του '82 στη Σιτροέν (που είναι και το εργοστάσιο που πλήγηκε περισσότερο από τις απεργίες των μεταναστών), το φασιστικό συνδικάτο CSL από 82% που έπαιρνε έπεσε στο 33%, ενώ η CGT, που ήταν πάντα μειοψηφία, πήρε το 57,6% των ψήφων, ψήφοι που ανήκαν αποκλειστικά στους ξένους εργάτες. Για τη Σιτροέν, που για δεκαετίες διεκδικούσε τον τίτλο του πιο απάνθρωπου κάτεργου για τους μετανάστες, αυτή η ανατροπή των συσχετισμών αποτέλεσε μια πραγματική επανάσταση. Όσο για τα συνδικάτα, αρχικά είδαν με θετικό μάτι αυτή την προσχώρηση μεταναστών στις γραμμές τους, πιστεύοντας ότι έτσι θα μπορούσαν να τους ενσωματώσουν και να τους εξουδετερώσουν σαν απορρυθμιστικό παράγοντα. Και είναι αλήθεια ότι σ' ένα βαθμό πέτυχαν να ελέγξουν κάπως αυτές τις απεργίες. Ταυτόχρονα όμως αυτό αποδείχτηκε και δίκοπο μαχαίρι γιατί φυσικά οι μετανάστες, μετά από τόσα χρόνια καταπίεσης και εξευτελισμών, δεν ήταν τόσο εύκολα θύματα χειραγώγησης. Στις εκλογές, για παράδειγμα, ψηφίζουν δικούς τους αντιπροσώπους, άτομα που έχουν αναδειχτεί μέσα από τους αγώνες τους, και όχι κάποιους άγνωστους γραφειοκράτες. Στα εργοστάσια συζητούν και αποφασίζουν οι ίδιοι για την πορεία του αγώνα τους, υποχρεώνοντας έτσι και τις ανώτερες βαθμίδες των συνδικάτων να τους υποστηρίζουν, έστω και με βαρειά καρδιά.

Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι, πέρα από τα μισθολογικά και άλλα οικονομικά αιτήματα, εκείνο που διεκδίκησαν, και σε μεγάλο βαθμό πέτυχαν, ή-

ταν η επιβολή της δικής τους πολιτιστικής ταυτότητας, των δικών τους αξιών, η άρνηση της υποταγής τους στα πρότυπα του δυτικού καπιταλισμού. Έτσι οι Άραβες εργάτες υποχρέωσαν τ' αφεντικά να τους διαθέσουν ώρες και τόπους προσευχής στον ίδιο το χώρο της δουλειάς! Ακόμα, δεν ήταν λίγες οι φορές που οι Άραβες εργάτες πρότρεπαν τους συντρόφους τους να συνεχίσουν τον αγώνα επικαλούμενοι τον... Αλλάχ.

Αυτό εξάλλου ήταν που βρήκε σαν πρόσχημα η κυβέρνηση —θορυβημένη από την έκταση που έχουν πάρι οι απεργίες σε μια περίοδο που αντιμετωπίζει τεράστια οικονομική κρίση— για να συκοφαντήσει τον αγώνα των ξένων εργατών. Στα τέλη του Γενάρη, τόσο ο πρωθυπουργός Μωρουά όσο και ο υπουργός Εσωτερικών Ντεφέρ προχώρησαν σε καθαρά ρατσιστικές δηλώσεις. Σύμφωνα με τον πρώτο: «οι κυριότερες δυσκολίες που εξακολουθούν να υπάρχουν οφείλονται στους μετανάστες εργάτες, των οποίων τα προβλήματα αναγνωρίζω φυσικά, αλλά οφείλω να διαπιστώσω ότι υποκινούνται από θρησκευτικές και πολιτικές ομάδες που καθορίζονται σύμφωνα με κριτήρια ξένα προς τη γαλλική κοινωνική πραγματικότητα». Όσο για τον Ντεφέρ, τα πράγματα είναι πολύ πιο απλά: «Πρόκειται για φανατικούς, για σιίτες», δήλωσε σε μια συνέντευξη, στο ραδιόφωνο. Τη ρατσιστική τοποθέτηση της κυβέρνησης θα επιβεβαιώσει λίγες μέρες αργότερα και ο υπουργός Εργασίας, Ζαν Ωρού, με παρόμοιες δηλώσεις: «Είναι προφανές ότι στις συγκρούσεις που συναντήσαμε υπάρχει ένα στοιχείο θρησκείας και φανατισμού, πράγμα που τους προσδίδει ένα χαρακτήρα όχι αποκλειστικά συνδικαλιστικό (...) Όταν οι εργάτες ορκίζονται στο Κοράνι, υπάρχουν εξω-συνδικαλιστικά δεδομένα».

Έτσι, για μια ακόμα φορά, αποδείχτηκε ότι η εξουσία... πήζει το μυαλό. Ξεχνώντας τις φιλελεύθερες προεκλογικές τους διακηρύξεις υπέρ των μεταναστών εργατών, οι σοσιαλιστές, δυο χρόνια μετά την άνοδό τους στην εξουσία, και όντας ανίκανοι ν' απαντήσουν στην κρίση και την ανεργία που μαστίζουν τη Γαλλία, επιστρέφουν στην παλιά καλή συνταγή του αποδιοπομπαίου τράγου. Και ποιος άλλος θα μπορούσε να είναι αυτός έξω από τους μετανάστες;

Ο ρατσισμός αναβιώνει

Και φυσικά αυτή η σταδιακή μεταστροφή της κυβέρνησης αντανακλάει μια πολύ βαθύτερη μεταστροφή στο σύνολο της γαλλικής κοινωνίας. Μεταστροφή που δένεται άμεσα με την οικονομική κρίση και την ανεργία και που οδηγεί ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού (και, ας μην παραξενευτούμε, και της ίδιας της γαλλικής εργατικής τάξης) στο συντηρητισμό, σε μια νέα έξαρση του ρατσισμού και της ξενοφοβίας. Αυτό φάνηκε πολύ καθαρά με τα αποτελέσματα των δημοτικών εκλογών του περασμένου Μάρτη που υπήρξαν ιδιαίτερα ανησυχητικά για το σοσιαλιστικό κόμμα. Πράγματι η δεξιά σημείωσε μια θεαματική άνοδο σε βαθμό που να φτάσει να απειλήσει ακόμα και δήμους που αποτελούσαν παραδοσιακά οχυρά του σοσιαλιστικού κόμματος, όπως η Μασσαλία. Κι αυτή η άνοδος στηρίχτηκε σε μια προεκλογική εκστρατεία που σαν κύριο άξονα είχε μια υστερική προπαγάνδα ενάντια στους ξένους εργάτες. «Δύο εκατομμύρια άνεργοι, δύο εκατομμύρια μετανάστες», «Να μη γίνει η Γαλλία ο σκουπιδότοπος της Ευρώπης», «Οι Γάλλοι νιώθουν ανασφάλεια μέσα στην ίδια τους τη χώρα», και άλλα παρόμοια ήταν τα συνθήματα που κυριάρχησαν στις εκδηλώσεις τους. Συνθήματα με τεράστια απήχηση στους γάλλους ψηφοφόρους, και το χειρότερο, στους ίδιους τους εργάτες. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Λε Πεν, ο υποψήφιος του Εθνικού Μετώπου (φασιστικού κόμματος), **εξαπλασίασε** του ψήφους του στο 20ό διαμέρισμα του Παρισιού, παραδοσιακή εργατική περιοχή και με μεγάλο ποσοστό μεταναστών εργατών ανάμεσα στους κατοίκους της. Και φυσικά εδώ δεν πρόκειται για μια μεμονωμένη περίπτωση αλλά για γενικό φαινόμενο που παρατηρήθηκε σ' όλη τη Γαλλία: στις περισσότερες φτωχές γειτονιές των πόλεων, όπου η συγκέντρωση των μεταναστών εργατών ήταν μεγάλη, και όπου το κομμουνιστικό κόμμα είχε παραδοσιακά μεγάλη εκλογική δύναμη, οι ψήφοι του ΚΚΓ μεταπήδησαν τόσο προς τη δεξιά και την άκρα δεξιά, όσο και προς την άκρα αριστερά!

Δεν είναι ν' απορεί λοιπόν κανείς με τη στάση της κυβέρνησης Μιττεράν που, όχι μόνο δεν αντιπαρατίθεται στη ρατσιστική εκστρατεία, αλλά αντίθετα την υποδαυλίζει συναγωνιζόμενη σε ρατσιστικές δηλώσεις και ενέργειες τη δεξιά. Έτσι ο Ντεφέρ καταφέρνει, με μεγάλο κόπο, να κερδίσει και πάλι τις δημοτικές εκλογές στη Μασσαλία με κύριο επιχείρημά του ότι αυτός μπορεί ν' αντιμετωπίσει καλύτερα τους μετανάστες. Ο υπουργός Μεταναστών απαντάει στις πολεμικές της δεξιάς διαβεβαιώνοντας ότι η σοσιαλιστική κυβέρνηση έδιωξε πολύ περισσότερους μετανάστες απ' ότι οι παλιότερες δεξιές κυβερνήσεις. Η αστυνομία, ανακατεύοντας το ρατσισμό με τις στατιστικές της, βγάζει το συμπέρασμα ότι οι μετανάστες «διαπράττουν αναλογικά περισσότερα εγκλήματα και πλημμελήματα από τους Γάλλους». Ωστόσο, τα στοιχεία του 1980 δείχνουν ότι το 85% των εγκλημάτων και πλημμελημάτων είχε διαπραχθεί από Γάλλους (Le Monde, 23.3.83).

Έτσι, μετά από μια σχετική μετεκλογική ευφορία, που δεν πρόλαβε να διαρκέσει πάνω από ένα χρόνο, η κυβέρνηση έσπευσε να απαλλάξει τους ξένους εργάτες από τις αυταπάτες τους και να τους ξαναφέρει στην καθημερι-

νή τους πραγματικότητα: την πραγματικότητα του εξιλαστήριου θύματος που πληρώνει τα σπασμένα της κρίσης.

Με τη διαφορά ότι σήμερα το μίσος της «λευκής φυλής» στρέφεται κύρια ενάντια στη λεγόμενη δεύτερη γενιά των μεταναστών, δηλαδή τα παιδιά των μεταναστών, που έχουν γεννηθεί στη Γαλλία, που έχουν τη γαλλική υπηκοότητα, αλλά που παρόλα αυτά δεν παύουν να νιώθουν ξένοι μέσα στην ίδια τους τη χώρα. Και πραγματικά αυτοί *διαθέτουν όλα τα «προσόντα»* για να συγκεντρώσουν πάνω τους το μίσος της «καλώς σκεπτόμενης» κοινωνίας: είναι νέοι, άνεργοι στη συντριπτική τους πλειοψηφία και κύρια μελαχροινοί. Μένουν στις περιφέρειες των μεγαλουπόλεων, μέσα σε άθλιες και ετοιμόρροπες εργατικές κατοικίες, στις λεγόμενες πόλεις - υπνωτήρια όπου οι άνθρωποι ζουν μόνο για να δουλεύουν. Δεν έχουν καμιά πολιτιστική αναφορά, γιατί η χώρα καταγωγής τους τους είναι άγνωστη και ξένη, ενώ η χώρα όπου γεννήθηκαν και μεγάλωσαν αρνείται να τους ενσωματώσει. Ζουν σε μια μόνιμη «κατάσταση πολιορκίας» αντιμετωπίζοντας καθημερινά την αστυνομία με εξακριβώσεις ταυτότητας, συλλήψεις, προσαγωγές στο τμήμα, ξυλοκόπημα, ακόμα και δολοφονίες. Και δεν είναι μόνο η αστυνομία που τους απειλεί. Οποιοσδήποτε γάλλος πολίτης που θα θεωρήσει —σύμφωνα με τα δικά του κριτήρια— ύποπτο κάποιο νέο με σγουρά μαλλιά και μαυριδερό πρόσωπο, νομιμοποιείται να τραβήξει το πιστόλι του και να τον πυροβολήσει. Το περισσότερο που διακινδυνεύει, αν συλληφθεί, είναι λίγοι μήνες φυλακή και μια καταδίκη με αναστολή.

Σύμφωνα με στοιχεία που συγκέντρωσαν νεαροί Άραβες που διαμαρτύρονταν ενάντια στις ρατσιστικές επιθέσεις (και μάλιστα στοιχεία πολυ ελλιπή γιατί δεν έπαιρναν υπόψη όλες τις περιοχές της Γαλλίας) μόνο μέσα σε έξη μήνες, από το Σεπτέμβρη του 82 μέχρι το Φλεβάρη του 83 πέντε νέοι Άραβες υπήρξαν θύματα τέτοιων επιθέσεων τόσο από αστυνομικούς όσο και από πολίτες. Από αυτούς οι τέσσαρες σκοτώθηκαν και ο πέμπτος έμεινε παράλυτος.

Ο πολυεθνικός εργάτης

Έτσι για άλλη μια φορά οι ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις χρησιμοποιούν τους μετανάστες εργάτες για να αποφύγουν τα καταστροφικά αποτελέσματα της κρίσης του κεφάλαιου. Πράγματι, την πρώτη φάση, τη φάση της μεταπολεμικής ανάπτυξης, κατόρθωσαν να τη στηρίξουν —κύρια η Γαλλία και η Γερμανία— στην υπερεκμετάλλευση των ξένων εργατών, αποφεύγοντας έτσι σε μεγάλο βαθμό την έκρηξη του εργάτη της αλυσίδας και διασπώντας την εργατική τάξη σε ειδικευμένη, ντόπια και ενταγμένη στο συνδικαλιστικό μηχανισμό από τη μια, και σε ανειδίκευτη, ξένη και χωρίς κανένα δικαίωμα από την άλλη. Είναι εύκολο να διαπιστώσει κανείς την επιτυχία αυτού του εγχειρήματος αν δει την κρίση σε μια χώρα που δεν μπόρεσε να την αποφύγει, την Ιταλία.

Σήμερα επιχειρούν το ίδιο για να αποφύγουν μια νέα, ακόμα πιο εκρηκτική, κρίση: την κρίση αναδιάρθρωσης του κεφάλαιου. Σ' αυτή τη νέα φάση όπου το κεφάλαιο προσπαθεί να απαντήσει στην κρίση με την ολοένα εντεινόμενη κοινωνικοποίησή του, που οδηγεί σε προλεταριοποίηση όλο και ευρύτερα στρώματα του πληθυσμού, και με την ανάπτυξη της τεχνολογίας, που πετάει στην ανεργία και την περιθωριοποίηση μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης, η αστική τάξη χρησιμοποιεί και πάλι τους μεταναστες για να αμβλύνει τις γωνίες.

Και μπορούμε να πούμε ότι στη Γαλλία η προσπάθεια αυτή πετυχαίνει σ' ένα βαθμό. Ενώ δηλαδή η εντεινόμενη οικονομική κρίση ρίχνει στην εξαθλίωση όλο και περισσότερα στρώματα του πληθυσμού, ταυτόχρονα εκτρέποντας την ενδεχόμενη αντίδραση αυτών των στρωμάτων προς το ρατσισμό, το κεφάλαιο κατορθώνει να διατηρεί τον πολιτικό έλεγχο της κατάστασης που πιθανά θα του επιτρέψει να ξεπεράσει την κρίση. Άλλωστε τέτοια φαινόμενα δεν συμβαίνουν για πρώτη φορά στην ιστορία. Το τραγελαφικό της κατάστασης σήμερα είναι πως αυτό το εγχείρημα έχουν αναλάβει να το φέρουν σε πέρας οι σοσιαλιστές!

Παρόλα αυτά όμως, δεν παύει να ισχύει —τουλάχιστον μακροπρόθεσμα— και η αντίστροφη πορεία. Το ότι δηλαδή, σήμερα η Ευρώπη αποτελεί το χωνευτήρι μιας νέας εργατικής τάξης που δεν γνωρίζει εθνικούς φραγμούς και που αρχίζει ν' αποκτά μια ενιαία συμπεριφορά απέναντι στο κεφάλαιο. Αρκεί να δει κανείς τον Τούρκο εργάτη στη Mercedes Benz, τον Άραβα στη Σιτροέν και τον Νότιο Ιταλό στην αλυσίδα της Φίατ ή τον νέο των Δ. Ινδιών του Μπρίξτον και του Λίβερπουλ, τους καταληψίες του Βερολίνου, τους νέους Γάλλους - Μαγκρεμπίνους που διαδηλώνουν στη Λυών και συγκρούονται με τα ΜΑΤ, ή τους άνεργους στη Νάπολη, για να καταλάβει ότι μια νέα φιγούρα βγαίνει στο προσκήνιο, η φιγούρα του λεγόμενου πολυεθνικού εργάτη. Ενός εργάτη που, παρά τις εθνικές ιδιαιτερότητες, εμφανίζεται όλο και πιο ενοποιημένος τόσο στα αιτήματα που βάζει όσο και στις μορφές πάλης.

ΙΝΔΙΑ: η απεργία της απελπισίας και της οργάνωσης

Οι ελληνικές εφημερίδες έγραψαν τον Απρίλη για τους 150 Ινδούς απεργούς που δοκίμασαν να αυτοκτονήσουν συλλογικά για να τραβήξουν την προσοχή πάνω στον αγώνα τους,και για την σύλληψή τους από την αστυνομία γιατί αποπειράθηκαν να διαταράξουν την δημόσια τάξη.

Ομως εκείνο που δεν έγινε γνωστό ήταν το ότι αυτοί οι 150 εργάτες που δοκίμασαν να αυτοκτονήσουν στη Βομβάη αποτελούσαν την πρωτοπορία,ένα μικρό κομμάτι από 250.000 απεργούς της κλωστοϋφαντουργίας της Βομβάης που απεργούν εδώ και 17 μήνες,από τις 18 Γενάρη του 1982.

Πρόκειται για μιά από τις καταπληκτικότερες απεργίες στην ιστορία του εργατικού κινήματος.

Το βάρος του κλωστοϋφαντουργικού τομέα

Αυτή η συγκρουση που παίρνει πραγματικά, τιτάνιες διαστάσεις αφοράει τον μεγαλύτερο βιομηχανικό τομέα της Ινδίας,την κεντρικώτερη βιομηχανική μητρόπολη,τη Βομβάη,που έχει υποκαταστήσει την Καλκούτα,τέλος τον μεγαλύτερο εξαγωγικό τομέα της χώρας.

Πράγματι η κλωστοϋφαντουργία και η καλλιέργεια του βαμβακιού αποτελούν το ζωτικότερο οικονομικό τομέα αυτής της αχανούς χώρας με τα 650 εκατ. κατοίκους. Αντιπροσωπεύουν το 20% της βιομηχανικής παραγωγής,το 11% των εξαγωγών και ζουν άμεσα ή έμμεσα 75 εκατ. άτομα,πάνω από 10% του συνολικού πληθυσμού. Έρχεται μόλις μετά την Αμερική,την Ρωσία και την Κίνα στην παραγωγή βαμβακιού,ενώ αποτελεί τον μεγαλύτερο εξαγωγέα βαμβακερών υφασμάτων στον κόσμο.

Η παραγωγή υφασμάτων πραγματοποιείται απο τέσσερεις διαφορετικούς τομείς,

α. Τον "Κάντι σέκτορ",όπου απασχολούνται 12 εκατομμύρια άτομα και όλες οιδουλειές γίνονται με το χέρι.

β. Το βιοτεχνικό τομέα, "χαντλούμ" 6 εκατομμύρια άτομα,με 3,8 εκατ. χειροκίνητους αργαλειούς σκόρπιους σ'όλη τη χώρα,που παράγουν υφάσματα για τον ντόπιο πληθυσμό.

γ. Τον αποκεντρωμένο τομέα που αποτελείται από μικρές αποκεντρωμένες μονάδες ύφανσης και επεξεργασίας και που περιλβάνει 350.000 μηχανικούς αργαλειούς και που μαζί με τον χειροτεχνικό τομέα αντιπροσωπεύει το 60% της παραγωγής υφασμάτων και το 20% των εξαγωγών, και απασχολεί δύο εκατομμύρια ατομα.

δ. Τέλος το βιομηχανικό τομέα,με 208 χιλ.αργαλιούς και 2 εκατ. προσωπικό παράγει το 45% των υφασμάτων.

Για να δούμε το βάρος της Βομβάης σ'αύτή την παραγωγή αρκεί να αναφέρουμε ότι έχει το 30% των αργαλιών,και το 23% των εξαγωγών του βιομηχανικού τομέα,σε μια χώρα με τέτοια εκταση και πληθυσμό. Πρόκειται δηλαδή για μιά τεράστια συγκέντρωση.

Καταλαβαίνουμε λοιπόν την σημασία και το βάρος της απεργίας,όταν επιτίθεται στην καρδιά του υφαντουργικού τομέα.

τα άμεσα αιτήματα και η ευρύτερη διάσταση του αγώνα

Τα άμεσα αιτήματα των απεργών εργατών είναι η αύξηση των μισθών που βρίσκονται περίπου στο μισό από τους υπόλοιπους βιομηχανικούς μισθούς,στο επίπεδο των υπολοίπων. Ετσι ο μηνιάτικος μισθός στην υπόλοιπη βιομηχανία φτάνει κατά μέσο όρο τις 9.000 δραχμές το μήνα ενώ εκείνος των εργατών της υφαντουργίας 5.500 δραχμές. Επί πλέον βασικό αίτημα είναι η μονιμοποίηση των 80.000 περίπου εργατών που δουλεύουν σαν αντικαταστάτες όσων απουσιάζουν και πέρνουν ανάμεσα στις 1600 και τις 2.700 δραχμ. το μήνα.

Ομως ο αγώνας ξεπερνάει τα ίδια τα όρια της υφαντουργίας και της Βομβάης,παρ'όλο που ήδη η σημασία τόσο του κλάδου όσο και της βιομηχανικής μητρόπολης είναι τεράστια.

Η σύγκρουση αφορά στον συνολικό ταξικό συσχετισμό στην Ινδία και ειδικώτερα στην διαμόρφωση ενός νέου τύπου συνδικαλισμού.

Πράγματι η απεργία δένεται με την ανάπτυξη και νέων σωματείων,σωματείων ταξικής πάλης που αναπτύσσονται τουλάχιστον στη Βομβάη. Έτσι το προηγούμενο ενιαίο σωματείο της κλωστοϋφαντουργίας στα 35 χρόνια της ζωής του στην Βομβάη δεν είχε κάνει ούτε μιά απεργία. Το καινούργιο που άρχισε να λειτουργεί μόλις απο το 1981 ξεκίνησε κιόλας αυτό τον καταπληκτικό αγώνα.

Αλλά άς επιμείνουμε λίγο στο σωματείο και τον άνθρωπο που το ξεκίνησε τον Ντάττα Σαμάντ, ίσως τον πιό μισητό άνθρωπο για τα αφεντικά σ'ολόκληρη την Ινδία,που πιάστηκε από την α-

στυνομία τις 14 Απρίλη του 83 σε μια ακόμα απόπειρα να σπάσει η απεργία.

Το σωματείο της κλωστουφαντουργίας είναι το τελευταίο σε μιά αλυσσίδα από 5.000 συνδικάτα με 1.200.000 μέλη στην περιοχή της Βομβάης (όσο δηλαδή το σύνολο της ελληνικής εργατικής τάξης),συνδικάτα "νέου τύπου" σε σχέση με τα προηγούμενα.

Ολα ξεκίνησαν στην δεκαετία του '60,όταν ο Ντάττα Σαμάντ νεαρός γιατρός,εγκαθίσταται ανάμεσα στούς "κολασμένους"των παραγκουπόλεων και της περιφέρειας της Βομβάης,όπου αποτελεί βασικό παράγοντα οργάνωσης. Η πρώτη νικηφόρα πάλη θα είναι εκείνη που οργανώνει τους εργάτες που σπάνε πέτρα και που κέρδισαν τότε πάνω από 350 δρχ. αύξηση,ποσό μυθικό για την εποχή. Στη συνέχεια προχώρησε στην οργάνωση των εργατών της περιφέρειας,της βιομηχανικής ζώνης γύρω από τη Βομβάη και τέλος στην καρδιά των βιομηχανικών εργατών της πόλης,τους εργάτες,της μηχανουργίας,της χημείας και του αυτοκινήτου όπου μετά από μια μακρόχρονη απεργία παίρνουν αύξηση 60%. Βέβαια πάντα ο αγώνας είναι σκληρός,με πολλούς νεκρούς,αλλά αυτός ο νέος τύπος συνδικαλισμού που εκπροσωπεί ο Ντάττα Σαμάντ και τα συνδικάτα που στήνονται σαρώνει κυριολεκτικά τον παραδοσιακό "ρεφορμιστικό"και "συνεργάσιμο" συνδικαλισμό,

Ο Ντάττα Σαμαντ κυριολεκτικά λατρεύεται από την εργατική τάξη της Βομβάης. Και τέλος έρχεται η σειρά της κλωστοϋφαντουργίας του πιο παλιού και παραδοσιακού τομέα,οπου ήταν ισχυρότερο το ρεφορμιστικό συνδικάτο,ο τομέας που από την άποψη της απασχόλησης είχε τον μεγαλύτερο αριθμό εργατών σε όλη τη Βομβάη.
Η Γκίρνι Κάμγκαρ Γιούνιον,το συνδικάτο της κλωστοϋφαντουργίας δημιουργείται το 1981 και πετυχαίνει αμέσως μια πρώτη αύξηση 1.500 δρχ. από ένα κλωστήριο,και οι απεργίες φτάνουν στο τομέα τις 500,από τις οποίες 160 προωθούνται κι'όλας από το νέο συνδικάτο.

Και τον Γενάρη του 1982 ξεκινάει ο μεγάλος αγώνας.
Ενας αγώνας όπου έχουν ήδη χαθεί παραγωγή - 100.δισεκατομμυρίων δραχμών και το 1982,50.εκατομμύρια,μέρες απεργίας δηλαδή περισσότερες απ'όλες τις άλλες απεργίες της Ινδίας μαζύ.

Ετσι λοιπόν γίνεται κατανοητό γιατί πρόκειται. Αυτός ο αγώνας αφοράει αποφασιστικά τό σύνολο των αφεντικών και των εργατών,της Ινδίας. Γι'αυτό το λόγο εξ'άλλου και τ'αφεντικά δεν υποχωρούν.
Δέν δέχονται να διαπραγματευτούν με το νέο συνδικάτο αλλά εξακολουθούν να αναγνωρίζουντό παλιό κίτρινο συνδικάτο. Δέν θέλουν να γίνει καμμιά "υποχώρηση" στον Ντάττα Σαμαντ έστω κι'αν χάνουν χρήματα.

Ομως η κυβέρνηση για πρώτη φορά υποχρεώθηκε να έρθει σε διαπραγματεύσεις με τόν Ντάττα Σάμαντ,βέβαια για να τον φυλακίσει λίγο αργότερα.
Ακριβώς λοιπόν στην μοντέρνα βιομηχανική μητρόπολη της Ινδίας γεννιέται ένας νέος συνδικαλισμός μια νέα ταξικότητα,πολύ πιό μαχητική και ισχυρή.

Η σύγκρουση της κλωστοϋφαντουργίας δεν μπορεί όποια κι'αν είναι η έκβασσή της να εμποδίσει τη γέννηση του "νέου συνδικαλισμού " αντίστοιχου με εκείνον που κάτω από άλλες συνθήκες αλλά με πολλά κοινά χαρακτηριστικά αναπτύχθηκε στο Σάο Πάουλο και έδωσε γέννηση πρώτα στα νέα συνδικάτα και τέλος στο νέο κόμμα το Κόμμα της Εργασίας.

Η εργατική τάξη της Ινδίας,της πολυαριθμώτερης χώρας μετά την Κίνα γνωρίζει μια αποφασιστική σύγκρουση.

Γερμανία: η απογραφή αναβλήθηκε ο αγώνας συνεχίζεται

Στις 27 απρίλη '83,είχε προγραμματιστεί ν' αρχίσει στην Ο.Δ.Γερμανίας και στο Δυτ.Βερολίνο,μιά απογραφή που αποφασίστηκε ομόφωνα το 1982 από το Κοινοβούλιο με τη συγκατάθεση και του Ομοσπονδιακού Συμβούλιου.

Εξακόσιες χιλιάδες καταμετρητές(Γερμανοί πολίτες από 18-65 ετών με εξαίρεση ανάπηρους,αδειούχους,αναλφάβητους και αλλοδαπούς),διορισμένοι από το κράτος, θάρχιζαν μιάν άνευ προηγουμένου ανάκριση του κάθε πολίτη.

Σκοπός της απογραφής αυτής(κατά το σκεπτικό του κράτους) ήταν η συλλογή προσωπικών στοιχείων,σαν "απαραίτητη προϋπόθεση για κοινωνικοοικονομικές αποφάσεις της Ομοσπονδίας των κρατιδίων,των δήμων και των κοινοτήτων ..."Κάθε πολίτης εξαναγκαζόταν κάτω από την απειλή χρηματικού πρόστιμόυ 5-10.000 μάρκων,να απαντήσει στο ερωτηματολόγιο που αποτελούνταν από 68 συνολικά ερωτήσεις.'Ολα αυτά τα προσωπικά στοιχεία θα συλλέγονταν με σκοπό να καταχωρηθούν σ'ένα κομπιούτερ της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας,απο το οποίο θα είχαν δικαίωμα να παίρνουν πληροφορίες κι άλλες δημόσιες υπηρεσίες, αλλά και ιδιωτικές επιχειρήσεις,αφού προηγούμενα τα στοιχεία αυτά συγκριθούν με δηλώσεις και στοιχεία που υπάρχουν ήδη στην "Υπηρεσία δήλωσης κατοικίας". Επίσης, σύγκριση των στοιχείων,θα γινόταν και με την Ομοσπονδιακή μυστική αστυνομία(γεγονός που δεν έχει να κάνει τίποτε με στατιστική).Είναι φανερό ότι μ'αυτές τις συγκρίσεις,δεν εξασφαλιζόταν η ανωνυμία κι έτσι η κάθε υπηρεσία και επιχείρηση μπορεί να ξέρει τα πάντα για τους πάντες.

Η γερμανική αστυνομία,έχει ήδη αναπτύξει μεθόδους εντατικής παρακολούθησης και αναζήτησης συγκεκριμένων πολιτών και βασισμένη στην εξέλιξη της ηλεκτρονικής κι στη σύγκριση στοιχείων που έχει για τον καθένα, έχει σημειώσει ήδη σημαντικές "επιτυχίες".'Ετσι,ύποπτος είναι κατ'αρχήν ο κάθε απλός πολίτης μέχρις ότου αποκλεισθεί από το κομπιούτερ.

Τα στοιχεία του καθένα θα καταχωρούνταν στη Στατιστική Υπηρεσία(άγνωστο γιά πόσο διάστημα)σαν ειδικός κωδικός αριθμός,με σκοπό τη δημιουργία μιάς ταυτότητας που θα έχει ο καθένας,η οποία θα διαβάζεται από κομπιούτερ και θα ισχύει γιά όλη την Ευρώπη απο την 1-11-84 Αυτό σημαίνει,ότι οποιαδήποτε στιγμή,μπορεί να διαπιστωθεί που βρίσκεσαι,ποιός ακριβώς είσαι κλπ.Μέχρι τώρα μόνο η Γαλλία διαφώνησε όσον αφορά την ταυτότητα με την αιτιολόγηση ότι σε περίπτωση κατάληψης της εξουσίας από φασίστες σε μια Ευρωπαϊκή χώρα,η διαφυγή απ'αυτην γίνεται αδύνατη.

Είναι φανερό βέβαια που στόχευε αυτή η απογραφή με τον τίτλο "Οι Γερμανοί αποκρυπτογραφούνται".

Η εφημερίδα **Süddeutche** αναφέρει ότι το 52% του γερμανικού πληθυσμού φοβάται τη χρησιμοποίηση των στοι

χείων της απογραφής εναντίον του.(Ας σημειωθεί ότι εί-χε προταθεί,σε ορισμένα κρατίδια να επικυρηχθεί ο κάθε αδήλωτος Γερμανός γιά 2,50 ΓΜ κι ο κάθε ξένος γιά 5ΔΓ)

Μέλος της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης,αιτιολόγησε την αναγκαιότητα της απογραφής.'Ετσι:"είναι βασικό συμφέρον του κράτους να εντοπίσει τους παράνομους ξένους και τους χρεωφειλέτες".

Σύμφωνα με εκτιμήσεις,υπάρχουν 3 εκατομ. απασχολούμενοι χωρίς άδεια εργασίας,που τα εισοδήματά τους υπολογίζονται γύρω στο 2% του μικτού εθνικού εισοδήματος. Η εφορία και οι άλλοι φορείς κοινωνικών ασφαλίσεων, χάνουν έτσι ένα ποσό που υπολογίζεται στα 10 δισ. Γ.Μ. Υπολογίζεται ότι την τελευταία σαιζόν,εργάστηκαν παράνομα 400-500.000 άτομα.

Ας δούμε όμως τι σημαίνει παράνομος ξένος:

Ο καθένας που έχει άδεια παραμονής και εργασίας στη ΟΔΓ πρέπει να πληρεί ορισμένες προδιαγραφές,όπως:

1)επαρκείς πόροι συντήρησης

2)να ζεί σε χώρο που να καλύπτεται από την προδιαγραφή,δηλ. να αντιστοιχούν 12 τ.μ.σε κάθε ενήλικο και 8 τ.μ. σε κάθε παιδί,

δηλαδή σε πρόσωπα που παίρνουν διάφορα κοινωνικά βοηθήματα και στοιχίζουν στο κράτος ή μένουν σε σπίτια μικρότερα απ'ότι επιτρέπεται,μπορεί να διακοπεί η άδεια παραμονής ή να απελαθούν.

Η Γερμανική κυβέρνηση δεν κατάφερε να αποκρύψει,πως ένας από τους βασικούς στόχους της απογραφής ήταν οι ξένοι.Πέρα από τις φυλετικές διακρίσεις που επέτρεπε ο νόμος στην εφαρμογή του(διπλάσια αμοιβή γιά τον εντοπισμό των αδήλωτων ξένων)και που βοηθούσε στη δημιουργία υστερίας ενάντια στους ξένους,είναι φανερό ότι τα στοιχεία των ξένων επρόκειτο να χρησιμοποιηθούν στην εφαρμογή του νέου "νόμου περί αλλοδαπών" που θα ψηφιστεί πριν από το καλοκαίρι.Στις καινούργιες διατάξεις που θα ισχύουν γιά τους ξένους,έχει ήδη προταθεί επίσημα να εμπεριέχονται και μέτρα όπως:απέλαση όσων παίρνουν κοινωνική βοηθεία,περιορισμός της δυνατότητας μετάβασης σε άλλη πόλη μέσα στην ΟΔΓ,υποχρέωση των ξένων με ποινή απέλασης να φέρουν μαζί τους το διαβατήριο,απαγόρευση κάθε πολιτικής δραστηριότητας κλπ.

Ενάντια σ'αυτό το ηλεκτρονικό φακέλλωμα, δημιουργήθηκε ένα κίνημα,αρχικά από τους Πράσινους,που στη συνέχεια πλαισιώθηκε και από την Ελληνική ομάδα πρωτοβουλίας ενάντια στην απογραφή.Η ομάδα ενημέρωσε με διάφορα πληροφοριακά δελτία τον κόσμο(τους Έλληνες) για τους κινδύνους της απογραφής και τους καλούσε σε αποχή.Σε αποχή επίσης,κάλεσαν αργότερα και διάφοροι άλλοι Ελληνικοί σύλλογοι και κοινότητες και τοπικές οργανώσεις του ΠΑΣΟΚ.Στόχος,το μποϋκοτάρισμα της απογραφής απ'όσο δυνατό περισσότερο κόσμο με αποχή.Εκτός αυτού έγιναν 500 περίπου επώνυμες προσφυγές στο συνταγματικό δικαστήριο(απ'αυτές,οι 102 έγιναν δεκτές,ανάμεσα σ'αυτές και δύο από Έλληνες).Μετά τις κινητοποιήσεις αυ-[illegible] αναβλήθηκε η απογραφή μέχρι να αποφανθεί το δικαστήριο γιά τη συνταγματικότητα της απογραφής(μέχρι το Σεπτέμβρη).

Πράσινοι:"Η αντίσταση του καθένα είναι αναγκαία"

Περιοδικό "Σπήγκελ":"Με την απογραφή του Απρίλη, εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες βλέπουν να πλησιάζει το "κράτος Όργουελ".'Ενα χωρίς προηγούμενο κύμα διαμαρτυρίας,πλημμυρίζει την ΟΔΓ.Πολίτες έκαναν 500 προσφυγές, γιά παράβαση του συντάγματος...,πρωτοβουλίες πολιτών καλούν σε αποχή.

Πέτρα Κέλλυ:Υπάρχουν πάρα πολλές προσωπικές ερωτήσεις και ελάχιστες γιά πραγματικά σπουδαία πράγματα,όπως η εξαθλίωση και οι ανθρώπινες ανάγκες.Θα κάνω αποχή".

Ομάδα πρωτοβουλίας:"Τα στοιχεία της απογραφής, μπορουν να γίνουν το σούπερ μάρκετ γιά την ασφάλεια και την αστυνομία αλλοδαπών".

Γ.Σνέπελ:"Η απογραφή είναι το θεμέλιο γιά το δρόμο προς μιά κοινωνία που θα την ελέγχουν ηλεκτρονικοί εγκέφαλοι".

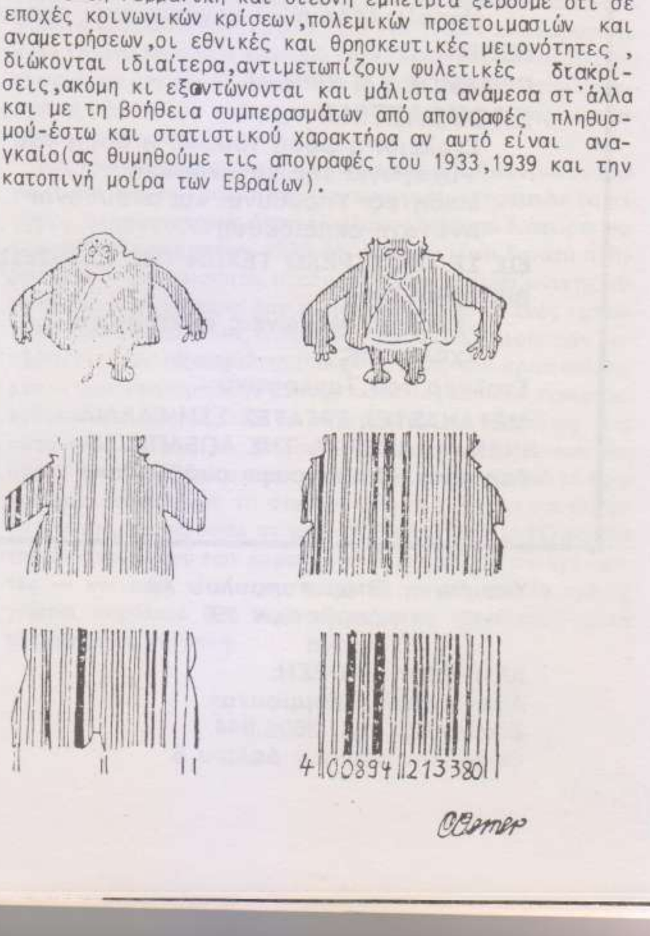
Ομάδα πρωτοβουλίας Βερολίνου:"Η κυβέρνηση λέει ότι χρειάζεται πληροφορίες απο μας γιά να κυβερνά καλύτερα.Εμείς λέμε,ότι χρειαζόμαστε πληροφορίες απ'αυτήν ώστε να μπορούμε να αμυνθούμε καλύτερα.Αν η κυβέρνηση δεν κάνει το καθήκον της να μας πληροφορήσει,τότε δεν θα το κάνουμε κι εμείς.Αν η κυβέρνηση σιωπά για τις πυρηνικές ρουκέτες,εμείς σιωπάμε γιά την ειρήνη".

Απόσπασμα από την ανακοίνωση στον τύπο δύο Ελλήνων που κατέφυγαν στο προσφυγικό δικαστήριο:

"Στην προσφυγή στο Συνταγματικό Δικαστήριο,θεωρούμε την ιδιαίτερη διάκριση σε βάρος των αλλοδαπών και τον κίνδυνο μέσω του νόμου της απογραφής,σαν ένα μέρος της γενικώτερης τάσης γιά την υλοποίηση του "διαφανούς ανθρώπου" και την ανάπτυξη ενός κράτους "τέρατος" που τα προσχεδιάζει όλα πάνω από μάς,για μας και χωρίς εμάς , γιά να μπορεί να παίρνει πάντα τα προληπτικά του μέτρα

Με αυτήν την απογραφή νοιώθουμε να θιγόμαστε στην ανθρώπινη αξιοπρέπειά μας,να κινδυνεύει η προσωπική ασφάλειά μας και είμαστε απόλυτα πεπεισμένοι πως έχουμε το δικαίωμα και μόνο λόγω των αναμενόμενων φυλετικών διακρίσεων,να καλέσουμε τον κάθε συμπολίτη να μην πάρει μέρος στην απογραφή αυτή.

Από τη Γερμανική και διεθνή εμπειρία ξέρουμε ότι σε εποχές κοινωνικών κρίσεων,πολεμικών προετοιμασιών και αναμετρήσεων,οι εθνικές και θρησκευτικές μειονότητες , διώκονται ιδιαίτερα,αντιμετωπίζουν φυλετικές διακρίσεις,ακόμη κι εξοντώνονται και μάλιστα ανάμεσα στ'άλλα και με τη βοήθεια συμπερασμάτων από απογραφές πληθυσμού-έστω και στατιστικού χαρακτήρα αν αυτό είναι αναγκαίο(ας θυμηθούμε τις απογραφές του 1933,1939 και την κατοπινή μοίρα των Εβραίων).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Υπευθυνη: Σταματοπουλου Χρ.
Δερβενιων 39
Αθηνα
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:
Αθηνα: βιβλ. «Κομμουνα»
Σουλιου 9, τηλ. 3602.644
Θεσ/νικη: Ιωαννου Δελιου 6

επενδυτικής αποχής, ενώ παράλληλα η άνοδος του ΠΑΣΟΚ και τα «φιλεργατικά μέτρα» όπως ο «αντι-330» είχαν σαν συνέπεια την «επιδείνωση του παραγωγικού κλίματος μέσα στις επιχειρήσεις και την πτώση της παραγωγικότητας». Έτσι η απόπειρα του ΠΑΣΟΚ να τα βολέψει όλα —κλασική μικρομεσαία απόπειρα— αποδείχνεται μια παταγώδης αποτυχία. Η πολιτική αναπροσαρμόζεται. Τώρα πια το βάρος πέφτει στην «πειθάρχηση» των παραγωγικών τάξεων, μέσα από απαγορεύσεις των απεργιών, απαγόρευση των αυξήσεων, ενσωμάτωση των συνδικαλιστικών μηχανισμών στο κράτος, και από την άλλη εποπτικά συμβούλια στις ιδιωτικές επιχειρήσεις, νομοσχέδιο για τους εφοπλιστές και την ανακύκληση της απασχόλησης κλπ.

Και ο μοχλός αυτής της «Νέας Οικονομικής Πολιτικής»; Οι μικρομεσαίοι; Οι διθύραμβοι για τους μικρομεσαίους και τα δάνεια αυξάνονται, ο Κουτσόγιωργας περνάει σε πρώτο πλάνο. Και ακόμα περισσότερο το κράτος —οι κρατικές επενδύσεις, η κρατική παρέμβαση. Να λοιπόν η νέα πολιτική, ο «Φρανκεστάϊν» Αρσένης και το «μαναβάκι» (μάλλον χονδρέμπορος της αγοράς) Μένιος.

Διμέτωπος λοιπόν!

Έτσι θα πρέπει να δούμε τις κοινωνικοποιήσεις σαν το σύνολο αυτής της πολιτικής και όχι απλά το άρθρο 4. Το ΠΑΣΟΚ μπρος στην κρίση του επιστρέφει στις «ρίζες», μικρομεσαίοι, και βέβαια κρατισμός!

Γ. Ταξική αυτονομία

Για να ξανάρθουμε λοιπόν σ' αυτά που τονίζαμε στην αρχή σ' αυτές τις συνθήκες κεντρικό χαρακτήρα αποκτάει το αίτημα της ταξικής αυτονομίας, της αυτονομίας απέναντι στο κράτος και τον κρατισμό. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι στο εξής η πολιτική του ΠΑΣΟΚ θα αποκτήσει ακόμα πιο έντονα κρατίστικα χαρακτηριστικά μια και βέβαια μικρομεσαίοι και κρατισμός δεν είναι καθόλου αντιφατικές έννοιες. Μπρος σ' αυτές τις συνθήκες, στις συνθήκες της κρίσης μόνο μια πολιτική που θα βάζει σαν κέντρο της όχι απλά την αυτονομία από το κεφάλαιο, αλλά από **το κράτος σαν κεφάλαιο** αποκτάει κεντρική σημασία. **Σήμερα στην Ελλάδα ο βασικός παράγοντας αναπαραγωγής και διεύρυνσης του κεφαλαίου είναι το κράτος.** Νά λοιπόν ο κεντρικός στόχος. Κι αυτός είναι ένας στόχος που δεν διαμορφώνεται εγκεφαλικά. Η ίδια η πράξη, η ίδια η πραγματικότητα της ταξικής πάλης δείχνει το δρόμο.

Και εδώ βέβαια θα πρέπει να γίνει και η τομή με την παράδοση του κρατισμού που χαρακτηρίζει την αριστερά, εκτός από τους αναρχικούς που όμως ήταν πάντα ανύπαρκτοι ή αδύναμοι στην Ελλάδα. Στις συνθήκες του ώριμου —ή του σχετικά ώριμου, όπως στην Ελλάδα— καπιταλισμού ο κρατισμός, η αναφορά στο κράτος αποκτάει χαρακτηριστικά αντεπανάστασης! Δεν είναι εξάλλου τυχαίο πως κρατιστικό σήμερα είναι το ΚΚΕ, και η αντιπαράθεσή του με το ΠΑΣΟΚ στρέφεται στην κατεύθυνση περισσότερος κρατισμός, αντιπαράθεση που μοιραία δεν μπορεί παρά να οδηγήσει σε όφελος του ΠΑΣΟΚ μια και σήμερα το ΠΑΣΟΚ έχει περάσει στην κρατιστική του φάση. Εδώ λοιπόν είναι ανάγκη να γίνει ένα νέο ιδεολογικό προχώρημα. Ένα νέο ιδεολογικό προχώρημα που θα πρέπει να ξεπεράσει και την ιδεολογία της παλιάς αριστεράς, που τα υπολείμματά της και οι ομαδούλες της εξακολουθούν να μένουν σφραγισμένα από τον κρατισμό —και βέβαια και τα στοιχεία τού ολοκληρωτισμού που εμπεριέχει αυτή η ιδεολογία.

Για παράδειγμα δεν ήταν καθόλου τυχαίο πως τα διάφορα γκρουπούσκουλα αυτής της άκρας αριστεράς (δηλαδή τα υπολείμματά τους) όπως και «παράγοντες» αυτού του χώρου ενοχλήθηκαν τόσο πολύ από συνθήματα όπως «ίδια είναι τ' αφεντικά!...», «ζήτω η ταξική αυτονομία», «κάτω ο κρατισμός», «η Ελλάδα δεν είναι Πολωνία, ζήτω η ταξική αυτονομία», τα μόνα δηλαδή συνθήματα που εκφράζανε μια αντιπαλότητα με τους κρατιστές και το ΠΑΣΟΚ σε ολοκληρωμένη βάση, ώστε έφτασαν σε προσπάθειες να αποκόψουν αυτά τα συνθήματα από το «μπλοκ», παρόλο που γύρω τους συσπειρωνόταν ιδιαίτερα στη δεύτερη διαδήλωση η πλειοψηφία των ανθρώπων του «χώρου» και σε γελοίες, βέβαια σήμερα, απειλές για αλυσίδες κλπ. πράγματα που αποτελούν αταβιστικές επιβιώσεις ενδόξου παρελθόντος. Ας είναι πάντως. Το σημαντικό είναι πως σήμερα αυτή η ανάγκη της πάλης ενάντια στον κρατισμό γίνεται κατανοητή από ευρύτερα στρώματα που υπερβαίνουν την οποιαδήποτε άκρα αριστερά. Οι θέσεις του Παφίλη στην αντιπαράθεση με τον Αρσένη (που δημοσιεύτηλαν στο «Αντί») ή του Πουλαρίκα στην Ελευθεροτυπία (είναι και οι δύο ανεξάρτητοι συνδικαλιστές των τραπεζών) έφταναν σε μια κριτική που δεν έμενε μόνο στην κριτική του άρθρου 4, αλλά αντιμετώπιζε το σύνολο του νόμου για τις κοινωνικοποιήσεις σαν απόπειρα ενσωμάτωσης των εργαζόμενων στο κράτος, σαν προσπάθεια «ταξικής συνεργασίας». Ένα τέτοιο προχώρημα στην αντίληψη είναι σημαντικό, γιατί για πρώτη φορά εμφανίζονται συνδικαλιστές που αρνούνται τον παραδοσιακό κρατισμό που διαπερνάει τον ελληνικό συνδικαλισμό και την αριστερά. Επί πλέον δείχνει πώς στην ελληνική κοινωνία αρχίζουν να εμφανίζονται και άλλες ιδεολογικές τάσεις, που δεν περιορίζονται στην άκρα αριστερά. Τάσεις που θα μπορέσουν ίσως να συνδεθούν —ή αν όχι να συνδεθούν πάντως να συντονιστούν σαν κλίμα— με τον αντικρατισμό, την άρνηση και το μίσος ενάντια στο κράτος που διαπερνάει τους νέους, τους άνεργους, τους οικοδόμους κλπ.

Τη στιγμή που το ΠΑΣΟΚ θα επιτείνει τη στροφή του στον κρατισμό και τη μικρομεσαία «καθαρότητα» έχοντας απογοητευτεί από το ιδιωτικό κεφάλαιο, που δεν επενδύει, και στρεφόμενο ενάντια στους εργάτες για «να γίνουν πιο παραγωγικοί» τη στιγμή που η κρατική παρέμβαση και καταστολή θα γνωρίσουν μια νέα έξαρση, τότε η πάλη ενάντια στον κρατισμό, η πάλη με το κράτος γίνεται όρος ύπαρξης της οποιασδήποτε πραγματικής αντιπολίτευσης.

Και εδώ βέβαια δεν φανταζόμαστε πως στα ξαφνικά οι τραπεζιτικοί και οι υπάλληλοι των κρατικών υπηρεσιών θα γίνουν... ακροαριστεροί, όπως ελπίζουν αδιάκοπα διάφοροι κατασκευαστές κομμάτων, αλλά ότι όμως θα είναι δυνατή η δημιουργία —ανεπαίσθητα, σταδιακά— μιας αντικειμενικής σύμπτωσης περισσότερο σαν κλίμα και διαθέσεις ενός «μετώπου» ανάμεσα σε νέους άνεργους, εργάτες επιχειρήσεων που κλείνουν, και «εξασφαλισμένους» εργάτες του κρατικού τομέα ή των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας που θα στρέφεται ενάντια στο κράτος, που θα συγκρούεται με το κράτος. Και μέσα εκεί ο δικός μας ρόλος —ο ρόλος των δυνάμεων της άκρας αριστεράς δεν μπορεί να είναι άλλος παρά από το προχώρημα, το βάθαιμα, τη σταθεροποίηση της σύγκρουσης με το κράτος, **το πέρασμα σε μια ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ του συνεταιρισμού των παραγωγών έξω και ενάντια στο κράτος — και κάτι τέτοιο την ιστορική στιγμή που το κράτος γίνεται κεφάλαιο δεν είναι μειοψηφική τοποθέτηση αλλά πλειοψηφική ενόραση.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΚΟΜΜΟΥΝΑ»

Σουλίου 9 τηλ. 3602.644

τιμη 100 δρχ.